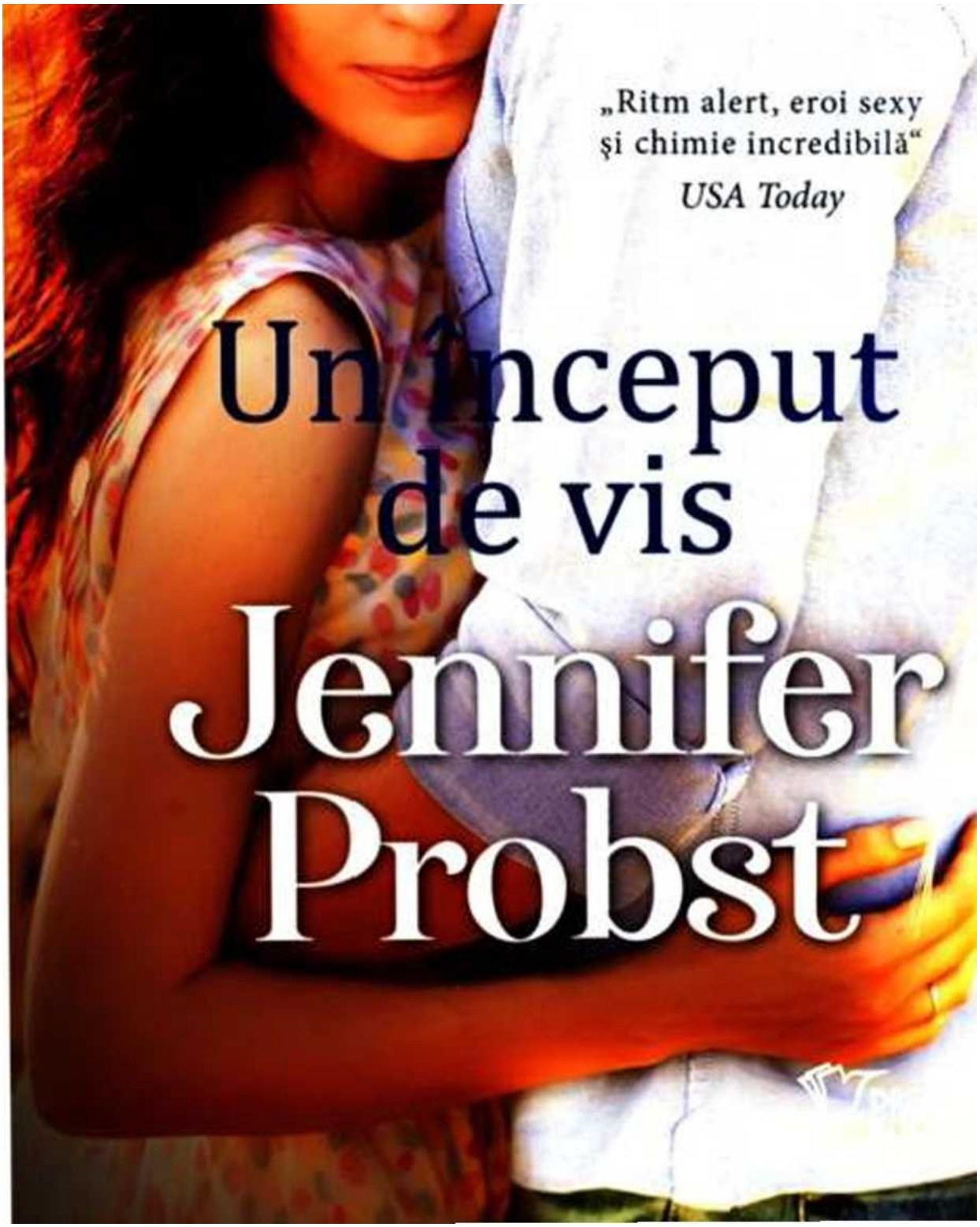
„Ritm alert, eroi sexy
și chimie incredibilă"
USA Today
Un început
de vis
Jennifer
Probst

Jennifer Probst

Un început de vis

Vă prezentăm
DREAM BOOKS, noua noastră colecţie de romane de dragoste

Într-o formă nouă şi atractivă, dorim să îţi oferim cele mai hune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuţi, foarte iubiţi de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi şi foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BCX^KS, imprim al Editurii Litera,

debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi şi până la farmecul poveştilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naşte în lumea virtuală atât de bine cunoscută generaţiei Z.

De asemenea, îţi dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi şi poveşti speciale, care ţi-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecţiile Lira şi Alma.

Dedicăm această colecţie femeilor din diverse generaţii – şi oferim totodată garanţia că te poţi desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori iei în mână o carte care te va face să visezi frumos!

Jennifer Probst

Un început de vis

Traducere din limba engleză
LILIANA DĂNESCU

DREAM BOOKS

The Start of Something GEXMI
Jennifer Probst
Copyright © 2018 Triple J. Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Î/DREAM
JT BOOKS
l)ream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90:031 425 16 19
e-mail: contact'Slitera.ro
www.litera.rc»

Un început *de vis*
Jennifer Probsc

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright şi
este destinat exclusiv utilizării în scop privat pe dispozitivul de citire
pe care a fost descărcat. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul,
schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea,
închirierea, punerea la dispoziţia publică, prin intemet sau prin reţele
de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau
sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe
care a fost descărcată, vânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc,
fără consimţământul editorului, este strict interzisă. Dreptul de
folosinţă al prezentei lucrări nu este transferabil. Drepturile de autor
pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări
aparţin companiei Grup Media Litera SRL.

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN 978-606-33-9935-0
ISBN EPUB 978-630-342-141-4

Pentru tine, tată.

Mi-a plăcut cum *le-ai spus tuturor celor pe care i-ai întâlnit că fiica ta este o scriitoare celebră şi cum ai încercat să-i convingi să-mi*

cumpere cărţile. Mi-a plăcut cum m-ai învăţat să pariez la cursele de cai ca o expertă şi să joc poker ca o profesionistă şi cum m-ai *provocat la fiecare rundă jucată* în *timpul turneelor noastre de scrabble. Pur şi simplu, lumea nu mai este la fel fără tine.*

Mi-e dor *de tine în fiecare zi-*

Dar de ce întotdeauna simţise atât de puternic atracţia magneticei spre casă. de ce se gândea *atât de intens la ea şi o ffăstra atât de clară* în amintire *dacă* nu *avea nici o însemnătate şi dacă acest orăşel, cu dealurile nemuritoare din jurul lui, nu era singura lui casa de pe ¡>ământ? Nu ştia răspunsul la această întrebare. Tot ce ştia era că anii curgeau precum apa şi că într-o biată zi oamenii se întorceau acasă.*

Thomas Wolfe, Nu poţi să mergi din nou acasă

Picioarele lui cunoşteau drumul care i se întindea înainte ca pe o amintire demult pierdută, dar de data asta Ethan Bishop a trebuit să se oprească la jumătatea lui pentru că simţea nevoia să se odihnească. Durerea sâcâitoare îi pulsa în spatele genunchiului ca o aşchie înfiptă în came, începând să-l scoată din minţi, dar şi-a propus să uite de ea, îngropând-o cât mai adânc, laolaltă cu sentimentul de ruşine care îl marca precum un fier roşu.

„El a fost cel norocos.”

Cuvintele îi reveniseră constant în minte în ultimele 62 de zile, ca o mantra, dar încă i se păreau a fi doar replica unui personaj care nu avea legătură cu el. Nu conta. Până la urmă, poate că ajungea să le creadă.

Şi-a lăsat greutatea pe celălalt picior şi a aruncat o privire spre ferma vopsită în alb şi albastru, ascunsă în spatele gardului alb – o

imagine desprinsă parcă din basme, încadrată de maiestuoşii munţi Shawangunk. Inima i s-a oprit, ezitând o clipă, apoi a început să bată din nou. Chiar dacă Gardiner părea doar un orăşel oarecare din nordul statului New York, frumuseţea şi farmecul său neobişnuit îl transformaseră în destinaţia preferată a turiştilor. Uitase cât timp trecuse de când nu mai fusese acasă. Amintirile l-au izbit ca un val de apă caldă, aducându-l la viaţă pe acel copil zâmbitor, cu spiritul liber, care îşi croia drumul în viaţă dincolo de hotarele acestei ferme, cu visuri mult prea mari pentru micul oraş din nordul statului. Dupii ani de muncă grea şi de strădanii pentru a-şi atinge ambiţiile greu de îndeplinit, crezuse că în sfârşit izbutise.

Se înşelase amarnic.

Strângând din dinţi, şi-a reluat drumul, plăcut impresionat de schimbările observate. Surorile lui investiseră o sumă mare de bani nu numai în renovarea casei, ci şi pentru a da un aer de prospeţime imaginii de ansamblu a pensiunii. Noua firmă PENSIUNEA CUIBUL LUI ROBIN întâmpina oaspeţii de la poartă într-un alb orbitor şi în albastrul oului de măcăleandru, asortându-se cu obloanele şi uşa vopsită într-un albastru îndrăzneţ. Apropiindu-se de veranda care se întindea de jur împrejurul casei, a observat tuşele creative pe care Ophelia cu siguranţă le lăsase peste tot – vasele de lut cu crizanteme colorate, căruciorul de ceai plin cu ceainice cu licoarea îndulcită şi fursecuri cu zahăr, clopoţeii de vânt care se mişcau în briza blândă de vară. Balansoarele şi taburetele desperecheate, cu diferite împletituri de răchită, lăsau o imagine plăcută ochiului, iar diverse reviste cu poze lucioase, recomandate pentru pauza de cafea, erau împrăştiate ici-colo.

Da, în cele din urmă, îşi revendicaseră

moştenirea în aceeaşi măsură în care fugiseră de ea. Mama lui ar fi fost mândră.

Lătratul familiar i-a ajuns la urechi şi s-a întors uimit, lăsând geanta să-i alunece din mâini. Labradorul negru a alergat spre el – străbătând peluza cu urechile fâlfâind pe spate şi cu gura deschisă într-un rânjet vesel – şi i s-a aruncat în braţe.

- Wheezy!

Câinele şi-a înfipt botul umed între picioarele lui şi un hohot de râs a explodat în aer. l-a luat ceva timp până când şi-a dat seama că râsetul era al lui şi că sunase un pic nefiresc din cauză că nu mai răsese de ceva vreme. Ethan şi-a trecut degetele prin blana acum căruntă, care s-a înfiorat de încântare, observând că burta câinelui era mai rotunjită din cauza kilogramelor în plus, un semn al vârstei mijlocii.

- Mi-a fost dor de tine, băiete. Dumnezeule, câţi ani ai acum, amice? 14? 15?

- 16. Şi este într-o formă mai bună decât noi toţi. Bine ai venit acasă, Ethan!

Şi-a întors capul. Ophelia stătea pe verandă, cu un zâmbet blând curbându-i buzele. Era îmbrăcată într-o fustă cu un imprimeu floral până la glezne, sandale şi un top galben transparent, care îi scotea în evidenţă silueta mlădioasă ca o trestie. Părul blond cu reflexe roşietice era strâns într-o coadă de cal. îi amintise mereu de o zână minionă cu bărbia ascuţită şi cu ochii prea mari. Dar nu se îndoia că, sub acea înfăţişare de Clopoţica» sora lui avea o forţă interioară şi o sete de viaţă cum nu văzuse la nici o altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Pe vremuri, îşi imaginase că avea să devină o cântăreaţă mai faimoasă chiar decât Adele cu vocea ei puternică şi care hipnotiza pe oricine se afla în preajmă, dar se părea că se decisese să se rezume la afacerea familiei.

-Tink. Arăţi bine.

Eă a mormăit, Coborând câţiva paşi şi apropiindu-se de el.

- Nu-mi spune aşa! Porecla asta m-a torturat prea mult în copilărie. Iar acum, când am crescut, nu mai vreau să te las să mă strigi aşa.

A luat-o în braţe, bucurându-se de râsul ei în timp ce o învârtea, iar Wheezy lătra.

- încă pot să te fac să zbori, a spus el, sărutând-o pe creştet. Fraţii mai mari au datoria de a-şi enerva fraţii mai mici.

- Bine. Ţi-am spus că ţi-am dat camera de lângă domnul şi doamna Alders? Au 70 de ani şi îşi sărbătoresc aniversarea. Ochii ei albaştri zâmbeau. Foarte zgomotos, în fiecare noapte.

El s-a înfiorat.

- Lupţi murdar, Tink. în nici un caz nu stau într-o casă plină de străini. Ţi-am spus că mă instalez în bungalow.

- Speram să te fac să te răzgândeşti, a spus ea uşor. Bungalow-ul nu arc o bucătărie complet funcţională. Locul este în paragină şi are nevoie de o grămadă Je reparaţii. Nimeni nu a mai locuit acolo de ani întregi.

- Nu mă deranjează, am nevoie doar de un pat sau de o canapea.

- Este un loc izolat. în plus, e o distanţă lungă până la clădirea principală.

Şi-a mijit privirea, încercând să afle adevărul. Ea şi-a lăsat greutatea de pe un picior pe altul, nctezindu-şi fusta.

- ¡ţi faci griji pentru altceva?

Măcar nu îl minţise.

- îmi fac griji că în felul acesta mă forţezi să te las singur.

Cuvintele s-au rostogolit între ei şi s-au prăbuşit cu zgomot, ca nişte cioburi de sticlă. Stomacul i s-a strâns din cauza sentimentului de ruşine care-i devenise ca o a doua natură, dar a

ignorat senzaţia, încercând să se asigure că vocea nu-l trăda.

- M-am întors doar pentru că m-am gândit că aici pot să am parte de un pic de singurătate. Trebuie să-mi fac ordine în viaţă. Nu ani găsit altă Soluţie nlai bună decât să mă ocup de amenajarea bungalow-ului şi să te ajut ocazional.

Ea părea să-i cântărească vorbele pentru a-şi da seama dacă minţea. Apoi a încuviinţat din cap.

- Bine. Doare?
- Nu foarte tare. Trebuie doar să merg în continuare la kinetoterapic.
- Consiliere?

S-a strâmbat uşor. De la incident, puţini oameni i-au pus întrebări directe ca să nu rişte să-i pună într-o situaţie jenantă atât pe el, cât şi pe ei. Muşchii i s-au relaxat puţin, bucurându-se că sora lui nu era printre cei care l-ar fi tratat astfel.

- Am terminat tratamentul. Dacă voi simţi că va fi nevoie, voi găsi pe cineva care să mă consilieze în continuare.
- Pe mine m-ai convins. Dar ai grijă cum îi spui lui Harper că ai o groază de timp liber! Te va pune să lucrezi cu caii nonstop ca să poată salva cât mai mulţi.
- Tot mai crede că salvează lumea cu fiecare animal pe care-l adoptă?
- Este o Angelina Jolie a operaţiunilor de salvare a animalelor. Şi a călcat pe bătături mai inulţi oameni decât pot să număr.
- Unde este acum?
- La licitaţie. Va ajunge la cină. între timp, de ce nu te iaci comod? O să-ţi arăt ce este nou prin împrejurimi. Ani schimbat foarte multe. Ea s-a uitat la geanta de la picioarele lui. Asta e tot ce ai?

Am învăţat să călătoresc fără prea mult bagaj. Chiar trebuie să mâncăm împreună cu

clienţii tăi?

Ea a zâmbit.

- Nu în seara asta. Dar vom avea câţiva turişti săptămâna aceasta. Cred că o să-ţi placă.

- Nu mă simt în stare să fac faţă prea mult interacţiunii sociale, Tink. Mai ales cu străinii. Cred că e mai bine să păstrez distanţa.

Expresia feţei ci s-a înmuiat.

- Am înţeles. Dar acum este un moment prielnic să începi să-ţi croieşti drum înapoi. întotdeauna ai avut un şarm cu care i-ai fermecat pe cei care s-au aflat în preajma ta în diferite momente ale vieţii. Ochii ei scântciau şireţi. Şi, aşa cum obişnuia să spună mama, „un oaspete fericit va reveni la noi de fiecare dată". Şi, în mare măsură, sarcina ta este să-i faci pe oaspeţi fericiţi. Ar fi bine să începi să te obişnuieşti cu asta.

El a oftat, dar ca i-a făcut cu ochiul şi a dispărut înapoi în casă. Da, sora lui nu se ferise să-i spună adevărul verde în faţă.

Ethan stătea în soarele fierbinte, gândindu-se la viaţa de care fugise cât mai departe, dorind să îşi croiască un destin măreţ şi mult mai bun. în sfârşit, închidea cercul – se întorsese în locul de unde începuse totul, încercând să recupereze toate bucăţile pe care viaţa i le împrăştiase în faţă. Ce ironic a sorţii!

Ca şi când Wheezy ar fi ştiut ce gândea, l-a privit cu ochi serioşi şi plini de compasiune. Apoi şi-a ridicat piciorul şi a urinat pe geanta lui.

„Bine ai venit acasă!"

2

Mia Thrush şi-a luat latte-ul de vanilie degresat de pe tejgheaua de la Starbucks şi s-a retras la o masă din colţ. Vorbea în căştile fără fir.

Bemard, ţi-am spus că nu joc la cacealma. Dacă nu îl susţii pe Jonathan Lake pentru funcţia de primar, îţi doresc mult succes în încercarea de a fi reales! Opinia publică nu va crede niciodată că vrei să-i închizi pe cei răi, iar echipa mea de PR se va ocupa îndeaproape să fie cunoscut acest fapt.

Nu a întrerupt potopul de injurii dure care se revărsa de la celălalt capăt al firului. De ce trebuia ca judecătorii să fie persoanele cu cel mai aprig temperament dintre toţi cei cu care lucra?

Mia a scos capacul de plastic al iaurtului grecesc organic în care pusese doar cinci afine. Şi-a băgat o lingură perfectă în gură, apoi a mestecat încet pentru a savura gustul acrişor al fructelor. Avea voie să mănânce din nou abia peste patru ore, aşa că şi-a savurat în tihnă micul-dejun. Scăpase de ultimele zece kilograme sâcâitoare doar cu o voinţă de fier şi o hotărâre chinuitoare, chiar dacă asta o transforma uneori într-o fiinţă ursuză. Judecătorul a făcut o pauză pentru a-şi recăpăta suflul, iar ea l-a întrerupt:

- Lake este deja pe primul loc în sondaje. Vrei să te urci în trenul câştigător sau preferi să rămâi pe peron? Are unul dintre cele mai bune rezultate înregistrate la nivelul biroului procurorului districtual. Nu este nimic personal. Fii deştept!

Renumitul judecător, expert în chestiuni legate Je dreptul familiei, avusese o dispută minoră cu clientul ei, iar acest lucru îl facea sâ ezite să-şi dea girul, ceea ce era crucial pentru a atrage de

partea lui un anumit segment de alegători. Polemicile meschine apărute ocazional pe reţelele de socializare o iritaseră. Mia intenţiona să stopeze publicitatea negativă înainte ca fenomenul să escaladeze. A îndulcit tonul negocierii, simţind că victoria era aproape.

- Ştiu că Jonathan va fi recunoscător dacă îl sprijini. Foarte recunoscător.

Politica însemna promisiuni sugerate, fără nici o garanţie, dar Mia ştia că Jonathan era diferit de ceilalţi. Nu era ranchiunos şi chiar i-ar h fost recunoscător judecătorului. Acesta era alt motiv pentru care Mia lucrase pe brânci pentru a se asigura că el avea să câştige aceste alegeri.

A simţit cum judecătorul şovăie, dând semne că era gata să cedeze. Fără să mai stea pe gânduri, a mâncat două afine deodată pentru a celebra victoria.

- O alegere înţeleaptă, domnule. Jonathan va fi mândru să facă anunţul că îl susţii şi cât de bine veţi lucra împreună. Mulţumesc.

A apăsat butonul şi a încheiat apelul. Adrenalina îi bolborosea în vene ca un pahar spumos de şampanie. Dumnezeule, îşi iubea meseria! Pe lângă faptul că era o provocare constantă, nu o plictisise niciodată şi o pusese în situaţia de a se lupta pentru băieţii buni. Iar de când Jonathan se înscrisese la firma ci de PR, lista de clienţi şi profiturile începuseră să crească vertiginos.

A mestecat ultima afină, regretând deja că îşi terminase masa frugală. Poate că mai târziu reuşea să strecoare o măslină în plus în salată. Una mică. Trebuia să-şi calculeze caloriile. Rochia aceea Gucci pe care pusese ochii nu-i dădea de ales.

Inăbuşindu-şi un oftat, a aruncat recipientul de iaurt gol, şi-a luat cafeaua şi a ieşit înapoi în stradă. Dimineaţa de iunie era mohorâtă, iar

aerul îmbâcsit din Manhattan i se lipise de piele şi îi umpluse plămânii. Tocurile pantofilor ei Prada bocăneau ca un metronom pe trotuar în timp ce îşi croia drum printre trecătorii care se agitau pe la colţurile străzilor aglomerate şi pline de rulote cu mâncare, mintea ei lucrând furibund la următorul pas al planului.

Trebuia să se concentreze la crearea unei imagini mai prietenoase pe reţelele de socializare. Munca lui Lake în calitate de procuror fusese una grea, mai ales când venise vorba despre reducerea criminalităţii, dar îi lipsea dinamica bine conturată a concurentului său. Pentru că era văduv, publicul era mai înţelegător, dar, în cele din urma, şi-ar fi dorit să vadă şi latura mai sensibilă, mai ales relaţia cu fiica lui. Avea avantajul că vara era aproape. Chloe avea să fie acasă două luni în vacanţa de la facultate, iar Mia putea planifica nişte evenimente în familie pentru a aminti electoratului că Jonathan Lake credea în valorile tradiţionale. în ochii concetăţenilor, nici o altă imagine nu ar fi putut rivaliza cu cea a fiicei lui adolescente însoţindu-l şi susţinându-l în campanie. Mia plănuia deja o grămadă de evenimente care să-i îmbunătăţească imaginea de om cu principii. în acest moment al campaniei, dacă nu apărea cumva vreun scandal sexual, era hotărâtă să facă tot ce era capabilă pentru ca Lake să fie ales.

Telefonul privat i-a sunat în ureche. A apăsat butonul aproape instantaneu. Doar patru persoane aveau acces la această linie: asistenta, părinţii şi antrenorul personal. Acesta din urmă aproape că o făcuse să renunţe la număr după ce ratase un antrenament pentru care plătise scump. Nu i se păruse prea amuzant să vomite între seriile de exerciţii. Dar să fie a naibii dacă mai ratase vreodată vreun antrenament! S-a

rugat să fie oricine altcineva în afară de mama ei.

-Da?

- Avem o problemă.

Vocea asistentei avea muzicalitatea specifică sudiştilor, mascată de o tonalitate arogantă de newyorkez. Mia şi-a înăbuşit un geamăt de frustrare. Şi-a dorit o zi perfectă. Doar una în care să nu existe scandaluri sau să nu fie nevoită să aplaneze vreun conflict şi în care toată lumea să fie mai mult decât fericită. Desigur, Gabby i-ar fi spus imediat că aşa ceva le-ar fi lăsat fără slujbă.

- M-am ocupat deja de judecător.

- Bine. A apărut altă problemă pe care trebuie s-o rezolvăm.

Inima ei a început să bată nebuneşte.

- Te rog să nu-mi spui că are legătură cu o prostituată! Oh, te rog! Te rog, te rog…

- Nu este o prostituată.

- Atunci o rezolvăm.

- Este vorba despre fiica lui Lake. Nu îţi pot spune la telefon. Cât de aproape eşti de birou?

- Da-mi ZeCe minute!

Mia a ajuns în şapte minute, folosindu-şi celebra tehnică de a se strecura prin mulţime. Un fel de a conduce imprudent fără a avea maşină sau o autostradă pe care să circule. Să-şi croiască drum pe strada aglomerată a oraşului a necesitat îndemânare, precizie şi, nu în ultimul rând, un grăunte de curaj, mai ales pe tocuri de zece centimetri. A împins uşile de sticlă mată cu sigla de un roşu aprins STRATEGY SOLUT1ONS PR şi s-a îndreptat direct către biroul lui Gabby. Salutându-le pe recepţioneră şi pe secretara cu jumătate de normă în cadrul biroului, a aruncat o privire rapidă în încăpere, asigurându-se că totul arăta perfect. Faptul că îşi mutase biroul din vechiul depozit, îmbâcsit de mirosul greu de ţigară, pe o stradă elegantă de lângă Broadway o

transformase într-un jucător din altă ligă. Ea fusese prima care înţelesese că aparenţele erau totul, aşa că biroul ci mustea de creativitate, dând un sentiment de siguranţă, un detaliu vânat de noii ei clienţi.

Decorat într-un roşu îndrăzneţ şi gri metalic, mobilierul era elegant şi modern, cu o tuşă caldă dată de pernele superbe cu strasuri argintii, de tablourile cu peisaje viu colorate atârnate pe pereţi şi de un candelabru de cristal care-ţi tăia răsuflarea şi care avea rolul de liant al acestor elemente. Frunzele mari şi verzi de ferigă ce se iţeau în dreptul ferestrelor adăugau acea notă de căldură atât de necesară. Mia ştia exact care era imaginea pe care voia s-o creeze compania ci şi, în sfârşit, atinsese acest obiectiv. Chiria exorbitantă merita fiecare bănuţ.

Echipa ei era restrânsă, aşa că o putea controla cu uşurinţă. Majoritatea clicnţilor se bucurau de o interacţiune directă, spre deosebire de firmele renumite care percepeau tarife foarte mari şi unde doar marile corporaţii aveau parte de o atenţie specială.

Ca de obicei, Gahby era cocoţată pe scaun, abia zărindu-se din spatele mormanelor de hârtii, dosare şi cutii. Buclele ei scurte şi de un roşu aprins erau singurul indiciu de care Mia se putea folosi în încercarea de o a găsi în haosul Ce pusese Stăpânire pe biroul asistentei. Totuşi, Mia învăţase cu mult timp în urmă că nu avea nici un rost să-i schimbe această stare. O dată, femeia care se ocupa de curăţenie încercase să-i pună în ordine pixurile şi notiţele, iar Gabby îşi pierduse toată ziua văitându-se că nu se putea concentra. Mia rezolvase problema aruncând pixurile şi împrăştiind notiţele peste tot, astfel încât asistenta ei să se poată întoarce la muncă.

Mia s-a lăsat pe scaunul din faţa biroului, aplecându-se în faţă şi aşezându-şi coatele pe

genunchi.

- Bine, spune-mi ce ai aflat!
- A sunat directorul de campanie al lui Lake. Se pare că Chloe a avut probleme la şcoală. A vandalizat maşina profesorului.
- Ce? LV ce ar face aşa ceva? Era beată?
- A fost acelaşi profesor care a băgat-o în perioada de monitorizare pentru că a copiat la examen.

Simţea cum începe să o mănânce pielea de nervi. Erau atâţia copii care nici măcar nu îşi permiteau să meargă la şcoală! Detesta situaţiile în care oportunităţile erau irosite fie din dorinţa de a atrage atenţia, fie dintr-un act de frondă. Desigur, nu o întâlnise niciodată pe fiica lui Lake şi nu-i plăcea să o judece. Şi-a reprimat replica tăioasă, începând deja să caute soluţii pentru a rezolva problema.

- Când s-a întâmplat asta?
- Acum câteva săptămâni.

A făcut ochii mari.

- Cred că glumeşti. Stai, de ce nu am ştiut despre toate acestea?
- Lake era sigur că putea face uitat acest eveniment fără să te implice. La urma urmei, el este procurorul şi candidatul pentru postul de primar. S-a gândit că putea repara maşina şi că, dacă făcea o donaţie substanţială şcolii, aplana conflictul.

Ura resentimentele care îi răscoleau stomacul. Acceptase să se ocupe de imaginea lui publică întrucât credea cu adevărat în idealurile lui Lake şi simţea că avea o inimă bună şi dorinţa reală de a se pune în slujba cetăţenilor oraşului. Dar nu era de acord cu intenţia lui de a răscumpăra greşeala fiicei sale cu o donaţie. Totuşi, el nu era genul de politician lacom. Făcuse o mulţime de investigaţii înainte de a decide să-l accepte drept client şi nu o înşelase niciodată intuiţia cu care

reuşea să detecteze eventualele greşeli. Tatăl ei îi spunea mereu că avea capacitatea de a descoperi imediat o minciună şi că acesta ar fi fost un talent de care trebuia să profite la maximum. Şi aşa făcuse. Această abilitate o ajutase să accepte doar clienţi ale căror idealuri şi temperamente erau asemănătoare cu ale ei.

- Deci şcoala nu a fost de acord cu încercarea lui Lake de a remedia greşeala?

Gabby a oftat.

- A obţinut exact reacţia inversă. Profesorul a fost atât de revoltat, încât a depus plângere, iar Chloe a trebuit să compară în faţa instanţei.
- Vrei să spui că Lake nu a putut să ia legătura cu instanţa locală şi să tacă nişte aranjamente?
- S-a gândit că nu va h nici o problemă. Dar acestui judecător nu i-a păsat cine era tatăl lui Chloe sau ce presiuni putea exercita. Bănuiesc că a vrut să-i dea lui Chloe o lecţie şi nimeni nu a încercat măcar să-l oprească.

Mia a oftat.

- De ce mi-e frică să aud cum se termină această poveste?
- Au condamnat-o la muncă în serviciul comunităţii pe timpul verii.

Ea a sărit de pe scaun şi a început să se plimbe, încercând să pună informaţiile cap la cap.

- Bine. Vom trece cu bine şi peste asta. Nu a fost exmatriculată, ceea ce este o veste minunată. Şi putem aranja să-şi execute condamnarea la biroul procurorului sau la oricare dintre organizaţiile nonprofît cu care colaborăm. Trebuie să-l contactez pe Bob pentru a vedea dacă putem păstra aceste informaţii confidenţiale, fără să ajungă în gura presei.
- Nu am terminat. Sentinţa a fost deja dată. Este obligată să-şi execute serviciul comunitar la o fermă locală de salvare a cailor. Bănuiesc că

acolo este şi o pensiune destul de apreciată de turişti.

Trebuie să stea acolo toată vara?

-Da.

- De ce naiba au ales o fermă de cai?

Gahby a ridicat din umeri.

- Bănuiesc că au nevoie de voluntari.

- Bine. Ne descurcăm chiar şi în aceste condiţii. O să răspândesc zvonul că ea vrea să rămână la şcoală în vara asta şi o voi ţine departe de atenţia presei. Trebuie doar ca Bob să ne ajute să muşamalizăm situaţia suficient de bine încât să nu afle nimeni.

Gabby a privit-o cu o expresie plină de compasiune.

- Lake are alt punct de vedere asupra acestui lucru. îi este teamă ca Chloe va crea şi mai multe probleme dacă nu are pe cineva care să aibă grija de ea în această vară.

- Arc sens. Şi pe cine trimite să stea cu ea?

Atunci a observat că expresia lui Gabby nu s-a schimbat. Adevărul a lovit-o treptat, rostogol indu-se peste ea ca un film de groază care se derula cadru după cadru. Mintea ei s-a opus, găsind deja o mie de refuzuri şi scuze gata să i se reverse de pe buze. Din păcate, tot ce a putut rosti a fost un singur cuvânt.

-Nu.

- Lake va veni la prânz să discute cu tine despre asta.

A izbucnit într-un hohot de râs lipsit de orice urmă de umor.

- Nu. în nici un caz, Gabby. Nu sunt dădacă, sunt o femeie care arc propria companie, un apartament şi... o viaţă! Detest oraşele mici de la ţară cu regulile şi mentalitatea lor ridicolă. în plus, adolescenţii mă sperie. De ce crezi că nu vreau copii? Pentru că ajung adolescenţi!

Gabby a oftat.

- Ştiu. Uite, va trebui să te ţii ferm pe poziţie când va veni. Sunt sigură că există o alternativă, dar ştiu şi cât de convingător poate fi Lake. De aceea este o bestie în sala de judecată. îţi dă impresia că soluţiile lui sunt cruciale pentru rezolvarea problemei. Ea a simulat un hor. Omul este teribil de bun. Şi al naibii de atrăgător. Gabby şi-a înclinat capul curioasă. Petreci mult timp cu el şi este genul tău. Inteligent. Pasional. Cu un ciudat simţ al controlului. Masculul alfa în toată splendoarea lui. Nu te simţi nici măcar puţin atrasă de el?

Mia a făcut o pauză, gândindu-se la cele spuse de prietena ei. Jonathan Lake avea o energic care îl ajuta în apariţiile în faţa camerelor. Cu părul lui des şi închis la culoare, cu ochii de un albastru marin şi o personalitate plină de energie, toate combinate cu un farmec ucigător, îi amintea de JFK Jr. în perioada în care era gata să cucerească lumea. Simţea un junghi în inimă de fiecare dată când se gândea la dispariţia tragică a lui JFK şi apoi a fiului său şi al lui Jackie. Dar, în momentul în care Jonarhan i-a întins mâna pentru a i-o strânge, a ştiut că nu avea să existe nici un fel de afecţiune între ci. Da, era atrăgător şi, da, se potrivea perfect standardelor ei, dar nu existase nici o chimie între ei. Nici o atracţie. Nici un schimb de energie. Doar o frecvenţă plată care indica normalitatea. Slavă Domnului! A fi implicată într-o relaţie amoroasă cu un client era absolut inacceptabil, iar acesta ar fi fost un obstacol greu de depăşit.

- Nu. Chiar mă bucur să declar public că nu există nici o atracţie între noi şi de aceea colaborăm atât de bine.

- După ce le-au rănit toţi neisprăviţii aceia, m-am gândit că ai terminat cu testarea chimiei partenerului. Te- ai gândit vreodată că ai nevoie

de un IT-ist tocilar sau, pur şi simplu, de un tip drăguţ? Că aţi putea începe prin a fi doar prieteni, pentru ca apoi relaţia să se dezvolte şi să ajungeţi să vă respectaţi şi, în cele din urmă, să vă iubiţi unul pe celălalt?

Mia şi-a dat ochii peste cap.

- Prea multe filme de pe Hallmark, Gabby. Băieţii drăguţi nu rezistă lângă mine – nu pot ţine pasul. Şi, fără o atracţie instinctuală, pur şi simplu nu mă interesează. Am decis că celibatul este cea mai bună opţiune pentru mine în acest moment. Cel puţin până la finalul alegerilor.

- Atunci ştiu ce cadou să-ţi fac de ziua ta de naştere. -Ce?

Gabby a zâmbit maliţios.

- Un morman de baterii.

Mia a râs.

- Eşti o prietenă atât de bună!

- Ştiu. A întins mâna şi a scos un dosar roşu din teancul de documente din faţa ei, care stătea într-un echilibru precar. Asta este tor ce am găsit despre Chloe Lake, laolaltă cu acuzaţiile şi condamnarea. Trebuie să îţi faci un plan înainte de a ajunge el aici, altfel vei rămâne blocată în nordul statului toată vara. Ai măcar cizme de călărie sau o pereche de blugi ?

S-a cutremurat la acest gând. îi plăcea totul la acest superb oraş aglomerat şi murdar şi jurase cu mult timp în urmă să nu se mute niciodată de aici. Nu când îşi putea lua pantofi de firmă, tampoane şi salată de pui la grătar cu sos de iaurt şi mărar, toate aflate doar la o stradă distanţă.

- Desigur că am blugi. Doar că nu sunt din aceia Je tăvăleală. Şi noile mele cizme Coach nu se pun?

- Nu dacă nu Ic poţi purta în ploaie. în plus, au blană şi un toc subţire de aproape opt centimetri.

- Atunci ar fi bine să lucrăm amândouă la un

plan alternativ. Pentru că nu am de gând să-mi stric toată vara. Şi refuz să-l las pe Jonathan Lake să-mi dea ordine. Sunt reprezentantul lui de PR, nu asistenta lui personală. Să-l pună pe Bob să se deplaseze în nord ca s-o scoată din bucluc.

S-au uitat una la cealaltă şi au izbucnit în râs. Dircctoml de campanie al lui Lake, Bob, un fost puşcaş marin, avea o agendă zilnică planificată cu minuţiozitate şi nu arăta niciodată vreo urmă de emoţie. Cu o siluetă masivă, musculoasă, ras în cap şi cu ochi reci şi întunecaţi, ar fi mâncat-o pe Chloe la micul-dejun. Dar s- a dovedit a fi un excelent manager şi protector ca un pitbull faţă de Lake.

- Doar să te ţii fermă pe poziţie, a sfătuit-o Gabby. Ce- ar fi să angajăm un recuperator?
- Ne-am implicat şi în mafie, mai nou?
- îmi pare rău, am urmărit prea multe drame politice. Ce-ar fi să găsim pe altcineva care să o urmărească? Cineva care să se asigure că îşi termină serviciul în folosul comunităţii fără a mai intra în alte necazuri?
- Bine. Să facem o listă şi să analizăm câţiva candidaţi ca să fim gata până la amiază.
- Am înţeles. A făcut o pauză, apoi s-a încruntat. Hm, ar trebui să încep cu Care.com?
- Nu! Cunoaştem câţiva oameni. Nu eşti de acord cu mine? începe cu Bob. Poate că are prieteni cu o faţă mai umană.
- Sigur. O să încep imediat.

Gabby s-a întors la biroul ei înfricoşător, iar Mia s-a îndreptat spre al ei. A plonjat în grămada nesfârşită de e- mailuri, sortând potenţiali clienţi noi şi desfătându-se cu vibraţia uşor perceptibilă a sentimentului de mândrie care îi curgea prin vene. îşi construise compania prin seriozitate, muncă asiduă şi puţin noroc. Visul ei de a avea succes până când ajungea la 30 de ani avea în sfârşit să i se împlinească, iar succesul pe care

conta în campania electorală a lui Lake avea să o propulseze în top. Mai avea aproape şase luni de trudă înainte de ziua alegerilor şi intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă pentru a câştiga.

Apoi, în sfârşit, avea să-i facă dreptate tatălui ei.

Exact la prânz s-a auzit o lovitură rapidă în uşă. Jonathan Lake a intrat în biroul ei, umplând instantaneu spaţiul din jurul lui. Aura îi vibra, pur şi simplu, de energie. îmbrăcat într-un costum bleumarin cu o cravată roşie subţire, avea aeml unui om de afaceri de succes, fără a face prea multă vâlvă cu averea lui. Un alt echilibru perfect care-l transforma în candidatul ideal în alegeri. Era bogat, dar nu prea bogat, iar hainele lui erau croite pentru â lăsa O impresie plăcută oamenilor, nu pentru a-şi satisface propriul ego. Fără un cuvânt, şi-a lăsat servieta jos şi s-a aşezat pe scaunul din faţa biroului ei. S-au uitat unul la altul o vreme în tăcere, pregătindu-se amândoi pentru conversaţie.

- Ai aflat toate detaliile problemei noastre recente? a întrebat el în cele din urmă.

Vocea îi era tăioasă şi concisă, dar Mia a observat ridurile care îi încadrau ochii obosiţi şi umerii lăsaţi din cauza epuizării.

- Da, am aflat. îmi pare rău, Jonathan. Nu mi-am dat seama că Chloe are probleme, a spus ea cu blândeţe.

El a tresărit.

- M-am gândit că, după incidentul cu copiatul Ia examen, nu vom avea alte probleme. La naiba, e un copil bun! Nu ştiu ce se întâmplă cu ea în ultima vreme.

- Are 19 ani. îmi amintesc că eu credeam că eram nemuritoare şi că deţineam adevărul absolut.

Un zâmbet trist i-a curbat buzele.

- Da. Nici ea nu a avut o viaţă prea normală.

Dar acesta ar putea ti un moment critic. Dacă scapă cineva vreo vorbă despre faptul că fiica mea a vandal izat proprietatea altcuiva, sunt terminat. Ar trebui să susţin valorile familiei. Mă vor crucifica.

- Poate că nu se va întâmpla aşa. Bob a încercat sa îngroape problema?

- Cred că suntem feriţi pentru moment. Dar fiica mea nu arc cum să-şi petreacă vara singură într-un loc unde poate să intre în şi mai multe necazuri. Presa nu va rata ocazia de a mă ataca. Trebuie făcut ceva.

- Am început deja să mă gândesc la un plan. Am pus-o pe Gabby să întocmească o listă de candidaţi pentru a găsi pe cineva care să stea cu fiica ta nonstop. Te-ai gândit la un bodyguard?

- Nici nu mă gândesc la această variantă. Trebuie să fie cineva în care am încredere. Cu siguranţă, o femeie. LX* preferat o persoană care ştie care sunt implicaţiile şi care poate fi în contact permanent cu mine. O persoană inteligentă, dar suficient de înţelegătoare pentru a sta cu fiica mea.

Oh, era bun! Şi-a mijit privirea în timp ce el îşi bifa lista de dorinţe, iar vocea lui s-a umplut de emoţie şi de îngrijorare. Din păcate, ea ştia de ce era el în stare.

- Nu o fac, Jonathan, a spus ea cu fermitate. Pur şi simplu, nu este posibil.

- IX ce?

L-a refuzat cu fermitate:

- Am o afacere de condus. Un apartament de întreţinut.

- Ai pisici? Câini?

Ea a pufnit auzindu-i întrebarea.

-Nu.

- îţi aduc o persoană care să aibă grijă de locuinţa ta, una verificată de mine. Îţi angajez pe cineva doar pentru această perioadă şi o să am

grijă să ţi se pună la dispoziţie tot ce ai nevoie pentru a lucra de la distanţă.

- Nu. De asemenea, urăsc călătoriile şi detest provincia. Sunt alergică la cai.

El i-a aruncat o privire albastră electrică.

- Minţi!

- Bine. Dar urăsc caii şi mirosul lor, oraşele mici şi orice lucru vintage. Urăsc locaţiile tip pensiune unde străinii trag cu urechea la ce vorbeşti şi îşi bagă nasul în afacerea ta. Şi nu mă descurc deloc cu copiii.

- îi urăşti?

- Nu! Dar nu mă pot apropia de ei. Nu sunt în apele mele, mă simt prost şi aş fi ultima persoană din lume care să-ţi poată ajuta fiica. M-ar urî. Ar fi nefericită şi te-ar ruga să mă ţii cât mai departe de ea. E mai bine să găseşti persoana potrivită pentru ea de la bun început. Cineva care să impună mai mult respect.

El i-a zâmbit.

- O să te iubească.

Ea a început să fiarbă. §i-a sprijinit coatele pe birou şi i- a vorbit intenţionat pe un ton rece:

- Nu, Jonathan, nu o fac. Nu poţi să mă intimidezi, să mă mituieşti ori să mă cumperi. Sunt reprezentanta ta de PR, nu asistenta sau prietena ta ori managerul tău de campanie. Pune-I pe Bob să o facă!

- Chloe nu poate relaţiona cu el. L-a întâlnit de câteva ori şi doar se uită unul la altul într-o tăcere precaută. Cred că o sperie.

- Nu ai nici o secretară din acelea amabile, platinate, care va fi în extaz dacă va avea ocazia să-şi ia o vacanţă prelungită de la biroul procurorului?

El a pufnit.

- în nici un caz. Asistentele mei sunt şi mai înfricoşătoare decât Bob.

Ea a lovit biroul cu palma.

- Sunt înspăimântătoare! O voi îngrozi. Vorbesc serios. Nu mai discutăm despre această variantă. Nici în ruptul capului nu o să-mi petrec vara supraveghind-o pe fiica ta la o fermă de cai. Ne-am înţeles?

Era pregătită să facă faţă farmecului lui ucigător sau ripostelor iscusite. în schimb, el i-a aruncat o privire de om înfrânt.

- Nu ştiu ce să fac, Mia, a spus el. Adevărul răzbatea din cuvintele lui. Chloe are nevoie de cineva în care să aibă încredere. Cineva care să o protejeze de toate lucrurile care i se pot întâmpla unui copil implicat în politică. Dacă ea mai face un pas greşit, întreaga mea campanie electorală ar putea fi pusă sub semnul întrebării. Şi nu mă pot concentra la câştigarea alegerilor când sunt îngrijorat pentru fiica mea. Şi-a ridicat mâinile şi s-a aplecat spre ea: Eşti ultima mea speranţă. Te rog, nu în calitate de angajat, ci în calitate de prieten. Te rog să mă ajuţi!

Senzorul ei de minciuni a rămas ciudat de tăcut. Era doar rugămintea sinceră a unui tată care avea nevoie de ajutor şi nu avea pe nimeni altcineva în care să aibă încredere. Şi-a amintit cum s-a simţit când şi-a privit familia târâtă prin mocirla în care o aruncase presa: nervozitatea permanentă din cauză că erau mereu în lumina reflectoarelor, teama că eşecurile aveau să fie descoperite şi exploatate în cea mai recentă rubrică mondenă şi de care toţi aveau să râdă.

Amintirile au dus-o înapoi în timp. Când Henry Thrush o anunţase că voia să candideze pentru Congres, mama ei acceptase toată corvoada vieţii de politician. Devenise soţia perfectă, fiindu-i permanent alături, îndrumând-o pe Mia să urmeze cu atenţie toţi paşii pe care familia unui candidat politic trebuia să-i respecte pentru a câştiga. Erau atât de mândri şi, deşi tatăl ei nu se număra printre candidaţii creditaţi cu o şansă,

discursurile lui pasionate au lăsat să răzbată un adevăr pe care oponenţii lui pur şi simplu nu au reuşit să-I transmită. Cifrele din sondaje au început să crească, situându-l tot mai aproape de contracandidati săi, iar Mia îşi vedea tatăl îndreptând u-se spre Washington. Până la izbucnirea scandalului.

A fost publicat un interviu în care o femeie a susţinut că s-a culcat în repetate rânduri cu tatăl ei. Nu avea nici o dovadă. Fără fotografii, cadouri sau chitanţe care sa demonstreze toate aceste acuzaţii în faţa opiniei publice, dar nimic nu mai avusese vreo relevanţă. Dezastrul plutea în aer, iar oamenii cereau şi mai multe informaţii de acest gen.

Mia şi-a văzut familia distrusă peste noapte, iar căsnicia părinţilor ei a fost brusc pusă sub semnul întrebării. Femeia a povestit despre întâlniri la hotel şi a descris imagini sexuale deviante. Dintr-odată, colegii au început s-o chinuie şi s-o tachineze, batjocorindu-i fără milă familia. Adversarul tatălui ei a coalizat în jurul lui mulţimile de alegători indignaţi, făcându-i campania praf, până în momentul în care alegerile s-au terminat înainte de a fi început cu adevărat. Mama ei a plecat, fără să dea crezare declaraţiilor vehemente ale soţului prin care îşi susţinea nevinovăţia. Mia a devenit o victimă colaterală a războiului politic şi a înţeles din experienţă proprie că adevărul uneori rtU Contă şi nu te făcea să te simţi liber.

Pentru că adevărul putea fi manipulat.

După alegeri, s-a dovedit că femeia minţise, plătită de nişte necunoscuţi pe care noul congresmen a jurat că nu-i cunoştea. Povestea s-a stins şi s-a mistuit ca o vâlvătaie în 24 de ore, înainte de a fi îngropată în relatările ocazionale publicate de câteva ziare sau reviste. Mama ei s-a întors în cele din urmă, amândoi fiind disperaţi

să salveze ce mai rămăsese din căsnicia lor cândva atât de trainică.

Mia ştia că au încercat. Ştia că se iubeau. Fuseseră prea multe aspecte pe care ar fi trebuit să le treacă cu vederea, ajungând în cele din urmă să-i schimbe pe amândoi. După un an, au ajuns la concluzia că trebuiau să se despartă. Mama ei s-a recăsătorit şi s-a mutat în California. Henry Thrush s-a stabilit într-un oraş mic, a practicat dreptul şi nu a mai intrat niciodată în viaţa politică sau în atenţia opiniei publice.

Dar, vai, ea îşi dorea atât de mult să se facă dreptate! Voia să arate binele care putea fi făcut dacă te aflai de partea corectă a campaniei de PR. A jurat că avea să îşi răzbune tatăl, susţinându-şi propriul candidat şi asigurându-se că el sau ea avea să câştige.

Jonathan Lake era şansa ei de a câştiga. în cele din urmă, a lăsat acele amintiri în urmă şi a luat-o de la capăt. Lake era chiar imaginea tatălui ei – un bărbat bine intenţionat, care dorea să intre în viaţa politică pentru ceea ce putea să aducă, să schimbe şi să devină. Nu pentru putere, sex sau bani.

Trebuia să câştige alegerile cu orice preţ. Cum putea ca să se ierte dacă se întâmpla ceva groaznic cu fiica lui doar pentru că nu voise să-l ajute când i-o ceruse?

Măcar înţelesese prin ce trecea fata. Vocea lui Jonathan a smuls-o din reverie.

- Mia? Mă vei ajuta?

A închis ochii, învinsă. La naiba!

Era atât de derutată!

3

- Ethan, am nevoie de ajutorul tău.

S-a întors. Sora lui, Harper, .stătea în spate, studiind peretele proaspăt tencuit, care fusese cândva pătat de scurgerile de apă. Părul ei castaniu-închis, cu o tunsoare scurtă şi serioasă îi încadra faţa, iar pielea i se colorase deja într-o nuanţă caldă şi maronie de la soare. Ochii aceia veni ca marea erau la fel de direcţt şi de surprinzători cum şi-i amintea. De ce fusese binecuvântară cu gena de irlandez cu trăsături închise la culoare, în timp ce el şi Ophelia fuseseră nevoiţi a se mulţumi cu cea clasică? Era înaltă ca tatăl lor, plutind peste ceilalţi de la cei aproape doi metri ai ei. Colegii o hărţuiseră la şcoală, numind-o amazoană urâtă, iar fetele se coalizaseră într-un grup care nu făcea altceva toată ziua decât să râdă de ea. A văzut cum sora lui mai mică, cândva atât de veselă, a început să-şi piardă încetul cu încetul pofta de viaţă, închizându-se în ca până când singurii ei prieteni au rămas doar caii de la grajduri. întreaga familie încercase să o ajute, dar toate încercările lor au fost respinse, facând-o să se izoleze şi mai mult în propria lume, acolo unde se simţea în siguranţă.

Acum era o femeie foarte puternică, făcând-o uitată pe fata aceea cândva timidă şi singuratică. Dar Ethan ştia că trecutul lăsa cicatrici permanente în suflet, pe care majoritatea nu le puteau vedea. Era îmbrăcată ca de obicei, cu o pereche de blugi vechi, cizme de călărie până sub genunchi şi un tricou decolorat albastru. Ethan putea paria că avea câte un tricou şi o pereche de blugi pentru fiecare zi a săptămânii. Sora lui aloca puţine fonduri propriei garderobe, însă era mână largă când venea vorba de

salvarea animalelor.

- Hei, Harp! Ce faci?

- Locul arată grozav. Chiar ai reuşit să transformi bungalow-ul într-o casă în ultimele săptămâni.

- Nu prea am avut ce face. Acum, după ce am reparat acoperişul, pot să dau o mână proaspătă de vopsea pe pereţi.

- Nu mai miroase urât.

El a râs.

E doar mirosul bine cunoscut de transpiraţie. Exact cum…

- … obişnuia să spună mama, a terminat ca, un zâmbet rar curbându-i buzele.

Ethan a zgândărit rana, dar timpul atenuase în cele din urmă durerea provocată de absenţa mamei lor. După chipul surorii lui, părea că împărtăşeau aceleaşi sentimente. Sângele irlandez al mamei le transmisese tuturor o loialitate totală faţă de familie, stoicism pentru a trece peste perioadele grele şi o dragoste profundă pentru pământ. Ştia că mama lor suferise când le spusese că trebuia să plece, dar surorile lui preluaseră frâiele gospodăriei şi păreau mulţumite de această turnură. Nu le mulţumise niciodată. Nu le spusese niciodată cât de mult apreciase sprijinul lor, dându-i astfel libertatea de a face cu torul altceva fără a se simţi vinovat.

Accidentul scosese la iveală prea multe adevăruri dure. Acum s-a întors ca să le înfrunte pe toate.

Parcă rezonând cu acest gând, genunchiul i-a pulsat, aşa că şi-a mutat greutatea pe celălalt picior pentru a nu mai simţi atât de intens presiunea. Harper i-a studiat chipul, ochii ei strălucitori evaluându-i starea în care se afla, ca o adevărată soră.

- Cum e piciorul? l-a întrebat.

- Mai bine. Ce vrei de la mine? a întrebat-o el, încercând să-i îndrepte atenţia înapoi la motivul pentru care venise să-l vadă.

Ea a făcut un semn către barba lui, care crescuse destul de mult.

- Nu ai de gând să-ţi dai jos barba aia?

Şi-a trecut o mână peste bărbie şi a ridicat din umeri.

- Nu ştiu. E bine când nu-mi fac griji pentru felul cum arăt.

- Arăţi groaznic, omule! Ca unul dintre acei nebuni din *Dinastia raţelor.*

El a zâmbit.

- Mi se par drăguţi.

A continuat să se holbeze la el.

Au trecut trei săptămâni. Ophelia a spus că treci foarte rar pe la pensiune. Te-ai refugiat aici şi stai singur, ca un pustnic nebun.

- Am multe de făcut la bungalow. Nu am chef să vorbesc cu străinii. Şi tu îi eviţi tot timpul.

Ea a scos un suspin dureros.

- îmi fac simţită prezenţa când este cazul. îmi joc rolul de gazdă bună. Dar acesta este teritoriul Opheliei. în plus, merg în oraş şi vorbesc cu oameni în came şi oase, nu cu Wheezy şi cu Hei Hei.

Labradorul şi-a auzit numele, şi-a ridicat capul pentru a-i oferi lui Harper un rânjet fericit, apoi s-a pus cu botul înapoi pe podea şi a pufnit.

- Wheezy este un tovarăş grozav. Mi-a fost dor de el. Cât despre puiul acela, este cu totul altă poveste.

Ca la un semn, amândoi s-au uitat pe fereastră la puiul negru din rasa poloneză cu o grămadă de pene rebele ieşindu-t din creastă. Cotcodăcea, zgâria pământul cu ghearele şi părea să aibă toată curtea sub control.

- A fost altă misiune de salvare. Când l-am găsit astă- iamă, bietele lui pene erau aproape

îngheţate, pentru că nu l-au lăsat niciodată să stea înăuntru. Parcă a renăscut de când este aici.

- Şi chiar trebuia să-l numeşti după alt personaj dintr- un film Disney? a pufnit el. Mă simt de parcă sunt la Disney World.
- Nu este nimic greşit în lumea Disney. Mama ne-a învăţat întotdeauna că toate problemele pot fi rezolvate sau înţelese urmărind acele filme. Nu mai încerca să schimbi subiectul!
- Care subiect? a întrebat el nevinovat.
- Suntem îngrijorate, bine?

El a înlemnit, urând să-i vadă îngrijorarea din ochi şi ştiind care era motivul. Glasul i s-a înmuiat.

- Sunt bine, Harp. Serios. Am nevoie de puţin timp doar cu mine însumi pentru a putea trece peste toată situaţia asta mizerabilă.
- Nu a fost vina ta.

S-a cutremurat. 1 s-a strâns stomacul.

-Da.

Un sentiment de frustrare a străfulgerat-o din cap până în picioare.

- Las-o baltă, ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta. Dar va trebui să renunţi puţin la statutul tău de singuratic şi să mă ajuţi. Tocmai am aflat că m-am procopsit cu o tânără care a primit o condamnare constând în ore de muncă în folosul comunităţii. O să stea aici toată vara.
- Credeam că îi puneau pe copii doar să cureţe parcurile sau să strângă gunoiul de pe străzi.
- Modalităţile de a-i pedepsi s-au diversificat. Este o studentă care a avut probleme. Ghici cine s-a ocupat de dosarul ei!
- Cine?

-Judecătorul Bcnnctt.

El a tresărit, clătinând din cap.

- încă prezidează şedinţele de judecată? Este mai bătrân decât Wheezy.

- Ştiu. încă este în activitate şi locuieşte în acea casă mare, veche şi goală din oraş, semănând teroare în rândul studenţilor. îi face o deosebită plăcere să le dea un exemplu celor care au un comportament neadecvat.
- De ce noi ?

Harp a ridicat o sprânceană.

- Din cauza mamei, desigur. El obişnuia să-i trimită pe copiii cu probleme la ferma de cai ca să lucreze în folosul comunităţii. Mama s-a ales cu voluntari, iar el cu satisfacţia că a făcut dreptate. Bineînţeles, i-am spus după ce a murit mama că nu avem nevoie de alţi voluntari, dar tot ne trimite câte unul din când în când. Presupun că el a decis că vom fi norocoşii beneficiari ai cunoştinţelor ci în ceea ce priveşte caii.
- Oh, ştie ceva despre cai?

Harper i-a aruncat o privire.

- Nu. Asta e problema mea. Toată situaţia se poate transforma într-un coşmar, Ethan. Imaginează-ţi un adolescent plin de hormoni care nu ştie cum merg lucrurile într-un adăpost pentru cai sau care nu ştie nimic despre activitatea unei pensiuni. Sunt frântă şi lucrez mai mult decât ar fi normal. Nu mai am putere să o învăţ toate tâmpeniile. Trebuie să te ocupi tu de asta.

S-a uitat la ea.

-Glumeşti.

- Nu. Tu eşti cel care va răspunde de ea. Arată-i cum merge treaba! învaţ-o cum să aibă grijă de cai... nu-mi pasă. Pune-o să facă diverse munci pentru tine, dar ia-mi- o de pe cap!
- La naiba, nu! Dă-i-o Opheliei! I-ar plăcea să aibă un ajutor la pensiune.
- Am vorbit deja cu ea. Ea este cea responsabilă cu pensiunea şi tocmai a angajat încă o menajeră pe care nu o poate concedia. A

spus că îi va da din când în când câte ceva de făcut, dar nu o vrea în subordinea ei.

Ethan a mormăit o înjurătură.

- De ce nu o putem redirecţiona într-un loc unde chiar au nevoie de serviciile ei?
- Judecătorul Bennett a vrut ca ea să aibă un loc unde să stea acum, când toate căminele studenţeşti s-au închis pe timpul verii. Bănuiesc că părinţii nu îi vor permite să stea singură în altă parte şi intenţionează să o cazeze la pensiune, sub strictă supraveghere. Trebuie să fie genul de persoană care face numai necazuri. Un alt motiv pentru care trebuie să preiei frâiele. Pe tine te va asculta. Nu vei tolera nici o prostie din partea ei.
- Nici din partea ta! Harp, nu cred că acest lucru este posibil. Mai am până ce termin renovarea bungalow-ului şi apoi am şi alte lucruri de făcut.

Ea şi-a pus mâinile în şolduri.

- Cum ar fi? Da, m-ai ajutat la grajduri, dar refuzi în continuare să antrenezi caii cei noi ori să vii cu mine la licitaţii. Eviţi pensiunea. Rareori mergi în oraş şi nu ai părăsit locul acesta de când ai sosit. Am uitat ceva?

Ah, la naiba! Ar fi trebuit să ştie că Harper nu avea să-l lase în pace, iar acum urma să rămână blocat cu o progenitura răsfăţată, care nici măcar nu-şi dorea să fie aici.

- Dacă îi găsesc alt loc? Pot întreba în jur.
- Nu îmi pasa câtuşi de puţin. De ce nu apelezi la judecătorul Bennett? II găseşti la restaurantul lui Beci în fiecare dimineaţă luând micul-dejun.
- Bine. Voi vorbi cu el şi voi vedea ce putem rezolva.
- Grozav! între timp, îi voi spune că trebuie să-ţi raporteze tot ce face. Vor ajunge în după-amiaza asta.

Harper s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa.

- Stai puţin... azi?Cine inai e cu ca? a întrebat-o.
- Cred că este mătuşa ei, deoarece numele de familie este diferit. Mia. Fata este Chloe. Se vor caza, dar ar trebui măcar să te prezinţi. John o să cheme pe altcineva pentru a-l ajuta la grajduri.
- Eşti plină de sfaturi bune, nu-i aşa?

Ea i-a aruncat un rânjet fals şi obraznic.

- Aşa sunt eu. Pur şi simplu, dau pe dinafară de fericire şi scot curcubeic pe nas.

Apoi a plecat.

El şi-a înăbuşit un geamăt, prea afectat ca să răspundă ironiei ei.

A intrat în spaţiul mic pe carc-l transformase într-o bucătărie pe jumătate funcţională şi şi-a umplut din nou cana de cafea, tentat să o combine cu whisky-ul irlandez favorit. Dar ar fi prea uşor. învăţase să accepte realitatea aşa cum era, fără să-şi îndulcească amarul, şi nu avea de gând să renunţe acum la această filosofic de viaţă. Sorbindu-şi băutura fierbinte dintr-o cană roşie ciobită pe care scria cu litere de-o şchioapă „îmi plac caii!”, a meditat la problema cu care tocmai se procopsise. Venise acasă pentru a avea parte de un pic de pace şi de linişte, nu să fie dădacă. La naiba, acesta fusese motivul pentru care evitase licitaţia şi antrenarea noilor cai!

Nu se simţea în stare să ajute pe nimeni, indiferent dacă era vorba despre o fiinţă umană sau despre un animal. Era mult mai bine să evite orice fel de companie. A doua zi avea să se ducă direct la restaurant ca să-l convingă pe judecător să o trimită pe fată în altă locaţie. Apoi îşi putea relua existenţa paşnică şi liniştită pentru tot restul verii şi putea avea timp să se gândească la viitorul lui. A băut restul de cafea şi a pus cana în chiuvetă.

- Wheezy, hai să facem o plimbare!

Labradorului i-au trosnit oasele când s-a

ridicat, dar coada lui se mişca frenetic de bucurie în timp ce venea după el pe poteca din spate. Hei Hei i-a privit pe amândoi
cu o aroganţa păsărească, apoi i-a ignorat prinrr-o scuturare a penelor. Pădurea deasă estompa sunetele şi razele soarelui, învăluindu-l într-o pace efemeră, nefirească. Nu avea nevoie de indicatoare pentru a urma poteca de pământ ce cobora, se răsucea în jurul stâncilor de diferite dimensiuni şi se termina brusc într-o încrengătură de tufişuri.

Wheezy a lătrat încântat, ştiind ce urma, şi s-a învârtit în junii tufelor înfricoşătoare pline de spini, urmând poteca secretă ascunsă vederii.

Ethan a mers pe urmele labradorului şi a ieşit din pădure.

Şi a privit peisajul care, în mintea lui, era unul desprins din rai.

Grajdurile se întindeau în faţa lui, dispuse haotic, dar bine organizate. întinderi nesfârşite de dealuri înverzite i se derulau în faţa ochilor, presărate cu garduri albe, în timp ce cromatica dată de caii de diverse culori şi de căpiţele de fân conturau întregul tablou. Privirea lui a urmărit fâşia de pământ care apoi a luat forma unor trasee montane şi zone împădurite ce se întindeau pe o lungime de cincizeci de acri, înşiruite în depărtare, oprindu-se într- un final glorios la graniţa impunătoare a munţilor Shawangunk – cunoscuţi mai degrabă sub numele de Gunks –, puşi în evidenţă de un cer azuriu.

Ethan a privit cum culorile şi texturile pământului erau învăluite într-o măreţie divină. Crâmpeie de amintiri l-au făcut să simtă fiori pe şira spinării, trimiţându-l înapoi în anii petrecuţi exact în acest loc, cocoţat pe stânca lui preferată şi făcându-şi planuri de viitor. Aici şi-a urzit visurile şi speranţele de viitor. Acesta a fost locul

în care şi-a vindecat rănile şi suferinţele inimii. Locul unde bucuria izvorâtă din spiritul liber al copilăriei şi al posibilităţilor nesfârşite era umbrită doar de copaci, de stânci şi de munţi şi de nici o altă fiinţă umană care să-l judece, în afară de cai, păsări şi de vieţuitoarele mari şi mici, deopotrivă.

Preţ de câteva secunde preţioase, golul pe care-l simţea în sufletul chinuit s-a umplut, apoi a oftat.

A înaintat, pregătit să înfrunte realitatea dură.

Şuieratul brusc al gloanţelor a ţâşnit prin aer, spulberând priveliştea idilică şi destrămând liniştea. S-a clătinat şi a coborât repede, cu mâinile deasupra capului şi cu inima bubuind ca o herghelie de armăsari pursânge. Bucăţi de pământ şi de pietre l-au zgâriat pe piept, iar respiraţia i s-a blocat în plămâni.

„Nu mă lăsa să mor!”

„Nu te las. Jur pe ce am mai sfânt *că nu te vot lăsa să mori!”*

Vederea i s-a înceţoşat. A depus eforturi supraomeneşti pentru a-şi recăpăta cunoştinţa. Pentru a-şi recăpăta judecata. Pentru…

A auzit scâncetul surd şi a simţit atingerea blănii şi a umezelii undeva pe partea laterală a capului. Străduindu- se din greu să înghită acea gură de aer salvatoare pentru a rămâne în viaţă, i-a luat ceva timp să conştientizeze sunetul scos de lipăirea frenetică a unei limbi care îi acoperea fiecare bucăţică de trup. Vederea i s-a limpezit şi şi-a ridicat încet capul.

Wheezy l-a privit cu ochi căprui veseli şi bucuroşi. A gâfâit, acoperindu-i faţa cu săruturi canine, iar Ethan s-a ridicat de la pământ. Acelaşi sunet a ricoşat prin aer, dar, de data aceasta, l-a asociat cu cel produs de un pistol cu cuie, apoi a zărit în depărtare un bărbat fixând o bucată de lemn căzută din hambar.

La naiba!

Sperase că îşi alungase toţi demonii, dar se părea că încă aşteptau momentul potrivit pentru a ieşi la atac. La fel ca monştrii de sub pat care îl ţinuseră treaz noaptea din cauza apetenţei lui pentru romanele lui Stephen King. Nu era pregătit pentru realitatea din jur. Era mai bine să- şi ţină problemele pentru el şi să le rezolve singur.

Cel puţin cailor nu le păsa cât de distrus era pe dinăuntru. Măcar putea să se facă util pentru scurt timp.

S-a ridicat şi şi-a scuturat praful de pe haine. Ignorând pulsaţia din genunchi mai dureroasă acum din cauza căzăturii, Ethan a intrat în grajd.

4

Mia conducea pe lângă dealuri înverzite şi câmpuri presărate cu meri altoiţi, gherete de îngheţată şi garduri albe în spatele cărora păşteau cirezi de vaci. Mirosul de îngrăşământ şi de pământ se infiltrase în sistemul de climatizare al maşinii, chiar dacă geamurile erau perfect închise şi aerul condiţionat era setat la o temperatură plăcută de 20 de grade. Cerul avea o minunată nuanţă azurie, fiind acoperit de nori rotunzi şi pufoşi. La un moment dat, a observat un curcubeu revărsându-se pe bolta cerească, iradiind o mare de culori strălucitoare într- un arc perfect întins în depărtare, îndemnând-o să-şi continue drumul spre un tărâm al fericirii.

I se întâmpla cu adevărat.

Ajunsese în iad. Mormăind în barbă, şi-a

consultat rapid aplicaţia Waze înainte de a vira pe Route 32. Era pe drum, urmând să întâlnească o adolescentă care probabil deja nu o suferea. Refuzul de a o lăsa pe Mia să o ia de acasă pentru a merge împreună a fost interpretat ca un ultim gest de frondă din partea lui Chloe. Prietenii ci aveau s-o lase la locaţie la ora 15.00 pentru a-şi începe penitenţa, iar Mia voia să sosească înaintea ei pentru a se caza.

A început să simtă cum se lasă pradă unei uşoare depresii. A ridicat volumul melodiei lui Adam Levine care se difuza la radio, dar nici măcar vocea lui încântătoare nu a ajutat-o. Mai bine ar fi mâncat şi a doua jumătate din batonul K1ND? Stomacul ci ghiorăise la un moment dat, dar după ce a calculat caloriile, mai ales că nu ştia ce avea să i se ofere la cină, s-a gândit că era mai bine să o păstreze pentru urgenţe.

Ce ar fi făcut dacă oraşul nu ar fi avut opţiuni vegane sau vegetariene? Sau fără gluten?

Ce s-ar fi întâmplat dacă la pensiune s-ar fi servit doar carbohidraţi, precum chifle cu sos şi terci de porumb?

Dar poate că aşa era în sud. în acest moment, nu mai avea nici o relevanţă. în afară de oraş, oricare alt loc era sub standardele ei şi reprezenta un pericol pentru ca. Nu avea de gând să se îngraşe cu încă o mărime până la sfârşitul verii doar pentru că era blocată într-un oraş în care peste tot se serveau cartofi şi brânză.

Sau era ceva caracteristic doar pentru Wisconsin?

La naiba, nici nu mai conta! Ar fi fost bine să se fi apropiat totuşi de destinaţie. Condusese aproape trei ore într-o Kia mizerabilă pe care o închinase şi simţea nevoia să se întindă. S-a uitat din nou la aplicaţia Waze, sperând să vadă acel punct roşu intermitent care să-i indice faptul că a

ajuns la destinaţie, când ecranul s-a albit brusc.

Fără semnal.

Abţinându-se CU greu Să nu Înjure, şi-a ridicat privirea spre munţii care îi blocau semnalul şi a apăsat nişte butoane, încercând să-l readucă la viaţă. După câteva minute, şi-a dat seama că a rămas fără nici un indiciu care să-i arate direcţia, dar şi iară vocea lui Levine care să-i calmeze nervii. Chiar şi compania de închiriere de maşini o păcălise în acea zi. Dăduseră din greşeală altcuiva decapotabila superbă şi o forţaseră astfel să accepte o Kia fără GPS.

Era adevărat, oamenii obişnuiau să apeleze şi la alte metode de orientare înainte de apariţia internetului. Nu că ar fi fost în stare să citească o hartă. Ultima dată când aruncase o privire pe aplicaţia Waze, observase că locul era undeva în afara unui drum cu o denumire caraghioasă. Desigur, dacă ar fi fast interesaţi cât de puţin să aibă o politică de marketing decentă, ar fi existat semne cu mult înainte de a ajunge în acest loc, care ar fi condus-o în această direcţie.

Poate că nu aveau încredere în reclamă.

După ce a traversat mai multe drumuri de ţară care păreau absolut la fel şi a lăsat în urmă aceeaşi succesiune de dealuri şi vaci, a zărit un indicator strâmb pe care scria Goosey Drive[1].

„Sună bine.” Da, acesta era numele amuzant. Era pe drumul cel bun.

Mândră de capacitatea ci de memorare, şi-a continuat drumul, observând o singură bandă neasfaltată care cotea spre stânga. Aproape că era ascuns complet de copaci, dar cu siguranţă acela era drumul. Când s-a apropiat, a văzut un semn minuscul pe care scria Pensiunea Trasee de *Călărie.*

„Da. Pensiunea are şi o fermă cu animale salvate, aşa că ăsta trebuie să fie.”

Kia a trecut peste gropi, noroi şi tufişuri

împrăştiate care blocau drumul. A început să se enerveze din ce în ce mai tare pe măsură ce conducea. Cum ar fi putut un potenţial client să găsească acest loc? IV ce naiba nu era asfaltat şi marcat aşa cum trebuia? Fusese distribuită într-unul dintre acele filme de groază din scria *Drumul interzis* şi avea oare să îşi dea seama că era urmărită de nişte ţărănoi transformaţi în nişte monştri desfiguraţi?

în cele din urmă, maşina s-a oprit brusc la capătul potecii. S-a uitat cu gura căscată la bungalow-ul mic din faţă.

„Sfinte Sisoc!"

Acesta era locul unde urma să stea?

A simţit cum o cuprindea groaza. Nici măcar nu era o clădire în stil victorian. Nu avea o verandă întinsă unde să se servească ceai şi prăjituri. Era doar o casă vopsită într-o nuanţă asemănătoare cu cea a noroiului, cu ferestre demodate, o verandă din beton şi o uşă de culoare bej. Fără muşcate vesele în ghivece sau grădini pline de plante ori de antichităţi ciudate, aşa cum îşi imaginase că trebuia să arate o pensiune. în schimb, erau o grămadă de găini rătăcind în jur, cotcodăcind şi ciugulind pământul bătătorit. Fără o parcare adevărată. Doar un camion negru defect parcat în faţă. Era unicul oaspete? Şi, dacă da, acum înţelegea de ce.

Urma să aibă un atac de panică.

Apăsând cu forţă pe mânerul portierei, a tras aer adânc în piept şi a încercat să se liniştească. Poate că interiorul era uimitor. Poate că era o lecţie, ca ea să înţeleagă morala zicalei: „Nu vă lăsaţi păcăliţi de înveliş, pentru că veţi ti surprinşi de conţinut”. Sau, în acest caz, de interior.

A strâns din dinţi şi a coborât din maşină, aruncând o privire precaută înspre găini. Pantofii

ei Prada crau decupaţi la vârf. Oare puii îi puteau suge sângele dacă îi ciuguleau degetele de la picioare? S-a liniştit, privindu-i cu atenţie – nu păreau interesaţi de o străină, aşa că şi-a continuat drumul spre casă. Tocurile i s-au afundat în noroi, exasperând-o şi mai mult. De ce nu era nimeni acolo ca să-i care bagajele ori s-o întâmpine?

„Cea mai groaznică pensiune! Din tot ce există."

- Bună! a strigat ea. E cineva pe aici?

Răspunsul primit nu a fost cel pe care-l aşteptase.

Din spatele coteţului murdar de culoare roşie, un pui masiv ca un monstru şi-a făcut apariţia la chemarea ei. A înlemnit, cu gura deschisă de groază, uitându-se la vietatea care părea rezultatul unei încrucişări genetice înfricoşătoare şi lipsite de orice raţiune. Avea un cap uriaş acoperit cu pene albe rebele, răsfirate în toate părţile, ca unul dintre acele memeuri de pe fluxul ei de ştiri de pe Facebcxik. Ochii ca nişte mărgele s-au fixat asupra ei cu o suspiciune tipică păsărilor. Fălcile grase şi roşii atârnau de ciocul masiv. Corpul era de un negru pestriţ, ca de cerneală, care se termina cu picioare impresionante cu gheare.

- Ăăă, eşti un pui cuminte?

Din cioc a ieşit un sunet nervos, apoi creatura s-a năpustit spre ea, împleticindu-se în ceea ce părea să fie atacul mortal. Ea s-a dat înapoi, cu mâinile întinse, îngrozită că avea să moară în urma unei agresiuni a unei găini în inima pădurii, acolo unde nimeni n-ar fi găsit-o.

- Stai departe de mine! l-a avertizat ea. Vorbesc serios! O să te transform în felul principal de Ziua Recunoştinţei, ciudatule!

Vietatea a cotcodăcit şi mai tare, începând să bată frenetic din aripi, picioarele sale lungi

terminate cu nişte gheare încovoiate îndreptându-se mai repede spre ea, cu ciocul deschis, gata să-i aplice lovitura fatală.

Ea a ţipat.

- Hei Hei!

Ordinul dat de vocea masculină a biciuit aerul. Puiul- monstru s-a oprit în mijlocul atacului, înclinându-şi capul plin de pene spre casă.

- Las-o în pace!

Puiul a scos un ţipăt letal.

- Vrei să stai afară în iarna asta, ca să-ţi îngheţe penele? Acum, pe bune, Hei Hei, nu te voi salva, aşa cum a făcut- o Harper. Intoarce-te şi termină de mâncat ce ţi-am dat pentru prânz!

Şi-a scuturat penele. Aruncându-i o ultimă privire, în care se citea că nu o iertase, puiul-monstru a dispărut în spatele casei. Bărbatul care a salvat-o şi-a pus mâinile în şolduri şi nu s-a clintit.

- îmi cer scuze, este puţin cam temperamental. Vă pot ajuta cu ceva?

Urletul prelung al unui câine a făcut-o să sară înapoi. Ce mai era acum? Locul acesta era o grădină zoologică? Un labrador negru se năpustea spre ea cu o singură intenţie: să o culce la pământ. Şi-a îndreptat umerii, a rămas în picioare şi s-a rugat ca el sau ea să fie prietenos sau prietenoasă. El sau ea s-a dovedit a ti astfel. Câinele s- a învârtit în junii ei iară să sară în sus, părând încântat să aibă companie. S-a întins şi l-a mângâiat. Măcar acest animal avea rostul lui aici. întotdeauna iubise câinii. Nu pisicile. Nu puii. Nu caii, veveriţele, marmorele sau şerpii. Doar câinii.

Bărbatul a fluierat.

- Wheezy, vino aici! A avut parte de suficiente saluturi de bun-venit din partea cohortei de animale.

Câinele l-a ascultat, alergând înapoi la stăpânul

său şi aşezându-se lângă picioarele lui.

- Hai să încercăm din nou! Vă pot ajuta cu ceva?

Ea a rămas fără cuvinte. L-a privit fascinată, în timp ce mintea i s-a blocat, analizând potenţialul nelimitat al acestui bărbat.

Tocmai întâlnise un Grizzly Adams destul de sexy.

Bărbatul era înalt. Foarte înalt – avea cel puţin 1,90. Cu picioarele depărtate şi mâinile în şolduri, avea o statură impozantă, fiind îmbrăcat într-o pereche de blugi uzaţi şi strâmţi şi un tricou negru banal care îi acoperea corpul musculos. Părul roşcat îi cădea peste frunte sub forma unor bucle rebele şi îi acoperea ceafa. O barbă impresionantă îi crescuse de-a lungul maxilarului, mai mare decât un simplu cioc, făcându-l să semene cu un sălbatic. Trăsăturile lui urmau într-un mod ciudat liniile osaturii puternice, ceea ce îl împiedica să arate mai chipeş sau mai blând decât era. Dar ochii lui... Nu mai văzuse nimic asemănător.

L)n albastru pal, de gheaţă, de o intensitate şi o profunzime care au îngheţat-o pe loc. Contrastul uluitor de lumină şi întuneric era fascinant. De obicei, nu era o admiratoare a bărbaţilor roşeaţi sau cu barbă, dar întreaga lui prezenţă în general i-a provocat nişte reacţii ciudate în stomac.

Nu a observat nici un rid de expresie pe chipul lui. Nici o sclipire de amuzament sau de căldură în ochii lui. Omul acesta văzuse multe lucruri, făcuse multe lucruri şi nu avea de gând să le împărtăşească cu nimeni.

- Domnişoară? Te-ai pierdut?

Ea şi-a îndepărtat gândurile ciudate şi s-a reconectat la realitate. $i la temperamentul ei. Ziua începuse groaznic încă de la primele ore, iar calvarul nu se terminase.

- Am venit să mă cazez. Nu ştiu ce afacere conduci aici, dar drumurile sunt înfiorătoare, iar ideea de a fi întâmpinat de un pui psihopat nu îţi va aduce un rating de cinci stele pe Yelp.

Lui i s-au arcuit sprâncenele.

- Cazarea se face doar după ora 15.00.

Ea a strâns din buze şi s-a rugat să nu-şi piardă răbdarea.

- Ştiu că am ajuns prea devreme. Programul de cazare nu îţi oferă nici o scuză. Acum, dacă eşti amabil să-mi ici bagajele din maşină, să-mi aduci un pahar de apă cu lămâie şi să-mi arăţi camera mea, ţi-aş ii recunoscătoare.

- Nu lucrez aici.

Ea s-a enervat.

- Atunci poţi sa chemi pe cineva care să o facă înainte să-mi pierd cumpătul?

Ochii lui s-au îngustat.

- Eşti din oraş, nu-i aşa?

- Da. Sunt epuizată, transpirată şi nervoasă, aşa că ţi-aş ii recunoscătoare dacă m-ai ajuta.

- Pensiunea nu este aici. Trebuie să fi făcut un viraj greşit la un moment dat.

A simţit cum o cuprinde o senzaţie de uşurare, urmată de enervare.

- Mă simt mult mai bine acum, pentru că locul acesta este un coşmar, dar am urmat indicatorul. De ce nu este nimic marcat corect?

- Este. Se menţionează clar *Pensiunea Trasee de Călărie.*

Ea şi-a dat ochii peste cap.

- Bine. Deci aici dorm cei care au grijă de cai?

S-a mulţumit doar să se uite la ea, privirea lui învăluind-o din cap până în vârful picioarelor, cu o atitudine de totală desconsiderare.

- Nu, dorm în hambare. Fânul este extrem de moale. Au chiar şi o toaletă alături.

I-a ignorat comentariul, ştiind că îşi bătea joc de ea. Da, se purta groaznic, dar nu mâncase a

doua jumătate din batonul ei KIND şi era lihnită. Murea de foame.

- Nu am timp să fac schimb de replici ironice cu tine. Arată-mi doar unde este pensiunea şi am plecat!

- Ieşi pe drumul pe care ai venit! Virează la stânga! la-o în jos cam un kilometru şi vei vedea indicatorul potrivit!

Ea s-a forţat să zâmbească fals, simţind deja că îi repugna la fel de mult ca puiul.

- Mulţumesc mult pentru *ajutor.*

El şi-a înclinat capul. Replica lui spusa cu un accent sudist era la fel de sarcastică precum comentariul ci.

- Pentru nimic, prinţesă.

Cu o ultimă privire ucigătoare, s-a urcat în maşină şi a plecat pe drumul denivelat înapoi spre şosea, lăsând în urma ei bărbatul, coliba şi puiul oribil. Oh, avusese de-a face cu o mulţime de ţipi ca el în perioada în care lucrase în domeniul relaţiilor publice. Bărbaţi care credeau că femeile cărora le plăceau lucrurile frumoase erau narcisiste şi prostuţe. Bărbaţii care aveau egouri atât de mari, încât nu puteau înţelege că o femeie de succes îşi susţinea ferm punctul de vedere, spunând clar ce şi cum dorea. S-a cutremurat. Probabil a încercat să pară deştept în faţa iubitei lui.

„Nu, mulţumesc.”

Din fericire, nu mai trebuia să-l vadă niciodată. în cele din urmă, a ajuns la intersecţie şi a luat virajul corect, oprindu-se în parcarea încăpătoare a Pensiunii Cuibul lui Robin. Dumnezeule, chiar şi numele îi dădea senzaţia de gol în stomac! Dar trebuia să recunoască faptul că spaţiu! era frumos aranjat, având un farmec feeric şi rustic. De la imaginea superbă a obloanelor şi a uşii albastre până la veranda uriaşă care înconjura clădirea, mobilată cu balansoare şi mese din

răchită, locul putea fi categorisit drept o pensiune clasică. Un pitic de grădină roz privea de la locul său spre gazonul din faţă, iar clopoţeii de vânt sunau veseli în adierea brizei. Un amestec de lalele, muşcate şi trandafiri umplea spaţiile dintre gazonul verde luxuriant şi copacii bătrâni şi impunători. De data aceasta, când a urcat treptele din faţă, nici un animal nu a mai atacat-o. Un cărucior vechi, de colecţie, cu două niveluri, era deja pregătit cu porţii generoase de prăjituri cu ciocolată şi un ceainic. Practic, a trebuit să-şi muşte degetele ca să nu înşface vreo prăjitura, dar s-a mulţumit cu o ceaşcă de ceai. Băutura rece i-a alunecat pe gât, potolindu-i imediat setea. A oftat de plăcere.

- Acum mă simt mult mai bine, a murmurat pentru sine.

Era pe cale sa deschidă uşa când o blondă cu nuanţe roşietice şi subţire ca o trestie a văzut-o prin paravanul de plasă.

- Oh, nu te-am auzit când ai parcat! Tu eşti Mia Thrush?

Umerii au început să i se detensioneze.

- Da. Chloe soseşte puţin mai târziu, aşa că m-am gândit să ajung aici înaintea ei. Este vreo problemă?

Femeia a ieşit fluturându-şi degetele graţioase în aer.

- Bineînţeles că nu! Cazarea se face la ora 15.00, dar nu refuzăm niciodată un oaspete. Fiind în mijlocul săptămânii, pensiunea este goală momentan, dar vineri vom avea toate camerele ocupate. Numele meu este Ophelia şi mă ocup de Cuibul lui Robin. Hai să-ţi iau bagajele şi să te cazez ca să te poţi odihni puţin. Ai condus mult?

- Peste trei ore. Apoi m-am rătăcit, aşa Ca sunt puţin tensionată. Sunt surprinsă că nu am găsit indicatoare mai bine marcate.

- Biata de tine! Da, ai dreptate, se ştie că aceste drumuri de ţară nu sunt prea bine semnalizate. Doar stai jos şi bea-ţi ceaiul! Este o zi toridă.

Ophelia s-a făcut nevăzută pe scări şi a plecat înainte ca Mia să poată rosti vreun cuvânt. într-un timp-record, i-a cărat cele două valize Luis Vuitton umplute până la refuz de parcă ar h fost complet goale şi le-a aşezat la picioarele Miei zâmbind.

- ¡ţi voi prezenta împrejurimile mai târziu, dar, dacă vei completa nişte formulare, te poţi caza. Urmează-mă!

în momentul în care a intrat, a întâmpinat-o mirosul de vanilie şi de ciocolată care umplea camera. I s-a tăiat respiraţia. Chiar era un loc frumos. Poate că nu era la fel ca la Piaza sau la Waldorf, dar Mia a apreciat atenţia acordată pieselor de decor şi modului în care fusese folosit spaţiul. Podelele de stejar puneau în evidentă pereţii galben pal, iar de tavanul înalt atârna un superb candelabru auriu cu mai multe braţe. Covoare persane erau aşezate de jur împrejur, în culori orientale bogate. Un şemineu din cărămidă era zidit pe un perete, iar în faţa lui erau aşezate în semicerc scaune şi canapele. Lămpi vintage şi piese de mobilier din pin completau decorul personalizat.

Ophelia s-a apropiat de un birou în stil clasic pe care erau un computer şi un organizator din lemn, cu vrafuri de hârtii aşezate în ordine. Degetele ei zburau peste tastatură.

Mia Thrush şi Chloe Lake. Amândouă stau aici până în august. Şi Chloe va ajuta la ferma de cai.

Mia a tras aer în piept.

-Corect. Voi fi tutorele ei pe timpul verii.

O uşoară încruntare a apărut pe fruntea femeii.

- Atunci nu eşti tu mama ei?

- Nu. Mama ei a murit, din păcate.
- Oh, îmi pare atât de rău!

O compasiune sinceră strălucea în ochii ci de un albastru-deschis.

- Mulţumesc. Sunt... mătuşa ei, a rostit ea cu jumătate de gură. Ei bine, sunt o prietenă de familie atât de apropiată, încât am fost onorată cu titulatura de mătuşă onorifică. Spera că nu s-a trădat, iar Ophelia a încuviinţat din cap şi a zâmbit. Tatăl ei nu a putut să vină cu ea aici din cauza obligaţiilor de serviciu, aşa că mă voi ocupa eu de toate astea. Ştii câte ore trebuie să presteze zilnic?
- Fratele meu, Ethan, va fi responsabil de programul de lucru. Va veni mai târziu ca să vă cunoască pe amândouă.
- Apreciez gestul.
- Vom face tot posibilul ca să aveţi o şedere cât mai plăcută. Micul-dejun este servit zilnic în sala de mese, dar oaspeţilor le place să mănânce pe verandă. Puteţi folosi terasa din spate sau chiar să staţi în grădină, oriunde vă simţiţi confortabil. Aveţi vreo alergie? Restricţii alimentare?
- Aş prefera ca meniul să nu conţină carbohidraţi sau zahăr procesat.

Ophelia a încuviinţat din cap.

- Voi face tot posibilul să vă servesc doar fructe proaspete, iaurt şi ouă.

-Albuşuri?

- Desigur. Fursecurile şi ceaiul sunt servite la ora 13.00 pe verandă. Cafeaua şi apa sunt la discreţie. Deoarece eşti unul dintre rezidenţii pe termen lung, te-am repartizat într-o cameră cu un mic frigider.
- Prefer ceaiul verde dacă nu e o problemă pentru tine. Ai idee dacă există pe undeva un loc de unde să pot cumpăra un lattc degresat de vanilie şi un shake de kale?

- Da, există un magazin alimentar în oraş şi câteva pieţe de fructe şi legume, aşa că orice ai nevoie ar trebui să fie uşor de procurat. Avem câteva cafenele minunate care servesc cafea organică. Pentru că vara este sezonul nostru de vârf, servim gustări şi vin la ora 18.00. Avem câteva locuri unde putem livra aceste produse – am pus toate meniurile în aCcst dosar pentru a le putea Studia. Ai aici informaţii despre tot ce se află la pensiune şi la ferma aferentă, inclusiv despre lecţiile de călărie – le găseşti pe toate acolo. Vrei să mă mai întrebi ceva?
- Voi lucra în fiecare zi pe laptop. Sper că nu sunt probleme cu reţeaua Wi-Fi.
- Nu am avut probleme, aşa că nu ar trebui să-ţi faci griji.

O parte din tensiune s-a mai risipit. Ophelia părea competentă şi gata să-i satisfacă doleanţele.

- Minunat, mulţumesc.
- Te conduc ca să-ţi arăt camera. Ophelia i-a luat valizele, ridicându-le cu ambele mâini, şi a început să urce scările. Te-am repartizat la etajul doi. Nu avem lift, aşa că sper că nu este o problemă.
- Este în regulă.

Ophelia a introdus o cheie cu un model clasic în broască şi a deschis uşa Camerei Cardinalului. Patul înalt cu baldachin avea o perdea de dantelă transparentă, perne pufoase şi o pilotă brodată cu nişte flori crem şi albăstrele. Un cufăr cu trandafiri pictaţi manual era aşezat la picioarele patului. Erau peste tot vaze cu margarete, iar mobilierul era dintr-un lemn de stejar, sporind senzaţia de luminozitate. Era spaţioasă, cu un şemineu din piatră, ferestre mari şi un birou mic de lucru.

- Îmi place, a spus Mia simplu, aruncând o privire în baia camerei.

O cadă cu picioare sub formă de gheare era piesa de rezistenţă a băii, decorată într-o combinaţie de alb imaculat şi albastru-deschis care se regăsea în orice obiect, de la prosoape la covoraşe până la gresie. O oglindă de machiaj şi un scăunel erau aşezate în colţul din dreapta.

- Mă bucur să aud asta. Se face curăţenia zilnic, dar poţi oricând să atârni semnul „Nu deranjaţi!” pe clanţă până la 10.00 dimineaţa. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva. O să te sun când va ajunge Chloe.
- Mulţumesc, Ophelia.

Uşa s-ă închis, iar Camera S-a învăluit în tăcere. Mia S-a aşezat pe marginea patului. Epuizarea i se lăsase în fiecare muşchi. Cu un geamăt, s-a întins pe spate pe perna moale şi a închis ochii. Erau atât de multe de făcut! Să despacheteze şi să organizeze agenda de lucru. Să sune la birou. Să citească e-mailurile primite recent şi să lucreze pentru ceilalţi clienţi. Să meargă la cumpărături şi să-şi procure alimente cu conţinut scăzut de calorii înainte să dea iama în prăjituri. Să-i facă o primă impresie bună fiicei lui Lake. Poate chiar să o facă pe Chloe să o placă. Măcar puţin.

Avea nevoie de un minut. Poate de două. Dacă s-ar fi odihnit, mintea i s-ar fi limpezit, iar instinctul de tigroaică i-ar fi renăscut.

Doar câteva minute.

A auzit bătaia în uşă ca prin ceaţă. Mia s-a ridicat din pat, uitându-se ameţită în jur până ce şi-a amintit unde era. Aruncând o privire la ceasul de pe noptieră, şi-a dat seama că trecuse peste o oră.

Acesta putea fi numit un pui de somn *sănătos.*

Aranjându-şi părul care îi căzuse în ochi, a traversat camera şi a deschis uşa.

- Bună!

Salutul fusese rostit de nişte buze rujate cu

negru. Mia a clipit când a privit-o pe fiica lui Lake şi s-a întrebat dacă şi-ar putea găsi altă slujbă ca să poată fugi cât mai departe de Dodgc. Aceasta nu era fata pe care se aştepta să o întâlnească. Ce se întâmplase cu ea?

Noianul de poze de pe telefonul şi de pe biroul lui Lake înfăţişau o fată cu părul lung, închis la culoare şi cu ochi albaştri intenşi, emanând un aer proaspăt şi tineresc. Era îmbrăcată în stilul american al adolescenţilor – blugi şi un tricou.

Fata din faţa ei încă avea părul lung şi drept, dar acum era vopsit în mov electrizant. Un diamant strălucea în piercingul din nas, iar un inel licărea din sprânceană. Trăsăturile ei îi aminteau Miei de Jonathan – pometii bine definiţi, maxilarul puternic şi sprâncenele arcuite. Avea aceiaşi ochi albaştri pătrunzători, doar Ca ai ci erau ascunşi sub atâtea straturi de rimei, încât Mia era surprinsă că mai putea vedea ceva. Ţinuta ei era alcătuită dintr-o pereche de pantaloni scurţi de blugi zdrenţuiţi care abia îi acopereau părţile intime, un maiou scurt negru Ed Hardy inscripţionat cu mesajul E)RAGOSTEA LX)ARE şi bocanci negri. Pe braţul stâng avea tatuat un craniu. Era uimitoare, dură şi înspăimântătoare în egală măsură. Mia nu simţise niciodată gustul rebeliunii specifice adolescenţei, preferând să fie o fată cuminte, să intre la un colegiu bun şi să fie fiica-model.

Mia a înghiţit în sec.

- Hei, Chloe, eu sunt Mia Thrush. îmi pare rău, Ophelia ar fi trebuit să mă sune când ai sosit.

Fata a ridicat din umeri.

- l-am spus că voi veni cu. Camera mea este lângă a ta, aşa că poţi să mă închizi după bunul tău plac.

- Hm. ai dreptate. îţi place?

A ridicat încă o dată din umeri.

- Nu chiar, dar nu contează. Sunt atât de

multe flori pe patul meu, încât mi-e teamă sa nu mor sufocată în somn.

Ea a râs.

Da, cu siguranţă există o temă victoriană, intră! Să vorbim puţin.

Chloe a intrat, păşind cu picioarele ei lungi şi slabe, blugii lăsând să se întrevadă şi o parte din fund. Lake ar fi avut un atac de cord dacă ar h văzut-o fâţâindu-se de colo-colo în hainele alea. Oare acesta să fi fost motivul? Când îşi schimbase stilul vestimentar?

Mia a luat două sticle de apă care fuseseră lăsate în cameră şi i-a întins una. O stare de nervozitate i-a încordat stomacul. Era ridicol să se simtă intimidată de o tânără, dar exact aşa se simţea, încercând să nu se bâlbâie. A tras aer în piept şi a încercat să se comporte ca un adult şi să dea impresia că era sigură pe ea.

- Tatăl tău m-a pus la curent cu tot. Ştii că l-am ajutat în campania media, iar acesta este un moment critic pentru procesul electoral. Sperăm să reuşim să ţinem informaţia referitoare la serviciul Comunitar departe de canalele de ştiri. Ne-am descurcat până acum, dar avem nevoie şi de ajutorul tău. Sunt aici să-ţi uşurez situaţia cât pot şi să te ajut cu orice ai nevoie în vara asta.

Chloe a pufnit.

- Eşti aici pentru că scumpul meu babac este prea ocupat şi te-a angajat pe post de câine de pază. Cunosc stilul. Crede-mă, trăiesc asta de prea mult timp!

Vocea ei avea o tonalitate amară. A început să-şi roadă unghiile negre, încruntându-se. Asemănarea cu Jonathan era ciudată. Inima Miei s-a înmuiat puţin în timp ce îi privea fiica. Pierderea mamei la vârsta ei fusese devastatoare, iar lipsa tatălui ei, implicat într-un proces electoral, avusese un dublu impact nimicitor.

- Suntem blocate aici toată vara, a subliniat Mia. Amândouă avem nişte sarcini de îndeplinit. Personal, sunt de acord să fiu deschisă şi să ne cunoaştem înainte ca tu să mă cataloghezi drept insuportabilă.

Fata a continuat să-şi roadă unghia de la degetul mare, refuzând să ridice privirea. Mia se simţea de parcă erau pe punctul de a face o înţelegere crucială.

- Adică vrei să fim prietene? a întrebat-o Chloe.
- Da, mi-ar plăcea.
- Deci, dacă se întâmplă ceva şi te rog să nu-i spui tatălui meu, îmi respecţi dorinţa? încerci să mă ajuţi?
- Nu. Chloe şi-a ridicat capul şi a privit-o surprinsă. îi spun totul tatălui tău. El este părintele tău, nu eu, şi voi respecta relaţia tată-fiică. Uite, Chloe, nu voi fi un pion într-o partidă între tine şi tatăl tău. Ştiu că lucrurile sunt dificile acum pentru tine şi nici măcar nu voi încerca să înţeleg cum este să-ţi pierzi mama şi să fii târâtă în politică din cauza tatălui. Dar nu joc la două capete. Sunt aici pentru că tatăl tău vrea să se asigure că îţi vei îndeplini serviciul în folosul comunităţii şi că în vara asta nu vei mai intra în alte probleme. Indiferent ce se va întâmpla, îi voi spune adevărul. Iar dacă mă îngrijorează ceva, îl voi suna.

Fata şi-a mijit ochii în care sclipea o umbră de îndoială.

- Ai o relaţie cu tatăl meu, nu-i aşa?

Mia a răbufnit.

- Nu! Jur că nu sunt implicată în nici o relaţie cu tatăl tău. De nici un fel. Este clientul meu şi îl respect. Şi, deşi probabil nu vrei să auzi asta, ştiu că te iubeşte. Ştiu că a iubit-o pe mama ta. Ştiu că se simte îngrozitor pentru că nu este cu tine în vara asta şi nu a vrut să trimită pe

altcineva aici doar pentru că i-am câştigat încrederea. Şi nu te voi minţi! Indiferent despre ce este vorba. Jur!

A aşteptat verdictul. A aşteptat ca fata să-i dea o replică sarcastică prin care s-o doboare şi să declanşeze întregul cerc vicios care avea să dinamiteze toată vara.

în schimb, fata a încuviinţat din cap.

- Bine. Mi se pare corect.

Mia s-a străduit să nu rămână cu gura căscată de

- Bun. Acum, o să ne întâlnim cu şeful tău. Apoi ţi-aş sugera să luăm cina. Le-am spus tuturor că sunt mătuşa ta onorifică – o prietenă de familie căreia i s-a acordat acest titlu. Cred că aşa ne-am putea justifica mai uşor şederea aici pe timpul verii.

Fata a revenit la gestul obişnuit de a se rezuma să ridice din umeri.

-Sigur.

- Minunat!

Mia şi-a reprimat un zâmbet tâmp. Ştia că era doar prima rundă câştigată dintr-un meci foarte lung, dar învăţase o lecţie valoroasă de la tatăl ei, care o ajutase în multe situaţii: „Sărbătoreşte fiecare mică victorie pe care o obţii în viaţă. Nu ştii niciodată când vei avea parte de alta”.

5

- Chloe? Eu sunt Ethan Bishop. Sunt cel care te va supraveghea în perioada în care îţi vei executa orele în serviciul comunităţii la ferma de cai.

Stătea în faţa pensiunii, lângă veranda de la intrare. Fata i-a răspuns cu o strângere fermă de mână şi l-a privit în ochi. Muşchii i s-au relaxat uşor. Sigur, hainele şi aspectul ei erau înfricoşătoare, dar văzuse o mulţime de adolescenţi rebeli. Ceea ce nu putea suporta erau puştii cu gura mare care credeau că erau prea buni pentru munca fizică, pe care o considerau de modă veche. Disciplina era unul dintre principiile sale de bază, alături de respect. Deocamdată se ferea s-o judece, chiar dacă îl deranjau actul de vandalism şi că trişase la examen.

- Mă bucur să te cunosc, a spus ea politicos.
- Mama sau tatăl tău sunt aici?

Ea a tresărit. Imediat, chipul i s-a schimbat, devenind distantă. A coborât privirea.

- Nu. O prietenă a tatălui meu este cu mine... o consider mătuşa mea. Ar trebui să coboare într-un minut; întârzie.

Şi-a notat în gând să nu mai pomenească niciodată ceva legat de familia ei. Mai mult ca sigur era un subiect vulnerabil.

- îmi place punctualitatea, aşa că ne vom înţelege bine. Pe mătuşa ta nu o văd prea bine. Replica lui a avut efect, o tentativă de zâmbet apărându-i pe buzele negre. Ştii ceva despre cai? Sau despre ferme?
- Nu, îmi pare rău.

Spera să poată găsi o activitate mai potrivită pentru ea după ce avea să discute cu judecătorul Bennett a doua zi de dimineaţă. Deocamdată, nu voia să-i spună nimic despre intenţia lui.

- Bine, ce-ai zice dacă ai merge cu mine la grajduri ca să vezi despre ce este vorba?

Uşa s-a deschis brusc. Iritat, a ridicat privirea. Femeia s- a repezit afară, arătând de parcă tocmai urma să participe la o şedinţă foto pentru Vogue, nu la o plimbare pe câmp. Era încălţată

cu o pereche de adidaşi strălucitori cu platformă, absolut ridicoli, o blasfemie faţă de conceptul de pantof sport. Pantalonii erau crem, dintr-un fel de in, iar topul fără mâneci părea a fi de mătase. în doar câteva minute, ar fi fost murdară şi transpirată. S-a enervat instantaneu, dar apoi i-a privit mai bine chipul şi groaza a început să-l învăluie treptat.

„Nu! Nu ea. Oricine în afară de ea."

- îmi pare rău, a trebuit să depăşesc o mică situaţie de criză, dar s-a rezolvat. Bună, eu sunt Mia Thr... *Tu!*

Se părea că era la fel de îngrozită. Ochii aceia drăguţi aurii i s-au mărit, iar mâna i-a acoperit gura de parcă ar fi văzut un animal fioros. Buzele i s-au subţiat. El a catalogat-o imediat. Părul ei de culoarea mierii îi încadra faţa într-o tunsoare ciufulită, şic, cu breton asimetric, semnătura stilistului scump din Manhattan. De la strălucirea unghiilor îngrijite şi brăţara de aur până la pielea ei albă, tară cusur, protejată de straturi de protecţie solară, prezenţa ei emana stil, snobism şi bani. Corpul îi era mult prea subţire – probabil se înfometase pentru a ajunge la faimoasa mărime 6, pentru care femeile se supuneau unor adevărate cazne. Nu mai avea răbdare să suporte o prinţesă de oraş prostuţă şi răsfăţată, care privea cu dispreţ pe oricine îşi câştiga existenţa din greu. Oh, mai avusese de-a face cu acest fel de femeie! Se descurcau şi trăiau perfect în lumea lor, în care înfloreau şi pe care o cucereau. Ca bodyguard al unei actriţe celebre de la Hollywood, Ethan fusese prins în vârtejul galelor, al paparazzilor şi al senzaţionalului. Acolo unde apariţiile, reţelele de socializare şi rochia potrivită de la un designer renumit puteau însemna începutul sau sfârşitul unei cariere. La naiba, cândva fusese adeptul a tot ce însemna acel stil de viaţă frivol şi unul dintre puţinii

acceptaţi în cercul acela restrâns! Se logodise, crezând că putea să jongleze cu uşurinţă între lumea reală şi cea a aparenţelor. Dar se înşelase. Se rupsese definitiv de cei din trecut şi nu mai dorea nici în ruptul capului să se întoarcă.

- Da, cu. Ethan Bishop, mai exact. Văd că ai găsit drumul înapoi către lumea civilizată, a spus el pe un ton tăios.

Şi-a îndreptat ţinuta, trăgându-şi umerii, de parcă ar fi încercat să para mai înaltă decât o arăta statura minionâ. Vocea ei era ca un sloi de gheaţă.

- Da, şi nici un pui ucigaş nu mi-a blocat calea. Ophelia dă dovadă şi de ceva numit *maniere.* Şi sunt destul de rafinate.

A privit-o cu dezgust.

- Ophelia este drăguţă cu toată lumea. Eu sunt mai selectiv. Tocmai îi spuneam lui Chloe cât de mult apreciez punctualitatea.

Ea a scrâşnit din dinţi. Trupul ei radia animozitate.

- Aveam ceva important de rezolvat.

- Data viitoare când te mai confrunţi cu o situaţie de criză provocată de capriciile modei, ţi-aş sugera o încălţăminte mai practică pentru plimbarea prin bălegarul de cai. Chloe, cizmele tale sunt acceptabile. Dar, data viitoare, să te îmbraci cu blugi. Sunt căpuşe şi este mai bine să ai picioarele acoperite.

Chloe s-a uitat de la unul la altul, confuză.

- Hm, v-aţi mai întâlnit?

- în treacăt. A luat-o pe un drum greşit în toate felurile. Urmaţi-mă!

El a ignorat mormăielile Miei, s-a întors şi a început să meargă, fără să se obosească să vadă dacă ele vin după el. Chloe a ţinut ritmul. Mia încerca probabil să-şi menţină echilibrul pe terenul denivelat cu pantofii ei complet nepotriviţi, dar asta nu era problema lui. S-a

concentrat asupra lui Chloe, deoarece ca era cea cu care avea să lucreze.

- Trebuie să faci un număr de orc pe zi, dar, atât timp cât îţi dai silinţa, sunt flexibil. îţi voi arăta câteva dintre sarcinile specifice şi vom vedea care ţi se potriveşte cel mai bine. Ferma are două funcţii: oferim lecţii de călărie şi de întreţinere, dar ne ocupăm şi de salvarea şi de vânzarea cailor. Există două hambare separate, dar toată lumea lucrează împreună, aşa că îi Vei întâlni pe toţi voluntarii şi angajaţii din ambele grupuri.

A auzit un ţipăt scurt şi s-a oprit brusc.

- Eşti bine?
- Da. A fost o piatră, a răbufnit Mia.

A încercat să nu zâmbească când i-a auzit înjurătura pe care abia şi-a reprimat-o şi a continuat discuţia cu Chloe.

- La început, te vei ocupa în mare parte de curăţenie, dar, pe măsură ce te acomodezi, îţi vom da şi alte lucruri mai interesante de făcut.
- Voi putea să călăresc caii?
- Nu în timpul orelor pe care le ai de executat, dar, dacă eşti interesată, sunt sigur că putem face în aşa fel încât să iei nişte lecţii.
- Drăguţ!
- Am ajuns.

Deja se zăreau grajdurile mari şi roşii, fremătând de activitatea furibundă care odinioară îi marcase existenţa. Găinile se plimbau peste tot, iar câţiva cai erau ţinuţi în ţarcuri, printre găleţi umplute cu apă şi cu fân, în timp ce oamenii roiau în jur, concentraţi asupra a ceea ce aveau de făcut. Wheezy îşi fugărea tovarăşul de joacă, lătrând şi muşcându-l uşor de coadă pe Boit. Un alt animal salvat de Harper, căţelul cu pete albe şi negre, era înnebunit după Wheezy şi se ţinea mereu după el, într-un gest de veneraţie canină. Camioane defecte erau parcate

printre tractoare, remorci pentru transportul cailor şi nenumărate echipamente mecanice fiind depozitate acolo pentru a fi folosite la fermă. Ocolind un cal care era spălat cu furtunul cu apă, le-a condus în hambarul întunecat şi răcoros – un loc în care îşi petrecuse cea mai marc parte a copilăriei. Umezeala rece şi neplăcută l-au întâmpinat laolaltă cu amintirile, învăluindu-l.

Boturile cailor au început să se iţească din boxe, adulmecând sosirea oaspeţilor, iar Ethan a trecut prin faţa fiecăruia, salutând animalele.

- Cel mai indicat ar fi să faci un tur ca să vezi tot ce Cstc în grajd şi care este rostul fiecăruia. Apoi poţi să Ic dai nişte morcovi cailor, ca să te obişnuieşti cu ei.
- Crezi că este în siguranţă? a întrebat Mia. Nu are experienţă. Nu vreau să fie rănită sau forţată să facă un lucru cu care nu se simte confortabil.
- Nu promit că o să aibă parte de confort. Dar pot promite că nu o voi pune niciodată în pericol şi nu o voi obliga să iacă vreun lucru periculos.

Ea a încuviinţat din cap, părând că îi cântărea cuvintele, iar el i-a întors din nou spatele.

- Chloe, vino cu mine!

A dus-o într-o boxă plină cu şei, hamuri şi alte echipamente pentru cai, unde au petrecut ceva timp examinând diferitele piese şi dându-i câteva explicaţii despre lucrul cu caii. Ea l-a ascultat cu mare atenţie, punând întrebări inteligente, iar până la sfârşitul orei, el a început să aibă o părere mai bună despre noua ucenică. Ui naiba, chiar se gândise să nu o lase să plece dacă nu ar fi fost nesuferita ei însoţitoare. Nu voia sub nici un chip să-i suporte acrele melodramatice tot restul verii. Chloe menţionase că nu era mătuşa ei biologică, ceea ce probabil însemna că femeia se întâlnea cu tatăl ei şi că nu o încânta ideea de a-i deveni mamă vitregă. Mia chiar a refuzat să

se apropie de cai, rezumându-se doar să strâmbe din nas din cauza mirosului şi să stea tăcută deoparte.

- John! A făcut semn către unul dintre angajaţi. Ea este Chloe. Ne va ajuta în vara aceasta. Poţi să-i faci un tur rapid al celuilalt grajd? Să-i arăţi şi biroul ar putea să vă ajute şi să facă facturi şi alte chestii pentru Harper.
- Desigur.

Faţa lui negricioasă s-a luminat într-un zâmbet de bun- venit, scoţând la iveală un dinte de aur. Era robust, rotund şi atât de musculos, încât putea să ridice şi sa monteze echipamentul fără prea mare efort. Lucra la fermă de ani întregi şi era mâna dreaptă a lui Harper.

- Hei, îmi place rujul tău!
- Mulţumesc.

Ethan a clătinat din cap, în timp ce John vorbea şi o Conducea pe făta. Trăgând aer în piept, a înfruntat-o pe Mia.

- Poţi să-mi spui care este situaţia ca să ştiu ce se întâmplă? A spus că eşti mătuşa ei, dar nu-i eşti rudă de sânge. Tatăl ei nu este aici. Unde este mama ei?

Evident, după privirea ei dură, dădea din nou dovadă de lipsă de maniere.

- De ce te interesează?
- IX' ce, este o informaţie clasificată? Voi lucra cu ca zilnic şi aş vrea să ştiu cum să procedez. A primit pedeapsa de a presta servicii în folosul comunităţii dintr-un motiv, iar uneori copiii se comportă astfel când lucnirile nu sunt în regulă acasă. Vreau doar să ştiu cu ce am de-a face.

Ea l-a privit o vreme, iar în ochii aceia aurii a licărit o furie reprimată. Da, era evident că nici ea nu-l plăcea. Nu se putea gândi la vreun moment din viaţa lui în care o femeie să nu fi fost interesată de el. Nu se împăunase niciodată cu asta – doar că îi era uşor să găsească o companie

feminină plăcută. Mia putea fi o provocare amuzantă dacă el ar fi fost pregătit pentru asta sau dacă ca ar fi fost cineva cu potenţial. Oare barba era motivul pentru care-l detesta? Sau temperamentul iritabil? Poare că Harper avea dreptate. îşi neglijase complet aspectul fizic şi abilităţile sociale de când sosise acasă.

- Bine. Tatăl lui Chloe candidează pentru o funcţie. Nu îşi poate părăsi slujba în timpul verii, aşa că m-a trimis aici să am grijă de ea. Mama ei a murit acum doi ani.

A simţii dintr-odată că este pe aceeaşi lungime de undă cu ea. Fusese distrus după moartea mamei, deşi era deja adult când se întâmplase asta.

Greu. Lake, nu? Oh, candidează pentru funcţia de primar!

A făcut o grimasă de parcă ar fi gustat ceva stricat.

- Aş aprecia dacă nu ai da fuga să bârfeşti cu amicii tăi despre asta. Chloe trebuie să rămână ascunsă de ochii curioşilor, de dragul ei şi al tatălui ei. Dacă presa ar afla ceva despre ce i se întâmplă, ai pune-o într-o situaţie dificilă.

- Voi încerca să-mi dau drumul la gură la următoarea mea întâlnire de la clubul de bingo. Vreau doar să aflu mai multe despre Chloe. Aşadar, tu şi Lake sunteţi combinaţi?

- Asta nu este treaba ta. Sunt aici să o supraveghez pe Chloe şi să-mi fac treaba şi sper să stau departe de tine.

El a zâmbit. îi făcea plăcere să o enerveze.

Ai încredere în mine, prinţesă. Nu ai fi în stare să faci nimic fără să te plângi că ţi-ai rupt o unghie. Voi sta cât mai departe de tine dacă şi tu vei face acelaşi lucru.

Ochii ei au început să scoată flăcări.

- Oh. am înţeles! Pentru simplul motiv că mă îmbrac frumos, nu mă sensibilizează caii şi nu-mi

place mirosul de grajd, crezi că nu mă ridic la nivelul tău. Crezi că sunt o femeie proastă, picată din lună, îngâmfată, tâmpită, care habar nu are ce se întâmplă în lumea reală. Cum mă descurc până acum?

- Nu m-am gândit niciodată la cuvântul *tâmpită.*

Ea practic scuipa furie.

- Am de-a face cu rechini şi baracude aproape zilnic. M-am născut şi am crescut în New York şi am învăţat mai multe lucruri dure decât ai putea tu sa înveţi într-o viaţă întreagă. Am construit o afacere de PR de succes de la zero într-una dintre cele mai competitive industrii din lume. Aşa că nu-mi vorbi de sus, călăreţule, doar pentru că îmi place un brand faimos al unui creator de modă! Ai înţeles?

Iată că avea parte de o surpriză neaşteptată! Ei bine, să fie al naibii dacă temperamentul ei nu era cea mai de preţ calitate a ei! Cu siguranţă fusese mai distractiv şi mai sincer decât tot ce observase până atunci la ca. Păcat că avea o profesie atât de meschină! Publicitatea era un domeniu la fel de corupt ca politica. Nu existau morală, reguli şi etică în PR. Totul se baza pe cine a ţesut mai bine intrigile şi cine a câştigat, nu pe cum decurgeau lucrurile.

Dumnezeu ştie că trăise toate astea pe pielea lui.

- Da, am înţeles. Dar hai să stabilim câteva reguli de bază! El şi-a pus o mână în Şold şi a privit-o CU o atitudine de respingere indolentă, care ştia că avea să o enerveze. Chloe este responsabilitatea mea când lucrează pentru mine şi nu accept nici un fel de amestec din partea nimănui. Mă voi asigura că va h în siguranţă, respectată şi îngrijită. Şi nici unul dintre noi nu simte nevoia să-ţi audă opiniile preţioase. Mai ales dramatice. Toţi avem ceva de făcut, aşa că,

dacă nu vrei să-ţi murdăreşti hainele elegante şi părul tău frumos să nu se umple cu tot felul de insecte sau dacă nu îţi place mirosul de transpiraţie şi de gunoi de grajd, îţi sugerez să stai la pensiune, unde lucrurile sunt mult mai... civilizate. Poţi să lucrezi la calculator şi să bei ceai pe verandă în timpul zilei. O voi aduce pe Chloe înapoi pe la 17.00, apoi puteţi să luaţi frumos cina împreună şi să faceţi nişte cumpărături spre seară. Dar cred că putem fi amândoi de acord că, dacă o ţinem pe Chloe ocupată şi o vom munci îndeajuns de mult, vom reuşi s-o ţinem cât mai departe de necazuri. Corect?

Ea a început să fiarbă de nervi. A înaintat spre el, scoţând flăcări pe nas, cu ochii roşii de furie, amintindu-i lui Ethan de o iapă care încă nu fusese înşeuată şi care avea impresia că era stăpână pe situaţie, făcând orice pentru a demonstra asta. La naiba dacă nu simţise cum îl străfulgerase un fior ciudat de atracţie înainte de a-şi aminti că această femeie era cel mai negru coşmar, exact tipul de persoană pe care jurase s-o evite! Din păcate, întotdeauna îi plăcuseră provocările, mai ales dacă era vorba de o iapă nărăvaşă şi pasională.

Dar trebuia să se rezume la cai.

Tu ea a tras aer în piept furioasă, arătând cu degetul spre el – eşti un prost arogant, egoist şi fără maniere! Singurul motiv pentru care te înconjori de cai e ca eşti un zero barat în ce priveşte abilităţile sociale. Cât despre Chloe, eu sunt cea care se ocupă de ea în această vară şi eu sunt cea care decide dacă este bine îngrijită şi respectată. Nici eu nu am încredere în tine. Voi fi cu ochii pe tine şi sunt gata să dau cu tine de pământ dacă faci vreun pas greşit. Şi astea sunt regulile mele de bază, călăreţule!

Ea s-a rotit pe călcâiele înţepenite în noroi şi a

ieşit din grajd.

Ea nu avea încredere în el? Glumea? Femeia nu şi-a putut găsi drumul către o pensiune fără o aplicaţie sau indicatoare luminate. Nu-i plăceau animalele. Purta haine de fiţe la o fermă, de parcă ar fi participat la o şedinţă foto. Şi cu siguranţă se culca cu tatăl fetei. Altfel, de ce s-ar fi oferit să-i însoţească fiica?

Oh, trebuia să-l facă pe judecător să se răzgândească şi să o transfere pe Chloe! în nici un caz nu o putea suporta pe femeia aceea toată vara.

Un ţipăt a răsunat puternic şi a speriat caii.

A fugit afară şi a găsit-o lipită de o parte a hambarului. Hei Hei îi bloca drumul, cu aripile tremurând din cauza surescitării, lovind nebuneşte pământul cu ciocul în manifestarea obişnuită când simţea că o persoană nu-l plăcea. Tendinţa lui de a ataca la întâmplare şi penele răvăşite îl făcuseră faimos la fermă. Era inofensiv, dar Ethan decisese să nu-i spună Miei acest mic detaliu important. Nu încă.

- Fă-l să plece de lângă mine! a strigat ea cu vocea sugrumată. Te dau în judecată dacă mă ciupeşte, Ethan, jur!
- Trebuie să stai nemişcată, a avertizat-o el. Dacă nu mişti nici un muşchi, nu te va ataca.

Un tipăt ascuţit i-a scăpat de pe buze. Nu s-a putut abţine. A izbucnit în râs.

- Vai, ce pui bestial! Chloe a alergat, privind încântată pasărea nebună. Mia, eşti bine?
- Chloe! Stai departe de el, draga mea; este periculos. Ethan a fluierat.
- Hei Hei, nu! Alege un adversar pe măsura!

Puiul s-a uitat la Mia, apoi s-a întors spre Chloe, repezindu-se spre ea.

- Nu îţi face nimic, Chloe. Ii place să se joace.

Chloe a îngenuncheat, iar puiul s-a repezit în junii ei în CerCUri nebuneşti, Cotcodăcind şi

imitându-l fericit pe Wheezy, închipuindu-şi că era chiar el. Chloe a râs încântată, întinzând mâna, iar puiul s-a frecat de ca plin de extaz.

l-ai spus Hei Hei. Ui fel ca în Mounzi.'

- Da, surorile mele, Ophelia şi Harper, sunt înnebunite după Disney. Majoritatea animalelor au fost numite după personajele din acele filme. Dacă îţi plac, pensiunea arc o colecţie impresionantă de DVD-uri.
- Excelent. Ai văzut Moana, nu, Mia? a întrebat Chloe.

Mia s-a îndepărtat precaută de peretele hambarului, uitându-se atât la Ethan, cât şi la pui.

- Nu m-am uitat niciodată la un film Disney, a răspuns ea. Şi, acum, după ce am avut de-a face cu puiul ăla psihopat, nici nu cred că aş mai vrea.

Ethan s-a uitat la ea uluit. Chloe a gemut.

- Nu te-ai uitat niciodată la Disney? aproape că a ţipat Chloe. Ce fel de viaţă ai avut? Cum este posibil?

Mia a ridicat din umeri.

- Părinţii mei erau mai degrabă fanii filmelor de genul *Toţi oamenii preşedintelui.* Am crescut urmărind canalul History când voiam să mă relaxez.
- Poate că, dacă ai avea o relaţie mai bună cu animalele din desenele animate, ţi-ar fi mai puţin frică de cele reale, a subliniat el.

Nu credea că era posibil, dar privirea ei a devenit şi mai întunecată.

-Ţine-ţi puiul departe de mine! S-a terminat turul?

- Da. Chloe, am nişte treburi mâine, aşa că ne vedem la 10.00 dimineaţă aici, la grajd.
- Bine.
- Mia, ne vedem...
- Sper că niciodată, a mormăit ea. Mulţumesc. A fost edificator.

Chloe s-a uitat la el confuză, a ridicat din umeri şi a urmat-o pe Mia înapoi pe cărare. Le-a privit plecând, în timp ce Hei Hei plângea după noul său prieten. Spatele cămăşii ei de mătase Cra acoperit de praf şi âVeâ o mică ruptură acolo unde se agăţase într-un cui. Clătinând din cap, Ethan s-a îndreptat spre hambar, alungând-o pe Mia din mintea lui.

Mia a sorbit din apa cu lămâie şi şi-a mai permis un răsfăţ, adăugând un strop de vinegretă în salată. Cafeneaua era mică şi fără prea mari pretenţii, dar oferea o varietate de opţiuni sănătoase şi crea puţină intimitate, fiind practic goală. Observase şi un fel de piaţă pe strada principală, care părea interesantă, dar nu fusese prea bine semnalizată şi trecuse pe lângă ea fără să-şi dea seama ce era. Nu că ar fi contat. Chloe era la fel de dezinteresată de toate sugestiile pe care i le făcuse, chiar dacă SUNY New Paltz se afla la câţiva kilometri de oraş şi cunoştea bine împrejurimile.

Mia s-a gândit că avea să-şi petreacă mult timp singură.

Atât timp cât Ethan stătea departe de ea. Oh, îi surprinsese satisfacţia când o atacase puiul. Şi, desigur, bănuiala lui că se culca cu tatăl lui Chloe era evidentă. Fusese atât de supărată, încât refuzase să nege acuzaţiile. Să gândească ce voia.

- Ce părere ai de perspectiva de a lucra cu caii? a întrebat-o.

Chloe a ciugulit din sendviş cu o unghie neagră şi ruptă şi a preferat în schimb chipsurile de casă. Mia a încercat să nu se uite la ele. Crocante şi subţiri, stropite cu sare de mare, îi făceau cu ochiul, dar tot avea în minte imaginea acelei rochii Gucci. Nu avea să permită ca toate eforturile ei să se ducă pe apa sâmbetei în vara asta pentru câteva chipsuri. Putea să se

controleze.

- Este mai bine decât să strâng gunoiul, a mormăit ea. Totuşi, Ethan pare un tip drăguţ. Cum de nu-l placi?

Ea a încercat să găsească un răspuns care să conţină o listă nesfârşită de motive.

- Crede că le ştie pe toate, a spus ea. Dacă te supără cu ceva, spune-mi! Voi avea eu grijă de el.
- Mi-e indiferent.

A devenit din noU tăcută.

„Grozav!" Mia a încercat din nou:

- Îţi place New Paltz? Am fost surprinsă că ai vrut să studiezi în nordul statului. Ce te-a făcut să alegi şcoala aceasta?
- Tata nu m-a lăsat să plec din stat. M-am gândit că este suficient de departe pentru a avea o viaţă proprie.
- Ce studiezi la şcoală?

Vocea ei era plină de suferinţă, de parcă discuţia ar fi fost un chin.

- Psihologie.
- Sună interesant.

Nici un răspuns.

Mia l-a sugrumat în gând pe Jonathan Lake. îi smulsese câteva cuvinte pe care le-ar fi putut număra pe degete de când se aşezaseră.

- Ştiu că tatăl tău a fost şocat când a auzit că ai trişat la examen şi că ai comis actul de vandalism. A spus că astfel de gesturi nu te caracterizează. De ce ai făcut aşa ceva?

Întrebarea ei directă părea că o luase pe nepregătite pe fată, dar Mia aflase de timpuriu că uneori cel mai bun mod de a relaţiona era să pui de la bun început întrebările dificile. Era inutil să te prefaci că nu se întâmplase nimic, în ochii albaştri ai lui Chloe a pâlpâit furie, dar apoi a dispărut la fel de repede cum apăruse.

- Mă făceam de râs la bio. ham tot cerut profesorului să-mi dea alte teme pentru a obţine

credite suplimentare sau să mă consilieze, dar nu a vrut. Nu am vrut ca media generală să-mi scadă în primul semestru.

Mia a ridicat o sprânceană.

- Şi până la urmă ai obţinut ce-ai vrut?

Fata a început din nou să ridice din umeri.

- Nu, nu am obţinut. Mulţumesc că mi-ai amintit.

Mia a pufnit. Chiar dacă nu era de acord cu acţiunile fetei, o compătimea.

- Nu încerc să-ţi ţin o prelegere, Chloe. Ştiu doar că supravegherea trebuie să fi fost un lucru greu de acceptat. De ce ai continuat şi i-ai vandalizat maşina? Nu ţi-ai dat seama că era o infracţiune?

Dinţii lui Chloe au muşcat buza inferioară, acoperită cu ruj negru. Mâinile i s-au încleştat în jurul şerveţelului, scoţând în evidenţă un inel argintiu alambicat purtat pe degetul mare.

- Am dat-o în bară, bine? O să-mi fac orele, dar chiar nu am chef să te prefaci că eşti o figură maternă care mă va transforma bni.se într-o fiică de politician perfectă. îmi ajunge tata. Uite, hai să îşi vadă fiecare de treaba ci! O să mă feresc să mai intru în necazuri, ca tata să poată ajungă primar şi să nu mai fie nevoie să ne vedem după ce se termină vara.

Senzorul de minciuni al Miei începuse să bâzâie. De ce? Ceva părea în neregulă, dincolo de toată rebeliunea furioasă care se revărsa în valuri înspre ea.

- Ei bine, îţi voi respecta decizia, dar chiar vreau să ne cunoaştem mai bine. Nu pentru că mă forţează tatăl tău, ci pentru că ar fi frumos să ai o prietenă aici.

- Mi-e indiferent. Uite, prietenii mei vor să ieşim mai târziu, aşa că trebuie să mă întorc.

Mia şi-a înclinat capul şi a mijit privirea.

- începi devreme mâine. Poate că ar trebui să

nu mai ieşi în oraş în seara asta. Până când te obişnuieşti cu rutina.

încăpăţânarea îi ieşea prin toţi porii.

Voi fi acolo la timp. Asta dacă nu vrei cu adevărat să mă închizi în camera ticsită cu flori şi să mă priveşti cum mă sting încet de plictiseală.

Mia şi-a înăbuşit un mormăit de frustrare. Asta o aştepta de acum încolo? Sarcasm şi melodramă? Şi-a amintit încă o dată că era un om matur. Ea ar fi fost îndreptăţită să se comporte aşa. Sau ceva de genul ăsta.

- Bine, te voi duce înapoi. Aş vrea totuşi să îţi cunosc prietenii.

Ochii i s-au mărit de groază.

- Nu! Şi aşa totul este mult prea ciudat pentru mine. Am 19 ani, nu 12.

Mia s-a foit pe scaun. Poate că trebuia să-l sune pe Jonathan mai târziu ca să-l întrebe dacă era cazul să-i verifice prietenii. Habar n-avea cum trebuia să se comporte ca să pară de gaşcă.

- Bine. Să mergem!

Poate că nu făcuse prea multe progrese, dar era hotărâtă ca într-un final să spargă cochilia în care se retrăsese Chloe. Poate că reuşea s-o ajute.

La urma urmei, nu avea altceva cu care să-şi frământe mintea în vara aceasta.

Ethan a deschis uşa şi a rămas la intrarea restaurantului Beci. Fantomele din trecut au început să-i danseze prin faţa ochilor în timp ce cerceta cu privirea împrejurimile familiare. Cât timp trecuse de când pusese ultima oară piciorul în oraş?

„Prea mult”, ar fi replicat Harper. Apăruseră zvonuri despre întoarcerea lui, dar refuzase să meargă în oraş în ultima lună, iar surorile lui îi acoperiseră spatele, aşa că nici un oaspete nu îşi făcuse apariţia la uşa bungalow-ului său. Dar chiar şi el îşi dăduse seama că nu putea să

pretindă că nu făcea parte din comunitatea oraşului doar pentru că ţinea cu tot dinadinsul să evite tot felul de întrebări.

Locul nu se schimbase. Era acelaşi restaurant tradiţional, cu separeuri roşii, podele în carouri alb-negni şi o tejghea mare unde se servea micul-dejun, cu scaune rotative înalte. Tonomatul vechi încă era în colţ, redând hituri clasice din anii '90 şi din când în când piese disco. îşi petrecuse tinereţea în separeul din spate, alături de gaşca de prieteni, mâncând burgeri cu cartofi prăjiţi şi brânză şi visând cu ochii deschişi la viitorul lor: cel mai bun prieten al său, Kyle, jurase că avea să ajungă un scriitor la fel de faimos precum King. Vărul său, Hunter, promisese că avea să ia Manhattanul pe sus şi să ajungă mai bogat decât Bloomberg. Ophelia visase să cânte pe scenă şi să schimbe oamenii cu ajutorul muzicii. Şi el? El dorise să salveze oamenii şi să intre în Forţele Speciale. Să devină eroul întregii lumi.

„Pentru ca alţii să trăiască.”

I s-a strâns stomacul. Camera a început să se învârtă uşor, provocându-i o senzaţie de greaţă atât de familiară. Plămânii i s-au blocat şi s-a străduit să se calmeze, închizând ochii, încercând cu disperare să se concentreze, imaginându-şi o încăpere goală, învăluită în tăcere, fără sunet, fără amintiri. Nu acolo. Nu atunci, când apărea pentru prima dată în faţa oamenilor. O respiraţie. Două. Trei. încet şi constant. Patru...

- Ethan Bishop!

Şi-a auzit numele ca un strigăt îndepărtat, dar cumva a reuşit să se reconecteze cu prezentul, iar atacul de panică s-a retras încet, pândind următoarea ocazie favorabilă. A clipit, concentrându-se asupra femeii cu o claie marc de păr cărunt strâns într-un coc înalt, machiată cu un fard de ochi albastru şi un ruj roz aprins. Ţinuta i se asorta cu nuanţa de pe buze, de la

şorţul roz, cu volănaşc, înfăşurat în jurul unor colanţi de un roz aprins şi tricoul asortat, care era mult prea strâmt pentru vârsta ei, până la pantofii sport roz Converse. A fost imediat asaltat cu o îmbrăţişare caldă, iar parfumul de liliac încă stăruia intens pe pielea ei.

- Bea, mă bucur să te văd!

După ce l-a îmbrăţişat, l-a strâns cu putere de braţe, cu ochii căprui plini de indignare.

- Unde naiba te-ai ascuns? Am vorbit cu surorile tale şi le-am întrebat când îţi vei relua vechile obiceiuri, iar tot ce am primit în schimb au fost o grămadă de scuze. Nu mai suntem de nasul tău acum? îţi cumperi burgerii de la luxosul Five Guys şi nu-ţi mai plac ai noştri?

A râs. Bea era atât proprietara, cât şi cea mai bună chelneriţă din oraş.

- Nu. Trebuia doar să mă acomodez. Trebuia să mă ocup de renovarea bungalow-ului şi să dau o mână de ajutor.

- Când îţi vei da jos mizeria asta? Nu-ţi pot vedea faţa.

El a strâns din buze.

- O s-o fac la un moment dat.

- Cum este piciorul? Se pare că mergi bine. Fără baston ?

- Da, terapia şi-a făcut efectul. Operaţiile au fost reuşite. Sunt bine.

- Atunci mă aştept sa îţi faci mai des apariţia pe aici. Brian a întrebat de tine la magazinul cu benzi desenate – ştii cât de ursuz poate fi –, iar Fran mă înnebuneşte de când a deschis magazinul acela cu produse bio din oraş. Spune că este în pragul falimentului şi că nu ar putea concura niciodată cu Whole Foods din oraş. Trebuie să-l vezi pe Tattoo Ted – vărul lui a fost operat la picior şi voia să vorbească cu tine –, iar Lacey a spus că vrea să ce invite la cină ca să-ţi facă cunoştinţă cu colega ei Je serviciu, care este

singură, drăguţă şi vrea să te cunoască. Am auzit că ai un ajutor nou la ferma de cai.

- Da, de aceea sunt aici. Trebuie să vorbesc cu judecătorul Bennett.

- Este la masa lui obişnuită, scumpule. îţi aduc o cafea. Tot omletă cu şuncă şi brânză?

- Da, te rog.

- S-a făcut.

Mirosurile de cafea şi şuncă au umplut restaurantul. S-a oprit să schimbe câteva cuvinte cu localnicii care l-au asaltat cu saluturi de bun-venit şi cu un potop de întrebări înainte de a ajunge în sfârşit la separeu.

- Domnule judecător Bennett?

Bătrânul citea ziarul şi nu şi-a ridicat privirea. Ethan a aşteptat răbdător, cunoscându-i stilul. Capul chel al bărbatului strălucea, având un luciu aproape perfect. Era îmbrăcat în costumul său negru obişnuit, proaspăt călcat, cu o garoafă roşie la rever. Mergea la Florăria lui Sally în fiecare dimineaţă înainte de a se duce la tribunal. Ethan l- a întrebat odată ce rost mai avea să poarte o floare proaspătă din moment ce îşi punea roba peste costum. Judecătorul i-a răspuns că *el* ştia că era acolo şi că acest obicei îi amintea că trebuia să depună un nou efort în fiecare zi pentru a da tot ce putea, aşa că nu conta că nimeni altcineva nu ştia de floare. Acum Ethan şi-a dat seama de înţelepciunea cuvintelor care i se păruseră lipsite de sens când era mai tânăr.

- Ethan Bishop. l-a spus pe nume fără nici un fel de ezitare. Te rog, ia loc lângă mine!

El a alunecat pe scaun. Bea i-a pus o cană de cafea cu frişcă în faţă.

- Mă bucur să vă revăd, a spus el politicos. Ce mai faceţi?

Judecătorul a pufnit. Ochii lui întunecaţi străluceau în spatele ochelarilor strălucitori cu

rame negre.

- Am artrită şi intoleranţă la produsele care provoacă aciditate. Doctorul mi-a recomandat să evit pe cât posibil toate alimentele şi băuturile care provoacă alergii, aşa că sunt forţat să-mi fac cumpărăturile de la noua cafenea organică a lui Fran. Deşi preţurile sunt piperate. Nu se descurcă prea bine din cauza lipsei de clienţi.
- Am auzit. Domnule, speram să pot discuta ceva important cu dumneavoastră.
- Chloe Lake.
- Da. Apreciez că v-aţi gândit la Cuibul lui Robin, dar nu cred că i se potriveşte. Nu are experienţă în lucrul cu caii sau în munca la fermă şi cred că ar ii mai potrivită saşi ispăşească pedeapsa la Ferma Tantillos. Sunt mereu în căutare de forţă de muncă pe timpul verii pentru depozitul lor. Ea poate verifica muncitorii, poate ajuta ia standul de îngheţată şi sunt absolut sigur că ei ar fi recunoscători dacă aţi fi de acord.

Judecătorul Bcnnett şi-a pus cu furculiţa oul pe o bucată de pâine prăjită şi a muşcat cu grijă. Bea a apărut pe nesimţite, a lăsat omleta lui Ethan cu o sticlă de ketchup, i-a făcut cu ochiul şi a dispărut.

- Ştii că tatăl ei candidează pentru funcţia de primar?
- Da, ştiu. Mătuşa ci este aici pe perioada verii, deoarece Lake nu a putut fi prezent. V-aţi gândit vreodată să o lăsaţi să-şi ispăşească pedeapsa în Manhattan? Aşa ar fi mai uşor pentru familia ei.
- Profesorul Altman a fost abordat de Lake, care dorea ca acuzaţiile să dispară. De parcă pomenirea banilor, a puterii sau a politicii ar fi suficientă pentru a ierta o infracţiune. Chloe trebuie să înveţe că acţiunile ei au consecinţe. Am lucrat cu mama ta ani întregi şi, de fiecare dată când i-am trimis un tânăr cu probleme, el

sau ea s-a schimbat. A fost o relaţie reciproc avantajoasă. îmi lipseşte acest parteneriat.

Inima lui Ethan s-a cutremurat în timp ce se uita la Bărbatul în vârstă care îşi slujea oraşul cu mândrie şi credea că munca asiduă, care nu mai era apreciată de tânăra generaţie, putea vindeca rănile. Judecătorul fusese întotdeauna bun cu familia lui şi îi respectase mama.

- $i mie mi-e dor de ea, a spus el pe un ton puţin cam aspru.
- Am trimis-o intenţionat pe Chloe la voi, pentru că are nevoie de o altfel de experienţă, diferită de cea de cetăţean al unei metropole. Animalele ajută ia vindecarea rănilor, asta dacă sunt lăsate s-o facă.

Privirea judecătorului Bennett s-a ridicat brusc şi a sfredelit-o pe a lui. Ethan a înghiţit în sec.

Tu ar trebui să ştii asta cel mai bine, Ethan.

A ignorat cuvintele pline de tâlc şi a revenit la subiectul care îl frământa.

- îmi pare rău că nu mai putem primi voluntari cum o făceam înainte, dar Harper este copleşită. Ferma s-a dezvoltat foarte mult şi nu are oameni care să se ocupe de ea.
- Tu ai putea. N-am văzut niciodată pe cineva atât de priceput când vine vorba de un cal rănit sau de o persoană care are probleme. Ai avut întotdeauna un dar aparte.

Durerea i-a explodat în vintre. Ethan nu mai avea acel talent, dar argumentul ar h fost inutil. Judecătorul a sorbit din cafea, a schimbat subiectul şi l-a lovit cu altă întrebare.

- De ce nu ţi-ai făcut apariţia în oraş? A trecut o lună de când te-ai întors.

Ethan s-a foit pe scaun. Judecătorul nu evitase niciodată subiectele delicate – îşi aborda interlocutorul direct, fără menajamente.

- Am fost ocupat.
- Prostii! Ne-ai evitat pentru că aşa ţi-a fost

mai uşor. E mai uşor să ne ignori şi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic. Că nu ai plecat, că nu ai fost rănit şi că nu te-ai întors complet schimbat. Dar nici nu ne laşi să te revendicăm ca fiind al nostru şi să accepţi că, deşi au trecut ani întregi, încă aparţii acestui oraş, Ethan Bishop. Cu cât îţi dai seama mai repede, cu atât mai bine pentru tine.

Ethan a fost luat prin surprindere. Cuvintele şi-au atins ţinta, dar judecătorul nici măcar nu s-a obosit să ridice privirea. A continuat să-şi citească ziarul şi să-i vorbească.

- Îţi aminteşti când ai vandalizat zidul de piatră de la facultate într-o seară în care ai petrecut cu prietenii tăi?

Ethan a mormăit.

- Cum aş putea uita? Ne-aţi pus pe Kyle şi pe mine să frecăm zidul de piatră cu periuţa. Ne-a luat peste patru orc să-l curăţăm.

- Totuşi, nu ai mai vandalizat niciodată alt obiect din oraşul ăsta, nu-i aşa?

El a oftat.

-Nu.

- Chloe Lake trebuie să se simtă utila. $i ea ascunde ceva despre infracţiunea pe care comis-o. Poate reuşeşti să scoţi ceva de la ea.

- Nu sunt terapeut pentm copii. Sarcina mea este să o supraveghez în timp ce-şi execută pedeapsa, astfel încât să se poată întoarce la şcoală, iar eu, la viaţa mea.

Judecătorul a încuviinţat din cap.

- Un ţel nobil. Doar nu prea onorabil.

Ethan a refuzat să facă vreun comentariu legat de această ultimă remarcă. II atinsese destul de tare.

- Nu vă veţi răzgândi?

Nu. Ar fi bine să iei legătura cu Lacey Black. Vrea să te invite la cină ca să te poată prezenta cuiva.

- Da, am auzit. Nu sunt interesat să fac cunoştinţă cu nimeni în acest moment.
- Am înţeles. Dar, oricum, ar fi bine dacă ai suna-o.

Bărbatul s-a întors la ziarul lui, iar peste masa lor s-a lăsat tăcerea. Ethan şi-a terminat omleta, iar toace speranţele lui de a scăpa de Mia Thmsh au dispărut la fel de repede ca un bărbat în dimineaţa de după o aventură de-o noapte.

Spera că o speriase suficient cu o zi în urmă. Spera că avea să se mulţumească sa îşi petreacă timpul singură la pensiune şi să stea cât mai departe de comportamentul lui brutal şi grosolan.

Spera.

Mia a împins laptopul şi s-a uitat pe fereastră. Aceasta era a treia zi petrecută la pensiune. Până acum, se dedicase cu totul muncii, în camera ei cu aer condiţionat şi, cu ajutorul lui Gabby, reuşise să ţină sub control toţi clienţii ei actuali. Nu existaseră crize, scandaluri sau intervenţii dramatice pe care să le aplaneze. Ţinuse legătura zilnic cu Jonathan şi îi raportase că fata lui se descurcă bine. Dispărea pe la 9.00 dimineaţa ca să meargă la grajduri, muncea toată ziua şi ajungea înapoi la pensiune pe la 16.00. Se retrăgea în camera ei până pe la 18.00, apoi Mia o lua să mănânce undeva în oraş. Făceau o conversaţie superficială, apoi se întorcea fiecare în camera ei. Mia mai lucra între câteva sesiuni de privit la televizor, se băga în pat şi apoi o lua de la capăt.

îşi ieşise din minţi de plictiseală.

Totul era prea liniştit. Prea paşnic. Şi prea... perfect. Era ca şi cum ai fi fost captiv într-un ţinut complet robotizat, precum cel din Stepford, unde nimic nu era real. Culorile erau strălucitoare, aerul dulce şi până şi sunetele

scoase de păsările care ciripeau şi de caii care nechezau uşor sporeau elementul misterios al acestei utopii. Ophelia era mereu zâmbitoare, dându-i informaţii utile şi conducând pensiunea cu o mână de fier. Mia se ţinuse departe de oaspeţi, preferând să mănânce micul- dejun în camera ei, nu pe veranda aglomerată, aventurându-se prin împrejurimi doar când toată lumea se răspândea care încotro pentru a lua parte la diverse activităţi.

Ura acest 1<K.

Cu un geamăt, şi-a pus mâinile pe faţă şi s-a întrebat ce ar trebui să facă. Avea s-o ia razna dacă mai petrecea opt săptămâni făcând asta. Afacerea ei era caracterizată de obicei de neprevăzut şi de o muncă asiduă, dar vara era cu siguranţă perioada în care totul era în pauză. Şi clienţii ei se părea că se retrăseseră pentru a lenevi în vacanţă, ferindu-se să mai provoace vreun scandal. Nimeni nu dăduse publicităţii ştirile despre Chloe. în afară de câteva apariţii, vara fusese calmă pentru Lake, iar nebunia cea mai mare nu avea să înceapă înainte de sosirea toamnei. Dacă punea în balanţă şi problema ci îngrozitoare cu insomnia, sigur avea să-şi piardă minţile. Tatăl ei o diagnosticase ca fiind foarte anxioasă, dar abia în ultimii ani lupta ci cu somnul atinsese proporţii epice. Cel puţin în Manhattan avea mereu locuri unde să se ducă. Se plimba prin faţa covrigăriilor la 4.00 dimineaţa doar pentru a simţi mirosul de carbohidraţi. Mergea la sala de fitness şi se antrena intens toată noaptea. Existau posibilităţi infinite de a o ajuta să nu se mai gândească la faptul că nu reuşea să adoarmă niciodată. Dar aici?

Era doar tăcere. Cine era idiotul care a spus că tăcerea e de aur? Cu siguranţă asta nu a ajutat-o să doarmă. Şi nu avea unde să meargă decât pe

veranda din faţă. Dacă rămânea blocată aici, fără să facă nimic toată vara, izolată în acest loc rupt de lume?

Trebuia să iasă.

Odată luată decizia, şi-a împrospătat machiajul, şi-a pus sandalele maronii Ugg preferate şi s-a îndreptat spre oraş. Voia să facă un tur de recunoaştere şi să cumpere câte ceva. Trăia doar cu fructe, iaurt grecesc şi ton, drămuindu-şi porţiile. Reuşise să slăbească mai mult de jumătate de kilogram, ceea ce era un succes uriaş, deşi u era foame şi era nervoasă în permanenţă.

Cel puţin acum putea să-şi comande rochia aceea Gucci.

S-a urcat în Kia şi s-a îndreptat spre oraş, virând la dreapta şi hotărându-se să facă o plimbare cu maşina înainte de a parca şi de a lua oraşul la pas. Clasica stradă principală era mică, dar avea un aer nonconformist, artistic, care era pe gustul ei. Librării independente, studiouri de yoga şi de artă, cafenele şi diverse restaurante străjuiau trotuarele denivelate. Erau cel puţin trei baruri studenţeşti, unul cu un club de noapte şi un salon de tatuaje care părea pustiu. Se întreba câţi oameni îşi făceau tatuaje după ce se îmbătau. Locaţia era bună, dar salonul arăta cam neîngrijit.

întotdeauna îşi dorise unul, dar i se păruse un gest nesăbuit. Prea permanent. Prea genul de *fată rea.*

Acum era prea bătrână.

înăbuşindu-şi un oftat plin de regrete, a parcat maşina şi a profitat de timpul liber ca să descopere oraşul. A cumpărat un latte degresat de vanilie de la cafeneaua cu pnxJu.se organice şi a trebuit să recunoască că a fost mai bun decât oricare altul de la Starbucks pe care l-a băut vreodată. Remarcase un restaurant, un

cinematograf şi câteva magazine standard, inclusiv un supermarket, un magazin de bricolaj şi o farmacie. Buticurile erau pline cu amestecuri de bumbac, modele vintage şi îmbrăcăminte pentru yoga. Drăguţe, dar nimic care să-i facă cu ochiul.

Adevărata problemă erau dulciurile.

Mia nu văzuse niciodată atâtea magazine dedicate produselor din zahăr. A văzut o brutărie care a ispitit-o cu mirosuri de pâine proaspătă şi produse de patiserie. Apoi un magazin profilat doar pe ciocolată, plin până la refuz cu trufe, covrigei acoperiţi cu ciocolată, mere şi căpşune gourmet înmuiate în ciocolată şi alte zeci de produse menite să înnebunească de poftă orice femeie cu sindrom premenstrual.

Dar Mia a bănuit că, dintre toate, cele mai periculoase erau magazinele cu îngheţată. Fiecare persoană care mergea pe stradă părea să ţină în mână un cornet de îngheţată. Trupul i-a tremurat de poftă, iar stomacul i-a ghiorăit în semn de protest. Ce era în neregulă cu acest oraş? Cum putea oferi specialităţi vegane şi cafea organică laolaltă cu bomboane, îngheţată şi prăjituri?

Când a terminat turul de recunoaştere, era într-o dispoziţie proastă. Mai bine se oprea la una dintre cafenele şi îi făcea o surpriză lui Chloe ducându-i prânzul, îşi permitea să consume câteva calorii înainte de cină, nu? Chiar şi Gucci i-ar fi dat voie să mănânce mai mult.

S-a îndreptat spre Market Food Pantry şi a cercetat toate tarabele, din ce în ce mai impresionată de ceea ce reuşise New Paltz în industria alimentară. Rivaliza cu Whole Foods în multe privinţe, de la punguţe cu delicatese şi raioane destinate exclusiv fructelor şi legumelor până la sortimentul de supe şi salate pentru orele de prânz. Şi-a umplut coşul cu produsele pe care

voia să le cumpere şi să le ducă acasă la pensiune şi s-a întrebat de ce magazinul era gol. Era ora de vârf şi nu părea să fie nimeni acolo.

Lumea prefera să mănânce îngheţată la prânz? Exista o magie şi oamenii nu se îngrăşau în acest oraş?

A ales o supă de legume cu sos miso şi o salată de kale cu vinegretă cu oţet balsamic organic. Când a ajuns la raionul cu mâncare gata preparată, a rămas mută de uimire.

Era perfecţiunea întruchipată.

Salate proaspete cu vinete japoneze la grătar, piure de cartoh-dulci, ton gătit perfect în sânge cu wasabi şi boabe de piper, creveţi jumbo refrigeraţi cu un sos cocktail de hrean, quinoa cu merişoare şi nuci – lista era nesfârşită. Fiecare produs eră frumos etichetat, cu toate caloriile numărate şi disponibil în diverse cantităţi.

- Bine aţi venit la Market! a salutat-o o voce veselă. Avem mostre gratuite dacă vreţi să gustaţi. Cu ce anume vă pot ajuta astăzi?

Femeia avea părul şaten ondulat strâns la spate, care lăsa impresia că ar fi fost făcut permanent de prea multe ori şi în cele din urmă ar fi cedat în faţa buclelor. Purta blugi, o cămaşă verde-închis cu sigla Market şi nu avea nici o bijuterie. Ochii ei întunecaţi păreau obosiţi, dar zâmbetul ei era sincer. Mia a observat că eticheta pe care era numele ei o indica drept MANAGER.

- Magazinul tău este uimitor, a spus ea cu sinceritate. Este mult mai bun decât Whole Food.

Şi apoi s-a întâmplat.

Buza femeii a început să tremure. Bărbia i-a zvâcnit, îngrozită, Mia a observat-o pe doamna manager cum s-a străduit timp de aproximativ o jumătate de minut să se abţină, până când a cedat în ţaţa emoţiilor.

A izbucnit în lacrimi.

Mia a înghiţit în sec şi a făcut un pas înapoi. Instinctul ei de newyorkeză a îndemnat-o să fugă şi s-o lase pe femeie să se liniştească singură, dar i s-a înmuiat inima în faţa efluviului de emoţie autentică de care avea parte rar în rutina zilnică. Emoţia era primul lucru care dispărea într-o afacere de PR. Mia îşi pierduse capacitatea de a plânge sau de a se întrista cu mult timp în urmă. Femeia aceasta mai avea o şansă.

- îmi pare sincer rău. Eşti bine? a întrebat-o blând.

Femeia a luat un şerveţel din buzunar şi şi-a şters ochii. Nici măcar nu era drăguţă când plângea. Nasul i s-a umflat şi i s-a înroşit, iar din ochii ei se rostogoleau de-a valma lacrimile, care nu formau un firicel delicat, ca în filme.

- Nu, mie îmi pare rău! a scâncit ea. Doar că nu înţeleg! Am făcut toate cercetările de piaţă, am cheltuit până la ultimul dolar în această afacere, dar oamenii nu vin să cumpere de aici. Preferă să mai bată un drum de o jumătate de oră ca să-şi facă cumpărăturile în altă parte! Ce am făcut greşit?

Mia şi-a muşcat buza.

- Hm, când ai deschis?

Femeia şi-a tras zgomotos nasul.

- Acum o lună. Am avut clienţi în primele zile, apoi nimic. Parcă nu am exista. Se duc la cafenea, la piaţa fermierilor şi la restaurant, dar nimeni nu vine aici. Nu eşti de pe aici?

- Nu, nu sunt.

Femeia a izbucnit şi mai tare în plâns.

- Exact ce am bănuit! Nu voi face niciodată această afacere să funcţioneze doar bazându-mă pe câţiva turişti ocazionali. Nu pot să-mi dau seama. Nu m-am culcat cu nimeni, nu am supărat-o pe Sylvia Daniels şi nici nu m- am certat cu Daria de la bingo. N-am făcut nimic!

Mia a privit disperată în jur după ajutor, dar nu

era nimeni pe acolo.

- Hm, poate că va dura ceva timp ca să ne dăm seama. Cu nişte recomandări hune şi o pagină bine gândită pe Yelp, poate că reuşeşti să atragi mai mulţi clienţi din împrejurimi.

Femeia şi-a şters faţa cu un şerveţel.

- Poate. îmi pare rău, nu este problema ta. Ce este Yelp?

Mia a clipit.

Yelp. Pe internei. Este un serviciu de recenzare unde oamenii evaluează magazine, hoteluri, buticuri etc. Ar trebui să hi şi tu acolo.

Bine, voi căuta diseară.

Mia a clătinat din cap, întrebându-se ce proprietar întreg la minte era acela care să nu fi aflat de Yelp. Acest oraş era cu siguranţă ciudat.

- Grozav! Sunt sigură că lucnirile se vor îmbunătăţi. Cred că este un magazin minunat.

Femeia radia de fericire.

- Mulţumesc. Eu sunt Fran. Cum te cheamă? Unde Stai? Ce faci în Oraş?

- Mia. Stau la Pensiunea Cuibul lui Robin din Gardiner şi-mi petrec vacanţa cu nepoata mea. Minciuna i s-a rostogolit graţios de pe buze. Ne-am gândit să petrecem un timp departe de oraş.

- Ce frumos! Ophelia va avea mare grijă de voi. Şi acum, când s-a întors Ethan, pun pariu că se vor relua şi lecţiile de călărie. Este un adevărat îmblânzitor de cai şi suntem încântaţi să-l avem înapoi acasă.

„înapoi acasă?” Hm, poate că era o ocazie bună să culeagă nişte informaţii compromiţătoare.

- Da, pun pariu. A fost plecat mult timp, nu? Aproape...

- Opt ani. A venit acasă 1a înmormântarea mamei sale, apoi a plecat la scurt timp după aceea. Bineînţeles că a avut mereu visuri mari. N-a vrut niciodată să conducă pensiunea sau ferma, ca surorile lui. Ce îi mai face piciorul?

Ea şi-a înclinat capul. „Interesant.” Bănuise că mergea puţin ciudat, ca şi când ar ti şchiopătat cu un picior, dar fusese prea distrasă de celelalte calităţi enervante.

- E mai bine. Mia şi-a reprimat sentimentul de vinovăţie şi a continuat: Păcat de ce i s-a întâmplat, nu?

Faţa lui Fran şi-a pierdut orice urmă de veselie. Ochii ei căpmi s-au umplut de o emoţie întunecată şi de... compasiune? Milă? Pentru călăreţul enervant? Chiar şi vocea i s-a schimbat, căpătând o tonalitate gravă, care i-a făcut pielea de găină.

- Este o tragedie. După toate lucrurile prin care a trecut, Ethan nu a meritat asta. Sper să-şi găsească puţină linişte acasă. Acum lasă-mă să mă opresc din trăncăneala mea şi să îţi verific produsele. Altceva?

S-a lăsat condusă de primul impuls şi a decis să o surprindă pe Chloe cu prânzul. $i pe Ethan. Poate că trebuia să facă uit efort. Să depăşească momentul primei întâlniri din care au ieşit scântei. Trebuia să arate că ea era persoana mai bună dintre ei doi.

- De fapt, poţi împacheta un platou cu sendvişuri de curcan, hummus cu legume şi piure de cartofi-dulci? Voi avea nevoie de tacâmuri şi de şerveţele.
- Desigur! Oh, sper să vă placă! Te rog să revii şi să-mi spui.
- Aşa voi face.

Mia a ieşit din Markct mai uşurată, l-a prins bine să vorbească şi cu altă persoană din oraş şi să înţeleagă mai multe despre misteriosul Ethan. Avusese un accident de maşină grav? Era singurul scenariu care avea sens. Lucrase la altă fermă şi decisese să se întoarcă acasă? Nu, asta nu avea sens. Poate că avusese un alt loc de muncă şi hotărâse să plece după ce se rănise la

picior.

Ideea că bărbatul acela atât de arogant şi puternic ascunde o slăbiciune fizică o deranja. Gândul că era chinuit de durere îi provoca o senzaţie ciudată în stomac. Chiar dacă o supărase, nu-i plăcea ca el să fie rănit sau nevoit să facă faţă consecinţelor unei experienţe nefericite. O dată, avusese un client care fusese în spital multe săptămâni Jupă un accident de maşină, apoi avusese coşmaruri groaznice luni întregi.

De ce instinctul ei atât de cunoscut o avertiza că se înşela în această privinţă? De parcă îi lipsea adevărata perspectivă. Că era vorba despre ceva mai mult decât un accident de maşină.

Trebuia să continue săpăturile şi să afle. Deocamdată, avea să aducă prânzul ca ofrandă de pace şi să vadă dacă se putea comporta civilizat.

Mia a condus înapoi la pensiune, şi-a aplicat din nou o cantitate sănătoasă de protecţie solară pe faţă, şi-a dat cu spray contra insectelor şi a luat-o pe cărarea ce ducea la grajduri. A mers încet ca să nu se împiedice, inspirând adânc aerul proaspăt. Plămânii ei au încercat să se răzvrătească, dar s-a forţat să respire cât mai mult. Poare că nu era aşa de rău. Tot acel fum, smogul şi aerul poluat din oraş sigur aveau efect pe termen lung asupra sănătăţii ei. Până la sfârşitul verii, ar fi fost ca şi cum s-ar fi întors din tabăra de slăbit.

Pădurea s-a deschis pe versanţi, scoţând la iveală grajdurile roşii pe fundalul dealurilor veni măreţe şi al munţilor grandioşi. Caii păşteau în poiană, iar zumzetul unor voci plutea în aer. A intrat în grajd, luându-se după acele glasuri, şi a dat de Chloe şi de John.

Amândoi stăteau înghesuiti într-o boxă unde se

afla un cal negru imens. John dădea instrucţiuni, în timp ce Chloe freca armăsarul cu o perie cu mişcări circulare. Capul calului s-a ridicat la apariţia Miei, iar el sau ea a pufnit, studiind-o scurt timp înainte de a se întoarce cu un gest de reală indiferenţă. Se părea că Wheezy era singurul de aici care o plăcea. Cine ar fi crezut că animalele aveau nevoie de atâta atenţie şi îngrijire? Mia s-a apropiat şi şi-a dres glasul.

S-au întors amândoi spre ea.

- Bună, Mia! a strigat Chloe. John îmi arată cum să îngrijesc caii.

Zâmbetul de pe buzele ei negre părea sincer. Mia i-a zâmbit înapoi, fericită că fetei părea să-i placă ce fusese forţată să facă şi nu era nefericită. începuse chiar să poarte pantaloni lungi în locul celor scurţi Daisy Duke.

- Nu vreau să vă întrerup, dar am adus prânzul pentru toată lumea. Ai voie să faci o pauză?

John a luat o cârpă, ştergându-şi degetele.

- Cred că putem face o pauză, a spus el zâmbind. Ethan e afara în spate. îl anunţ eu. Chloe, de ce nu-l chemi şi pe Sam de pe câmp şi adu-l şi pe el să ni se alăture?

- S-a făcut.

A mângâiat calul pe spate, a lăsat peria jos şi a ieşit din boxă. Părul ei violet era încâlcit şi umezit de transpiraţie. Cămaşa şi blugii îi erau plini de praf, iar machiajul i se scursese pe faţă din cauza căldurii.

Dar părea... fericită.

Curiozitatea Miei a atins apogeul. Ea ar fi pariat că după câteva zile fata avea să fie nefericită să facă muncă fizică, dar părea că era deschisă la schimbare.

- Mă întorc imediat, a spus John. Hei, Mia, de ce nu o hrăneşti pe Clarabelle cu un morcov cât sunt plecat? Merită o trataţie.

A făcut ochii mari.

- Hm, nu ştiu.

Ochii lui căprui au licărit.

Nu e mare lucru. Doar întinde-i morcovul, iar ea îl va lua. Nu ai de ce să-ţi fie teamă.

Clarabelle şi-a întors capul masiv şi a aşteptat, înţelesese cuvântul *morcov?* Nu părea atât de greu. Putea fi o idee bună să se mai obişnuiască şi să se simtă mai în largul ei în preajma cailor. John şi Chloe au dispărut, lăsând-o singură în grajd. Ignorându-şi inima care bătea mai tare, Mia s-a întins şi a luat un morcov din geantă.

Clarabelle s-a apropiat de fantele din faţa boxei, împingându-şi nasul afară şi adulmecând frenetic. Putea face asta. Era doar un morcov. Trăgând aer în piept, i-a întins morcovul, ţinându-l chiar de capăt, astfel încât să nu fie nevoită să atingă botul, dinţii sau limba.

Clarabelle a deschis gura, a apucat morcovul şi a muşcat. Scrâşnea din dinţi când mesteca, iar Mia a râs, bucuroasă de victoria repurtată. Reuşise! Clarabelle a întins din nou botul, dar de data asta a tras cu putere, de parcă ar ii vrut să înghită tot morcovul. Degetele Miei s- au încleştat în junii legumei alunecoase, dar morcovul a căzut la pământ.

Clarabelle a privit-o iritată.

Mia s-a uitat la ea.

- Hm, nu ai de gând să-l ridici de la pământ şi să termini de mâncat?

Clarabelle a pufnit dezgustată şi a lovit pământul cu copita. Mia s-a uitat prin fante. Morcovul căzuse lângă uşă. Caii nu mâncau legumele care cădeau pe pământ? S-a uitat în jur, dar în grajd nu era ţipenie de om. Putea să deschidă uşa, să ia morcovul şi să i-l dea înapoi?

Supărată că îi era frică de un biet cal, a pus pe bancă pungile cu mâncarea de prânz şi a apucat zăvorul de la poartă. Trăgându-l în sus, uşa s-a

deschis câţiva centimetri, iar ea s-a întins după morcov.

Clarabelle a prins-o uşor de păr.

Cu un ţipăt, Mia a căzut pe spate, iar uşa s-a deschis complet.

- Hei, nu mă atinge! a certat-o ea. Încerc să-ţi dau morcovul ăla nenorocit!

Clarabelle a ignorat-o şi a început să înainteze.

-Ce faci? Intoarce-te! Intoarce-te acum!

Dând din coadă, Clarabelle a ieşit calmă din boxă, trecând chiar pe lângă ea şi îndreptându-se spre pajiştile din spatele grajdului.

„Vai!”

Mia a clipit, privind cum dispărea calul după colţ, iar în acel moment a înţeles că făcuse ceva foarte-foarte greşit.

- Am auzit că ne-ai adus prânzul.

Vocea era un amestec de note aspre şi catifelate. Ethan a intrat în hambar cu Chloe lângă el. Arăta pe jumătate ca un cowboy dur, pe jumătate ca Grizzly Adams. Barba aceea roşcată şi imensă umbrea o pereche de buze senzuale, dar acesta era singurul lui punct vulnerabil. Fiecare centimetru de muşchi părea tibros şi bine conturat pe sub tricoul albastru confortabil şi blugii uzaţi care îi acopereau perfect coapsele. Privirea lui se potrivea cu trăsăturile dure în timp ce o studia de parcă ar fi încercat să-i ghicească adevăratele intenţii când se hotărâse să aducă prânzul. Credea că avea de gând să-l otrăvească?

- Da. M-am gândit să tiu drăguţă şi să îţi fac cinste dacă tot am fost în oraş.

- O să mâncăm pe masa de picnic, a spus el. Avem nevoie de farfurii sau de tacâmuri?

- Nu, avem tot ce ne trebuie în geantă. Cred că ar trebui să-ţi spun ceva.

îmi poţi spune în timp ce mâncăm; mi-e foame. A privit-o cu o recunoştinţă, dar cu

reticenţă. Chiar a fost un gest foarte drăguţ din partea ta!

- Nici o problemă. Ăăă, Ethan, a avut loc un mic incident.
- Hai, Chloe! Ai terminat de periat toţi caii, nu?
- Da, Clarabelle a fost ultima şi... Chloe s-a uitat la grajdul gol. Stai, unde este?

Ethan s-a oprit din drum.

-A luat-oJohn?

- Nu, sunt aici, şefu', a spus John în spatele lui. Este în boxa ei.
- Nu, nu este.
- Ba da. Mia urma să-i dea morcovi.

Mia şi-a muşcat buza când trei perechi de ochi s-au întors spre ea. „Ah, la naiba!"

- Şi aşa am făcut. Doar că am cam scăpat morcovul, aşa că a trebuit să deschid uşa ca să-l iau, iar ea a... Ei bine, se pare că a plecat.

Maxilarul lui Ethan s-a tensionat.

- Ce? Unde s-a dus?

Mia a arătat spre câmpurile din spate.

- Acolo.

Ethan a mormăit ceva în barbă şi a trecut în grabă pe lângă ea.

- De ce nu ai chemat pe cineva?
- S-a întâmplat atât de repede. Sunt sigură că nu e departe. Am alergat până la marginea grajdului şi am cercetat câmpurile. Poate că s-a dus să pască nişte fân. Sau a plecat să viziteze un prieten.

Ethan i-a aruncat o privire ucigătoare.

- Nu, este un cal de curse, iar aceste câmpuri nu sunt împrejmuite. Duc la traseele de călărie.
- Este chiar atât de grav?
- Sunt peste cincizeci de acri de proprietate şi ar putea ti oriunde. Te las pe tine să faci calculul. S-a întors şi i-a făcut semn lui John. Hai să ieşim şi să vedem dacă e în partea de sud. la-l şi pe

Sam! Chloe, du-te şi mănâncă şi aşteaptă să mă întorc!

- Ethan, îmi...

Brusc, s-a aplecat spre ea. Ea l-a privit, fascinată de căldura din ochii lui albaştri pătrunzători, de maxilarul lui strâns şi de freamătul nărilor. Mirosul de transpiraţie, de mosc şi de cai se învârtea în jurul ei într-o energie aproape sălbatică. Proptindu-se mai bine cu picioarele în pământ, era pregătită pentru ce avea să-i spună.

- Ştiam că ne vei face probleme. în doar cinci minute mi-am pierdut calul şi mi-ai irosit timp preţios. Nu ai nici un pic de respect pentru munca pe care o facem aici?

A rămas cu gura căscată.

- Am vrut doar să iau morcovul!

- Şi ţi-am cerut un singur lucru: să stai departe de grajdul meu. Nu este o grădină zoologică cu animale de companie sau un loc în care să te distrezi când te plictiseşti. Fă-ne tuturor o favoare data viitoare şi du-te să-ţi faci manichiura când îţi mai trece prin cap să vii aici!

A cuprins-o o furie pură.

- Glumeşti?

- Crede-mă, prinţesă, nu glumesc cu nimeni. De acum înainte, există o singură regulă aici şi este sfântă, aşa că o voi repeta. Privirea lui o fixa pe a ei, plină de masculinitate şi de o energie brută care i se revărsa prin toţi porii. Stai departe de grajdul meu!

A trecut pe lângă ea, ţipând câteva ordine şi, în câteva minute, a urcat pe un cal negru frumos şi a dispărut pe potecă fără să se uite înapoi.

„Cum îndrăzneşte?” Fusese o greşeală nevinovată şi chiar încercase să se scuze. Dar acestui om nu îi păsa câtuşi de puţin de bunele ei intenţii sau de ofrandele de pace. îi arătase sufletul lui negru, aşa că ea refuza să mai piardă

un minut în compania lui. Prefera să moară decât să-i mai spună un cuvânt.

Să moară.

- Devine foarte protector când vine vorba de cai, a spus în cele din urmă Chloe, rupând tăcerea stânjenitoare. Aş fi putut face şi eu aceeaşi greşeală. Nu e vina ta.

Mia a încuviinţat din cap, recunoscătoare pentru cuvintele de susţinere. Era primul gest frumos din partea fetei.

- Mulţumesc. Dar dacă îţi vorbeşte vreodată aşa, să-rni spui. îl voi omorî cu mâna mea.

Fata a ridicat din umeri.

- Este foarte drăguţ cu mine. Dar, oameni buni, vă certaţi de prima dată de când v-aţi văzut! Nu ar fi mai bine să staţi departe unul de celălalt?

Mia a oftat.

Am ajuns la aceeaşi concluzie. Hai să mâncăm ce am adus pentru prânz!

Au mâncat. în locul tăcerii obişnuite, Chloe s-a deschis şi a început să-i spună ce aflase despre cai şi despre eforturile de salvare a animalelor de la grajduri. Mia şi-a dat seama că, dacă evita subiectele legate de tatăl ei, de prietenii ei, de viitor sau de trecut, Chloe se simţea mai în largul ei. Aşa că Mia s-a gândit că de acum înainte ar trebui să se concentreze asupra subiectelor legate de cai.

Pentru că Ethan nu s-a întors să ia prânzul cu ei, le-a lăsat bărbaţilor partea lor, a strâns masa şi s-a întors la pensiune. Poate că trebuia să tragă un pui de somn. Sau să joace Candy Crush. Sau să studieze postările de pe reţelele sociale ale tuturor clienţilor ei ca să fie sigură că nu îi scăpa nimic. Chiar când era pregătită şi gata să se afunde în multitudinea de sarcini, şi-a dat seama că nu avea ce să facă.

Totuşi, voia să se asigure că rezolva măcar un

lucru.

Intenţiona să-i spună lui Ethan Bishop exact ce credea despre comportamentul lui inacceptabil. Făcuse o greşeală nevinovată, iar el nu avea nici un drept să se adreseze astfel unui client al pensiunii. Daca ar fi fost pârâcioasă, s- ar fi dus direct la Ophelia şi i-ar fi reclamat această atitudine. Dacă le-ar fi scris o recenzie proastă? Asta ar fi fost o învăţătură de minte pentru el.

încă fumegând de furie, Mia număra orele până la declanşarea atacului.

7

Ethan a dus-o pe Clarabelle înapoi în boxa ei şi a luat o sticlă de apă. A băut jumătate şi şi-a turnat restul în cap. Fusese o zi toridă, iar el duhnea a transpiraţie. Tânjea după un duş rece şi o bere şi mai rece. în bungalow-ul lui. Singur.

Harper şi-a băgat capul în grajd.

- Cina diseară la pensiune la 19.30. Am auzit că ai avut un fugar.

El i-a aruncat o privire încruntată.

- Nu în seara asta, dar mulţumesc. Şi s-a întâmplat din cauza ducesei de la conac, care probabil a găsit o modalitate de a răstălmăci realitatea ca să mă scoată pe mine vinovat.
- Hm, o femeie care nu te place? Asta nu ţi s-a mai întâmplat până acum. Ţi-ai pus boxerii invers?

S-a uitat urât la ea.

- Bineînţeles că nu! Oricum, nu e genul meu.

Ea a pufnit.

- Convenabil. Condamnata cum se descurcă?

- Nu e chiar aşa de rău, a spus el cu reticenţă. Mă ascultă. Mătuşa ei este cea care îmi face mai multe probleme.
- Oh, da, îţi place de ea! Râsul ei ascuţit l-a iritat pe Ethan de parcă ar fi avut din nou 12 ani. Şi tu vii la cină. Ophelia găteşte şi nu vreau să fiu singura care trebuie să se lupte cu atâtea feluri de mâncare şi de data aceasta. Ai căutat scuze prea mult timp.

A gemut şi s-a scărpinat stânjenit în cap.
- Vreau doar o bere şi să nu fiu nevoit să vorbesc cu nimeni.
- Poţi bea două beri şi nu te vom obliga să vorbeşti. Poţi doar să mormăi. Se potriveşte cu noua ta imagine.
- Iar te legi de barba mea? Bine, o voi rade. Oricum se face din ce în ce mai cald.
- Slavă Domnului! Ii voi spune Ophelici că abia aştepţi să vii.

Sora lui a dispărut, lăsându-l într-o dispoziţie şi mai proastă. Genunchiul îi pulsa ca naiba, testându-i limitele. Avea să-şi programeze o şedinţă de kinetoterapie săptămâna aceasta. De când se întorsese la grajduri, piciorul lui făcea şi altfel de mişcări, iar corpul încă se adapta. Poate că ar fi cedat ispitei şi ar fi luat un Advil cu o bere. Chiar şi în cele mai cumplite momente de agonie care urmaseră după operaţie, refuzase medicamentele. Preferase a se obişnui cu nivelul de durere suportat în mod natural de corpul lui şi să înveţe a trăi cu ca. Prea mulţi se nenorociseră devenind dependenţi de acel sentiment de fericire dat de lipsa durerii, fericire îmbuteliată în flacoane cu analgezice. El o numise *teritoriul imaginar.* Poate că în lipsa lor era ursuz, dar cel puţin era real.

Era ultimul lucru de care rămăsese să se agaţe.

Nu s-a grăbit să se întoarcă la bungalow, protejându-şi puţin piciorul şi reflectând la

ultimele zile petrecute în compania noii lui responsabilităţi. Era ciudat, dar începea să se bucure de prezenţa ei. Chloe era dispusă să înveţe şi nu se plânsese nici când îi ceruse sa care cu lopata gunoiul de grajd de pe aleea principală. Desigur, nu trecuseră decât trei zile. Poate că noutatea dată de schimbare avea să dispară, iar ea urma să se plictisească. Totuşi, părea cu adevărat drăguţă şi de ajutor la treburile fermei, lăsând impresia că voia în mod sincer să ajute şi să facă parte dintr-o echipă. Nu îşi dădea aere şi părea încântată să înveţe sa călărească. Poate că trecuse printr-o pasă proastă la facultate şi acţionase impulsiv. Ethan văzuse o mulţime de oameni în toată firea care o dăduseră în bară când acţionaseră astfel, dar apoi reuşiseră să-şi revină. Respecta acest tip de caracter. Poate că şi Chloe făcea parte din această categorie.

Wheezy a apărut din pădure şi a început să se ţină după el. Copacii aplecaţi îl protejau de arşiţa soarelui. O veveriţă a traversat în goană poteca, cărând o nucă mare în gheare. Vântul fremăta aerul plăcut de vară. Simţea o pace interioară, efemeră ca ţipătul unei păsări, durând doar câteva clipe preţioase în care să savureze liniştea care-l cuprindea atât din interior, cât şi din exterior.

Până când a văzut-o pe Mia Thrush aşteptându-l pe cărare.

Era învăluită într-un nimb de ostilitate. încă purta sandalele acelea cu toc înalt, o pereche de pantaloni trei sferturi albi şi o cămaşă dantelată, părând mai degrabă pregătită să facă o plimbare cu iahtul. Purta mai multe brăţări de argint puse una peste alta, iar cerceii cu diamante îi sclipeau în urechi. Braţele îi erau încrucişate la piept în timp ce bătea din picior cu o nerăbdare pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă, de parcă el ar

fi întârziat la întâlnire. L-a zărit, iar ochii ei aurii de tigroaică s-au mărit, analizându-i ţinuta neglijentă. Wheezy a zbughit-o imediat spre ea pentru a-i oferi câteva săruturi adorabile. Părea că singurele animale în preajma cărora se simţea în largul ei erau câinii. Ea l-a mângâiat pe Wheezy cu o afecţiune sinceră, părând să nu-i pese că îi şifona pantalonii impecabili. Ethan s-a oprit la câţiva metri distanţa şi şi-a mijit privirea.

- Ce cauţi aici?

Şi-a îndreptat umerii, scoţându-şi în evidenţă fermitatea sânilor obraznici şi talia minusculă, apoi a avut îndrăzneala să se uite urât la el.

- Sunt aici pentru că îmi datorezi scuze.

Un hohot de râs i-a scăpat de pe buze. „La naiba, e curajoasă!"

- Stai să văd dacă am înţeles bine! Vii în grajdul meu fără să-ţi dau voie, laşi un cal sa iasă din boxă, îl vezi cum dispare, iar acum tu vrei ca eu să-ţi cer scuze?

-Da.

Prinţesă, am multe lucruri să-ţi spun, dar în nici un caz nu aveam de gând să-ţi cer scuze.

- Ti-am adus prânzul ca ofrandă de pace. Am încercat să vin eu la tine, pentru că suntem vecini. încercam să fiu drăguţă!

- Nu am apucat să mănânc prânzul pentru că mi-a luat ore întregi să o găsesc pe Clarabelle. A trebuit să cutreier pădurile alea blestemate şi să-mi pierd toată după-amiaza pentru că ai scăpat un morcov pe jos. Slavă Domnului că nu a păţit nimic şi am reuşit să o aduc înapoi în siguranţă!

Aceasta a fost a doua oară când ea a început să-şi muşte buza – o dovadă clară că se simţea vinovată de ceva.

- Am încercat să explic şi să-mi cer scuze, dar ai început să te comporţi ca un bădăran şi să strigi la mine să plec din grajdul tău.

Nu ţip niciodată. Ţi-am spus pe un ton foarte

calm să pleci din grajd.

- Pe un ton ameninţător.

Ea a clătinat din cap.

- Pariez că eşti expertă în domeniul relaţiilor publice.

Părea surprinsă de schimbarea subiectului.

- Mulţumesc, cred că aşa m-aş defini. Muncesc pe brânci.

- Te pricepi să răsuceşti orice situaţie ca pe un covrig. Să răstălmăceşti adevărul după placul tău. Nu e de mirare că te-a angajat Lake.

Ochii aceia de Bambi clocoteau de furie.

- Te crezi mare şmecher cu barba ta, corpul tău sexy şi cu accentul tău specific de cowboy, dar eşti, pur şi simplu, un ticălos! Te prefaci că eşti un tip singuratic pentru că ai avut un accident şi te-ai rănit la picior. Mare scofală! Asta nu îţi dă dreptul să fii arţăgos cu toţi cei pe care îi întâlneşti.

El, pur şi simplu, a rămas cu gura căscată.

- Ce ştii despre piciorul meu? a întrebat-o pe un ton ameninţător.

Ea nu părea deloc intimidată. De fapt, a avut curajul să- şi arunce pe spate coama de păr de culoarea mierii şi să se apropie.

- Accident de maşină, nu? Am vorbit cu cineva din oraş. Părerea unanimă este că ai fost rănit, ţi-ai lăsat slujba pe care o aveai şi ai revenit acasă. Tot ce ai făcut apoi a fost să te închizi într-un bungalow jalnic şi acum refuzi să ieşi în lume. Eşti de acord cu tot ce ţi-am spus până acum?

I se învârtea capul. O ceaţă roşie i-a învăluit privirea. Oh, îi trebuia o lecţie de comportament, iar el era persoana potrivită pentru asta.

- Nu ştii nimic despre ce mi s-a întâmplat, a spus el încet. întreaga ta carieră se învârte în junii manipulării adevărului. Lasă-mă să te întreb ceva, prinţesă: ai fost vreodată o persoană sinceră? Ştii măcar ce înseamnă asta ?

Şi-a dezvăluit dinţii şi a scos un mârâit gutural. Sunetul era aproape senzual şi a reverberat undeva sub talia lui. Slavă Domnului că era prea nervoasă ca să observe!

- Pot să fiu o astfel de persoană oricând şi oriunde, călăreţule! Nu mi-e frică să răspund sincer la orice întrebare, iar opiniile tale superficiale despre cariera mea sunt exact cum le-am descris. Superficiale. Nu ştii nimic despre oamenii pe care încerc să îi protejez sau despre ce reprezintă.
- Pot să te întreb orice, zici?

Acum erau aproape unul de celălalt. Mirosul parfumului ci îl învăluia – o notă exotică de portocale. Genele ci erau groase şi întunecate. Buzele îi erau strânse într-o încleştare nervoasă, acoperite de un ruj înrr-o nuanţă deschisă ca a cidrului de mere. Pe nas avea o urmă albă de cremă de protecţie solară pe care uitase să o întindă şi o umbră aurie strălucitoare pe sub sprâncenele arcuite. Era enervantă şi naivă şi, pentru un moment scurt şi înfricoşător, Ethan a simţit dorinţa să o sărute.

- Da, orice întrebare, a răspuns ca cu un mârâit.

Păcat că femeia ar fi cedat unui sărut plăcut şi pasional, altfel el ar li fost tentat să joace un joc de tatonare pentru a vedea cine ar fi făcut primul un pas în spate.

Păcat că se culca deja cu Lake.

În schimb, s-a aplecat spre ea şi a zâmbit lasciv şi batjocoritor.

- Chiar crezi că sunt sexy, nu?

Ea s-a dat brusc înapoi, cu cxzhii măriţi de groază.

- Eşti întruchiparea răului.

Ethan a chicotit.

- Secretul tău este în siguranţă, prinţesă. Când te hotărăşti să devii o persoană reală, dă-

mi de Veste!

De pe buzele ei a ieşit un ţipăt. A trecut valvârtej pe lângă el, pe tocurile acelea înalte.

- Nu-ţi voi mai aduce niciodată prânzul!

Brusc, Hei Hei a venit alergând după colţ, scoţând nişte sunete ascuţite ca răspuns la ţipetele ei. S-a oprit brusc când a văzut-o pe Mia, capul lui cu penele haotice clătinându-se cuprins de o bucurie nebună, apoi a luat-o la goană după ea. Ethan a deschis gura încercând să oprească puiul sinucigaş, dar ea şi-a înfruntat inamicul, aplecându-se până când l-a privit drept în faţa, ameninţându-l cu un deget pe care l-a agitat furibund în aer.

- Şi tu! Nici pe tine nu am de gând să te las să mă intimidezi, iar dacă nu vrei să ajungi pe grătar, nu mai veni după mine!

Hei Hei s-a oprit brusc şi s-a uitat la ea cu o fascinaţie mută.

Cu o ultimă privire furioasă, Mia s-a îndepărtat pe poteca.

Ethan s-a uitat la Hei Hei.

- Cred că de data asta chiar am scos-o din sărite, a încercat el să-i dea o explicaţie. Poate că ar trebui s-o laşi puţin înainte să încerci să deveniţi prieteni.

Cu un ultim cotcodăcit sălbatic, puiul a urmat-o ca un iubit părăsit, pe drumul iertăm. Ethan a clătinat din cap.

- L-am avertizat, a mormăit el.

Apoi s-a dus să facă un duş şi să se schimbe pentru cină, întrebându-se ce vrajă ciudată aruncase Mia Thrush asupra lui făcându-l să vrea să o sărute, chiar şi pentru o singură clipă.

8

- Mia, mi-ar face plăcere dacă tu şi Chloe aţi ti de acord să luaţi cina cu mine în seara aceasta.

încă înfierbântată după întâlnirea avută, Mia a clipit, ca şi cum ar fi ieşit dintr-o transă. Stătea pe holul din faţa scării.

-Cina?

Ophelia a zâmbit.

- Da, din moment ce staţi aici toată vara, ar fi bine să ne cunoaştem mai bine. De asemenea, mi-ar plăcea să vă servesc feluri de mâncare pregătite în casă. Nu cred că este uşor să mănânci în oraş în fiecare scară. Toţi ceilalţi oaspeţi au alt program, aşa că va fi ceva destul de discret.

Mia a ezitat. Nu era pregătită să facă fată unor discuţii politicoase, dar Ophelia păruse cu adevărat încântată când îi făcuse invitaţia. $i Miei îi plăcea compania femeii.

Poate că ar ii fost bine pentru ea şi Chloe să aibă o seară normală, în junii unei mese tradiţionale. Se izolase prea tare.

- Mi-ar plăcea.
- Minunat! Ne întâlnim în sala de mese din spate într- o oră.

Mia a urcat la etaj, a informat -o pe Chloe despre planurile lor şi a început să se aranjeze. Trebuia să şi-l scoată pe Ethan din cap şi să meargă mai departe. Intenţiona să stea departe de grajd şi să se limiteze la minimumul de interacţiuni cu el. în minte i-a străfulgerat imaginea lui aplecându-se ameninţător deasupra ei. Ceva ciudat se petrecuse între ei timp de câteva secunde – o atracţie sexuală ciudată pe cât de înspăimântătoare, pe atât de surprinzătoare. Probabil se înfierbântase din pricina furiei şi a unui val de adrenalină. Un

geamăt i-a scăpat de pe buze. De ce spusese că avea un corp sexy? Atât de jenant! $i poate că trupul lui era excitant, dar avea o personalitate care lăsa de dorit, iar barba aceea era ca a unui sălbatic. în plus, era roşcat! Nu era deloc atrasă de roşeaţi. Chiar dacă îi amintea de Michael Fassbendcr cu acea genă irlandeză fascinantă.

Era timpul să admită care era adevărata problemă.

Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese parce de un bărbat în viaţa ei. Era obişnuită cu bărbaţi politicoşi, civilizaţi, în costume croite special pentru ei, care miroseau a parfum scump de mosc şi care făceau promisiuni pe care nu aveau de gând să le ţină niciodată. Era obişnuită cu zâmbete linguşitoare şi cuvinte frumoase, care mascau adevăratele intenţii. A trăit în acea lume şi i- a învăţat fiecare dedesubt. S-a îndrăgostit sau a iubit cu pasiune de două ori şi şi-a dat seama că a fost minţită chiar în clipa când i-au spus că era singura femeie din viaţa lor. Darul ei de a mirosi de la distanţă înşelăciunea şi falsităţile i-a fost de folos în lumea necruţătoare a politicii, dar i-a şubrezit încrederea în propriile sentimente. De două ori a fost înşelată şi nu a reuşit să se prefacă şi să mintă că nu a aflat.

De două ori i-a aruncat pe nenorociţi afara pe uşă. Din păcate, amintirea trădării lor a rămas în sufletul ci şi a continuat să-i erodeze încrederea. Undeva adânc în interiorul fiinţei ei, s-a întrebat dacă era ceva în neregulă cu ea. De ce au înşelat-o ambii bărbaţi atât de uşor? în ambele relaţii nici măcar nu trecuseră prin situaţii Je criză. Era genul de femeie care nu reuşea să facă un bărbat să-i rămână fidel?

Dispreţuia aceste păreri proaste despre sine, dar reveneau cu precizia unui ceas care ticăia în toiul nopţii, nclăsând-o să adoarmă şi scoţând-o

din minţi.

Era mai uşor să se concentreze la slujba ei, să iasă cu prietenii şi să se distreze în localurile din oraş. Găsea întotdeauna ceva de făcut pentru a-şi menţine corpul şi mintea active.

Aici? Nu avea atâtea oportunităţi.

Acesta trebuia să fie motivul pentru care simţise acea licărire de atracţie faţă de un bărbat pe care nu-l plăcea.

Dumnezeule, şi nici măcar nu-şi adusese vibratorul!

Iritată de gândurile confuze care au năpădit-o, a bătut la uşa lui Chloe, apoi amândouă s-au îndreptat spre zona unde se Servea masa. Erâ vizavi de salonul principal, fiind locul în care oaspeţii luau micul-dejun, decorat într-un stil mai intim, mai confortabil. Masa era din pin sculptat, cu scaune groase şi rezistente, şi era vopsită într-un galben Toscana. Vaze pline cu flori proaspete erau aşezate de jur împrejur. Un raft superb din fier forjat folosit ca suport pentru sticlele de vin acoperea până sus colţul peretelui, depozitând un număr impresionant de sticle. Poze înrămate atârnau pe pereţi şi erau îngrămădite şi pe hiaturile bufetului. Un perete era destinat doar unui colaj încărcat cu fotografii pe care scria FAMILIE. Mia s-a îndreptat într-acolo şi a studiat imaginile: o femeie frumoasă cu părul lung şi roşcat râdea spre obiectiv, ţinând în braţe două fete şi un băiat. Un cal magnific se zarea în fundal, uitându-se în cameră de parcă ar fi fost deranjat că nu i s-a cenit în mod oficial să se alăture filmării.

Ophelia a intrat şi a aşezat un castron mare aburind pe platoul fierbinte.

- Aceea este mama mea, a spus ca, arătând spre femeia care râdea. Eu, Harper şi Ethan.
- Pari atât de fericită, a spus Mia. Şi-a amintit de comentariul lui Fran despre înmormântare.

Când a murit mama ta?

- Acum câţiva ani. Cancer.

La fel ca mama lui Chloe.

- îmi parc rău, a spus ea.

- A fost mai bine decât s-o văd cum suferă. Dar ai dreptate, am fost destul de fericiţi. Să creşti la o fermă este o experienţă uimitoare pentru un copil.

- Şi calul cine este? a întrebat Chloe curioasă.

- Prinţul Patriciei, a răspuns Ophelia. Calul mamei mele. A fost prima noastră experienţă adevărată de salvare a unui cal, cea care a stat la baza conceptului fermei noastre.

O femeie cu părul negru şi cu picioare lungi a intrat şi a intervenit în discuţie.

- Mama se afla la această fermă şi a văzut un cal ţinut în lanţuri afară, care lovea cu picioarele şi era agitat. Când a întrebat de el, proprietarul a spus că are probleme şi că intenţiona să-l urce în următorul camion şi să-l ducă direct la abator. Calul era slăbănog, nărăvaş şi refuza să lase pe cineva să se apropie de el. Mama a fost şocata când l-a văzut şi a vrut să-l cumpere. Tipul a râs şi a luat-o peste picior, dar i-a luat banii.

Ophelia a preluat firul poveştii, entuziasmul citindu-i-se pe chip:

- Aşa că mama a reuşit să-l aducă acasă – aveam doar un grajd pe atunci – şi a început să-şi petreacă timpul lângă boxa lui, vorbindu-i. în cele din urmă, a încetat să mai fie atât de nărăvaş când ea venea la el şi a lăsat-o să-l ducă afară, la padoc. La fiecare două ore, se apropia de cal şi încerca să-l facă să ia un măr din mâna ei. l^ar de fiecare dată se speria şi fugea.

Chloe a făcut ochii mari.

- Până la urmă, ce s-a întâmplat cu el?

Ophelia a continuat povestirea:

- Într-o zi, ea s-a apropiat şi i-a întins mărul. Calul a privit-o mult timp – mama a spus că s-au

uitat unul la celălalt o veşnicie apoi el a ridicat încet botul şi a început să mănânce mărul. Mama l-a mângâiat pe cap şi a spus: „Acum, gata cu prostiile! Eşti în siguranţă aici şi nu te voi face niciodată să fii cine nu eşti”. După asta, el i-a fost extrem de devotat. A alergat chiar şi la curse o perioadă şi a făcut nişte hani foarte frumoşi. Mama a decis că ar trebui să construim mai multe grajduri şi să consolidăm un loc sigur pentru a ajuta şi mai mulţi cai. Ea avea un singur motto.

- Care? a întrebat Mia curioasă.

O voce masculină a răsunat puternic în încăpere:

- Orice fiinţă – indiferent că este vorba despre un animal sau despre un om – merită o viaţă demnă.

O scurtă tăcere s-a aşternut în cameră. Inima Mici s-a strâns la cuvintele frumoase.

- Se pare că mama ta a fost cea mai demnă dintre toate.

Privirea ci S-a izbit de ochii de Un albastru-deschis. Un amestec de emoţii s-a învârtit în adâncul lor, apoi a dispărut rapid, făcând loc unei distanţări politicoase. Ea şi-a dres glasul şi a făcut un pas înapoi. La naiba, acum era blocată aici, fiind nevoită să vorbească cu duşmanul ei de moarte în timp ce lua masa! Dacă ar fi ştiut că Ethan avea să fie aici, ar fi refuzat invitaţia. Aproape că era tentată saşi găsească rapid o scuză şi să plece. Aproape.

Dar a refuzat să-l lase pe nemernic să câştige.

Avea de gând să-l ignore pur şi simplu.

Ethan s-a apropiat de Ophelia şi i-a dat un sărut afectuos pe creştet.

- Mulţumesc că ai gătit pentru noi, Tink.
- Of, ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa.
- Imi pare rău.

El a zâmbit şi a tras-o de par, lăsând să se

înţeleagă destul de limpede că nu-i părea rău. Ophelia i-a împins braţul, dar zâmbea. Mia a fost surprinsă de relaţia lor apropiată şi atât de firească. Părea mult mai deschis în preajma surorii sale. Chiar era... drăguţ.

Femeia cu părul negru a întins mâna. Era îmbrăcată comod, într-un tricou bleu, o pereche de blugi şi bocanci. Avea trăsături puternice, ascuţite, asemănătoare cu ale fratelui ei, iar ochii ci albaştri erau cu câteva nuanţe mai întunecaţi. Avea un stil direct, fără nici o ezitare.

- Eu sunt Harper; nu cred că ne-am întâlnit. Mă ocup cu activitatea de salvare a animalelor şi de partea de echitaţic în cadrul fermei.
- Mia Thrush. încântată de cunoştinţă!

Harper s-a întors spre Chloe.

Am auzit că i-ai făcut o impresie bună lui Ethan. Vezi-ţi în continuare de treabă aşa cum ai făcut-o până acum. Ne bucurăm să te avem printre noi.

- Mulţumesc. îmi place să aflu cât mai multe lucruri noi despre cai.

Mia a remarcat că umerii adolescentei s-au îndreptat, de parcă ar fi fost mândră de complimentul lui Harper.

- Ethan a spus că vrei să înveţi să călăreşti. Ce-ar fi să programăm o lecţie săptămâna viitoare?
- Minunat!

Mia s-a întors spre Ophelia.

- Pot să te ajut cu cina?

Ea a fluturat o mână graţioasă în aer. Şorţul galben drăguţ contrasta cu părul ei blond cu nuanţe roşietice, dându-i un aer aproape eteric.

- Totul este gata. Ethan, poţi deschide o sticlă de vin. Roşu sau alb, Mia?
- Ambele sunt pe placul meu.

Ethan a luat o sticlă de pinot noir şi s-a îndreptat spre bufet. Ophelia a adus un ceainic

cu ceai îndulcit şi a umplut un pahar pentru Chloe. Masa era plină cu diverse feluri de mâncare, făcând ca stomacul Miei să tresalte de nerăbdare. Salata şi hummusul de la prânz nu se digeraseră atât de repede pe cât îşi dorise ea. Dar asta? Era o nebunie.

Un platou cu o friptura de curcan fragedă şi o sosieră cu un sos bogat erau aşezate în faţa ei. Ea a măsurat din ochi chiflele care păreau moi şi pufoase şi un castron plin cu fasole verde şi crocantă cu migdale. Mirosurile bogate, ispititoare i se ridicau în nări şi o implorau să cedeze.

Toţi s-au aşezat la masă şi au început să-şi dea platourile de la unul la altul. Mia şi-a pus câteva linguri în farfurie, după o cântărire atentă, uitându-se cu tristeţe la chiflele care practic strigau la ea. Fără carbohidraţi. Orice în afară de carbohidraţi. O chiflă se putea dovedi a fi lovitura mortală, care să-i deschidă pofta şi s-o facă să-şi mai dorească una.

- Deci. Chloe, ce studiezi la şcoală? a întrebat Ophelia, ungând cu unt o chiflă şi turnând un firicel de sos peste ea.

Mia a tăiat curcanul în bucăţi mici pentru a se desfăta cât mai mult cu friptura.

- Psihologie.
- Îţi place?

Adolescenta a ridicat din umeri.

- Sunt forţată să urmez o grămadă de cursuri înainte de a putea studia materiile care mă interesează cu adevărat.

Harper a râs.

- Dumnezeule, îmi amintesc că am trecut şi eu prin asta. Istoria artei, algebra, biologie, teatru, sociologie, toate lucrurile de care nu ai nevoie dacă îţi doreşti un loc de muncă adevărat.

Chloe i-a zâmbit.

- Dar trebuie să recunosc că mi-a plăcut să fiu

forţată să fac asta. Să înveţi lucniri noi te împiedică să fii plictisitor şi penibil.

- Adevărat, a aprobat-o Ophelia. Nu îmi plăcea absolut deloc Shakespeare până când am urmat un curs în timp ce eram la colegiu. Profesorul a reuşit să ne explice opera acestuia dintr-o perspectivă diferită, iar dintr-odată s-a produs un declic în mintea mea. După aceea, a început să-mi placă şi mai mult literatura.

Chloe a ezitat.

- Ei bine, uneori aş ti vrut să îmi canalizez atenţia pe astfel de lucruri, dar sunt toarte preocupată de note.

- Arc legătură cu bursa? a întrebat Ethan.

- Nu, doar... că am nevoie doar de calificative foarte bune.

Trupul ei emana un strop de frustrare, jucându-se cu furculiţa în farfurie.

- Sunt bună la majoritatea materiilor, dar a trebuit să urmez acest curs de biologie pentru a se potrivi cu programul de studiu, dar a fost mai greu decât credeam. Data-limită de predare a lucrării a trecut, aşa că m-am blocat. Apoi profesorul nu mi-a dat nici o şansă şi nu mi-a acordat nici un credit şi nici un fel de ajutor suplimentar.

Mia a privit-o gânditoare pe fată. Ah, aceasta era materia la care copiase la examen! Părea destul de concentrată doar la obţinerea unor calificative maxime. Simţise o presiune extremă în încercarea de a demonstra că era competitivă şi intrase în panică? Jonathan punea această presiune pe ea, impunându-i să ia examenele cu note mari? Mia şi-a propus să continue săpăturile mai târziu.

Ethan a încuviinţat din cap.

- înţeleg. Spaima mea era engleza. Nici un profesor nu a putut să-mi schimbe părerea despre Shakespeare. Cred că Shakespeare e

nasol, iar notele mele stau mărturie.

Mia şi-a reprimat un zâmbet.

- Nu-mi plac deloc romanele lui Jane Austen, a recunoscut ea.

Ophelia a răbufnit.

Imposibil! Nu cred că am întâlnit vreodată o femeie care să nu fie îndrăgostită de Austen. Până şi Harper a leşinat când a citit Mândrie şi *prejudecată.*

- Nu leşin din senin, a spus Harper. Dar Austen este o scriitoare mare.

Mia şi-a încreţit nasul.

- îmi pare rău, este mult prea subtilă pentru mine. Este prea obositoare.

Râsul profund al lui Ethan a surprins-o şi i-a stârnit un val de căldura care i se scurgea prin vene. De cele mai multe ori, părea că voia să o strângă de gât. Era ciudat să îşi dea seama că, de fapt, avea simţul umorului.

Harper a oftat.

- Ei bine, facultatea nu este uşoară şi sunt convinsă că te-ai săturat ca toată lumea să te bată mereu la cap, spunându-ti să te bucuri de cele mai bune momente din viaţa ta. Pe primul loc este liceul, apoi vine facultatea, urmează iubirea şi abia la sfârşit vine maternitatea. Cei din jur au mereu o părere legată de momentul în care ar trebui să hi fericit. Aşa ajungi să te simţi vinovat şi nerecunoscător pentru că nu eşti fericit. Uneori, ar trebui să luăm lucrurile aşa cum sunt, iar asta ar trebui să fie Je ajuns.

Chloe s-a uitat la Harper de parcă în sfârşit creienil ei ar ii reacţionat la un răspuns important.

- Da. Aşa mă simt şi eu. Ca şi cum toată lumea se aşteaptă să mă comport într-un anume fel.

- Din momentul în care îţi asumi ce vrei cu adevărat, lucrurile devin puţin mai uşoare.

- Ce gânduri profunde, Harp! Suntem cu toţii

impresionaţi.

- Du-te naibii, Ethan!

Toată lumea a râs. Farfuriile au început să circule de la unul la altul pentru ca fiecare să-şi mai pună o porţie. Mia a mai luat câteva legume şi a savurat gustul sărat al migdalelor, scrâşnetul lor între dinţi, dulceaţa fasolei.

- Spune-ne câte ceva despre slujba ta, Mia, a îndemnat-o Ophelia.

- Am o firmă de relaţii publice, Stratcgy Soluţiona. Concret, îmi ajut clicnţii să-şi urmeze cariera, gestionându-le conturile de reţele sociale, ştirile, evenimentele şi orice alte informaţii noi care apar. Printre clicnţii mei se numără celebrităţi din sport, o cântăreaţă şi câţiva politicieni.

S-a uitat la Chloe, păstrând discreţia cu privire la tatăl ei şi sperând că Ethan va respecta la rândul lui intimitatea fetei. Nu că nu ar fi avut încredere în Harper şi Ophelia. Doar că aşa îi era mai uşor să ţină secretă relaţia în cazul în care chiar şi în mod involuntar s-ar fi scurs vreo ştire către clienţii pensiunii. învăţase pe pielea ei cât de repede se putea răspândi un zvon şi cum putea distruge pe oricine doar de dragul de a vinde câteva reviste şi de a hrăni imensul apetit al publicului pentru bârfe.

- Sună interesant, a spus Harper. Ce te-a făcut să intri în acel domeniu?

S-a concentrat asupra farfuriei, încercând să nu pară că- şi dădea aere.

- Cred că toată lumea are nevoie de ajutor pentru a-şi atinge obiectivele. în epoca internetului, cu realităţi imaginare şi troli de pe reţelele sociale, uneori un reprezentant PR poate face o mare diferenţă.

- Chiar dacă trebuie să mintă?

întrebarea directă a lui Ethan avea o conotaţie indirectă. Ea a vorbit în continuare pe o

tonalitate rece şi impersonală.

- Eu nu mint. L-a provocat din priviri. De fapt, am un dar. Simt când cineva spune o minciună.

Ophelia â făcut ochii mari.

- Nu cred!

Ethan a pufnit.

- Imposibil.

Hai să facem un test!

- Eu o să-mi încerc norocul! Ophelia a luat o altă chiflă. Cum putea să fie atât de slabă? Ce-ar fi să-ţi spun trei afirmaţii, iar tu îmi zici care este falsă?

- Perfect. Poţi să începi!

Ophelia a închis ochii pe jumătate.

- Am înţeles. întotdeauna mi-am dorit să fiu cântăreaţă. Eroul meu este Walt Disney. Culoarea mea preferată este albastrul.

Ethan şi-a frecat scalpul şi a gemut.

- Aceasta este cea mai slabă provocare dintre câte am auzit vreodată. Dă-i ceva dificil!

- A fost greu!

Chloe a scos un sunet care semăna cu un chicotit.

- Ultima este o minciună, a spus Mia.

Ophelia a oftat, înfrântă.

- Ai dreptate. Este galbenul.

- O să-i dau eu o provocare, a intervenit Harper. Am terminat prima la liceu. O dată mi-am rupt un picior căzând de pe un cal. Am fost la un concert Britney Spears şi am cântat cât m-au ţinut plămânii.

Mia a studiat chipul lui Harper, apoi a zâmbit uşor.

- Prima este o minciună.

Harper a fluierat admirativ.

- Ai dreptate. Te-ai descurcat destul de bine.

- E rândul lui Ethan, a spus Ophelia. Demonstrează-i domnului Ştie-Tot că îi poţi descoperi minciunile.

În acei ochişori albaştri licărea provocarea. Stomacul i s-a strâns într-un mod ciudat, parcă furnicând-o în timp ce el îşi sprijinea coatele pe masă şi zâmbea într-un mod lasciv.

- Eşti pregătită? a întrebat-o fără să se grăbească.

Ignorând bătăile nebuneşti ale inimii, a încuviinţat din cap.

- Dă-i drumul!

- Am fost exmatriculat pentru că am sărutat-o pe Penny Ryder în clasa a treia. Am băut câteva beri cu actorul Scott Eastwood. Am fost rănit la picior într-un accident de maşină.

Toată lumea părea să-şi ţină respiraţia în acelaşi timp.

Mia i-a studiat atentă chipul, zăbovind asupra uşoarei încruntări de la nivelul sprâncenei, pe tensiunea maxilarului, apoi pe îmbufnarea involuntară a buzelor. S- a uitat la el cu răbdare, ceea ce a stârnit-o să sape mai adânc, să se afunde mai departe şi să găsească...

Vocea ei era doar o şoaptă.

- Ultima afirmaţie este o minciună.

Ophelia şi Harper au chicotit. Chloe a râs.

Ethan a tresărit de parcă ar fi fost trezit dintr-o transă ciudată. Surprinderea s-a scurs peste trăsăturile dure ale feţei lui înainte de a reuşi s-o mascheze rapid. Dar era prea târziu. îi descoperise punctul vulnerabil, iar acum îl cunoştea. Avea secrete adânc ascunse de toată lumea. Chiar şi de propria persoană.

Camera a început să se învârtă în timp ce adevărul a ieşit la iveală şi totul s-a schimbat. Nu era de mirare că se înşelase când presupusese că fusese un accident Je maşină. Ce i se întâmplase de fapt? De ce erau atâtea umbre ascunse necruţător în ochii lui? $i de ce simţea nevoia de a afla cât mai multe despre el? Degetele i-au tremurat uşor când a lăsat furculiţa jos.

- Eu nu vreau să afli adevărul despre mine, a spus Chloe, făcându-i pe toţi să râdă din nou şi detensionând atmosfera.
- Cine mai vrea o porţie înainte de desert? a întrebat Ophelia.

Mia a aruncat o privire la ultima chiflă de pe platou şi s-a enervat. „Desert?”
- Nu, mulţumesc. Totul a fost delicios.

Ethan şi-a dat ochii peste cap cu dispreţ total, revenind la atitudinea lui obişnuită.
- Sunt convins că aşa a fost.

Ea i-a aruncat o privire ur-âcioasă.
- Ce vrei să spui? Mâncarea a fost delicioasă.
- Abia dacă te-ai atins de mâncare. Cinci păstăi de fasole verde şi trei dumicaţi din friptura de curcan nu înseamnă că ai mâncat.

Ea a simţit cum îi îngheaţă vocea.
- Am mâncat mult astăzi. Eram plină.

Un rânjet de satisfacţie a înflorit pe faţa lui Ethan. S-a lăsat pe spate în scaun.
- Minţi! Ce ai mâncat?

Mia s-a foit pe scaun, starea de linişte de mai devreme fiind complet dată uitării. Oh, cât de tare îl detesta pe acest bărbat! De ce nu-şi vedea de treburile lui? De ce nu putea fi pur şi simplu politicos?
- O mulţime de lucruri sănătoase. Fnicte. Iaurt. Hummus. Beţişoare de morcov. Mulţumit?
- Ştiam eu. Eşti una dintre acele femei care nu mănâncă. De aceea eşti atât de nervoasă!
- Ethan! l-a avertizat Ophelia. Nu se cade să re comporţi aşa!

Mia a răbufnit.
- Cum îndrăzneşti? Ce mănânc sau nu mănânc nu este treaba ta.
- Probabil că nu, dar foamea cu siguranţă te face să re simţi groaznic. Nu e nimic rău în a te bucura de o mâncare bună. Pariez că alegi mâncăruri dietetice congelate şi procesate şi

produse fără grăsimi.

-Nu!

Alesese mâncare congelată doar când fusese forţată de împrejurări. El s-a scărpinat în barbă şi s-a uitat la ea. Apoi a chicotit.

- Minţi! Hm, poate că şi eu sunt bun la acest Joc.

Ophelia i-a aruncat o privire fratelui ei.

- Există foarte multe motive pentru care oamenii preferă să se abţină de la mâncare. Mia, îmi pare atât de rău! Te rog, pur şi simplu nu-l băga în seamă! Dumnezeu ştie că poate mânca orice vrea, fără să se îngraşe un kilogram, aşa că presupune că şi noi ne putem înfrupta din deserturi.

Harper a pufnit.

- Da, ai cam dat-o în bară, frate! Ar trebui să-i respectăm deciziile. Nu e de mirare că nu te place.

În acel moment, Mia le-a văzut expresiile şi aproape că a icnit.

Bineînţeles, ei credeau că suferea de o tulburare de alimentaţie, ceea ce era un subiect sensibil. Prietena ei din liceu suferise de bulimie şi îi fusese foarte greu să o vadă luptându-se cu această problemă. Avusese nevoie de multă terapie până când se vindecase.

Ethan părea să-şi dea seama de greşeala făcută, dând înapoi, uşor speriat.

- Imi cer scuze. Te rog să te prefaci că nu ai auzit ce am spus.

- Nu am o tulburare alimentară, a spus ea încet. Nu că ar trebui să fie problema cuiva, a adăugat ca, aruncând o privire către Ethan. Dar ţine cont pe viitor: să nu-ţi mai spui părerea cu privire la alegerile alimentare ale unei femei!

- O să ţin cont, a mormăit el ursuz.

Chloe a chicotit.

- Mia, cu toate acestea, Ethan a făcut o

remarcă bună. Nu te-am văzut niciodată mâncând.

- Dacă vrei să ştii, încerc să intru într-un model de rochie Gucci foarte scump, pe care intenţionez să-l port la un eveniment important. Trebuie să am grijă ce mănânc.

- Poate că ar trebui să-ţi cumperi altă rochie şi să te răsfeţi cu felurile de mâncare adevărată cât eşti aici, a replicat Ethan. Ai deja mărimea 6, pentru numele lui Dumnezeu! Nu este nimic în neregulă cu mâncarea făcută cu brânză adevărată, cu lapte şi zahăr. Cel puţin nu are aditivi şi produse care nu conţin nici un fel de nutrienţi.

- Am citit pe intemet că laptele integral, untul natural şi chiar şi îngheţata sunt recomandate în cazul tău, bineînţeles cu moderaţie, a sugerat Chloe.

- Ai încercat chiflele? a întrebat Ethan. Sunt făcute de Ophelia. Când ai mâncat ultima dată carbohidraţi?

Până şi cuvântul în sine i-a făcut să-i tremure genunchii de poftă. A simţit cum toate terminaţiile nervoase încep să se irite. Să-l ia naiba! De ce trebuia să complice mereu lucrurile?

- Acum ceva vreme, a bombănit ea.

El a luat ultima chiflă, a rupt-o în jumătate şi a uns-o cu un strop de unt. Unt adevărat. Nu procesat. Din aluat s-a ridicat un mic norişor de abur. Brusc, a simţit cum îi lasă gura apă.

- Uite! Mănâncă doar jumătate, savurează fiecare înghiţitură.

S-a uitat la arma mortală din faţa ei.

- Dacă mănânc nenorocita aia de chiflă, mă laşi în pace?

- Da. Pentru moment.

- Bine.

A luat-o şi a muşcat din ea. Apoi a încercat cu

disperare să ascundă senzaţia orgasmică de plăcere pură care i-a cuprins tot corpul.

- Acum eşti mulţumit?
- Da. Eşti prea .slabă.
- Eu cred că arăţi bine, i-a sărit în ajutor Ophelia. Mă surprinzi, Ethan. Ai venit direct dintr-o industrie care pune un accent deosebit pe o rochie de firmă de mărime mică. De ce te ici de ca?
- Ce vrei să spui? a întrebat Mia cu gura plină de deliciul divin. Dumnezeule, era un sentiment atât de plăcut încât o treceau toate apele! Despre ce industrie vorbeşti?
- Ethan a fost bodyguard la Hollywood. A păzit vedere de cinema şi alte personaje de genul acesta. Ştie din experienţă proprie cât de obsedaţi am devenit de greutatea noastră şi de ceea ce industria categoriseşte ca fiind o persoană grasă sau slabă în zilele noastre.

În timp ce altă informaţie importantă despre trecutul lui era dezvăluită, Mia a simţit că era dornică să afle mai multe. Ethan dusese o viaţă foarte diferită de ceea ce crezuse ca iniţial. Poate că erau mai multe ascunzişuri ce trebuiau scoase la iveală.

- Acolo ai fost în compania lui Scott Eastwood? l-a întrebat Chloe.

Acum el era cel care se simţea încolţit. „Bun. Reversul medaliei are o faţă nemiloasă.” Părea să se gândească înainte de a răspunde.

- Da. Am participat la o mulţime de petreceri extravagante, în care mass-media a descris cum arătau vedetele, punând cu uşurinţă eticheta de *gras* fără a se gândi cât rău le făceau victimelor acestor comentarii. M- am săturat să văd femeile supunându-se la astfel de cazne când orice bărbat pe care l-aţi întreba v-ar spune care este adevărul: ne place ca femeile noastre să fie plinuţe, cu forme, mici, minione, înalte, scunde şi

oricum vrei să le mai defineşti. Vrei să ştii ce face ca o femeie să fie cu adevărat sexy? Dacă este asumată, sănătoasă şi fericită. Nu contează mărimea rochiei pe care o îmbracă.

Mia a rămas cu gura căscată, ultimele firimituri din chiflă rămânându-i încă pe buze. Mai fusese la întâlniri cu bărbaţi care îi spuneau în cuvinte frumoase că nu era cazul să ţină dietă, dar care fuseseră primii care ridicaseră din sprâncene când chelnerul îi adusese desertul. De asemenea, fuseseră cei care priviseră cu atenţie o femeie cu forme mai pline şi clătinaseră uşor din cap, ca şi cum ar fi compătimit-o pentru felul în care arăta. în adâncul sufletului ei, nu îi crezuse niciodată şi avusese dreptate. Dar l-a crezut pe Ethan Bishop. Adevărul radia chiar din aura lui, se simţea din cuvintele lui care încă pluteau în aer. în acel moment, era convinsă că el ar fi apreciat o femeie din toate punctele de vedere, mai ales când era goală, fără rochia ei de firmă, vulnerabilă sub privirea lui.

Ar fi făcut totul ca ea să se simtă ca o regină.

I s-au înroşit obrajii la acest gând. Dumnezeule, ce era în neregulă cu ea? Nu-l plăcea absolut deloc!

- Super! a spus Chloe. Cunosc nişte fete de la şcoală care se torturează singure, preferând să se înfometeze doar Că să slăbească.
- De acord, a repetat Harper, schimbând un zâmbet cu adolescenta.
- în această notă, o să aduc plăcinta cu mere, a spus Ophelia. Dar nu vreau să te presez, Mia. Este o tartă organică de casă, cu mere proaspete, scorţişoară, zahăr şi câteva mirodenii secrete. Asta doar ca să te ispitesc.

Lui Chloe i-a vibrat telefonul, aşa că a aruncat o privire spre ecran.

- Trebuie să răspund, a mormăit ea, ridicându-se de pe scaun. Revin în câteva minute.

Harper s-a ridicat.

- Mă duc să pun de cafea, a zis şi a dispărut în bucătărie.

„Ah, la naiba!”

Refuzând să se lase intimidată, Mia şi-a încrucişat braţele la piept şi l-a privit fără ezitare fix în ochi.

- Cum te-ai rănit, de fapt, la picior?
- Nu o să mănânci plăcinta aia, nu?

Ea a strâns din buze. L-a privit.

- De ce vrei s-o mănânc?
- Pentru că îţi va da o dispoziţie mai bună.

Ea nu s-a putut abţine. Un zâmbet ameninţa să-i apară pe buze. Chiar dacă era o pacoste, o ţinea mereu în vervă cu glumele lui.

- Nu o să stai în preajma mea, a subliniat ea. Mi-ai interzis accesul în grajdul tău.
- Te provoc să mănânci plăcinta. O felie decentă. Inclusiv hiatul.

Ea s-a aplecat peste masă, unindu-şi vârfurile degetelor.

- Şi dacă nu accept provocarea ta ridicolă?

El a ridicat din umeri.

- O să pierzi şansa de a mânca plăcinta şi astfel îmi dovedeşti că nu ai tărie de caracter.

Sprâncenele ei s-au ridicat.

- Tărie de caracter? Suntem într-un film vechi cu John Wayne, călăreţule?
- Mănâncă plăcinta şi îţi voi spune ce s-a întâmplat cu piciorul meu.

Ea s-a prefăcut că se gândea la propunerea lui.

- Vreau să mă laşi să vin la grajd oricând vreau. Şi să nu mai ţipi la mine. Şi să te comporţi civilizat.

El a scrâşnit din dinţi.

- în nici un caz.
- Atunci nu vreau plăcintă.

O încruntaturi morocănoasă i-a încreţit sprânceana. A mormăit o înjurătură.

- Poţi să vii la grajd, dar, dacă faci din nou vreo prostie, o să mă provoci să ţip.

Ea a scos un oftat lung, din adâncul sufletului. Fusese mult prea uşor. L-ar fi devorat cu totul într-o negociere oficială. Acum putea să meargă unde voia, aflase adevărul şi avea să se delecteze şi cu o felie de plăcintă delicioasă.

- Fie. Ai câştigat.

Ophelia şi Harper s-au întors şi au pus plăcinta pe masă. Mia practic a rămas cu gura căscată. Aluatul crescuse atât de bine, încât avea aproape 30 de centimetri înălţime. Merele se scurgeau din colţurile crustei bine rumenite. Şi-a muşcat limba ca să nu se audă cum gemea de poftă. Nu, nu i-ar fi dat această satisfacţie. Doar sub tortură.

- Arată bine, a spus ea degajată.

Ethan a rânjit atotştiutor.

Farfuriile au fost împărţite. Chloe s-a întors, adăugând o cupă de îngheţată peste felia ei, discutând cu Harper despre activitatea de salvare a cailor şi despre implicaţiile unei astfel de operaţiuni. Ophelia s-a scuzat faţă de cei prezenţi, motivând că trebuia să se ocupe de un oaspete.

Şi Mia şi-a mâncat plăcinta.

Nu a fost uşor. Şi-a adunat toate forţele pentru a înghiţi fiecare îmbucătură delicioasă fără să se înfioreze de plăcere. Şi-a strâns coapsele pe sub masă cu o brutalitate necruţătoare şi s-a străduit să nu piardă legătura cu realitatea din jur. Aromele bogate dansau pe limba ei cu o naturaleţe pură, prelingându-i-se prin corp ca un torent năvalnic şi fierbinte.

Iar ticălosul a urmărit-o cum înghiţea fiecare muşcătură divină şi chinuitoare. I-a studiat chipul, i-a pătruns în ochi, i-a devorat fiecare urmă de expresie pe care nu a reuşit s-o mascheze complet. A fost unul dintre cele mai

intime schimburi de priviri pe care le-a experimentat vreodată cu un bărbat. Fiecare bucăţică pe care o îndesa cu furculiţa între buze îi făcea genunchii să tremure şi broboane de sudoare îi apăreau pe piele. Chitoţii i s-au umezit. În cele din urmă, când ultima bucăţică de tartă a fost devorată, şi-a pus încet furculiţa pe farfurie, cu degetele uşor tremurânde. Adunându-şi ultimele puteri, a ridicat bărbia şi s-a uitat la el cu o privire trufaşă.

- Am terminat.

Vocea lui a devenit baritonală, cu o tonalitate răguşită.

- A fost bine?

Ea şi-a lins buzele. Ochii aceia albaştri s-au fixat lacomi pe gestul ei. Inima i-a sărit din piept, bătând nebuneşte, iar aerul a vibrat brusc, ca şi când un fir electric rătăcit atinsese suprafaţa apei. /Xbia putea să mai respire.

- A fost bine.

Oh, zâmbetul lui era îngâmfat, sexy şi răutăcios! Sfârcurile i s-au întărit şi au început să împungă mătasea subţire a bluzei. A simţit cum i se face dor de... ceva. Ce se petrecea cu ea?

- Minţi, a şoptit el.

O mâncau buricele degetelor de dorinţa de a-i atinge părul. Şuviţele roşietice erau dese, ciufulite şi străluceau într-o nuanţă aurie la lumina lămpii. Ea a revenit la partea de înţelegere rămasa nerezolvată.

- Acum spune-mi cum te-ai rănit la picior.

El s-a schimbat la faţă. Legătura dintre ei s-a rupt ca un cordon tăiat brusc, zvârcolindu-se şi răsucindu-se pe podea. S-a ridicat de pe scaun şi s-a îndreptat spre uşă.

- Mulţumesc pentru cină, Ophelia. Chloe, ne vedem mâine.

El a încuviinţat scurt din cap spre ea, de parcă n-ar fi simţit niciodată acea chimie uluitoare care

se Crease între ei la masa unde luaseră cina sau n-ar fi făcut un pariu care mustea de conotaţii ascunse.

Ea s-a ridicat în picioare.

Hei, îmi eşti dator să-mi spui adevărul! Aşa ne-a fost înţelegerea.

S-a întors spre ea. Un zâmbet a destins acele buze fermecătoare. Cum ar fi arătat faţa lui fără acea barbă? Pielea i-ar fi fost aspră sau netedă? Care era adevărata formă a buzelor şi a maxilarului lui?

- Am promis că o să-ţi spun. Nu am zis când.

Ea a făcut ochii mari.

- Ai trişat!
- Nu ai specificat detaliile înţelegerii. M-aş fi gândit mai bine dacă aş fi fost în locul tău, prinţesă. Lucrezi în PR.

Şi după ce i-a făcut cu ochiul ironic, a ieşit din pensiune fluierând.

Ticălosul fluiera.

O căuta cu lumânarea.

9

Vâjâitul puternic al elicelor elicopterului îi suna în urechi ca un cântec de leagăn, concentrându-se doar la acea sursă de Zgomot şi îndrumându-l pe Aresh Hammati într-acolo. După ce se paraşutase noaptea trecută, el reuşise să-i asigure protecţia şi să-l escorteze de la locul de întâlnire până la zona *de preluare. Valorosul informator jucase un rol-cheie* fn *obţinerea de date de la organizaţiile teroriste în* favoarea *Statelor Unite, dar fusese deconspirat. Ethan*

trebuia să-l scoată |>e bărbat din Irak înainte de a fi ucis.

Nu aveau firea mult timp la dispoziţie.

- *Vin după noi! a ţipat Aresh. O să murim.*
- *Nu azi. a scrâşnit el din dinţi. Suntem aici, cu tine.*

Ţinându-l bine pe Aresh lângă el, Ethan a simţit cum îl lasă puterile, în timp ce *bocancii lui frământau pământul* fn *locurile în care solul arul din deşert era acoperit de trunchiurile arse de copaci, concentrându-se asupra aeronavei care trepida frenetic în timp ce cobora.* Uşa s-a *deschis, iar Buckeye i-a făcut semn* să înainteze, cu *pistolul îndreptat împotriva inamicilor care se apropiau.*

Nu aveau timp de aterizare. Urma să fie o extracţie de tip STABO, iar timpul era scurt.

La naiba!

Ethan a ajuns la frânghie şi a verificat echipamenud. Valul de adrenalină îi tensiona tot corpul, dar mintea încă îi era limpede. Mai făcuse asta şi, deşi *mediul şi circumstanţele erau mereu diferite, modul de a reacţiona* în *astfel de situaţii rămăsese neschimbat. Putea efectua oricând o extracţie* fn *întunericul nopţii,* pe *uscat sau pe ocean pentru că devenise* un automatism, *dând dovadă de o putere de concentrare atât de mare, încât mintea îi era golită de orice alte gânduri.*

Să *salveze o viaţă.*

A reuşit să-l asigure pe Aresh chiar în momentul în care fumul gros s-a rostogolit dinspre liziera de copaci şi focul de armă a explodat în *aer. I s-a strâns stomacul, iar gâtul a început să-l usture când a simţit pericolul. Prea aproape. Erau prea aproape.*

Ethan i-a dat semnalul lui Buckeye. Aresh l-a apucat de braţ,. cu faţa *transpirată şi înnebunit de frică.*

- Nu mă lăsa să mor! a implorat el disperat. Promite-mi!

Nu vei muri. Îţi promit! Ţine-te bine, o să fii tras în sus.'

Speranţa a apărut în *ochii lui adânci şi întunecaţi. O strălucire de încredere. încrederea că Ethan nu avea să-l dezamăgească şi că urma sâ-şi ţină blestematele de promisiuni, jurământul pentru care trăise şi şi-ar fi dat viaţa în fiecare cli|)d, în fiecare zi. Cu mişcări rapide şi abile, Ethan s-a prins de cablu. Pasărea de fier s-a mişcat, ridicându-se de la pământ împreuna cu el şi cu Aresh. încet, cablul a început* să *devină tot mai scurt. Centimetru cu centimetru, au fost traşi mai aproape de uşa elicopterului. Buckeye şi Tyler îi aşteptau pentru a-i trage înăuntru.*

Aveau să reuşească.

Liziera s-a deschis sub ochii lor, iar el a văzut cum mai mulţi bărbaţi se agitau, ţipând şi alergând după elicopterul care se ridica. Strângând din dinţi, Ethan s-a ţinut de frânghie, balansandu-se în aer. S-au învârtit *sălbatic, vântul smulgând cablul de siguranţă, a|x>i zgomottd unor focuri de armă interminabile a răsunat în văzduh. Succedându-se cu încetinitorul, scena s-a desfăşurat cu o familiaritate brutală, de care nu mai putea scăpa. Ploaia de gloanţe sfâşiind bucăţi de came şi de oase, arzându-i piciorul până când i-a atârnat inert, sub el. O durere şi mai intensă* în *umărul drept.*

Şi-a îndreptat privirea spre Aresh, aflat deasupra lui, fn *timp ce plutea spre zona de siguranţă, apoi l-a* văzut cum se *zvârcolea în timp ce gloanţele îi sfredeleau trupul.*

- *Nu! La naiba,* nu, *ţine-te bine! a ţipat Ethan.*

Au fost traşi în *elicopter. Ethan La văzut pe Buckeye deasupra lui, smulgându-l din frânghia cu care se asigurase, cu privirea bine cunoscuta*

a *confirmării realităţii pe care* nu *o putea ascunde. A marţii. A rănilor. A schimbării. Tyler striga ceva. încercând din răsputeri sa* nu *îşi piardă cunoştinţa, s-a rostogolit şi a întins mâna spre Aresh, rugându-se să fi reuşit.* Să *fie amândoi în viaţă. Să fi reuşit amândoi. Ca amândoi...*

Capul bărbatului s-a lăsat într-o parte. Muşchii slăbiţi se lăsau |>e corpul fără viaţă. Ochii săi marţi şi întunecaţi s-au oglindit în cei ai lui Ethan, de parcă şi-ar fi bătut joc de el.

- Nu mă lăsa să mor! Promite-mi!
- Nu vei muri. îţi promit!

Nu.

Vederea i s-a înceţoşat. Greaţa i-a răscolit intestinele. Lumea s-a stins în jurul lui.

Nu, nu, nu, nu...

Ethan s-a ridicat din pat, strigătul lui încă răsunând în aer. Sudoarea îi acoperise corpul. S-a rostogolit de pe saltea, simţind că îl cuprindea un atac de panică, şi s-a ghemuit, un scâncet scăpându-i de pe buze.

Nu din nou.

Frica sălbatică şi spaima nestăpânită i-au pompat prin vene şi i-au înceţoşat gândurile. S-a chinuit să îşi calmeze respiraţia, încercând să o încetinească, în timp ce inima îi bătea nebuneşte şi părea să-i sară din piept. Nu ştia cât de mult durase atacul de panică de la primele semne până când începuse treptat să dispară. Când corpul a dat semne de revenire, Ethan s-a împleticit spre baie, păşind sub duş pentru a se spăla de transpiraţia şi urmele întunecate ale coşmarului. S-a şters cu prosopul şi şi-a pus o pereche de pantaloni scurţi de blugi şi un maiou negru, ştiind că se terminase cu somnul pentru tot restul nopţii. Acum era recunoscător pentru cele câteva orc bune de somn neîntrerupt şi se considera binecuvântat.

La urma urmei, el fusese norocosul.

Supravieţuise gloanţelor.

Aresh Hammati nu reuşise.

Iar el îşi încălcase promisiunea.

Ethan şi-a frecat creştetul capului. Aresh fusese un informator important pe care trebuia să-l protejeze. Şi din nou Ethan a rememorat la nesfârşit scena, întrebându-se dacă Aresh ar fi fost acum în viaţă dacă el ar fi fost puţin mai rapid şi nu ar fi irosit câteva minute preţioase.

Ştia că era inutil să revadă în minte tot ce se întâmplase. îi spusese asta terapeutului său, acceptând reacţiile fireşti de durere şi de vinovăţie cauzate de un eveniment traumatizant. întrebându-se în permanenţă de ce el fusese cruţat şi celălalt nu. Mai vorbea la telefon şi mai făcea glume cu Buckeye, dar prietenul lui era din nou implicat în astfel de evenimente neplăcute, iar Ethan era acum acasă. Corpul lui nu s-ar fi recuperat niciodată suficient pentru a-i permite să reintre în joc şi era ca şi cum o bucată din fiinţa lui murise odată cu Aresh Hammati. Aşa că lăsase în urmă cea de-a doua viaţă petrecută în armată, laolaltă cu cea de-a treia existenţă a lui, ca bodyguard al celebrităţilor de la Hollywood.

Se întorsese la prima sa viaţă, în căutarea liniştii.

îl durea genunchiul, aşa că făcea câteva exerciţii pentm a-şi relaxa nervii şi muşchii afectaţi. Când s-a uitat la ceas, era 2.00 dimineaţa. S-a gândit ca ar fi mai bine să facă o plimbare şi să ia puţin aer pentru a-şi limpezi mintea. A luat o lanternă de buzunar, s-a încălţat şi a ieşit în întuneric.

Luna revărsa pete de lumină din înaltul cerului. Cântecul greierilor se armoniza cu ţipătul bufniţelor, creând o frumoasă melodic nocturnă. Licuricii zburau în roiuri mici deasupra muşchilor, iar copacii erau nemişcat i în seara

liniştită, fără nici o adiere de vânt.

Ethan s-a plimbat o vreme, îndreptându-se în cele din urmă spre pensiune. Se gândea că se putea odihni într- unul dintre balansoarele de răchită de pe verandă şi eventual să admire răsăritul. A urmat poteca, trecând pe lângă copacii lui favoriţi plini cu flori, cireşii japonezi, care răspândeau în jur un parfum bogat, şi s-a oprit brusc.

Pe trepte stătea o siluetă învăluită în umbră. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi bărbia în mâini şi privind în noapte, pierdută în gânduri. Profilul ci era plin de curbe moi, emanând o feminitate graţioasă, silueta minionă fiind îmbrăcată în pantaloni scurţi roz şi o bluză roz din dantelă cu decolteu. Picioarele goale erau încrucişate în dreptul gleznelor. Oja ci strălucitoare licărea în întuneric.

Ethan s-a oprit, neştiind dacă să se retragă înainte ca ea să-l vadă ori să-şi continue drumul şi să-i ţină companie, întâlnirile lor fuseseră marcate de un amestec ciudat de ostilitate, umor şi atracţie. Era exact tipul de femeie cu care nu s-ar li încurcat vreodată, dar exista ceva care îl tot trăgea spre ea. Poate că era felul în care îl înfruntase sau modul în care reuşea să-l facă să râdă chiar şi când era nervos. La naiba, când ea mâncase blestemata aia de plăcintă cu mere, lui practic i se sugrumase mădularul în şliţul blugilor! Ochii aceia aurii de tigroaică îl făcuseră prizonierul ei, provocându-l să o tragă spre el peste masă, să-i devoreze gura pentru ca ea să fie flămândă şi de altceva, nu numai de mâncare. îi plăcea să-l aţâţe. Tot timpul cât mâncase şi încercase să nu scoată sunete de plăcere, aducându-l în pragul celei mai sexy fantezii din câte avusese.

Visa s-o facă să ţipe în pat sub atingerea mâinilor, a limbii şi a dinţilor lui.

„La naiba!"

- Nu poţi să dormi?

Ea s-a răsucit, încercând să vadă de unde venea vocea. El a înaintat, iar senzorul Je mişcare a aprins lumina, făcându-i pe amândoi să clipească din cauza strălucirii neaşteptate.

Şi-a pus piciorul pe prima treaptă, sprijininduşi braţul pe balustrada de piatră. Timp de câteva secunde, s-a întrebat dacă avea de gând să-l ignore şi să se întoarcă la siguranţa patului ei. Dar, încet, corpul ei s-a relaxat şi l-a privit gânditoare.

- Dorm foarte rar. Am insomnii.

El a ridicat o sprânceană.

-Coşmaruri?

Nu. Creierul meu nu pare să reuşească să se odihnească. După câteva ore, deschid ochii şi gata. Încep să mă gândesc la lucrurile pe care trebuie să le fac, la cele pe care le-am făcut ori la cele pe care ar trebui să le schimb. Cred că asta se întâmplă din cauza că sunt extrem de pretenţioasă.

El a strâns din buze.

- Are sens.

-Şi tu?

- La fel.
- Minciună!

S-a uitat lung la ea. Cum putea să-l fascineze şi să-l enerveze în acelaşi timp? Şi de unde naiba ştia adevărul despre el? Avea prieteni vechi care nu îşi dădeau seama când minţea sau râdea de ei. Ethan a deschis gura, dar ea a fluturat o mână în aer, întrerupându-1.

- îmi pare tare rău, uită ce-am spus! Nu vreau să intru în discuţii contradictorii.

Lumina s-a stins. Ea s-a întors să cerceteze întunericul de cerneală al pădurii şi siluetele maiestuoase ale munţilor ce se îndreptau spre cer ca nişte umbre. Toate reperele i s- au

schimbat, derutându-l, dar el şi-a urmat instinctul şi s- a aşezat lângă ea pe trepte. între ei s-a aşternut o linişte binevenită. Au stat împreună o vreme, fără să vorbească, respiraţia lor şi creaturile nopţii fiind singurele sunete care animau întunericul. El s-a întrebat la ce se gândea, care erau secretele pe care le ascundea de lumina zilei şi care era lucrul cel mai important pentru ea. întrebările i s-au învârtit în minte. Trecuse foarte mult timp de când o femeie îi stârnise curiozitatea.

-Mia?

-Da?

- Cc te frământă cel mai mult noaptea?

I s-au încordat umerii. L-a privit cu suspiciune.

- Te-ai folosi de asta doar ca să mă şantajezi.

El a zâmbit.

- Ce-ar fi să facem un armistiţiu oficial?

- De ce?

De data aceasta, a hotărât să-i spună adevărul.

- Pentru că şi cu am obosit.

Ea a înţeles ce voise să spună, lucru ce s-a reflectat în ochii ei extraordinari care s-au mărit şi în încuviinţarea lentă din cap.

- Bine. A făcut o pauză şi a tras aer în piept. îmi fac griji că nu sunt suficient de bună.

Răspunsul ei l-a nedumerit. Deja o considera o femeie puternică, dinamică, deschizătoare de drumuri pentru altele ca ea. El paria că bărbaţii din viaţa ei erau aceiaşi – genul comparat de obicei cu vedetele de la Hollywood, cu costume personalizate, un farmec indestructibil şi un cerc influent de prieteni. Li naiba, el crezuse că îşi găsise dragostea adevărată în lumea aceea, doar ca să-şi dea seama, la un moment dat, că totul nu fusese decât un miraj fabricat de mintea lui. Se întrebase dacă fusese vreodată real sau doar provenea din nevoia de a se potrivi cu imaginea lui despre ceea ce îşi dorise mereu. Voise mai

mult. Mai mult decât această fermă, sau pensiunea, sau acest orăşel în care crescuse.

Poate că Mia avea deja pe cineva în viaţa ei, cineva care o făcuse să se ridice din pat şi să privească afară în noapte. Un bărbat căruia îi era dor de ea cât timp era plecată.

Jonathan Lakc.

Şi de ce gândul acesta i-a stârnit o undă de regret?

- Pentru cine? Pentru tine? Pentru familia ta? Pentru iubitul tău?

Şi-a dat părul pe spate, gândindu-se la ce-i spusese.

- Pentru toată lumea. Motivaţia mea este să reuşesc în ceea ce fac şi să corectez ce nu a mers bine în trecut. Când am început afacerea, singurul meu obiectiv a fost să îmi asigur existenţa şi să mă menţin pe linia de plutire. Am avut noroc cu un client care a reuşit să devină important în perioada în care îi ofeream consultanţă, apoi am început sa-mi cresc afacerea bazându-mă pe recomandările celor care aflaseră de succesul meu. în cele din urmă, m-am mutat pe scena politică – ceea ce a fost obiectivul meu final – şi mi-am mutat biroul din spatele unui depozit la o adresă renumită din Manhattan.
- Pare impresionant.
- Aşa ar trebui să tic, nu? Gestul ei de a ridica din umeri indica altceva. Cu toate acestea, încă mă întreb dacă ceea ce m-a adus aici nu a fost doar un noroc chior. Ca şi cum m-aş aştepta ca oamenii să afle că sunt o impostoare, nu sunt o persoană atât de puternică precum mi-e reputaţia.
- Sună ca sindromul impostorului.
- Ce-i asta?
- O tulburare în care încerci să-ţi motivezi succesul în loc să ţi-l asumi şi să te simţi împlinit.

Marea majoritate a femeilor suferă de asta.

învăţase despre asta la facultate şi încercase să le pună acelaşi diagnostic şi surorilor sale. Harper pur şi simplu îl pocnise, iar Ophelia îl sfătuise să-şi vadă de treburile lui.

- Asta sunt eu! Asta am! Cum scap de ea?

Dorinţa ei intensă de a se vindeca într-o singură seară l- a făcut să zâmbească. Oare ar fi transferat acea intensitate delicioasă în dormitor? Oare ar fi fost O parteneră entuziastă, hotărâta, care i-ar fi spus exact ce îi plăcea şi ce nu? întotdeauna îi plăcuseră femeile puţin dominatoare. Şi de ce era nerăbdător să afle? $i-a reprimat gândurile tulburătoare. Nu era nevoie să-şi complice seara lăsându-se condus de mădular şi să strice armistiţiul fragil, în plus, era luată. Nu îi plăcea să se bage în seamă când era vorba despre o legătură serioasă.

- O să-ţi ia ceva timp. De fiecare dată când ai succes, trebuie să-ţi repeţi că nu a fost vorba de noroc, de coincidenţă sau de orice altceva. Trebuie să ţi-o asumi şi să fii mândră. Trebuie să abordezi un stil de gândire complet nou.

Ea a oftat şi şi-a fluturat o mână în aer.

- Uită de asta, sunt prea bătrână ca să-mi mai antrenez creierul.
- Eu am făcut asta şi am 35 de ani.
- Eu am 32 şi mă voi ocupa doar de insomnia mea.

El a râs.

- Bine, deci îţi faci griji pentru slujba ta. Altceva? El a simţit nevoia să facă o pauză. Probleme cu Lake?

-Te referi la alegeri?

- Ca iubit.

Ea s-a încruntat, apoi a părut puţin vinovată.

- Eu $i Jonathan nu avem o relaţie. Pe lângă faptul că nu îmi încalc principiile legate de neimplicarea într-o relaţie amoroasă cu un client,

nu există nimic altceva între noi decât afaceri. îl respect, îl admir, dar îţi spun categoric că nu mă culc cu el.

Sentimentul de uşurare care l-a cuprins ar fi trebuit să-l îngrijoreze, dar nu s-a gândit prea mult la asta.

-Alt iubit?

- Nu. Sunt singură. Nu am noroc la bărbaţi, aşa că mi- am luat o pauză lungă.

Oh, avea nevoie să afle mai multe despre această ultimă afirmaţie!

- Probleme în dragoste?

- Mi-am pierdut încrederea. Am fost înşelată de două ori. Şi de fiecare dată tipul în cauză a negat cu neruşinare, ceea ce m-a enervat şi mai tare.

S-a întrebat cine ar fi atât de prost încât să o înşele. De cele mai multe ori, bărbaţii înşelau pentru că se plictiseau. Probabil Mia îşi putea petrece toată viaţa doar pentru a surprinde sau a provoca un partener.

- îmi pare rău, nu e prea plăcut. Au fost relaţii de lungă durată?

- Prima a durat un an. A doua, aproximativ şase luni. Desigur, asta m-a făcut să mă întreb dacă pur şi simplu nu sunt făcută să am o relaţie de dragoste de lungă durata. Poate că sunt prea implicată în cariera mea. Poate că sunt plictisitoare.

El a râs în hohote, iar ea s-a întors, aruncându-i o privire ucigătoare.

- Am crezut că am făcut un armistiţiu, a spus ea. Nu e cazul să râzi de mine.

- îmi pare rău, am râs pentru că eşti cea mai neplictisitoare persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Credc-mă, nu c vina ta!

- Oh, da? Atunci ce este?

- Ai nimerit doi nenorociţi.

Ea a rămas practic cu gura căscată.

- Tocmai mi-ai spus ceva drăguţ. Şi nici măcar nu ai minţit.

El şi-a dat ochii peste cap.

- Contrar părerii tale, nu am obiceiul să mint. Sau să trişez. Sau să rănesc oamenii pe care îi iubesc.
- Doar că, în general, eşti un tip dur?
- Poate.

S-au uitat unul la celălalt. Aerul din jurul lor vibra Jc emoţii. Işi dorea să întindă mâna şi să-i atingă părul, să-şi treacă degetul peste obrazul ei pentru a vedea dacă pielea îi era la fel de mătăsoasă pe cât părea. în seara aceea, nu mirosea a flori de portocal, ci a curat şi a ceva pur, ca săpunul de castraveţi. Buzele ei s-au întredeschis uşor, de parcă ar fi aşteptat ceva. Era obişnuit să aibă parte din când în când de câte un fior de tensiune sexuală, dar acest sentiment aproape tandru era complet diferit. Ce naiba se întâmpla?

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, ea şi-a smuls privirea din a lui şi şi-a cuprins genunchii cu braţele.

- Ei bine, acum ştii că nu sunt atât de minunată pe cât pretind. Dar sunt mulţumită. Am o viaţă bună. Şi poare că într-o zi voi înceta să caut...

Ea s-a oprit. El a aşteptat, dar ea nu şi-a terminat fraza. Inima i s-a oprit în piept.

-Ce?

El nu credea că avea să-i mai răspundă şi a decis să nu pună alte întrebări. Răspunsul şoptit a venit de undeva din adâncul sufletului ei, pe jumătate sfâşiat între dorinţă şi impulsul de a spune adevărul.

- Ceva mai mult de atât...

Golul din sufletul lui s-a revoltat, căutând pe cineva cu care să împartă singurătatea, zvârcolindu-se în încercarea de a-şi împărtăşi

propriile secrete cu această femeie, în această noapte, în întuneric.

- Am fost împuşcat.

Ea şi-a ridicat ochii. L-a cercetat cu privirea. El a aşteptat ca ea să reverse asupra lui un potop de întrebări sau să pară şocată, dar a continuat să-l studieze cu ochii mari de chihlimbar, aşteptând să termine ce avea de povestit.

- Fac parte din Forţele Speciale. Am *făcut* parte. M-am ocupat de operaţiunile de salvare. Este o activitate specifică forţelor aeriene, în care practic am zburat cu echipa în misiuni specifice şi am oferit sprijin medical sau de intervenţie. M-am alăturat acestor forţe după ce am absolvit facultatea şi am petrecut primii doi ani de coşmar la şcoala de supereroi. Mi-a plăcut fiecare minut petrecut acolo. întotdeauna am visat să fac ceva măreţ şi să-i ajut pe alţii într-un mod cu totul special. îmi plăcea să mă las purtat de un val de adrenalină şi de satisfacţia de a salva pe cineva care nu ar fi putut fi salvat de nimeni altcineva în afară de mine.

A clătinat din cap, gândindu-se la perioada aceea, când era imatur şi obligat să facă faţă uneia dintre cele mai grele şcoli din lume. învăţase să-şi controleze toţi demonii ascunşi – slăbiciunile şi punctele forte. învăţase că ideca de a te baza pe echipă facea diferenţa dintre viaţă şi moarte. Fusese îngenuncheat, golit de inhibiţii şi anihilat, apoi fusese construit din nou şi transformat într-un om de care era mândru. în ciuda tuturor misiunilor în care fusese implicat, în mintea lui rămăsese nemuritor. Un supraom. Poate că asta fusese partea cea mai periculoasă din toată activitatea lui.

- Când nu eram în misiune, lucram ca bodyguard. A fost o treabă care mi s-a potrivit ca o mănuşă, cu care îmi ocupam timpul între misiuni, pentru că puteam veni şi pleca după

bunul-plac şi aveam o listă de celebrităţi care îl doreau pe tipul de la Forţele Speciale în echipa lor. Am avut parte de ce este mai bun din ambele lumi. El a făcut o pauză, dar ea a tăcut pur şi simplu, ochii aceia de Bambi oferindu-i ceea ce avea nevoie pentru a continua: Am primit misiunea de a salva un informator important. Am crezut că avem suficient timp să-l ducem la elicopter – eram sigur că totul avea să se termine cu bine. I-am jurat că nu-l voi lăsa să moară. Scena i se repeta în minte, conferind o tonalitate gravă vorbelor pe care le rostea. Am greşit. Focul deschis de inamic a izbucnit înainte să-i pot garanta protecţia. A murit, i-am promis că îl voi salva şi apoi am privit fulgerai de speranţă din ochii lui cum se stingea sub atingerea morţii. Şi în fiecare noapte nenorocită văd aceiaşi ochi în visele mele.

Cuvintele îi sângerau din suflet, dar deja se simţea mai curat. învăţase că toată această nenorocire era ca o rană – dacă nu o deschideai din când în când şi nu o expuneai la lumină, se infecta încetul cu încetul, putrezind singură în întuneric.

- Şi cu tine ce s-a întâmplat? a întrebat ea încet.

- Echipa mea m-a salvat la timp. Am fost împuşcat în picior şi în umăr. Am fost norocos. Pe lângă faptul că am reuşit să supravieţuiesc, am fost pe punctul de a-mi pierde piciorul, dar mi-au spus că am avut parte de un miracol, operaţia â reuşit, am trecut prin terapie şi singurele repercusiuni vizibile sunt o mică şchiopătate şi crizele dureroase. Oricum, e mult mai bine decât ce i s-a întâmplat lui Aresh Hammati.

S-a aşteptat să audă părerile de rău şi compătimirea ei. Ştia deja mersul lucrurilor – oamenii nu ştiau cum să reacţioneze la poveştile

din război. Vedeau asta în ziare sau la televizor, se minunau şi treceau imediat la subiectul legat de cină sau la o ceartă cu soţia pentru că nu se ştia cine lăsase fără capac tubul de la pasta de dinţi. Se simţea ca şi cum ar fi fost împărţit între două lumi – lumea camarazilor lui, care trăiau pentru a lupta şi a-i apăra pe cei din jur, şi lumea pe care voia să o uite.

Nu dăduse vina pe nimeni. La naiba, intrase voluntar în armată tocmai din acest motiv: pentru a le oferi oamenilor simplul lux de a uita. Hollywoodul fusese perfect în acest sens. Putea să se întoarcă din misiuni şi să se piardă în farmecul şi falsităţile care îi ofereau o imagine distorsionată a realităţii crude. Dar, după episodul cu Aresh Hammati, nu mai putuse să revină la acea filosofic de viaţă. Se simţise un străin, dorindu-şi doar să se întoarcă acasă.

Bănuiesc că amândoi avem nişte tulburări care ne ţin treji noaptea, a spus ea în cele din urmă.

Ethan s-a încruntat.

- Despre ce vorbeşti?
- Eu am sindromul impostorului. Tu ai sindromul lui Dumnezeu.
- Ce naiba este sindromul lui Dumnezeu?

Faţa ei era serioasă în timp ce-i vorbea.

Ai absolvit şcoala de supereroi. Te-ai antrenat cu elita. Salvarea de vieţi omeneşti era în fişa postului. După o vreme, cu siguranţă dobândeşti fără să vrei un complex de zeu, ca şi cum ai deţine controlul asupra tuturor. Şi începi să crezi că, dacă moare cineva în timp ce tu trebuie să-i asiguri protecţia, e vina ta.

- Aşa este. Iau acest motto în serios: pentru *ca alţii* să *trăiască.*

Ea a încuviinţat din cap.

- Se pare că ai încercat să procedezi aşa şi în ultima ta misiune. Dar Dumnezeu a decis să-ţi

arate ceva important. Nu poţi alege. Poţi să faci tot ce e mai bun – tot ce e supraomenesc dar nu-i poţi salva pe toţi. Nimeni nu poate. Şi acum trebuie să înveţi să trăieşti cu asta. Trebuie doar să treci prin aceste chinuri pentru a ajunge pe malul celălalt.

Adevărul cuvintelor ei l-a lovit direct, ca o săgeată, i-a străpuns inima şi a permis aerului plăcut şi curat să se strecoare înăuntru. Pentru câteva secunde preţioase, golul din sufletul lui a lăsat aenil să-i inunde pieptul. A oftat, simţindu-se din nou împlinit.

„Datorită ei.”

în toată perioada petrecută cu terapeutul său, acesta se învârtise în cerc, evitând să-i spună adevărul, dar Mia a făcut-o fără ocolişuri. Stătea la câţiva centimetri de el, cu bărbia ridicată pentru a-l putea privi în ochi. Sub imperiul celor auzite, simţind cum se învârtea totul în jur, a privi t- o adânc în ochi, aşteptându-se ca ea să rostească scuze politicoase, să-l strângă uşor de mână sau să-l liniştească şi să-i spună că avea să iasă la liman şi că totul urma să fie bine. în schimb, ea a schiţat un zâmbet vag.

- Cel puţin acum ştiu de ce eşti atât de arogant.

Şi în acel moment s-a îndrăgostit de Mia Thrush într- un mod complet neaşteptat.

Fără să se gândească, el s-a întins spre ca, i-a cuprins obrajii în palme şi şi-a înclinat capul.

Apoi a sărutat-o.

Buzele ei s-au întredeschis surprinse, iar el a profitat din plin. De parcă ar fi încercat să dezlege un mister, el le-a adulmecat, simţindu-le gustul şi textura, muşcându-le uşor, până când un geamăt scăzut, gutural a ieşit din pieptul ei, iar el l-a sorbit cu totul şi a sărutat-o mai profund.

O dulceaţă ca mierea, condimentată cu un praf

de mirodenii. Unghiile ei i s-au înfipt uşor în umeri, apoi ea şi-a înclinat capul, permiţându-i s-o ia cu asalt. în câteva secunde, s-a topit toată la pieptul lui, frecarea sfârcurilor ei întărite excitându-i fiecare părticică a trupului. A mârâit, ţinând-o nemişcată în timp ce explora fiecare curbă delicioasă, alunecoasă, delectându-se cu mişcarea limbii ci care încerca să se opună asaltului. O undă de atracţie l-a străfulgerat. Mădularul îi pulsa, iar în câteva secunde, l-a cuprins dorinţa nebună de a o dezbrăca, de a o excita, de a o face să-şi dea dramul...

- Ethan.

Ea a respirat peste buzele lui, braţele alunccându-i în jurul umerilor lui, luându-l de păr şi trăgându-l spre ca.

-Da?

El i-a supt buza de jos, apoi i-a muşcat-o uşor. Ea s-a înfiorat în îmbrăţişarea Iui.

- Ce facem?
- Nu ştiu. E plăcut. Vrei să mă opresc?

-Nu.

Zâmbetul ei l-a incitat şi mai mult, mai ales când ea şi-a smuls gura de pe a lui, atingându-l cu limba de-a lungul gâtului şi înfigându-şi dinţii în carnea lui. Ah, la naiba, era o tigroaică şi îi plăcea să se joace! El a tras-o în poală, mâinile lui ţinându-i fundul, iar ea l-a cuprins de talie. Şoldurile ei sexy au început sa se mişte peste bărbăţia lui, răspunzându-i la săruturi cu deschidere şi o dorinţă nedisimulată, de care nu se mai sătura. Ardea în preajma lui, târându-l într-un tunel în care el nu se putea gândi decât la cât de mult voia s-o seducă, s-o satisfacă şi s-o tachineze.

Deodată, veranda s-a scăldat în lumină, orbindu-i. A sărit din braţele lui, fundul ei aterizând cu putere pe treapta verandei, şi s-a întors îngrozită să vadă dacă îi văzuse cineva. Nu

era nimeni acolo.

Ethan s-a prins de balustradă şi a încercat să alunge ameţeala care îi cuprinsese capul. Sfinte Sisoe! Nu fusese un sărut. Fusese o explozie de senzaţii de proporţii epice.

Intrase într-o mare belea.

- Senzorul de mişcare, a reuşit el să îngaime. Probabil vreun animal rătăcit.

Expresia ei îi spunea că, în mod evident, toată conexiunea dintre ei dispăruse. S-a albit la faţă şi a ridicat o mână tremurândă pentru a-şi calma buzele acum umflate.

- Ce am făcut?

Toate terminaţiile nervoase au început să i se irite. Trebuia să fie atât de îngrozită? El a ridicat o sprânceană.

- Ne-am sărutat.
- Dar te-am făcut arogant. De ce m-ai sărutat?

Dorinţa i-a stârnit temperamentul.

- De ce m-ai sărutat înapoi?
- Nu am făcut aşa ceva.

Şi-a înclinat capul şi a privit-o cercetător.

- Bine, bine, am făcut-o, dar am fost luată prin surprindere. Nu cred că este o idee bună.

Egoul lui i-a permis să primească lovitura bărbăteşte, dar l-a durut.

- Nici eu nu cred că am procedat cum trebuia.

Mâna ei a căzut inertă, apoi Mia a scăpat un oftat.

- Atunci de ce naiba m-ai sărutat.'

Pentru că în acel moment, se simţise complet conectat cu ea.

Pentru că se simţise *din nou viu.*

Pentru că simţise că fusese remarcat de altcineva pentru |nima dată.

A ridicat din umeri.

- În acel moment, am simţit că ar ti o idee bună. Nu ştiam că un simplu sărut te-ar speria atât de tare, prinţesă. Nu este ca şi cum ar trebui

să considerăm asta ca pe o intenţie de a te peţi.

Privirea ei l-a făcut să se simtă mai bine. Femeia aceasta era una cu care se putea măsura. Această pacoste ţepoasă şi moralistă era uşor de tachinat şi de ironizat. Fusese cea care se mulase perfect pe corpul lui, care rostise cuvintele potrivite într-o confesiune sinceră şi îl sărutase înapoi cu o căldură arzătoare, plină de dorinţă.'

Nu chiar.

- Eşti atât de bădăran, a mormăit ea, ridicându-se şi netezindu-şi pantalonii de pijama.

Din acel unghi, se vedea clar că sfârcurile încă îi erau tari sub bluza ei roz pal. A decis să demonstreze că putea fi un gentleman când voia, fără a sublinia acest fapt.

- Data viitoare când mai ai un astfel de impuls, abţinere! Sau te vei alege cu un ochi negru, călăreţule!

Ethan şi-a dat seama că armistiţiul se încheiase în mod oficial. Era mult mai bine aşa. S-a întins leneş şi şi-a mângâiat barba. Gustul ei încă persista pe buzele lui.

- Asta înainte să te aşezi în poala mea sau după ce îmi rosteşti numele cu un geamăt plin de dorinţă.'

Ochii ei aurii au devenit sticloşi de furie. Unghiile strălucitoare au fulgerat în întuneric în timp ce-şi strângea pumnii.

- Eşti un nenorocit, a şoptit ea.

Apoi s-a răsucit pe călcâiele desculţe şi a trântit uşa de plasă în urma ei. La naiba, îl surprinsese! La naiba, era una dintre cele mai sexy şi mai pline de viaţă femei pe care le întâlnise!

La naiba, nu ar fi schimbat nimic la ea!

în timp ce se întorcea cu paşi mari spre bungalow, cu adrenalina încă pulsându-i în vene, Ethan a luat o decizie importantă.

Categoric, venise timpul să-şi radă barba.

10

Mia a scos un geamăt când a văzut ce oră era. în cele din urmă, a reuşit să adoarmă înainte de ivirea zorilor, iar acum trecuse de mult ora la care obişnuia să ia micul- dejun şi să-şi bea cafeaua. îşi respecta cu sfinţenie obiceiul de a apărea devreme pentru a-şi lua mâncarea, pentru ca apoi să dispară în camera ei, încercând astfel să evite a sta pe verandă şi să discute cu oaspeţii.

S-a spălat pe dinţi, şi-a trecut degetele prin păr şi şi-a pus pantaloni scurţi şi sandale fără toc. Coborând în vârful picioarelor câte două trepte, a auzit voci dinspre veranda acoperită, dar sala de mese era goală. Şi-a luat rapid ceaşca de cafea, câteva fructe de pădure şi o lingură de iaurt grecesc, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre scări.

- Nu te-am mai văzut pe aici! a bubuit o voce puternică în urechea ei.

„Ah, fir-ar să fie!”

Forţându-se să afişeze un zâmbet, s-a uitat la femeia în vârstă din faţa ei care o privea cu o bucurie absurdă. Avea părul cărunt făcut permanent, ochelari cu rame groase şi, evident, dinţi falşi, de un alb perfect. Pe cap avea un soi de pasăre albastră de plastic, dar Mia nu-şi putea da seama dacă era un fel de ac de păr sau o pălărie. Oricum, nu voia să ştie.

- Bună, sunt Mia. încântată de cunoştinţă!

Ethel. Eşti drăguţă. Deşi aş zice că eşti un pic cam slăbănoagă. De ce nu ţi-ai luat o omletă sau o pâine prăjită în loc de mâncarea aceea pentru păsări?

Mia a clipit.

- Hm, nu, mulţumesc, sunt bine. Tocmai mă duceam în camera mea să...

- Nici să nu te gândeşti, te-am căutat toată săptămâna. Hai afară! Lângă mine stă un rocker drăguţ – putem pălăvrăgi. Fred! Am întâlnit-o şi pe ultima venită! O cheamă Mia!

Fred? Ca Fred şi Ethel din vechea emisiune 1 *Love Lucy?* Oh, asta nu-i suna prea bine! Şi-a canalizat toată experienţa ei de PR pentru a găsi rapid nişte refuzuri categorice.

- Poate într-o altă dimineaţă; chiar trebuie să urc.

Ethel a ignorat-o, apucând-o de încheietura mâinii de parcă ar fi fost un copilaş îndărătnic, conducând-o afară, spre verandă. Fără să-şi tragă mâna şi să strige după ajutor, Mia a rămas blocată. Forţându-se să afişeze un zâmbet fals, a încuviinţat din cap, răspunzând unui cor de voci care i- au urat *buna dimineaţa* şi a fost împinsă uşor într-un balansoar. Cana ei a fost pusă pe măsuţa de răchită de lângă ea. Clipind în lumina soarelui, şi-a dat seama că şase oameni se uitau la ea de parcă ar fi căzut din cer şi le- ar fi promis un tutorial despre invazia Pământului. De asemenea, i s-a părut că nimerise la o convenţie de seniori. Toţi arătau cam la fel. Părul cărunt şi ondulat, pielea încreţită şi ochelari de diverse mărimi şi modele. Câţiva aveau bastoane rezemate de scaune şi, chiar şi în căldura umedă a dimineţii, toţi purtau pantaloni lungi şi pantofi demodaţi, confortabili, cu şireturile bine legate. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în negru. Femeile în alb.

Autobuzul care îi ducea în excursie spre Atlantic City fusese deturnat de la traseul iniţial? Fred – părea a fi soţul lui Ethel – a bătut-o pe braţ pe Mia, ca şi cum ar fi primit- o în grup.

- Ophelia ne-a spus că eşti aici, dar nimeni nu a ghicit unde te-ai ascuns, a mustrat-o el uşor. Nu ţi-ai făcut niciodată apariţia la ceai şi prăjituri!

Altă doamnă a chicotit, ridicând un pahar în

care plutea ceva. Mia a avut nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că era proteza.

- Am aşteptat în fiecare dimineaţă să vedem dacă ieşi din cameră. Eu sunt Priscilla. El este soţul meu, Pete.

O femeie minionă ca o pasăre şi cu o voce şoptită s-a aplecat spre ea zicând:

- Am încercat să stăm până mai târziu ca să facem cunoştinţă, dar de obicei adormim la 19.00. La naiba cu pastilele lor! Apropo, eu sunt Dolly, iar el este soţul meu, Ed.

Mia şi-a dat scama că Ed o studia cu o suspiciune nedisimulată.

- Sunt agent FBI. Pensionar acum, desigur. Te ascunzi de cineva, doamnă? Pari foarte... secretoasă.

Ea şi-a reprimat frica şi a decis să înfrunte direct problema fără ocolişuri. Trebuia să stabilească regulile acum şi să-i facă pe toţi sa înţeleagă cât de mult preţuia respectarea intimităţii.

- Nu, din păcate sunt doar un cetăţean obişnuit. Am foarte mult de lucru, aşa că nu prea îmi rămâne timp să socializez. Sper totuşi că vă simţiţi bine aici, la pensiune.

I-au ignorat cuvintele politicoase şi au continuat:

- Ah, una dintre acele slujbe foarte importante care te secătuiesc de energie, nu? a spus Fred în cunoştinţă de cauză. Am învăţat devreme că timpul este preţios. Aceşti tineri îşi pavează drumul chiar spre mormintele lor, amăgiţi de ideea că banii şi succesul sunt importante. Nu sunt. Ştii ce este important în viaţă?

Ea s-a uitat în jur în timp ce şase perechi de ochi se uitau peste ochelari şi aşteptau răspunsul ei.

- Sănătatea? a presupus ea, luându-şi cafeaua ca pe un colac de salvare.

- Timpul! a exultat Priscilla. Distracţia! Familia, prietenii şi aventurile. Asta facem noi aici. Cu toţii luăm lecţii de călărie, colecţionăm antichităţi şi sărim cu paraşuta.

Mia s-a înecat cu băutura fierbinte.

- Poftim?

- Exact cum ai auzit, a spus Ethel. Sărim din avion şi cădem în gol câţiva kilometri înainte de a se deschide paraşuta. La fermă.

- $i vi se permite să faceţi asta la, hm, vreau să spun...

- La vârsta noastră? La naiba, da, altfel i-aş da în judecată pentru discriminare pe criterii de vârstă! a urlat Pete. Cămaşa lui clasică, în dungi roz şi cu nasturi până jos, pocnea peste burta lui mare. Capul îi strălucea de sudoare. Sunt avocat.

Priscilla l-a bătut uşor pe genunchi, încercând să-l tempereze.

- Şi eşti un avocat grozav, iubirea mea.

- Ai câştigat mai mulţi bani decât mine. îmi pare rău că a trebuit să renunţi la cariera ta pentru mine şi pentru copii.

Mia şi-a înclinat capul.

- Ce carieră ai avut?

Priscilla a oftat nostalgică.

- O vreme, am fost actriţă într-un serial de televiziune, dar am câştigat şi mai mulţi bani ca stripteuză. Desigur, odată cu venirea pe lume a copiilor, a trebuit să mă retrag, aşa că am jucat în reclame.

Pete a privit-o lasciv. Priscilla i-a făcut cu ochiul.

Mia s-a uitat în jur să vadă dacă mai fusese cineva la fel de şocat de comentariul stripteuzei, dar nu a remarcat nimic pe chipul celor din jur. Pe toţi sfinţii, oamenii ăştia erau nebuni!

- Deci, cu ce te ocupi, Mia? a întrebat Ethel. Haide, încearcă brioşa asta cu afine! Este de casă. Produsele de patiserie ale Ophclici ar

trebui brevetate. Arăţi de parcă te-ai topi pe picioare.

- Nu, mulţumesc.

Refuzul ei a fost ignorat, iar brioşa a fost adăugată pe farfurie. Mia nu-şi cunoscuse niciodată bunicii. Acum ştia cum s-ar fi simţit dacă ar fi fost blocată pe o verandă cu şase dintre ci.

- Lasă-mă să ghicesc, a sărit Priscilla. Lucrezi în domeniul reclamelor?

- În domeniul PR. Am propria firma de publicitate în Manhattan, a spus ea. Mia a decis că singura modalitate de a scăpa de ei era să mănânce brioşa, să răspundă la întrebările lor şi să îi facă să se plictisească. Sunt aici doar pe perioada verii, dar lucrez de pe un laptop.

- Cu cine eşti aici? Cu soţul? Cu iubitul? Cu prietenul? a întrebat-o Ed.

Dolly l-a lovit uşor.

- Nu o mai tot chestiona. Poate că este lesbiană, iar noi nu avem nimic împotrivă.

- Sunt cu nepoata mea. S-a oferit să facă voluntariat la ferma de cai şi m-am gândit să o însoţesc şi astfel să mă concentrez mai mult asupra muncii. Sunt mai puţine activităţi care să-mi distrugă atenţia aici.

Cuvintele ei sunau bine, dar Ed s-a aplecat spre ca, cu sprâncenele lui cenuşii coborâte într-o încruntare severă. Transpiraţia îi curgea pe piele. Putea să-şi dea seama că minţea?

- Interesant, a mormăit el în cele din urmă, încuviinţând din cap de parcă şi-ar fi dat scama de jocul ei. Foarte-foarte interesant!

- Ce? a întrebat Dolly.

- E mai bine să laşi unele lucruri ferecate în adâncul fiinţei tale, a spus el.

Toată lumea a încuviinţat din cap în semn de respect.

Mia şi-a îndesat brioşa în gură şi s-a ridicat.

Dumnezeule, ce era gustul acela? Unt adevărat? Gustul dulce al afinelor proaspete se înlănţuia cu nişte arome pe care abia le recunoştea. Genunchii i-au cedat şi a trebuit să depună eforturi să îşi menţină mintea limpede. Aşa era gustul untului?Trupul ei tremura de plăcere.

- Ei bine, mulţumesc. Hm, vă mulţumesc foarte mult că m-aţi primit, dar trebuie să mă întorc în camera mea. Trebuie să muncesc. O perioadă mai lungă. Foarte lungă.
- Ne vedem mai târziu la ceai, dragă, spuse Ethel.

Oh, s-ar putea sa ies ori să lucrez.

- Vom ciocăni la uşa ta acum, că suntem prieteni! Priscilla radia de plăcere. Vom juca poker, aşa că să ai bani la tine.
- Asta dacă nu jucăm poker pe dezbrăcate, a spus Pete, fâcându-i încă o dată cu ochiul soţiei sale, care a chicotit.

Mia s-a împleticit înapoi spre uşa cu plasă. Fusese prea mult pentru ea.

Mai ales după sărutul tulburător, care îi umezise lenjeria intimă şi îi făcuse să-i explodeze capul, pentru că fusese cu bărbatul pe care îl dispreţuia.

- Voi ti acolo. Ne vedem mai târziu!

A alergat înapoi în sus pe scări, închizând şi încuind uşa în urma ei. Nu mai voia să iasă din cameră. Trebuia să-i transmită Opheliei să-i servească micul-dejun la 4.00 dimineaţa şi să stabilească un cod prin care să o anunţe când veranda era liberă. Paraşutism? Striptease? Poker?

Nu. Categoric... nu. Se simţea mai în siguranţă petrecându-şi vara la adăpostul camerei ei, aşa cum plănuise de la bun început. Gata cu cinele, cu sărutările la lumina lunii, cu plăcintele cu mere şi clubul Gulden *Girte Gone Wild*! Lucrurile începeau să scape de sub control.

Dar, Dumnezeule, sărutul acela!

Barba lui nu era aspră, aşa cum crezuse. O gâdilase şi îi zgâriase pielea sensibilă din zona bărbiei şi avusese o atingere puţin mătăsoasă când îi alunecase peste gât. Deşi buzele ascunse în spatele bărbii lui ar trebui să fie scoase în afara legii. Moi, ferme şi voluptuoase. Fiind de la început în deplin control, invadându-i gura, limba lui arogându-şi doar drepturile de mascul alfa, dar în acelaşi timp simţindu-l umil în felul în care încercase să-i simtă gustul, îi înăbuşise geamătul şi o îmbrăţişase atât de intens. Şi corpul lui? Oh, fusese letal! Fibros, pervers şi delicios de ferm în orice loc. Atingerea lui era atât de bine temperată, cu o forţă controlată şi energică. Nici un bărbat nu reuşise vreodată să o excite atât de mult doar cu un simplu sărut. De obicei, avea nevoie de un lung preludiu şi răbdare ca să se obişnuiască şi să ajungă în punctul culminant al plăcerii.

Dar Ethan Bishop o făcuse să treacă în câteva secunde în modul turbo.

„Vrei mai mult”, i-a şopti femeia uşoară din ea.

Păcat! Bărbatul acela nu avea să fie niciodată aventura ei de-o vară. Fusese enervant, arogant şi nepoliticos. Era prea periculos, mai ales că şi Chloe lucra cu el. Sexul ar fi fost prea intens – nu genul de aventură ocazională cu care se putea distra şi de care se putea descotorosi la sfârşitul verii fără nici un regret.

Imaginea feţei lui persista în fata ochilor ci. Acei ochi albaştri, de obicei atât de calmi, în care licărise brusc o durere răvăşitoare, ce o lovise fix în moalele capului şi o făcuse să se simtă vulnerabilă. Felul în care trăsăturile lui se transformau pe măsură ce povestea, refuzând să-şi asume propria durere sau faptul că merita să fie sănătos. îi spusese adevărul gol-goluţ şi se lăsase descoperit şi vulnerabil în acele momente

preţioase în lumina lunii.

însemnase totul pentru ea.

Nu avea sens să se amăgească. Dacă nu ar fi avut curajul s-o sărute, ar fi făcut-o chiar ea. Erau prea multe emoţii care îi străbăteau corpul, iar ea tânjea după un contact mai apropiat, îşi dorea să fie în braţele lui şi să-i aline durerea.

Dar el nu trebuia să ştie asta.

Mia a inspirat adânc. Trebuia să ţină ascunse acele sentimente, altfel el avea să controleze întregul joc. Ar fi fost în stare să o ispitească, să o seducă şi, în cele din urmă, să o cucerească definitiv. Avea un soi de putere pe care ea nu o putea înţelege, dar fusese învăţată să recunoască pericolul, iar toate instinctele ei primare erau în alertă maximă.

Era timpul să se concentreze.

înţepenise stând toată ziua pe scaun, cu laptopul în poală şi cu căştile în urechi, iniţiind apeluri către toţi clienţii. O mamă bloggeriţă destul de faimoasă reuşise să ajungă la sufletul ei pentru că provocase un scandal viral în care susţinea că îşi încurajase copiii să nu se dea bătuţi şi să facă tot ce Ic stătea în putere pentru a ti învingători. Bineînţeles, internetül întorsese povestea pe toate feţele, iar acum era prinsă într-o frenezie a reţelelor de socializare, care o acuzau că era o mamă rea, răspunzând apelurilor de la emisiunile Good Moming *America* şi *Taday* ca să clarifice lucrurile.

Stârnită din cauza acestei greşeli de judecată, Mia şi-a pus la adăpost clientul şi a petrecut o oră pe Skype cu eroina feminină, promiţând că, după ce avea să se fi terminat totul, unna să fie din nou cea mai iubită femeie din America. Până la sfârşitul discuţiei, Mia şi-a recăpătat controlul şi puterea interioară obişnuită. Acesta era motivul pentru care îi plăcea slujba ei. Nu era vorba de a ascunde scandaluri sau de a minţi

publicul, ci de a da altă turnură adevărului, într-un mod care servea scopurilor ei.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a întins. Avea de gând să sară peste prânz după incidentul cu brioşa, dar stomacul ei se revolta zgomotos. Putea să meargă cu maşina în oraş şi să se ducă la Markét. Aveau o mulţime de opţiuni cu conţinut scăzut de calorii şi putea să facă şi nişte mişcare. A avut grijă să se strecoare afară şi să tragă cu urechea înainte de a se decide dacă era sigur să iasă. Cu veranda liberă, cu grupul nebun probabil plecat la orele de călărie sau paraşutându-se din avioane, s-a repezit spre maşina ei.

Apoi a ţipat.

Hei Hei îi bloca drumul. în momentul în care a văzut- o, a început să cotcodăcească şi a pornit glonţ spre ea. Ea s-a dat înapoi câţiva paşi, dar era prea târziu. El a început să mişte rapid din cap cu o bucurie absurdă şi să-şi frece penele de picioarele ei goale.

„Bleah!”

- Nu face asta! l-a avertizat ea. Nu eşti câine.

Wheezy se pare că o auzise, pentru că a apărut în fugă din tufişuri şi s-a alăturat puiului, într-o dovadă de afecţiune. Boit şi-a urmat fidelul companion, însoţindu-i pe cei doi. Cu un picior mângâiat de Hei Hei şi celălalt lins de Wheezy şi Boit, s-a simţit precum un personaj dintr-un film cu animale nebune.

- Bine, băieţi, acum trebuie să plec.

Cu o ultimă mângâiere şi o privire plină de admiraţie, Wheezy şi Boit s-au supus comenzii ei, întorcându-se la locul lor şi întinzându-se la soare.

Hei Hei i-a aruncat o privire. Apoi i-a ciugulit degetele de la picioare.

- Nu! Nu e bine ce faci! Lasă-mă în pace!

Cu o privire ameninţătoare, s-a grăbit spre

maşina ei şi s-a îndreptat spre oraş.

A luat câteva înghiţituri mici din sticla ei de apă în timp ce cutreiera prin magazine. Surprinsă de calitatea excelentă a produselor, a ajuns să cumpere o eşarfă argintie diafană şi o pereche de cercei candclabru cu mărgele turcoaz. Poate că nu erau de firmă, dar i-a plăcut faptul că erau produse unicat şi lucrate manual. Era dificil pentru artiştii locali să îşi câştige existenţa în aceste vremuri când produsele ieftine de serie erau expuse la fiecare colţ de stradă. Şi-a pus în minte să cumpere o grămadă de astfel de obiecte şi să le dea cadou de Crăciun.

S-a îndreptat spre Market, remarcând din nou lipsa clicnţilor. Mirosul unui sortiment de cafea cu vanilie plutea în aer. Zona rezervată produselor gata preparate a încântat-o cu o salată proaspătă de roşii şi mozzarella şi un quiche cu spanac şi brânză gouda, care arăta divin. Din acel rai al mâncării, a luat câteva suplimente pe care să şi le pună în frigider, urmând să le împartă cu Chloe.

A văzut o umbră care a apărut în spatele ei.

- Situaţia nu s-a îmbunătăţit absolut deloc, a spus Fran de parcă ar fi fost cele mai bune prietene şi tocmai o aşteptase să treacă pe acolo. Am scris oferte speciale pe tăbliţa de la intrare, dar nu a venit nimeni. Cu fiecare zi care trece, pierd tot mai mulţi bani. Mi-am investit banii de pensie în această idee şi acum o să ajung pe drumuri cu tor cu pisicile mele, mâncând din gunoaie.

„Fir-ar să fie!” De ce nu putea să intre şi să-şi cumpere de mâncare fără să aibă parte de astfel de drame?

- Niciodată să nu investeşti tot ce ai înrr-o afacere de pe o piaţă atât de dezechilibrată, a spus ea amabilă.

Buza de jos a lui Fran tremura.

- Dar asta încă e profitabilă! s-a grăbit să adauge Mia, rugându-se ca sărmana femeie să nu facă din nou o criză. Te-ai uitat pe Yelp aşa cum ţi-am spus?

- Nu înţeleg nimic de acolo. Nu mă descurc prea bine cu calculatorul şi nu cunosc pe nimeni care să mă ajute. Credeam că, odată deschis, toată lumea va veni în magazinul meu. Nu ştiam că trebuie să fac marketing!

Mia şi-a frecat fruntea şi s-a decis. Acestei femei îi păsa de afacerea ei, iar magazinele locale dispăreau prea repede. Trecuse mult timp de când îşi folosise abilităţile pentru a ajuta şi alţi oameni în afară de celebrităţi sau politicieni.

- Uite, am puţin timp liber. Vrei să te aşezi şi să vizitezi câteva site-uri de pe reţelele de socializare care te pot ajuta?

Femeia s-a luminat.

- Ai vrea să faci asta pentru mine? Ce zici de o ceaşcă de cafea din partea casei? Este proaspăt măcinată, cu boabe de Vanilie Şt o notă dé COCOS.

- De acord.

Mia şi-a pus geanta Michael Kors pe masă şi şi-a scos telefonul. A deschis mai multe aplicaţii şi a dat căutare după site-ul magazinului Market. Era imposibil. A ridicat privirea.

- Fran, care este site-ul tău?

Fran a râs.

- Oh, nu am un site. Asta e o prostie. Toată lumea ştie unde sunt.

- Ce zici de o pagină de Facebook?

Fran s-a încruntat.

- Este doar pentru copiii care vor să posteze fotografii.

Mia şi-a înăbuşit un suspin. Avea să dureze mai mult decât crezuse.

- Să începem cu elementele de bază. îţi voi

crea un site chiar acum. Pot face asta pe telefonul meu, dar ar fi mai uşor de pe un laptop. Ai aşa ceva?

- Asta chiar am!

Fran i-a adus laptopul, iar Mia s-a instalat în faţa lui. Pentru început, avea să facă un site, o pagină de Facebook şi una de Yelp, apoi să continue cu altele. Desigur, trebuia să-i arate lui Fran cum să navigheze şi să-şi posteze ofertele speciale ale zilei. Şi poate că trebuia să iniţieze o sponsorizare pentru acel festival destinat artizanilor locali, pe care îl văzuse promovat peste tot, pentru şi mai multă vizibilitate.

Mintea a început să-i zbârnâie de idei şi s-a apucat de treabă.

II

Ethan a decis să treacă pe la pensiune.

Era curios. Nu o mai văzuse de când se sărutaseră. Crezuse că urma să treacă pe la grajduri pentru a-i dovedi că avea dreptul să-l viziteze şi să-l enerveze, dar nu îşi făcuse apariţia. Nu că ar ti vrut să o vadă. Era doar curios să afle ce punea la cale. Chloe îi spusese că părea ocupată cu munca şi că se oprise în oraş, dar el nu scosese prea multe informaţii de la ea. Adolescenta făcea treabă bună la fermă şi începuse să se prindă cum mergeau lucrurile. Se descurca bine cu caii şi avea o atingere blândă pe care nu aveai de unde s-o înveţi. Singurul moment neplăcut apărea când îi suna telefonul şi se uita la el cu puţină teamă, apoi pleca să vorbească fără s-o audă nimeni. Putea ii un iubit,

dar ceva îl deranja în comportamentul ei. Până acum însă, nu fuseseră probleme. Părea un copil bun.

Ophelia l-a tot bătut la cap să se suie pe acoperiş pentru a fixa unul dintre jgheaburi, care se legăna. Părea a h momentul potrivit să rezolve ce avea de făcut şi să o verifice pe Mia, pentru că era curios ce-i trecea prin cap. Din păcate, alesese momentul greşit pentru a face o oprire la pensiune.

S-a oprit lângă veranda din faţă, unde şase bătrâni erau prinşi într-un joc de cărţi foarte animat. Ceaiul şi prăjiturile se epuizaseră şi ţipau tare unul la altul, în timp ce muzica răsuna în fundal. Suna ca Rihanna. Şi... Eminem?

Probabil era grupul pentru care trebuia să organizeze lecţii de călărie vineri. Ethan s-a oprit, gata să dispară înainte ca ei să-l vadă, dar era deja prea târziu.

- Hei, eşti fratele Opheliei, Ethan?

Femeia în vârstă avea o pasăre care i se iţea de pe creştetul capului în timp ce se apropia să-l întâmpine.

El a răspuns cu un icnet şi s-a forţat să zâmbească politicos.

- Da, eu sunt. O să ne vedem la sfârşitul săptămânii la lecţiile de călărie.
- Vrem să galopăm. Şi asta cât mai repede.

El a strâns din buze.

- O să fac tot ce pot. Nu voiam să vă întrerup jocul. Să aveţi parte de distracţie, vorbim mai târziu!
- Nu, stai! Eu sunt Ethel. Avem nevoie de încă un jucător pentru poker. Ai bani?
- Da, dar sunt aici doar pentru a fixa unul dintre jgheaburi. Sunt sigur că Ophelia abia aşteaptă să joace cu voi.

I s-a alăturat altă femeie, oferindu-i un rânjet ştirb, languros. Privirea ei rătăcea peste corpul

lui sau era totul doar în imaginaţia lui?

- Ophelia a trebuit să plece repede în oraş ca să facă nişte cumpărături. Te aşteptăm, frumosule! Eu sunt Priscilla. Mia vine să ni se alăture. Şi ne place să jucăm în opt, dacă reuşim să-i adunăm pe toţi.
- Mia? Vine şi ea să joace cu voi?
- Da, o cunoşti?

Oh, asta era o veste care picase la fix! Mia juca poker cu un grup de seniori? Trebuia să vadă asta cu ochii lui.

- Sigur. Atunci voi juca o rundă sau două.

Au bătut din palme.

- Te vom aştepta dacă vrei să-ţi dai jos cămaşa şi să re urci pe scară pentru a repara mai întâi jgheabul, a spus Priscilla.

Să-şi *scoată* cămaşa? Auzise de bătrâni perverşi, dar asta era prima dată când se confrunta cu aşa ceva. Ethel a clătinat din cap.

Priscilla, îl sperii! Hai, Ethan, avem totul aranjat pentru joc. Poţi să repari jgheabul după ce jucăm câteva mâini.

Ethan a urcat treptele şi a remarcat că Ophelia Ic pregătise o masă mare ca să se poată desfăşura în voie. Pe masă erau aşezate deja o carafă cu ceai cu gheaţă şi un platou cu prăjituri. într-un pahar se aflau dinţii Priscillei, iar mai multe perechi de ochelari de rezervă erau împrăştiate pe masă. Jetoane roşii şi albastre erau stivuite în grămezi. Au făcut rapid o prezentare a perechilor, discutând lejer în timp ce Ed strângea poturile, aruncându-i lui Ethan priviri suspecte.

- Eşti militar? a mormăit, pasându-i o grămadă de jetoane.
- Da. Cum ţi-ai dat seama?
- Şi eu am fost. Ai acea alură specifică unui soldat.

între ei s-a simţit o undă de simpatie. Şi-a

turnat un pahar de ceai cu gheaţă şi a ridicat privirea când uşa de plasă a început să se mişte.

Mia avea privirea disperată a unei femei care se ruga să găsească o persoană care să o salveze. El i-a răspuns cu un zâmbet văzându-i spaima evidentă de a juca poker la ora 15.00 într-o după-amiază obişnuită din timpul săptămânii cu nişte străini, dar l-a cuprins un sentiment de respect plin de invidie. Ea ar fi putut să spună nu, să nu vină ori să dea dovadă de lipsă totală de maniere. îi permisese lui Ethel să o manipuleze pentru că nu voise să o facă să se simtă prost. Majoritatea femeilor pe care le cunoştea nu iar fi permis niciodată lui Ethel să le schimbe programul la acea oră din zi, indiferent cât de insistentă ar fi fost.

- Tu? Ochii aceia care aveau nuanţe de whisky s-au mărit din cauza şocului, dar şi din pricina spaimei. Ce faci aici?

S-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat gleznele.

- Mă bucur să te văd, Mia. A trecut destulă vreme. Ea l-a iscodit cu privirea, căutând sensul ascuns al comentariului lui. încerc sa mă distrez puţin jucând poker.

- A pus şi partea ei de bani, a şoptit Dolly fericită, încasează-i banii, Ed!

- Mia, este nevoie să-ţi spun care sunt regulile? a întrebat Ethan inocent. Pokerul este un joc atât de dur! Ai idee cum se joacă?

Privirea ei s-a îngustat cu un strop de răutate. La naiba, era sexy!

- Bineînţeles că ştiu să joc. Am al şaselea simţ când este vorba despre o cacealma, o miros imediat.

Priscilla a chicotit.

- Bine, îmi place când avem parte de un joc pătimaş. Am fost nevoiţi să renunţăm la câţiva jucători de-a lungul timpului pentru că erau

plictisitori.

Ed s-a aplecat peste jetoanele Miei.

- Câteva reguli de bază: alegerea dealenilui. Poturile se stabilesc de la început. Nu folosim jokeri. Nu împrumutăm bani unul de la celălalt. Nu trişăm când facem pariuri. Aţi înţeles?

Ethan a strâns din buze şi a încuviinţat din cap.

- Am înţeles.

A încuviinţat şi Mia din cap.

- Am înţeles.

- la o prăjitură, dragă, a spus Ethel, planând peste una dintre creaţiile Opheliei.

Exagerat de mari, lipicioase şi pline de bucăţi de ciocolată, făceau să dispară orice proastă dispoziţie. Teroarea pură a pătruns în fiecare linie de expresie de pe chipul ei.

- N-n-nu, mulţumesc.

Ethan a observat că degetele îi tremurau, iar nările îi fremătau uşor, de parcă ar fi încercat să inhaleze toacă aroma ciocolatei. La naiba, când avea de gând femeia aceasta să-şi permită nişte plăceri atât de simple? A luat una, a rupt-o în jumătate şi i-a întins o bucată.

- Mănâncă prăjitura, Mia, i-a spus el pe un ton categoric.

Ea şi-a încnicişat braţele la piept şi a zâmbit. Drăgăstos..

- Nu, mulţumesc.

- O să-ţi placă.

- Poate mai târziu.

S-au uitat unul la altul într-o provocare ridicolă până când Fred a strigat:

- Faceţi pariurile!

Priscilla a bătut din palme, a întins mâna şi şi-a pus proteza dentară. Ed a început să împartă cărţile.

-Jucăm cu cinci cărţi.

Privirile li s-au despărţit, dar nu se terminase. Nici pe departe.

Ethan jucase mult poker în viaţa lui. În misiuni, un pachet de cărţi îl ajutâsC Sa risipească plictiseala şi să stabilească o conexiune cu colegii. învăţase din propriile greşeli – pierzând o grămadă de bani – cum să blufeze fără să fie descoperit, când să renunţe şi când să dea lovitura. A analizat rapid jucătorii de la masă şi a observat câteva detalii după runda a doua.

Ed era precaut şi nu-i plăcea riscul. Priscilla şi Ethel au pariat doar pentru a se distra. Fred era prea relaxat. Adevăraţii rechini erau Dolly, Pete şi Mia.

Erau îndrăzneţi, pricepuţi şi şi-au schimbat jocul suficient de mult cât să-l ameţească de-a dreptul. Dar, treptat, folosindu-se de roate tacticile pe care le învăţase, a scos-o pe Dolly din joc până când aceasta a cedat. L-a considerat pe Pete principalul său adversar, dar bărbatul a început să-şi piardă concentrarea, abătându-şi privirea din cărţi şi căpătând o privire ciudată, sticloasă, care îi era extrem de cunoscută.

Ethan s-a uitat la Priscilla. Femeia stătea aplecată peste masă, oferindu-i soţului ei o imagine generoasă a sânilor. Ethan s-a smucit înapoi, aproape vărsându-şi ceaiul şi dorindu-şi să-şi şteargă definitiv această imagine de pe retină.

- Ce s-a întâmplat? a întrebat Mia.

Ethan a oftat.

- Pete? Nu crezi că ar fi mai bine să te scuzi şi să re ridici de la masă?

Priscilla a chicotit.

Pete s-a ridicat.

- Mă retrag, a anunţat el. Şi-a luat de mână soţia şi a târât-o înăuntru. Am obosit. Avem nevoie de un pui de somn.

S-a trântit uşa. Mia a rămas cu gura căscată când în sfârşit şi-a dat seama despre ce era vorba.

- Aceeaşi poveste, a spuse Ethel. Iar şi-o trag.

Mia a simţit cum se sufocă.

- Presupun că aţi rămas doar voi doi, a spus Fred.

Ethan şi-a evaluat ultimul adversar şi a aruncat un jeton.

- Măresc potul la cinci.

Ea nu a clipit nici o secundă şi nici nu şi-a schimbat expresia. Oja ei strălucitoare sclipea.

- Şi eu.

- Ce ai? a întrebat-o.

Şi-a întins cărţile într-un evantai perfect.

-Trei regi.

„Ticăloasa!" Fără nici un dubiu, le avusese în mână când mai ceruse o carte.

- Frumos. Două perechi.

Ea a întins mâna şi a tras jetoanele fără ezitare, fără a arăta nici măcar o fărâmă de entuziasm pentru victorie. Oh, era bună! Dar el era şi mai bun. Şi avea un plan.

- De ce nu facem lucrurile mai interesante pentru câştigul final? i-a anincat-o el. Ce zici de un pariu?

Ea i-a aruncat o privire suspicioasă.

-Ce fel de pariu?

- Dacă câştig, mergi cu mine la festivalul de brioşe.

Dolly a pufnit.

- Vrea să obţină o întâlnire cu ea, i-a şoptit ea lui Ethel.

Ethel a oftat.

- Ce romantic!

- Poftim? a ţipat Mia. De ce naiba ai vrea să mergi cu mine la un festival de brioşe?

El a afişat o expresie îndurerară aproape perfectă.

- Cum adică? Ştii că sunt îndrăgostit de tine de atâta vreme. Mi-ar plăcea să te duc la festival.

Fred a râs.

- Oh, e bun! Chiar e bun. De ce nu-i dai o

încercând din răsputeri să nu râdă de expresia ei uluită,

Ethan a ştiut care a fost momentul în care ea şi-a dat seama că totul fusese plănuit. Simţea entuziasmul în jurul ei. Ethel şi Dolly o îndemnau să aibă milă de sentimentele lui, oftând de-a binelea când au auzit ideea lui romantică de a încerca să obţină o întâlnire. S-a simţit atât de bine, încât aproape că nu a observat strălucirea tăioasă a răzbunării din ochii lui aurii. Aproape.

- Oh, Ce drăguţ din parteâ ta, Ethan! a 2tS Cil, calmându-se ca să nu se dea în spectacol de faţa cu toată lumea. Chiar i-a aruncat o privire fluturând din gene. Sunt de acord. Dar, dacă câştig, vreau şi eu ceva de la tine.

-Ce?

Zâmbetul ei era letal.

Ethel mi-a spus cât de mult îşi doresc să vadă piesa Mama Mia la Westchestcr Dinner Theater sâmbătă seară, dar ar avea nevoie de cineva care să-i ducă până acolo cu maşina. Nu au găsit pe nimeni căruia să-i surâdă ideea să conducă seara, iar locul cu pricina se află la peste o oră distanţă. Pentru că ştiu cât de mult adori musicalurile, cred că ar fi minunat dacă ai

accepta să-i duci chiar tu.

Sfinte Sisoe! Era malefică. Femeia a reuşit chiar să-l privească cu inocenţă în timp ce flutura din gene.

Ethel a ţipat:

- Ce pariu grozav! Mulţumesc, Mia, a fost atât de drăguţ din partea ta!
- Cu plăcere. Ei, Ethan, ce zici, eşti de acord?

Trebuia să ridice miza. S-a aplecat şi a fixat-o cu privirea.

- Bine. Har mai există o clauză pentru întâlnirea noastră la festivalul de brioşe.

Ea a clipit. Măcar văzuse că era precaută.

- Care?
- Trebuie să mănânci brioşele. Câte îţi spun cu.

Ea s-a albit la faţă. El observase cât de mult tânjea ea să mănânce dulciuri şi cât de înspăimântată era ca nu cumva să scape situaţia de sub control. Atunci a ştiut că trebuia să o privească mâncând o prăjitură. Ar fi fost o experienţă orgasmică. Pentru amândoi. Ea a strâns din dinţi, dar a reuşit să încuviinţeze din cap.

- Sunt de acord.
- Ne-am înţeles. Eu fac cărţile. Jucăm cu cinci cărţi. Poturile se fac înainte.

Într-o tăcere aproape ursuză, ea şi-a aruncat jetoanele pe masă, dar el ştia că trebuia să o urmărească cu atenţie. Această rundă era absolut crucială. Nici în ruptul capului nu avea de gând să însoţească un grup de seniori ca să vadă Mdnw Mia. Orgoliul lui masculin ar fi fost complet distrus.

Următoarele două mâini s-au dovedit a fi doar nişte cărţi de care nu avea nevoie. El a închis prima rundă, ea pe următoarea. în a treia rundă, s-a relaxat la vederea a două dame. O privire aruncată peste masă i-a spus că şi ca primise

nişte cărţi interesante.

Ea a pus jos o carte. El a pus două. Tensiunea a crescut în aer. I-a studiat chipul, observând micul tic al sprâncenei ei drepte. Da, avea o mână decentă. întrebarea ar fi fost dacă a ei era mai bună. Deoarece era runda finală, nu s-au mai făcut alte pariuri.

Trei dame.

El a simţit cum începea să transpire. Adevărata miză nu era teancul semeţ de jetoane care trona în mijlocul mesei şi amândoi ştiau asta. Dar la naiba dacă lăsa să se vadă ceva pe chipul ei rece şi calm! Se părea că runda era închisă.

- E momentul să te etalezi. Ce ai?

Umbra unui zâmbet i-a curbat buzele pline, roz, distrăgându-i atenţia pentru o secundă. Era şi mai rău acum, când ştia ce gust aveau. Cum se făcea că gura ei avea o dulceaţă de zahăr din moment ce îşi impusese să nu se atingă de el?

- Două perechi. Aşi, a răspuns ea.

Era o mână bună, dar nu suficient de bună. El savura senzaţia de uşurare pură nu numai pentru că scăpase de drumul la un musical, ci şi pentru că avea ocazia s-o vadă mâncând brioşe.

- Grozav! Dar eu am trei dame.

Cei din jur au izbucnit în aplauze. Ed l-a lovit pe spate şi a mormăit aprobator. Dolly a mângâiat-o pe Mia pe mână, în semn de simpatie.

- Măcar te vei alege cu o întâlnire din toate astea, a şoptit Dolly. Este un tip drăguţ.

Ethan a încercat să nu fie ofensat de expresia îngrozită de pe chipul Miei. Femeia putea distruge cu uşurinţă orgoliul unui bărbat. S-a ridicat de pe scaun şi s-a întins.

- A fost o plăcere să joc cu voi. O să repar jgheabul acela şi ne vom întâlni cu toţii vineri pentru lecţii, a zis el. Mă însoţeşti, Mia?

Deodată, Priscilla şi Pete s-au năpustit pe

verandă de pe uşa din faţă.

- Cine a câştigat? a întrebat Priscilla.

Pete avea un rânjet tâmp pe figură. Ambii aveau feţele transpirate şi străluceau de fericire.

La naiba, aveau parte de mai multă acţiune decât el!

Ethel a oftat.

- Ethan a câştigat şi o duce pe Mia la o întâlnire la festivalul brioşelor. Pris, ţi-ai pus bluza invers.

Priscilla a privit în jos şi a chicotit.

- Hopa!

Mia a sărit de pe scaun.

-Te însoţesc afară!

Ethan a condus-o în spatele casei, unde o salcie mare plângătoare îi proteja de arşiţa soarelui. Grădina plină cu legume a Opheliei oferea o imagine plină de culori şi de arome puternice, fiind protejată cu grijă de un gard pentru a ţine departe intruşii. El a deschis scara pe care o scosese mai devreme şi a început să scotocească în cutia cu scule.

- Ai jucat murdar, i-a spus ea cu mâinile încrucişate la piept.

El a încercat să nu se uite la linia perfectă a sânilor ei care se întrezăreau suh mătasea cremoasă a topului. îl ardeau buricele degetelor, amintindu-şi de curba dulce a greutăţii lor, de vârfurile dure ale sfârcurilor ei lipite de pieptul lui. Şi-a înăbuşit un geamăt şi s-a concentrat pentru a lua din cutie uneltele potrivite.

- Pentru că vreau să te duc la festivalul brioşelor? Ai dreptate. Sunt un ticălos oribil.

Ea practic clocotea, făcându-l să-şi dorească şi mai tare să o ia în braţe şi să-i canalizeze toată acea energie într-un mod cu totul diferit.

- Ţi-ai bătut joc de mine. Nici măcar nu mă placi. Vrei doar să mănânc prăjituri!

- Ba te plac, a mormăit el.

Dumnezeule, de ce a simţit cum pielea îi lua dintr- odată foc? S-a întors şi a urcat pe scară, întrebându-se ce se întâmpla cu el. La Hollywood i se dusese vestea pentru farmecul irezistibil şi avusese parte de femei care îl sorbeau din priviri. Acum, se comporta ca un adolescent stingher. îi *plăcea* de ca?

- Când ai mâncat plăcinta aceea cu mere, ai devenit altă persoană. Te-ai relaxat. Păreai fericită. Şi nu ai mai fost aşa de...

- Aşa cum?

Vocea ei trăda suspiciunea.

- Crispată.

A pufnit nervoasa spre el. Apoi s-a lansat într-o tiradă care lui îi aducea aminte de crizele de nervi ale lui Donald Duck, aşa că a profitat de ocazie pentru a bate cuiele, iar zgomotul ciocanului i-a acoperit peroraţia. A mai verificat o dată dacă jgheabul era bine fixat şi s-a întors spre ea s-o asculte.

- ... nepoliticos, şi nu este treaba ta ce mănânc sau nu, iar felul în care încerci să mă hărţuieşti...

- Uite ce e, prinţesă, şmecheria aia cu Mama Mia a demonstrat cât de departe poţi să mergi. Aşa că nu-mi vorbi mie despre jocuri murdare!

- Ethel a spus că are nevoie de un şofer. încercam doar să fiu drăguţă.

- Sigur. În plus, cred că ai vrut în mod deliberat să pierzi.

Ea a rămas cu gura căscată. Şi au luat-o de la capăt.

- Despre ce vorbeşti?

El a coborât de pe scară, şi-a pus uneltele la loc şi a închis cutia, apoi i-a zâmbit ironic.

- Ai fi putut să renunţi din nou la mâna pe care o aveai. în schimb, ai preferat să rămâi cu o mână mai slabă. Poate că ţi-ai dorit o întâlnire cu mine, dar ţi-a fost prea ruşine să recunoşti că asta urmăreşti de fapt. în acest fel, poţi pretinde

că ai fost forţată s-o faci.

Pielea i s-a îmbujorat, iar ochii ei aurii au început să arunce flăcări.

- Eşti nebun, a răbufnit ea. Urăsc să-mi petrec timpul în compania ta!

Ah, reacţia ta este puţin cam exagerată. Ascultă, nu mă deranjează asta. îmi place să fiu urmărit. Este o senzaţie plăcută.

Era atât de nervoasă, încât părea că nu-şi mai găsea cuvintele. El simţea că încântarea începea să-i pulseze în vene. Practic, zburau scântei din trupul ei. Era acelaşi tip de chimie care se declanşase când se sărutaseră. Dacă o ducea în pat, oare ardeau amândoi?

- Asta este o declaraţie de război, călăreţule! a reuşit ea să spună în cele din urmă. Să-ţi fie foarte clar.

A plecat, cu capul sus şi cu pumnii strânşi în lateral.

- Ne vedem sâmbătă! a strigat el. Oh, şi să-ţi pui ceva frumos pe tine.

Ethan a clătinat din cap. Femeia avea să-i însufleţească
vara.

12

Oh, era atât de arogant!

Mia spumega de furie în timp ce se întorcea în camera ei. Veranda era goală – probabil noii ei prieteni plecaseră să se destrăbăleze prin oraş iar ea tot nu îşi putea scoate acel sărut blestemat din minte.

O întâlnire. „Pe naiba!” Nu voia să meargă la

întâlnire cu Ethan Bishop. Era o pacoste. Sigur, făcuse parte din Forţele Speciale şi punea vieţile altora mai presus decât pe a lui. Sigur, fusese bodyguard şi părea să aibă un instinct de protecţie dus la extrem, facând-o să simtă un gol în stomac. Sigur, era sexy, chiar şi cu barba lui Je Grizzly Adam.s.

Dar nu era genul ei. În august, avea să iasă din văgăuna asta de provincie şi să revină în oraş, unde situaţia era sub control şi totul căpăta sens, unde ea hotăra cu cine avea chef sau nu să se culce, conform propriilor reguli.

Poate că ar fi fost mai bine să petreacă ceva timp cu Chloe. Tatăl ei o suna la câteva zile pentru a se interesa de soarta fetei, dar Mia se gândea că fiica lui simţea că făcea asta doar pentru a bifa încă un punct de pe agenda lui zilnică. Făcuse ore suplimentare la grajd, aşa că Ethan îi dăduse ziua liberă.

Mia a bătut la uşă. Au trecut câteva clipe până să-i deschidă.

- Hei! Cum merge?

Chloe a ridicat din umeri. Părul ei violet era prins în nişte cozi împletite care-i încadrau faţa. Inelul din sprânceană licărea în lumină. Purta o pereche de blugi scurţi minusculi şi rrei maiouri multicolore puse unul peste altul, cu bretele subţiri. Unghiile îi erau vopsite în negru.

- Bine.
- Vrei să mergi în oraş cu mine? M-am gândit că re plictiseşti. Am putea tace nişte cumpărături.

Chloe a aruncat o privire critică spre ţinuta clasică şi elegantă a Miei şi a zâmbit. Politicos.

- Nu, mulţumesc. Prietenii mei au sunat că vin să mă ia şi deja sunt destul de aproape.

Mia a început să se simtă inconfortabil. Aceasta era partea pe care o ura. Ii promisese lui Jonathan că avea să o ferească pe fiica lui de

necazuri, dar era la facultate, pentru numele lui Dumnezeu! Trebuia să aibă o viaţă, iar această pensiune începea să fie ca o închisoare, aşa cum o descrisese Chloe de la bun început.

- OK. Să-ţi verifici mobilul din când în când în caz că îţi trimit vreun mesaj.

Chloe şi-a dat ochii peste cap, dar a încuviinţat.

-Sigur.

Tonul ei mustea de sarcasm, dar Mia se simţea mulţumită de orice tip de consimţământ.

- Tatăl tău a spus că va încerca să vină weekendul viitor să te viziteze.

Expresia ei s-a schimbat brusc. Ochii ei albaştri superbi au împietrit, iar Miei i s-a rupt sufletul când a observat resentimentul evident.

- Spune-i „nu, mulţumesc”. Dacă îl urmăresc paparazzii şi află că fiica lui infractoare a fost ţinută departe de ochii lumii? La revedere post de primar al New Yorkului!

- Eşti mai importantă pentru el decât postul de primar, Chloe, a spus ea.

- Sigur nu te culci cu el? îl aperi de parcă ai face-o.

Mia şi-a mijit privirea.

- Sunt sigură. Este clientul meu şi cred că e un om bun. IV asemenea, ştiu că este înnebunit după tine şi nu ştia cum să se descurce când ai avut probleme. Este bărbat.

Bărbaţii nu sunt foarte buni când vine vorba de gestionarea emoţiilor.

Acea remarcă i-a adus un uşor zâmbet pe buze.

Era deja la jumătatea drumului spre uşă când a avut un moment de inspiraţie.

- Hei, se organizează un festival de brioşe sâmbătă! Ethan a pomenit ceva de asta. Vrei să mergi?

Fata a ridicat din umeri.

- Cred că da. Nu prea e mare lucru de făcut pe aici.

-Grozav!

S-a îndreptat spre camera ei. „Să te vedem acum, Ethan!” Nu putea h vorba despre o întâlnire oficială cu Chloe alături. Trebuia să demonstreze că nu era interesată să petreacă nici un minut în plus în compania acestui individ. Echipa Golden Girls nu avea nevoie de altă muniţie pentru a încerca să-i cupleze, altfel ar fi înnebunit-o în următoarele două săptămâni.

Nişte hohote puternice de râs şi câteva înjurături au răzbătut de jos până la fereastra ei deschisă. Şi-a scos capul afară să vadă ce se întâmplă.

O maşină neagră şi lovită era parcată afară. Trei puşti strigau după Chloe, sprijinindu-se de partea laterală a maşinii, aruncând scrumul de ţigară pe trotuar. Cei doi băieţi erau tatuaţi, cu pantaloni scurţi şi largi atârnând până peste genunchi şi cu piercinguri mari şi rotunde în urechi. Cu siguranţă erau mai mari. Singura fată din grup avea părul roz strălucitor, tuns în scări şi purta pantaloni scurţi din denim, sandale cu platformă şi o cămaşă neagră decoltată.

Mia s-a încruntat. Aceştia erau prietenii lui Chloe? Instinctul i-a spus să coboare şi să facă prezentările. Venise aici să aibă grijă de Chloe şi, deşi nu-i convenea să joace rolul de paznic, îi datora asta lui Jonathan.

A coborât scările repede, îndreptându-se spre maşină aproape în acelaşi moment în care Chloe a ajuns la prietenii ei. Mia a afişat un zâmbet strălucitor în timp ce i-a abordat.

- Salut, băieţi! Eu sunt Mia, mătuşa lui Chloe. Ce mai faceţi?

Ochii lui Chloe s-au mărit de groază. În ochii ei albaştri a licărit o urmă de panică înainte ca ea să-şi plece rapid capul, mormăind ceva doar pentru sine. De ce îi era atât de frică să-şi prezinte prietenii? Era doar o atitudine

adolescentină, izvorâtă din jenă? Sau era ceva mai mult?

Primul tip părea plictisit, în timp ce al doilea aruncă o privire. De aproape semănau, cu părul scurt şi ţepos şi ochi căprui. Erau fraţi?

- Hei, a salutat-o unul dintre ei. Tu eşti cea care-i păzeşte fundul lui Chloe, nu?

Mia a clipit.

- Cred că este un mod interesant de a spune asta. Cum te cheamă?
- Eu sunt Anthony, iar el este Ben.
- încântată de cunoştinţă!

Ben nu s-a obosit să-i răspundă. Dumnezeule, cât de mult ura mitocănia!

- Eşti gata sau nu, Chloe? a întrebat-o el nervos.

Mia l-a ignorat şi şi-a îndreptat atenţia spre fata cu părul roz.

-Şi tu eşti?

Fata s-a încruntat.

- Theresa.
- încântată de cunoştinţă! Unde mergeţi?
- Afară, a spus Theresa. Doar dacă nu trebuie să semneze vreo hârtie ca să poată pleca din văgăuna asta.

Chloe a apucat-o pe Theresa de braţ şi a târât-o în maşină.

- Facem o excursie la Minnewaska. Nu, băieţi?
- Da, aşa este, a spus Anthony zâmbind. îmi pare bine că te-am cunoscut!
- Şi nu luaţi la voi nici o sticlă cu apă? i-a provocat Mia. A observat că în acea clipă Chloe s-a înroşit la faţă şi a simţit că se întâmpla ceva cu ea. Sfinte Sisoe, chiar avea de gând s-o lase pe fiica lui Lake să plece cu această gaşcă de delincvenţi minori?
- Ne oprim să cumpărăm de la magazin, i-a replicat Chloe disperată, urcându-se pe bancheta

din spate. Nu mă aştepta!

- Chloe, nu ştiu ce sa spun despre toate acestea...

Şi-a dat seama că făcuse o greşeală în momentul în care rostise acele cuvinte. Chloe practic a mârâit spre ea.

- Eu ştiu. Nu mă poţi ţine închisă cu o adunătură de bătrâni toată vara. Am plecat. Ne vedem mai târziu.

Ben a bătut palma cu ea de pe scaunul şoferului şi a demarat cu un scrâşnet de roţi.

Mia şi-a muşcat buzele şi s-a luptat cu panica, tensionându-se. La naiba, ar fi trebuit să citească nişte cărţi de parenting pentru adolescenţi! Se părea că prima regulă era că, în momentul în care îi provocai, se transformau în nişte monştri.

Dar avea 19 ani şi trebuia să se descurce singură. Atât timp cât nu intra în necazuri, cum ar fi putut să o forţeze să rămână?

Nu-i plăceau prietenii lui Chloe. Nu că i-ar fi plăcut să emită judecăţi doar pe baza aparenţelor, dar instinctul ei o avertiza că era ceva în neregulă. Erau probleme. Chloe era un copil bun. Mia văzuse cum se comportase cu caii la fermă. Era relaxată şi deschisă. Fata chiar răsese! Dar când o văzuse în grupul acela, i se păruse că nu se simţea în largul ei, de parcă ar fi fost forţată să fie cu ei.

Abţinându-se să nu scoată un sunet de exasperare, Mia a decis să încerce să discute cu Chloe când avea să se întoarcă. Şi avea să îl sune pe Jonathan în seara aceea ca să se asigure că urma să vină în weekend. Spera ca el să reuşească să poarte o discuţie sinceră cu fiica lui şi să îndrepte lucrurile. Mia şi-a luat poşeta şi s-a îndreptat spre oraş. Era timpul să meargă să cumpere nişte haine de proastă calitate.

„Pentru a fi cu adevărat drăguţă.”

13

Ethan s-a străduit din răsputeri să nu râdă când a zărit-o pe Mia stând pe veranda din faţă aşteptându-1. Se aşteptase ca ea să dea altă turnură acestei „întâlniri” pe care el o pusese la cale, dar trebuia să recunoască faptul că reuşise să-l surprindă. Chloe stătea lângă ea, cu părul violet strălucind în lumina soarelui şi cu bocancii militari de firmă sprijiniţi de marginea mesei de răchită. Mia se dovedise a fi destul de inteligentă încât să aducă o însoţitoare.

„Frumos jucat!”

Dar partea cea mai bună? Ţinuta ei. Era evident că se străduise să-i arate cât se putea de limpede că nu era interesată să-l impresioneze. în schimb, strădania ci avusese efectul invers asupra lui. Arăta teribil de atrăgătoare. Păml îi era împletit în două codiţe foarte bine strânse. Tricoul simplu roz cu buzunare avea un decolteu adânc şi era mai mare cu două mărimi. Blugii cu manşetă îi veneau până la genunchi. în picioare avea nişte şlapi viu coloraţi, cu model hawaiian, pe care sigur îi cumpărase de la magazinul cu produse ieftine din oraş. Doar faptul că ieşise să facă cumpărături special pentru această întâlnire îi spunea tot ce ar fi vrut să ştie.

îl dorea.

Trebuia doar să vadă cum să procedeze în continuare.

- Chloe, mă bucur că ni te alături astăzi. Speram că Mia te va invita şi pe tine.

Adolescenta a sărit de pe scaun.

- Mulţumesc, nu mă pot abţine când vine vorba de brioşe. Hei, te-ai bărbierit! Arăţi fantastic.

A ridicat involuntar mâna ca să-şi frece pielea proaspăt bărbierită.

- Da, era timpul. Vom lua camioneta – vrei s-o porneşti pentru mine?
- Sigur.

El i-a aruncat cheile, iar ea s-a repezit pe scări. Mia încă nu scosese nici un cuvânt, aşa că s-a uitat spre ea, pregătit pentru o glumă inteligentă legată de dispariţia bărbii. Apoi a îngheţat. Ea îl privea cu o dorinţă pură, nedisimulată. în câteva momente, mădularul i s-a întărit $i stomacul i s-a strâns de parcă ar fi încasat un pumn. Ochii aceia de tigroaică i-au cutreierat chipul, sorbindu-l din priviri cu o sete pe care nu părea capabilă să o ascundă. Atracţia sexuală plutea în aer, făcând să sară scântei în jurul lor. A strâns din dinţi şi şi-a reprimat impulsul de a merge la ea, de a o trage în braţe şi de a o săruta. O tăcere dureroasă s-a aşternut între ei, vibrând de o dorinţă nerostită.

- Barba ta, a şoptit ea. Şi-a dres glasul, de parcă încerca din nou să vorbească. S-a dus.
- Da. îţi pl ace?

Ea nu a răspuns. Limba i s-a ivit printre dinţi şi a şters buza de jos. Privirea lui a ţintuit-o pe a ei, refuzând să o lase să-i scape.

- Arăţi... diferit.

El a simţit o satisfacţie care i-a dat fiori. Ei îi plăcea. Orgoliul masculin a urlat de bucurie. S-a întrebat cum ar fi fost să stea gol în faţa ei şi să se desfete cu toată acea plăcere feminină.

- Acelaşi lucru pot să spun despre tine.

O încruntare i-a ridat fruntea.

- Nu-ţi plac ţoalele astea noi?

I-a apărut un zâmbet pe buze.

- îmi plac de mor. Arăţi sexy. Accesibilă.

Ea a rămas cu gura căscată.

- Arăt oribil!
- Asta e problema cu femeile. Habar nu au ce-şi doreşte cu adevărat un bărbat. Hai să mergem să te îngrăşăm, prinţesă!

A strâns din buze într-un gest de nemulţumire la răspunsul lui, dar a coborât treptele verandei şi a trecut pe lângă el precum o regină.

- Vreau să stau doar o oră, a spus ea hotărâtă. Nu a fost nici o cerinţă legată de durata acestei ieşiri.
- Camioneta mea. Programul meu.
- Eşti atât de lipsit de maniere!

El şi-a înăbuşit un chicotit, deschizând portiera şi făcându-i loc să intre. A ieşit pe şosea şi a apăsat butonul Bluetooth.

- Ce fel de muzică îţi place, Chloe? a întrebat.
- Probabil nu ai nimic din ce ascult eu, a spus ea oftând.

El a râs.

- Pune-mă la încercare! Sunt mai cool decât crezi.
- Ascult muzică alternativă. îmi plac Airbome Toxic Event, Arctic Monkeys şi Cage the Elephant.
- Acestea sunt numele lor adevărate? a întrebat Mia uluită.

Ethan a apăsat câteva butoane şi a dat volumul mai tare.

- Am ceva pe gustul tău. Cage the Elephant este unul dintre preferatele mele.
- Prietene, sunt surprinsă!
- Sunt încântat, a spus Ethan.
- Sunt confuză, a zis Mia, dar râdea şi clătina din cap.

Au familiarizat-o pe Mia cu frumuseţea muzicii alternative şi au trecut cu maşina pe lângă semnul care anunţa FESTIVALUL BRIOŞELOR, ajungând apoi direct în centrul oraşului Gardiner. Strada principală mică şi pitorească fremăta de activitate, aşa că au oprit pe câmpul unde organizaseră un fel de parcare pentru nesfârşitele şiruri de maşini pe care oraşul le găzduia la diversele ocazii. Standurile

vânzătorilor se întindeau pe toată lungimea drumului, începând de la magazinele obişnuite care vindeau obiecte de artă, haine lucrate manual, cadouri unicat, până la o infinitate de produse alimentare. O casă uriaşă gonflabilă îi aştepta pe copiii entuziasmaţi, formându-se deja o coadă lungă pentru pictura pe faţă. Muzica pop răsuna din nişte instalaţii cu boxe gigantice. Librăria vindea pungi cu cărţi vechi, iar magazinele de antichităţi îşi expuneau marfa pe peluzele vecinilor. Oameni împingeau cărucioare pentru copii, îşi plimbau câini şi marcau evenimentul mâncând prăjituri, în timp ce se bucurau de un weekend de vară, savurând plăcerile simple ale vieţii.

Ethan se aştepta ca nervii să-i cedeze în orice moment. Se părea că nu putea să reziste mulţimii de oameni, în special dacă erau zgomote puternice. în schimb, a simţit linişte sufletească. Se străduise atâţia ani să-şi realizeze visurile şi să aibă parte de momente înălţătoare, care să-i ofere satisfacţia că eforturile lui făcuseră diferenţa. Atinsese multe dintre ţelurile propuse. Ştia asta în adâncul sufletului, deşi coşmarurile îl chinuiau şi sentimentul de vinovăţie încă îl urmărea. Dar ceva din sentimentul de a fi acasă l-a făcut să se simtă ca şi când acesta putea fi locul de care se simţea cel mai legat. îi era dor de cei din echipă şi le resimţea lipsa ca pe o durere fizică, fiind atât de obişnuit cu relaţia de camaraderie între bărbaţi, care făcea parte din activitatea zilnică. Dar, cu fiecare zi petrecută la fermă, intrase treptat într-o rutină care mai degrabă îi făcea plăcere decât îl înspăimânta.

Poate că fusese nevoie să treacă tot acest timp pentru a fi pregătit să se întoarcă acasă.

Paşii i-au devenit mai uşori în timp ce le conducea pe Chloe $i pe Mia pe stradă, arătându-le diverse produse.

- Au brioşe Cookie Monster! a ţipat Chloe, arătând spre o coadă presărată cu adolescenţi şi copii mici. Este preferata mea.

Ethan i-a vârât nişte bancnote în mână.

- Azi fac eu cinste. Du-te şi începe festinul!
- Mulţumesc. Vă ajung din urmă mai târziu.

A ţâşnit de lângă ei cu mai mult entuziasm decât îşi imaginase el, confirmând tendinţele temperamentale ale adolescenţilor.

Mia a clătinat din cap.

- Chiar aşa? Dacă de asta avea nevoie ca să fie fericită, mi-aş fi făcut provizii pentru tot restul verii.
- Sunt mai mult fânul lui Count, dar şi Cookie e fain.
- Nu fi ridicol! Elmo e cel mai tare.

Nu s-a putut abţine să nu o tragă de o codiţă împletită, ceea ce i-a oferit o privelişte care doar a făcut-o mai sexy.

Fără machiaj, el a întrezărit urmele uşoare de pistrui pe care îi acoperea de obicei şi culoarea roz a buzelor naturale. Dacă ar fi fost a lui, el ar fi închis-o şi ar fi ţinut' o goală şi descătuşată de toate aceste convenţii sociale. Ochii aceia aurii s-au mărit.

- La ce te gândeşti? Arăţi... periculos.

$i-a coborât vocea.

- Te provoc să mă întrebi.

Ea a pufnit.

- Visează în continuare! Vreau să arunc o privire la standul cu cărţi.

El a râs, încântat de felul în care îl surprindea mereu. La naiba, era distractiv să flirtezi cu ea!

- După tine.

În următoarea oră, a descoperit că era o împătimită a cărţilor istorice şi politice. Când i-a pus câteva întrebări de cultură generală, l-a impresionat cu memoria ei, înşirând date şi evenimente istorice. Fascinat, a început să-i pună

întrebări şi mai detaliate.

- Al douăzeci şi treilea preşedinte al SUA? a provocat- o el.

- Benjamin Harrison.

- Impresionant! Câţi preşedinţi au murit în timpul mandatului?

l-a numărat pe degetele de la mâini.

- William Henry Harrison. Zachary Taylor. Abe Lincoln. James Garfield. William McKinley. Warren G. Harding. Franklin D. Roosevelt. Şi John F. Kennedy. Opt.

- Ai o diplomă în istorie? a întrebat-o el curios.

- Pregătirea mea este de profesor de istorie, dar nu am vrut să-mi iau doctoratul pentru că nu mi s-a părut suficient de interesant. întreaga mea copilărie a fost marcată de prelegerile tatălui meu despre istoria americană. Canalul History a fost un fel Cartoon Network pentru mine.

în acel moment între ei s-a creat un magnetism care i-a tăiat răsuflarea. îi făcea plăcere să fie în compania unei intelectuale stilate. Sigur, ştia că era expertă în ironii, dar asta îl excita şi mai mult.

- Eşti un şoarece de bibliotecă.

A sunat aproape ca o acuzaţie.

- Nu mai face tam-tam cu asta ca să-mi strici reputaţia. Tu ce preferi?

- Obişnuiam să citesc multe romane cu tematică militară şi thrillere. Tom Clancy, Steve Bcrry, Lee Child, Da vid Baldacci. Oricum, nu am mai reuşit să citesc nimic în ultimul timp. M-am gândit să o încerc pe asta.

- *Seabiscuit – o legenda americană.* Laura Hillenbrand. Este o autoare fabuloasă; încă nu am citit romanul acesta.

- T*-l împrumut. Aceea cum se numeşte?

El a pus degetul pe prima carte din teancul ei. Ea a scos-o afară pentru a-i arăta coperta colorată.

- Melissa Foster. Unul dintre autorii mei preferaţi de romînce. Uneori ai nevoie doar de o poveste de dragoste bună, nu crezi?

El a zâmbit.

- La naiba, chiar aşa este! Hai, am întârziat destul! Este timpul pentru brioşe.

Ea şi-a dat ochii peste cap, dar i-a permis să-i plătească el cărţile, mulţumindu-i politicos. Au pierdut timpul şerpuind printre standuri. El a urmărit-o cu atenţie în timp ce citea fiecare dintre etichetele cu arome precum cea de tort Red Velvet, cea de unt de arahide şi jeleu, de bezele şi morcov. S-a prefăcut că nu era impresionată de exponate, dar când a văzut brioşa de ciocolată cu nucă- de-cocos, el a ştiut că i-a aflat slăbiciunea.

- Nu vrei nimic dulce? a întrebat-o, ştiind deja răspunsul ei.

- Nu chiar. Poate că nu am chef de brioşe astăzi.

Oh, era expertă! Faţa ei a rămas neutră, dar ochii aurii ardeau de poftă. Avea o afinitate pentru fcxxl pom-. Cine şi-ar fi imaginat că putea fi delicios de sexy?

- Ei bine, am de gând să-ţi cumpăr ceva de aici, a anunţat-o el, aşezându-se la rând.

- De aici? a scâncit ea. Panica îi răzbatea din voce. Hm, ce-ar ti dacă am încerca o Cookie Monster?

- Nu, mulţumesc. Am ochit ceva chiar aici.

Pe măsură ce el se apropia, ea a început să se foiască, trăgându-se de tricou, devenind din ce în ce mai jenată, în cele din urma, o femeie veselă, cu o bonetă roşie asortată cu un ruj de un roşu intens, s-a aplecat peste tejghea.

- Cu ce să te servesc, scumpule?

- Vreau două hrioşe din acelea, te rog!

- Am înţeles. Le-a pus într-un recipient de plastic, a luat banii şi i le-a înmânat. Să ai poftă!

Mia a înlemnit. Un nor de tăcere a înconjurat-o în timp ce el o conducea pe o bancă liberă. Ea s-a uitat la brioşe, muşcându-şi buza inferioară din cauza chinului la care era supusă, iar el a întins mâna şi a tras-o în jos să se aşeze lângă el.

- Cum ţi-ai dat seama? a şoptit ea.
- $1 cu pot descoperi o minciună. Cred că, până la urmă, amândoi avem ceva în comun. îmi place nuca-de- cocos.

El i-a întins un şerveţel în poală şi a scos o brioşă. Era o prăjitură de ciocolată de mărime perfectă, acoperită cu nucă-de-cocos mărunţică şi amestecată cu o cremă uşoară şi un moţ de ciocolată deasupra, l-a dat-o, iar degetele ei au tremurat în timp ce ţinea delicat desertul. Pe faţa ei se citea atât de multă dorinţă, încât l-a durut sufletul. De ce îşi refuzase atât de mult timp plăceri atât de simple? Dacă avea să facă un gest merituos în această vară, avea să-i arate acestei femei că un răsfăţ ocazional era un cadou pe care ţi-l oferea viaţa şi pe care nu trebuia să-l iroseşti niciodată.

- Mia?

-Da?

- Mănâncă-ţi brioşa!

Iar ea a făcut-o. El a urmărit fiecare moment preţios şi sfâşietor de senzual al experienţei ei şi s-a întrebat dacă el avea să mai fie vreodată la fel.

Era inimoasă.

întreaga ei fiinţă s-a relaxat în timp ce mânca. Ochii îi străluceau de plăcere şi savura fiecare îmbucătură, lingându-se pe buze pentni a nu irosi ultimul strop de glazură. Un geamăt înfundat i-a scăpat din gât. Corpul ei tremura uşor. Şi, în momentul în care brioşa a fost devorată, a scos un suspin uşor de satisfacţie, care a avut ecou direct în mădularul lui, făcându-l să se tânguie în semn de capitulare.

O voia pe Mia Thrush în patul lui.

Pe jumătate conştientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei, a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea.

- A fost atât de bine!

îi rămăsese în colţul gurii o urmă de ciocolată. S-a întins încet, ştergând-o cu degetul mare. Fixând-o cu privirea, şi-a băgat intenţionat degetul mare în gură şi apoi l-a supt.

Atracţia sexuală a explodat între ei. Imaginile şi sunetele s-au stins în jurul lor, pierzându-şi contururile în timpul acelor minute preţioase ale conexiunii lor perfecte.

- Mia?

-Da?

Vocea ei era o şoaptă. O dorinţă. O întrebare. A avut nevoie de toată voinţa pentru a nu o săruta chiar acolo, ca să poată gusta dulceaţa buzelor şi a limbii ei, amestecate cu ciocolată şi nucă-de-cocos. În schimb, şi-a blocat toţi muşchii şi s-a rugat ca nimeni să nu observe erecţia lui impresionantă.

- Vrei să-mi faci pe plac astăzi?
- Depinde.

El a zâmbit.

- Mă laşi să te hrănesc în după-amiaza asta?

Ea a clipit. Era o rugăminte, nu un ordin. Nu era vorba despre un pariu sau de vreun şiretlic – nimic de genul acesta –, ci despre bucuria de a o privi cum aprecia un festival dintr-un oraş mic şi mâncarea sa uimitoare. Se aştepta la o criză de furie sau la o glumă sarcastică ori să-şi dea ochii peste cap.

-OK.

Ceva s-a schimbat. S-a mişcat. S-a transformat. Nu ştia cum să definească acea senzaţie, dar ştia că nimic nu avea să mai fie vreodată la fel între ei.

- Mulţumesc.

Şi-au zâmbit unul altuia pe o bancă din parc, în

mijlocul unui festival de brioşe. Toată după-amiaza, el i-a oferit diverse soiuri de alimente alese cu grijă de la vânzătorii locali: un măr Gala crocant, proaspăt cules şi stropit cu miere de la Wrights Farm. O lingură de îngheţată de casă cu cireşe negre. Un fursec cu căpşune proaspete şi smântână. O înghiţitură de vin alb Whitecliff Vineyard Awosting rece.

Cu fiecare aliment pe care-l mânca, ea râdea mai relaxată, luându-l de braţ, într-un gest intim care îi plăcea. Timp de câteva ore, s-au lăsat mângâiaţi de razele soarelui ca nişte puşti la prima întâlnire, răsfăţându-se cu toate deliciile expuse în faţa lor, aşteptând să fie savurate. Chloe li s-a alăturat în încercarea lor de a găsi muşcătura perfectă, pe care au găsit-o, în sfârşit, când au gustat ultima brioşă.

Plăcintă CU cremă de banane şi nucă-de-COCoS prăjită.

Până şi Chloe a fost de acord, deşi s-a declarat a fi un fan al ciocolatei.

În cele din urmă, epuizaţi şi cu burţile pline, au luat-o înapoi spre maşină. întreaga ei fiinţă radia de satisfacţie. Dacă ar fi fost femeia lui, ar fi hrănit-o în fiecare zi doar ca să savureze expresia de satisfacţie de pe chipul ei.

în doar câteva ore, înflorise cu totul.

- Mia!

Fran venea spre ei alergând, cu faţa numai un zâmbet fericit. S-a simţit vinovat. La naiba, îi promisese judecătorului Bennett că avea să-şi facă timp să o vadă! Auzise că noua ci afacere nu mergea prea bine şi că ea sperase că el îi putea sugera modalităţi de a o ajuta să facă profit. A deschis gura să-şi ceară scuze, apoi şi-a dat seama că o strigase pe Mia, nu pe el.

O cunoştea pe Mia?

- Bună, Fran! Cele două femei s-au îmbrăţişat. Ce mai faci?

- Grozav! Am primit aprobarea să vând mâncare la festivalul artizanilor locali şi tocmai am fost acceptată şi la Festivalul căpşunelor!
- O mişcare inteligentă! Să postezi evenimentele pe noua pagină pe care am creat-o. Oh, m-am oprit în magazinul Anderson's Hardware şi le-am spus că le vei oferi o reducere dacă îşi comandă prânzul săptămâna aceasta.
- M-au sunat şi m-au anunţat – mulţumesc mult.
- Nici o problemă. Oh, ea este Chloe, nepoata mea. Vara asta, stă la Ophelia cu mine.

Bună, scumpete. încântată de cunoştinţă! Harper mi- a spus că te descurci excelent cu caii. Cred că eşti de mare ajutor.

Dacă Fran ar fi ştiut că fata ispăşea o perioadă de probaţiune, nu i-ar fi spus niciodată toate acestea. Chloe a zâmbit.
- Mulţumesc, îmi place foarte mult. Am savurat mâncarea ta când mi-a adus Mia. Este fabuloasă.
- Mă bucur atât de mult că îţi place!

Ethan urmărea schimbul de replici dintre ele din ce în ce mai confuz. Ce se petrecea aici?
- Hm, salut, Fran.
- Oh, scuze! Bună, Ethan. Ea l-a îmbrăţişat scurt. Unde te-ai ascuns?

S-a foit de pe un picior pe celălalt.
- îmi pare rău, am fost ocupat în ultima vreme. O să trec pe la tine săptămâna asta.

Fran a fluturat o mână în aer.
- Ei bine, eşti oricând binevenit, dar Mia, pur şi simplu, m-a salvat. Pe lângă faptul că mi-a făcut cont pe reţelele de socializare, acum am un site Yclp cu recenzii excelente şi tot mai mulţi vizitatori în fiecare zi. Este un geniu. Eu tor încerc să o plătesc, dar nu vrea să accepte nici un cent.
- Nu îmi ia prea mult din timpul de lucru.

Plăcerea este de partea mea, a răspuns Mia.

- Ei bine, Brian mi-a spus că ieri v-aţi întâlnit şi aţi început o campanie de marketing absolut nouă care să atragă copiii mai mici în magazinul cu benzi desenate. Ştiam că se bazează prea mult pe cei de la colegiu, dar nu a ascultat pe nimeni.
- l-am spus acelaşi lucru. Este încăpăţânat, dar în sfârsit l-am convins sa participe la câteva evenimente pentru copii şi să ofere gratuit reviste cu benzi desenate. Lucrez ia planul lui de marketing.

Ethan şi-a dres glasul. Brian nu îi suferea pe cei din afara cercului său de cunoscuti sau pe oricine îi spunea cum să-şi conducă afacerea. Era morocănos, mic Jc statură şi zâmbea rar. Abilităţile lui de a intcracţiona cu clienţii erau deplorabile. Acum o lăsa pe Mia să-l ajute?

- Brian a apelat la tine să-l ajuţi? a întrebat-o.
- Da. A auzit de Fran şi mi-a cerut părerea, l-am oferit- o, i-au displăcut toate sugestiile mele şi a plecat supărat.
- S-a purtat urât cu tine? a întrebat-o el.

I-ar fi dat personal un şut în fund lui Brian dacă i-ar fi spus ceva urât Miei.

Ea a râs.

- Oh, nu, sub înfăţişarea aceea morocănoasă este doar un ursuleţ de pluş. M-a sunat mai târziu să-şi ceară scuze şi m-a întrebat dacă pot să-l ajut. Chiar este un tip drăguţ.

Erau multe cuvinte care îl puteau descrie pe Brian, dar *drăguţ* nu se număra printre ele. în tot acest timp, habar nu avusese că ea mergea des în oraş, darămite că intcracţiona cu toată lumea.

- Ei bine, eşti o minune la casa omului, a spus Fran. Vrea şi Bea de la restaurant să vorbească cu tine – ai apucat să mănânci acolo? Are un local foarte popular. Mai staţi un minut, ar trebui să fie prin preajmă; lasă-ină să-i scriu şi să-i spun să vină şi ea aici.

- Nu, trebuie să plec! a răbufnit Chloe pe neaşteptate.

S-au întors spre ea. Ethan a observat că pielea îi devenise palidă şi că începuse să se uite în jur panicată.

- Putem pleca, te rog? Mi-am făcut planuri cu prietenii mei în seara asta şi se face târziu.

Ethan s-a încruntat. Altceva se întâmplase cu ea. Ce o speriase?

- îmi pare rău, Fran, data viitoare. Deja suntem aici de câteva ore, a spus Mia.

- Desigur. îţi mulţumesc încă o dată. Şi ne vedem mai târziu.

Şi-au luat rămas-hun şi s-au îndreptat spre camionetă. Chloe a părut că s-a mai calmat în momentul în care au urcat în maşină şi s-au întors la pensiune, ascultând Arctic Monkeys, în timp ce Mia implora să aibă şi ca dreptul la o dedicaţie muzicală. Păcat că ei îi plăcea Adam Levine. Pur şi simplu, nu era corect.

El a parcat camioneta şi şi-a luat rămas-hun de la Chloe, care a fugit cu telefonul strâns în mână.

- Ai apucat să-i cunoşti prietenii? a întrebat-o el într-o doară.

- Da, dar Chloe s-a speriat, iar Jonathan a spus doar să fiu cu ochii pe ea. Trebuie să am grijă să nu pun presiune prea mare. M-am gândit că trebuie să-i las un pic de spaţiu.

- Inteligent. Eram doar curios. Ştii dacă arc un iubit?

- Am întrebat-o o dată la prânz şi a spus că nu. Ani crezut-o. De ce?

- Nimic. Doar că instinctul îmi spune că o îngrijorează ceva.

- Tatăl ei vine în weekendul viitor, aşa că voi vorbi cu el despre asta.

- Bună idee! S-au oprit în faţa pensiunii. Vrei să mă conduci până la bungalow?

Asta a făcut-o să râdă cu poftă. Lui îi plăcea

sunetul gutural, plin de bucurie.

- încerci să închei această întâlnire într-o notă oficială?
- Poate.
- M-ai condus deja la uşa mea, a subliniat ea.
- într -o lume tradiţională, acestea sunt regulile. Dar tu. Mia Thrush, nu ai nici măcar o bucăţică tradiţională în corpul tău. Şi aş vrea să petrec mai mult timp cu tine.

Se părea că vorbele lui o luaseră pe nepregătite. Ea a făcut un pas înapoi, cercetându-t chipul pentru a afla răspunsul la propriile dileme. El s-a întrebat dacă ea avea de gând să se retragă şi să se ascundă în spatele zidului de sarcasm şi de ironii pe care-l ridicase între ei, dar l-a surprins încuviinţând din cap.

- După tine.

Au mers într-o tăcere confortabilă. Bondarii graşi săreau din floare în floare, bâzâind în extaz de la prea mult polen. Soarele le bătea puternic pe umeri, dar vântul slab le mai răcorea trupurile înfierbântate, făcând să freamăte copacii, care păreau a şopti în liniştea pădurii. Paşii lor urmau poteca întortocheată în acelaşi ritm.

- Cum a fost copilăria ta aici? l-a întrebat.
- Liniştită. Părinţii mei au muncit din greu pentru a construi pensiunea, dar ne-am pierdut tatăl prea devreme din cauza unui atac de cord. După aceea, mama a vrut cu tot dinadinsul să facă din această pensiune o afacere de succes, iar mai târziu a adăugat activitatea de salvare a cailor. Eu şi surorile mele ne-am plâns că nu ne-a fost la fel de Uşor ca altor Copii. Avea pretenţia să ne trezim devreme, să facem diverse treburi, să ajutăm la bunul mers al afacerii. A fost severă. Dar iubitoare. Şi corectă.
- Pare să fi fost o persoană uimitoare.

El a zâmbit, lovit de un val cald de amintiri plăcute.

- Da. Aşa a fost. Desigur, aveam planuri mai mari pentru viaţa mea şi nu voiam să rămân blocat într-un oraş mic, având grijă de oaspeţi şi de cai. Nici Ophelia.

Ea a ridicat din sprâncene.

- Glumeşti? M-aş fi gândit că mai degrabă Harper ar fi cea cu dor de ducă. Ophelia pare că se potriveşte perfect acestui stil de viaţă.

El a clătinat din cap.

- Nici vorbă! Ea era copilul greu de strunit. Seara se furişa afară şi intra în belele. Voia să meargă la Hollywood şi să cânte – are o voce senzaţională. A fugit de acasă pentru o vreme, dar când s-a întors, deja era schimbată.

S-a potolit şi s-a stabilit aici. Nu mi-a spus niciodată ce s- a întâmplat, dar pe atunci eram deja plecat ca să-mi urmez propriile visuri. Harper a fost cea obsedată de cai şi dornică să facă din fermă o afacere de succes.

Mia a oftat uşor.

- întotdeauna mi-am dorit un frate sau o soră. Când eşti singur la părinţi, nu ai cu cine să-ţi împărtăşeşti sentimentele. Poate de aceea m-am implicat atât de mult în relaţia cu tatăl meu şi în cariera lui. Am fost foarte apropiată de părinţii mei şi nu am trecut niciodată prin vreuna dintre acele perioade de răzvrătire, în care să-mi doresc să plec de acasă. M-au făcut întotdeauna să mă simt în siguranţă lângă ei.

Nu este nimic rău în asta. Şi acum îşi trăiesc undeva fericiţi anii de pensie?

- Nu împreună. Nu se mai pune problema.

Chipul ei s-a întunecat. El a simţit o ghează în inimă când a văzut durerea din acei ochi aurii. Nu-i plăcea să o vadă nefericită. Acel bine cunoscut impuls de a-i proteja pe cei din jur a răbufnit din adâncuri, forţându-l să se oprească din mers şi să se întoarcă spre ea.

- Au divorţat?

Ea a încuviinţat din cap. El şi-a imaginat cât de greu trebuie să-i fi fost la despărţirea părinţilor, dar a simţit că era ceva mult mai dureros de atât.

A fost un divorţ urât?

Ea a ezitat. S-a uitat la faţa lui de parcă ar fi vrut să-l testeze pentru a vedea câtă încredere putea avea în el acum, când abia dacă se puteau numi prieteni. Apoi a riscat şi şi-a continuat povestea.

- S-au despărţit din cauza unei minciuni. Cu ani în urmă, tatăl meu a candidat pentru un loc în Senat. Cineva a răspândit un zvon urât despre el, spunând că ar fi înşelat-o pe mama, şi totul s-a transformat într-un scandal sexual. Ziarele au explodat, iar el a fost judecat şi condamnat înainte de a avea ocazia să se apere. Mama nu l-a crezut, aşa că a plecat. Şi-a pierdut şi viitorul mandat de senator, şi soţia.

- Dar nu era vinovat, aşa-i?

Ea a clătinat încet din cap. Trăsăturile i s-au umbrit din cauza fantomelor trecutului care-i dansau prin faţa ochilor.

- Am aflat adevărul după alegeri, dar presa a ignorat acest detaliu şi nu i-a păsat nimănui. Era deja prea târziu. S-au rănit prea mult unul pe celălalt, iar încrederea a dispărut. Tatăl meu avea inima zdrobită. Mama s-a recăsătorit, iar tata s-a retras într-un oraş mic, unde practică avocatura şi trăieşte singur. Mia a oftat, iar durerea s-a transformat în furie. încă sunt atât de supărată! Supărată pe minciunile vehiculate pentru a răni şi a înscena ceva oponentului tău. Supărată pe mama, pentru că nu a luptat pentru căsnicia ei. Supărată pe tata, pentru că a renunţat la viaţa lui. Am jurat că o să fac dreptate ajutându-i pe oamenii care merită să câştige o poziţie politică. Oamenii buni şi care au intenţii bune. De aceea o ajut pe fiica lui Lake. Nu vreau să-i spulbere şansele la alegeri ceva

asemănător cu ce mi s-a întâmplat mie.

- Dacă reuşeşti să faci în aşa fel încât să fie ales, poţi îndrepta o parte din trecut.

Ea s-a cutremurat, uitându-se la el surprinsă. în acel moment, era atât de frumoasă, încât inima i s-a oprit, pentru ca apoi să-i bară nebuneşte pentru a recupera acea pauză. Sângele i s-a scurs din vene. Tăria de caracter şi hotărârea pură cu care l-a privit l-au lovit direct în stomac. Era o luptătoare, dar lupta pentru a face bine, pentru dreptate, pentru convingerile ei. Nimic nu-l stârnea mai mult decât o femeie care punea loialitatea şi protejarea celor din jur la un asemenea nivel.

Şi, dintr-odată, Mia Thrush a devenit mai mult decât o femeie sexy care-l amuza.

Acrul a devenit sufocant, mirosind a pământ, a soare şi a dulceaţă. La ridicat bărbia cu degetul marc. Privirea lui s-a fixat în a ei, savurând micul zgomot produs de respiraţia ei şi pupilele ei dilatate. Savurând ideea că era la fel de confuză şi de stârnită ca el.

- îmi pare rău, draga mea. Pentru că ştiu că ai fi luptat până la ultima suflare pentru a salva ceva sau pe cineva pe care îl iubeai.

Au trecut secunde. Tăcerea i-a învăluit, vibrând din cauza aşteptării.

Ea a clipit, confuză.

- Ethan?

Ultima dată, îşi luase ce îşi dorise iară să-i ceară voie. I^e data aceasta, avea nevoie de cuvinte.

- Trebuie să te sărut, Mia. Chiar acum. Simt că o să mor dacă nu te sărut.

Ea nu a ezitat. Ridicându-se în vârful picioarelor, şi-a întins braţele şi l-a cuprins de umeri.

Da, a răsuflat ea pe buzele iui, sărută-mă acum!

A sărutat-o. Gura lui a acoperit-o pe a ci, iar limba lui s-a cufundat în gura ei pentru a se bucura de festin. Gemea şi savura gustul zahărului şi al condimentelor, al ciocolatei şi al cocosului, al revendicărilor sălbatice şi al dulcilor capitulări. Ea şi-a băgat mâinile în părul lui, ţinându-l strâns, arcuindu-se în timp ce limba ei se încurca şi se lupta cu a lui, într-un război pe care l-a câştigat fiecare în parte, l-a muşcat uşor delicioasa şi voluptuoasa buză de jos, i-a prins fundul şi a tras-o mai sus, lângă el. Umflătura dură a penisului parcă îl implora să fie eliberat din strânsoarea blugilor, în timp ce ea îşi unduia şoldurile pentru o apropiere şi mai strânsă. O dorea goală, întinsă pe patul lui. O dorea udă, chinuită de dorinţă şi implorându-l să o umple. îşi dorea atât de multe... mult mai multe.

Ea şi-a frecat obrazul de pielea netedă a maxilarului lui şi a tors ca o pisică sexy.

- Se simte atât de plăcut la atingere, a murmurat ea.
- Ţi-e dor de barbă?
- în nici un caz. Ea i-a muşcat uşor colţul gurii, apoi l-a sărutat din nou, lung şi adânc. îţi ascundeai tăietura din bărbie. Ce fel de bărbat ar face asta?
- Unul care nu era pregătit pentru nimic.
- Şi acum?

Provocarea ardea fierbinte şi strălucitoare între ei. Ea nu avea nici o urmă Je timiditate – lui îi plăcea curajul şi onestitatea ei. Era genul de persoană care nu ar fi dat bir cu fugiţii dacă ar fi avut probleme. Doar s-ar fi încruntat şi le-ar fi făcut faţă fără ezitare.

- Şi acum mă gândesc doar că vreau să te târăsc în cabana mea şi să-ţi fac nişte lucruri foarte murdare.
- Cât de murdare?
- Perverse, a mârâit el, înfigându-şi degetele

în curba voluptuoasă a fundului ei. Genunchii i s-au înmuiat de dorinţă. Depravate. Poate chiar ilegale.

- Oh, Dumnezeule, e excitant!

Ea s-a agăţat de el şi s-a mai ridicat puţin, apoi au căzut într-un alt sărut ameţitor şi nebun. El a început să se împleticească înapoi, disperat să meargă înăuntru, apoi...

- Bună! Ethan? Eşti aici?

Mia a înlemnit în braţele lui. Vocea familiară i-a răsunat dureros în urechi, iar realitatea s-a succedat în faţa lor precum secvenţele dintr-un film de groază cu buget redus. Imposibil. Totuşi, nu eretica că ar fi venit până acasă la el, nu-i aşa?

Ba da, ar fi venit.

Ethel şi Priscilla stăteau la câţiva metri în spatele lor, privindu-i cu un amestec de încântare şi mândrie.

- Vai! lată că sunteţi împreună, este minunat! Şi dacă este să ne luăm după acel sărut, să înţeleg că întâlnirea a mers bine?

Priscilla a chicotit.

- Cred că Mia a aşteptat prea mult până ce s-a hotărât să-l testeze o tură.

Mia practic a căzut din braţele lui şi s-a frecat la ochi. La fel ca el, probabil încerca să-şi şteargă acea imagine urâtă din minte. De ce i se întâmpla aşa ceva? Făcuse ceva greşit ca să merite acest tip de karma? Distruseseră un moment perfect.

Şi-a dres glasul şi a încercat să vorbească normal.

- Doamnelor, cu ce vă pot fi de folos azi?

- îmi parc rău că v-am întrerupt, dar avem veşti minunate! a ţipat strident Ethel. îţi aminteşti de piesa aceea Mama Mia pentru care aveam nevoie de un şofer?

El a simţit fiori reci pe şira spinării. Un nor negru de groază a acoperit soarele. „La naiba, la naiba, la naiba, la naiba... „

- Sigur.

Ethel a radiat.

- Am găsit un autobuz pentru petreceri, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji.
- Cu un dansator la bară, a adăugat Priscilla.
- Dar asta nu e cea mai tare veste, a spus Ethel.

El a aruncat o privire spre Mia şi a ştiut. A ştiut că următoarele cuvinte aveau să fie foarte-foarte greu de suportat.

- V-am luat bilete amândurora ca să vedeţi piesa cu noi! i-a anunţat Ethel. Vom merge cu toţii în autobuzul pentru petreceri, vom lua cina şi vom vedea piesa.
- Acum aceasta poate fi a doua ta întâlnire oficială! a ţipat strident Priscilla, plină de entuziasm.

Mia a rămas cu gura căscată. Ethan şi-a reprimat o înjurătură grea. Cele două femei S-au uitat la ei, aşteptându-se la o reacţie de bucurie din partea lor, şi brusc toată situaţia l-a lovit din plin, iar el a râs.

A râs puternic, profund şi tare, apoi Mia a râs cu el, la fel au făcut femeile mai în vârstă, iar el şi-a dat seama că era de-a dreptul ţintuit.

Dar nu aşa cum îşi imaginase el cu câteva momente în urmă.

Mia s-a apropiat de grajd, evitând grămezile de noroi şi de fân cu un ochi exersat. Mirosul de cal şi de bălegar i-a luat cu asalt nările, dar deja începuse să se obişnuiască. Vizitele ei ocazionale îl făcuseră pe Ethan să nu-şi piardă interesul fată de persoana ei şi îi permiseseră să fie în continuare cu ochii pe Chloe. Se mai apropiaseră un pic după festivalul brioşelor, dar fata încă era lipită nonstop de telefon şi nu reuşise să închege o conversaţie mai serioasă cu ea. Pentni a o pregăti pentni vizita lui Jonathan din weekend, Mia s-a gândit să o miluiască pentru a o face să vorbească mai mult. Prăjiturile Ophelici puteau servi perfect acestui scop.

Adolescenta era cu spatele la ea. Părul ei violet era strâns într-o coadă de cal şi era umed de transpiraţie. Maioul negru era murdar. Ea preia cu mişcări circulare un cal gri drăguţ, vorbind pe un ton cald şi deschis, de care Mia nici măcar nu îşi imagina că fata ar fi fost capabilă. Calul a fost primul care i-a simţit prezenţa şi a nechezat uşor.

- Bună!

Chloe s-a întors, apărându-i un zâmbet pe buze când i-a întâlnit privirea.

- Bună, Mia! Ce faci?

Mia a ridicat mâna, întinzându-i prăjitura călduţă cu ciocolată, învelită într-un şerveţel.

- Ţi-am adus o gustare. IX* obicei, prăjiturile dispar la ora când ajungi tu, aşa că ţi-am adus una.

- Mersi! Poţi să o laşi pe masă până ce termin?

Sigur. Mia a pus-o jos, apoi a privit-o pe fată, care continua să perie cu mişcări lente şi circulare. Cum merg lucrurile pe aici?

- Destul de bine. Flower tocmai a făcut un antrenament bun, aşa că o ţesăl. Apoi trebuie să-l verific pe Big Red. S-a lovit la picior, aşa că nu poate ieşi pe trasee o vreme şi devine nervos când se plictiseşte.

Mia a clipit.

- Şi ce faci cu el ca să-l ţii ocupat? îi arăţi postările tale de pe Instagram?

Chloe a râs. Era doar închipuirea ei sau fata începea în sfârşit să se mai relaxeze? Ceva din munca ei cu caii îi dezvăluise inima blândă şi grijulie. I se schimbase şi înfăţişarea. Gata cu hainele mulate sau cu machiajul strident! Oh, piercingurile şi rujul negru încă erau acolo, dar Mia îi putea vedea în sfârşit faţa reală, pe care îi strălucea un bronz auriu. Era şi mai frumoasă şi arăta ca o versiune feminină a tatălui ei.

- Nu, sigur că nu, a spus Chloe. Vorbesc cu el, îl mângâi, îl perii. Trebuie să se simtă băgat în seamă, altfel se deprimă.

Mia a ridicat o sprânceană, apropiindu-se de boxă.

- Cred că nu am înţeles niciodată cât de sensibili pot fi caii. M-am gândit că nu făceau altceva decât să mănânce, să doarmă şi să alerge puţin, fără să le pese prea mult de persoana care are grijă de ei.

Chloe a clătinat din cap.

- Ethan m-a învăţat cum se ataşează caii cu adevărat de îngrijitorii sau de proprietarii lor. Dacă sunt ignoraţi prea mult timp, îşi pierd din strălucire şi din interesul pentru anumite activităţi. Şi Harper mi-a spus că inima unui cal este Ca un dar. Când îţi oferă încrederea lor, trebuie să nu-i dezamăgeşti.

„Uau!” Acesta era cel mai profund dialog pe care îl avusese cu tânăra de la venirea lor.

- Ai avut animale de companie de care ai avut grijă? a întrebat-o Mia curioasă.

- Când eram mică, am avut un câine pe nume Lucky. Faţa i s-a luminat când şi-a adus aminte de el. Făceam totul împreună. Era o corcitură maro cu pete pe care tata a salvat-o de la adăpost. îmi amintesc că mama îmi spunea că Lucky mă

aştepta să ajung acasă de la şcoală, păzind uşa ore întregi, fără să se clintească de acolo.

- Ce frumos e să ai pe cineva care să te iubească atât de mult, a spus Mia încet.

- Da. A murit cu câţiva ani înaintea mamei. Am avut inima frântă. Nu am ieşit din camera mea o vreme.

- îmi pare rău, Chloe!

Fata a ridicat din umeri.

- Tata îmi tot spunea că îmi va aduce alt câine, dar eu nu voiam altul. Nu credeam că îl putea înlocui cineva pe Lucky şi apoi am învăţat că este mai uşor să nu mă ataşez din nou, mai ales după ce a murit mama.

Adevărul crud a lovit-o direct sub centură pe Mia. Să pierzi un suflet drag era un lucru atât de îngrozitor de suportat! Chloe încă se străduia să uite.

- Are sens pentru mine. Inima ta poate să fie supusa unei dureri atât de intense, încât să simţi la un moment dat că ar trebui să te protejezi.

Privirile lor s-au întâlnit. între ele s-a stabilit o înţelegere, o recunoaştere a ceva mult mai profund, iar Chloe a încuviinţat din cap.

- Da. Cu toate acestea, a fost amuzant că, atunci când am fost în preajma cailor, mi-am amintit cât de fericită m-a făcut Lucky. M-a făcut să mă simt atât de... bine.

Mia a zâmbit.

- Atunci poate că aceasta nu este o vară atât de mizerabilă pe cât credeai.

Fata a râs, iar Mia s-a întrebat de ce sunetul acela a umplut toate Spatiile goale din interiorul ei, făcând-o şi pe ea fericită.

- Poate că ai dreptate.

Flower şi-a frecat capul de braţul lui Chloe, de parcă ar fi vrut să se implice în aceste momente sentimentale. Chloe a lăsat peria jos şi i-a frecat urechile, legătura dintre ele simţindu-se ca o

vibraţie adevărată şi reală. Mia uitase cât de minunat era să însemni ceva pentru altă persoană – să oferi şi să primeşti mângâiere, să ai parte de dialog şi de afecţiune, să te bucuri de minunea de a fi remarcat cu adevărat. Trecuse prea mult timp de când toate speranţele ei se spulberaseră şi de când încetase să spere că mai avea vreo şansă de a se lega de cineva căruia să-i pese de ea. Poate că acel cineva era Ethan.

- Mia?

-Da?

- Vrei să împărţim prăjitura?

Gestul era unul mic, dar simbolic. Mia nu a ezitat.

- Ar fi o idee buna.

Zâmbetul pe care l-au împărtăşit era natural şi adevărat, iar conexiunea dintre ele, deşi încă fragilă, începea să prindă contur. Bazându-se pe instinct, s-a apropiat şi a îmbrăţişat-o scurt pe fată, sperând că ea nu avea de gând să o respingă. Nu a făcut-o. După o scurtă pauză, a mângâiat-o ferm pe spate. Mia a încercat să-şi înghită nodul din gât, bucurându-se de contactul atât de rar cu fata. Când s-au desprins din îmbrăţişare, ceva se schimbase între ele.

- O să iau prăjitura şi nişte apă, a spus Mia. Nu uita să te speli pe mâini!

-Nu uit.

- Şi probabil ar h bine să foloseşti mai multă protecţie solară; tenul tău este prea deschis. Am luat acest ulei organic împotriva insectelor – ţi-am cumpărat o sticlă în caz că te pişcă vreuna. Ieşirile în aer liber pot fi pline de primejdii.

De data aceasta, Chloe nu şi-a mai dat ochii peste cap. Doar a zâmbit şi, lovind-o uşor pe crupă pe Flower, a ieşit din boxă. Au mâncat prăjitura, au mai conversat puţin, iar Mia a sperat că era începutul unei perioade care prevestea ceva bun.

♦

A doua zi, Mia a coborât scările să ia nişte apă cu castraveţi şi mentă din carafele puse la dispoziţie de Ophelia şi s-a oprit. Una dintre cele mai frumoase voci pe care le auzise vreodată răsuna prin camere, plină şi obsedant de emoţionantă. S-a oprit, lăsându-se ghidată de sunet, şi a dat de Ophelia în sala de mese, unde trebăluia, împăturind şerveţele cu o graţie calculată, părând pierdută în gânduri. Ophelia a tresărit când a văzut-o.

- Oh, Mia! îmi pare rău, nu te-am văzut.
- Nu, este vina mea. Am auzit pe cineva cântând. Ai o voce extraordinară.

O umbră de roşeaţă s-a ridicat pe obrajii femeii.

- Mulţumesc. Uneori nu-mi dau scama că o fac.

Mia s-a aventurat, avansând câţiva paşi, simţind o tristeţe ciudata care radia din ea.

- Trebuie să-ţi fie greu, fiind mereu înconjurată Je oameni. Fără să ai parte de o intimitate adevărată.
- Am parte de destulă singurătate iarna, dar chiar mă bucur de oaspeţi. îmi place sa le aud poveştile. Este interesant să ştii unde au fost sau care le sunt planurile de viitor. Acum câteva luni, am întâlnit un bărbat care urcase pe Everest la 60 de ani şi tocmai îşi întâlnise iubirea vieţii sale. Se căsătorea pentru prima dată. în urmă cu ceva vreme, de Ziua îndrăgostiţilor, am avut un cuplu minunat care a stat aici în weekend. Ei t s-a spus că nu va rămâne însărcinată niciodată şi, când s-a întors acasă din vacanţa petrecută aici, a aflat că este gravidă. Opheliei i s-a înceţoşat privirea visătoare. M-a sunat să- mi dea vestea. Deşi am fost martora unui singur episod, am simţit că am făcut parte din viaţa lor o lungă perioadă şi am considerat asta ca pe un cadou.

Fascinată, Mia şi-a înclinat capul. La început, crezuse că Ophelia este o femeie simplă. Era

gazda perfectă, organizată şi mereu relaxată. Dar, cu cât Mia vorbea mai mult cu ea, cu atât devenea mai conştientă de câte faţete ascundea femeia sub imaginea ei graţioasă.

Cuvintele i-au ieşit din gură fără să se gândească.

- Dar ce poţi să-mi povesteşti despre tine? Ti-ai dori vreodată să poţi pleca de aici şi să experimentezi ceva diferit?

O umbră i-a alunecat pe faţă, dar s-a evaporat precum un abur de ceaţă înghiţit de pădure.

- Am făcut-o o dată, cu mult timp în urmă. Dar nu a fost să fie şi mi-am dat seama că locul meu era aici. Ca să duc mai departe moştenirea mamei mele.

Inima Miei a tresărit.

- Este vorba despre un bărbat, nu-i aşa?

Ophelia a râs, sunetul vocii ei răsunând ca nişte clopoţei de vânt.

- întotdeauna este vorba despre un bărbat.

Au împărtăşit un zâmbet, iar legătura dintre ele s-a adâncit. Era plăcut să vorbească cu altă femeie, iar Ophelia era de încredere. Buna-credinţă strălucea pur şi simplu în jurul ei.

- Mă duc în oraş; ai nevoie de ceva? a întrebat Mia.
- Nu, dar de ce nu ni te alături la cină în seara asta împreună cu Chloe?
- Ne-ar plăcea. Tatăl lui Chloe va li aici în weekendul acesta – nu ai uitat să-i iaci rezervare, nu?
- Nu, e totul pregătit. Să mă anunţi dacă mai ai nevoie de ceva.
- Mulţumesc, Ophelia.

Şi-a umplut sticla cu apă şi a plecat spre verandă. Era amuzant. Se aşteptase să înnebunească de-a binelea până acum, dar începuse să se acomodeze cât de cât. Pensiunea nu era atât de rea pe cât crezuse iniţial. Chiar şi

Gabby i-a spus că nu i se mai părea la fel de agitată la telefon. Poare că se datora aerului proaspăt de aici. Era aproape ca o detoxificare.

Un cotcodăcit puternic i-a întrerupt gândurile. Hei Hei s-a repezit spre ea în viteză maximă şi s-a izbit de gleznele ei goale, ţipând de încântare.

Ea a sărit înapoi, încercând să câştige spaţiu preţios.

- De ce mă urmăreşti? a strigat ea. Nu-mi place de tine, îţi aminteşti? Şi încetează să-ţi freci penele de mine, mă îngrozeşti!

Puiul şi-a clătinat penele ciudate din creastă şi a dat un ocol picioarelor ei, continuând să se frece de ea ca un gest de afecţiune specifică găinilor. „Dezgustător." în ultima vreme, nu putuse să scape de el. Mersese peste tot după ca şi stătuse la pândă în faţa pensiunii în încercarea de a o lua în primire imediat ce-şi făcea apariţia.

- îţi spun cât se poate de serios, trebuie să te duci să-ţi găseşti alt pui cu care să-ţi petreci timpul. Aceasta nu este o relaţie sănătoasă.
- S-a ataşat de tine.

Vocea bărbătească, gravă i-a mângâiat auzul. Coapsele i s-au tensionat, de parcă tocmai ar fi atins-o. IX- ce corpul ei devenea atât de nevolnic şi de slab când se afla în preajma acestui bărbat? $i de ce legătura lor părea să devină din ce în ce mai puternică, de parcă fiecare cuvânt $i privire o afunda pe un drum care o îngrozea şi o entuziasma deopotrivă?

- Nu am cerut un partener din rândul păsărilor Je curte, l-a înţepat ca, un pic irascibilă din cauza felului în care corpul lui se mişca atât de graţios, chiar şi cu rana de la picior care-l făcea să şchiopăteze.

Tricoul îi era lipit de corp, umed de transpiraţie, punându'i în evidenţă bicepşii masivi şi muşchii fără pic de grăsime, dându-i furnicături în buricele degetelor din dorinţa de a-i mângâia.

Tăietura din bărbie era letală, iar buzele acelea pline păreau o reproducere după o statuie a lui Michelangelo, cu o perfecţiune senzuală. Oh, cât şi-ar fi dorit să nu-şi fi ras barba!

- Totuşi, ai făcut o vrajă cu bietul Hei Hei, aşa că acum îţi aparţine.

Cuvintele musteau de semnificaţii subînţelese şi tensiune sexuală. Jocurile acestea de cuvinte deveneau periculoase. Din acel weekend fatidic în care mâncaseră brioşe Şi fredonaseră împreună DilUcirtg Queerl, lucrurile începuseră sa devină tot mai incitante. Cine şi-ar fi putut imagina că soarta îi adusese împreună, fiind forţaţi să însoţească gaşca de seniori într-o excursie cu un autobuz de petrecere? încă era dezamăgită de Ethel pentru că se lăsase ademenită cu shoturi de Jell-O şi deja era ameţită când ajunseseră la teatru. Mia avusese mai multe pretenţii de la ea.

Dar sărutul era cel care o bântuia. Pentru că, dacă nu ar fi fost întrerupţi, Mia era aproape sigură că nu ar fi protestat dacă el o ţâra în pat. De fapt, probabil ea ar fi fost cea care l-ar fi târât.

Nu avusese parte niciodată de o conexiune aşa Je puternică, atât mental, cât şi fizic, cu un barbat. în prezenţa lui, trupul ei era în alertă maximă... Dar putea să fie mai rău de atât?

îi plăceau conversaţiile lor. Sarcasmul se transformase acum într-o ironie subtilă, cu nuanţe fierbinţi de preludiu. Când îl surprinsese fredonând încet unele dintre melodiile de la ABBA, abia se abţinuse să nu se târască în poala lui şi să-l seducă. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, exact în acel moment s-a întors spre ea cu un zâmbet pervers. Şi a făcut ultimul lucru la care se aşteptase, pecetluindu-i soarta.

O luase de mâna. Doar întinsese mâna după a ei şi îi prinsese degetele în strânsoarea lui caldă şi puternică. Tot restul piesei, atenţia ei se concentrase exclusiv pe mişcarea absentă a

degetului lui în palma ei, simţind cum i se furnica toată pielea în timp ce el îi mângâia punctul de unde îi putea măsura pulsul care o luase razna. Afurisitul o seducea la o reprezentaţie a piesei Mama Mia după ce o hrănise cu brioşe delicioase şi o sărutase de parcă ar fi rămas ultima femeie de pe pământ.

Ce metode ar fi trebuit să folosească pentm a le putea contracara pe ale lui?

Mia a încercat să se adune şi s-a grăbit să-i răspundă.

- Hei Hei va trebui să înveţe destul de devreme că unele lucruri pur $i simplu nu au Sorţi de izbândă.

Buza de jos i s-a arcuit într-un zâmbet uşor care era al naibii de sexy. S-a apropiat mai mult, până când între ei aproape că nu mai rămăsese nici un pic de spaţiu. Inima îi bubuia, dar a avut grijă ca expresia să-i rămână normală şi neutră. Nu voia cu nici un chip să înceapă să gâfâie ca o iapă în călduri. Chiar dacă acele coapse dure ca piatra, îmbrăcate în blugii uzaţi, erau absolut încântătoare.

- Este optimist. Şi hotărât.

Puiul parcă a simţit că se vorbea despre el şi a dat uşor cu ciocul peste picioail ei. Ethan a luat o poziţie arogantă şi s-a uitat la ea cu o privire aprinsă.

- Poate fi groaznic de persuasiv.
- Nu cred că vorbim despre Hei Hei.

Dintr-odată, el s-a aplecat peste ea. Mirosul intens de bărbat, de pământ şi de sudoare i-a intrat în nări, facând-o să-i scape un mic geamăt din piept. Şi l-a înăbuşit la timp.

O satisfacţie pura îi marca trăsăturile. Ethan a întins mâna şi şi-a trecut arătătorul cu pielea aspră peste obrazul ei.

- Atunci despre ce vorbim, prinţesă? a apăsat el fiecare cuvânt.

- Sex, a spus ea repede. De ce îi ardea interiorul corpului? Vorbim despre sex, călăreţule! Şi ştii şi tu asta.

-Sex, nu?

Degetul acela i-a trasat conturul gurii, alunecând peste liniile voluptuoasc cu mişcări uşoare şi provocătoare. Corpul ei s-a aplecat în ţaţă, cuprins de vrajă.

- Atunci hai să vorbim despre sex! Şi-a trecut privirea albastră pătrunzătoare peste faţa ei, de parcă ar fi încercat să memoreze fiecare curbă şi fiecare linie, oprindu-se pentru a cerceta mai atent pentru a vedea ce se afla dedesubt. Tremuri şi nici măcar nu te-am atins cu adevărat, a şoptit el. Mă înnebuneşti.

Un râset înăbuşit i-a scăpat de pe buze.

- Nu sunt eu cea care trece uşor de la o stare la alta. Am fi un dezastru dacă am fi împreună.

- Nu în dormitor.

Ea a încercat să mascheze un hor.

- Plec în câteva săptămâni, înapoi la viaţa mea. Nu îmi place să mă implic în simple aventuri.

În plină zi, el a făcut să dispară spaţiul dintre ei, lăsându-i să cadă mâinile de pe umeri pe braţele ei pentru a-şi împleti degetele cu ale ei. Era un gest intim, senzual, declanşând o succesiune de imagini cu el făcând asta complet gol, explorând fiecare parte a corpului ei. producându-i plăcere cu limba, cu dinţii şi cu buzele.

- Nici mic nu-mi plac aventurile întâmplătoare, a mârâit el, atingându-i urechea cu gura şi muşcându-i lobul sensibil.

Corpul ci se topea ca un caramel fierbinte, neputincios sub atingerea lui. „La naiba!” Devenise expert în a se transforma din bărbatul nepoliticos şi iritant pe care-l detesta în acest maestru al seducţiei.

- Dar avem timp tot restul verii să ne

cunoaştem. Sa ne bucurăm unul de celălalt. Ştii în câte moduri mi-am imaginat că o să te satisfac, Mia?

„Oh, Dumnezeule!” S-a cutremurat. Limba lui fierbinte şi udă i-a lins pavilionul urechii. A simţit cum o furnică pielea.

- Nu, a scâncit ea.
- Sunt prea multe de explicat. Aş prefera să îţi arăt.

Genunchii i-au cedat, iar el a prins-o, în timp ce un râs machiavelic i-a răsunat din piept.

Dulcea mea tigroaică. Vrei să auzi propunerea mea?

Ea a clipit, întrcbându-se când dcciseseră neuronii ei să plece într-o vacanţă permanentă.

- Propunere?
- Da. Te vreau pentru tot restul verii. Goală. În patul meu. Vreau să ieşim împreună şi să ne bucurăm de ultimele săptămâni în care eşti aici. Mi-ai intrat pe sub piele, Mia. înţelegi ce zic?
- Vrei mult sex?

Chicotul lui a înfierbântat-o. A tras-o mai aproape şi i- a presărat sărutări moi şi tandre pe obraji, făcând-o să se simtă atât de preţuită, încât nU ştia ce era CU emoţiile nebuneşti dezlănţuite care o copleşeau.

- Da, dar mai mult. Mult mai mult.

Mâinile ei s-au înfipt în pieptul lui lat, savurând acest moment scurt, perfect, înainte ca mintea ei să înceapă să funcţioneze la capacitate maximă.

- Acest lucru ar putea fi periculos. Trebuie să acceptăm că este doar temporar. îmi doresc ca nici unul din noi să nu sufere.
- Şi eu. Acum nu sunt partenerul potrivit pentru nimeni pe termen lung. Vreau să mă întorc la fermă, să iau lucrurile încet, să-mi clarific anumite lucruri. Şi ştiu că viaţa ta este în oraş, un loc unde eu nu mă mai regăsesc. Dar nu mi te pot scoate din minte. Parfumul, gustul şi

vocea ta. Vreau mai mult de la rine.

O dorinţă nestăpânită a izbir-o în plin. S-a uitat adânc în ochii lui, căutând minciuna şi a găsit doar adevărul gol- goluţ, simplu şi luminos.

Fiecare cuvânt pe care i l-a spus fusese cât se putea de adevărat.

Atracţia sexuală a devenit din ce în ce mai intensă şi s- a strecurat brusc între ei, toată dorinţa aceea fierbinte tipic masculină cerându-i să cedeze. Ochii ei s-au închis pe jumătate, apoi a tras adânc aer în piept. Capul lui a coborât. Buzele lor s-au oprit la un centimetru unele de celelalte, iar întregul ei corp s-a înfiorat de dorinţă. Da. Ar fi făcut-o. Ar fi spus da. Ar...

- Gândeşte-te la asta!

înainte ca ea să poată analiza mai bine vorbele lui, el făcuse deja un pas înapoi, cu mâinile băgate în buzunare, legănându-se pe călcâie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea s-a înroşit. Cum îndrăznea el să-i facă propunerea şi apoi să se îndepărteze calm de parcă răspunsul ei nu ar fi avut prea mare importanţă?

Ea a mijit privirea.

- Am nevoie de puţin timp.

Slavă Domnului, vocea ei era sigură, cu o notă de răceală! IX' parcă n-ar fi fost niciodată tentată să-i sară în braţe $i să-i Ceară să o ducă în pat.

- Desigur. în ciuda distanţei dintre ei, energia lui sexuală ţinută în frâu a venit spre ea în valuri, încercând să o tragă înapoi. Nu vreau să pun presiune, dar ar trebui să ştii că sunt obişnuit să obţin ceea ce vreau.

Aroganţa lui i-a tăiat respiraţia. $i-a împins bărbia în aer.

La fel şi eu. Nu vei putea pune presiune ca să obţii ceva din ce nu m-am decis să-ţi ofer.

El a râs, clătinând din cap.

- La naiba, eşti focoasă! Deocamdată eşti în siguranţă, prinţesă. Mă voi întâlni cu tine mai

târziu. Haide, Hei Hei!

Puiul s-a uitat la stăpânul său, a scos un ţipăt, s-a întors şi s-a dus direct spre Mia. Dintr-un motiv ciudat, ea a avut un sentiment de satisfacţie.

- Lasă-I cu mine, a spus ea. Dacă mă enervează, vom avea parte de un grătar pe cinste.

Hei Hei şi-a clătinat capul nebun şi a gângurit cu adevărat.

Ethan a studiat-o o clipă, apoi a încuviinţat încet din cap.

- Distracţie plăcută!

S-a îndepărtat, cu spatele acela magnific, încadrat perfect în blugii lui strâmţi, cu o mică şchiopătate vizibilă doar la o privire mai atentă.

Ea a scăpat un oftat.

- Vrea o aventură de-o vară, a spus cu voce tare. Şi nu sunt sigură că sunt în stare să-l refuz.

Hei Hei şi-a înclinat capul şi a privit-o gânditor.

- Uită ce-am spus! Nu pot să cred că vorbesc cu un pui.

Ea a luat-o din loc, iar Hei Hei a urmat-o. S-a uitat în spatele ei.

- Să nu te prind că ciuguleşti florile Opheliei, că te trimit înapoi la bungalow şi la Wheezy!

Putea să jure că pasărea a încuviinţat din cap.

Cu siguranţă avea să fie o vară ciudată.

15

- Avem un cal nou.

Ethan a rămas atent la ceea ce făcea în acel moment, şi anume să repare acea porţiune de gard care se tot rupea. Harper stătea lângă el, cu

mâinile înfipte în buzunarele de la spatele blugilor, fixându-l cu privirea. Flower, o mânză sură şi drăgălaşă, a luat-o la trap spre el şi şi-a împins botul în ceafa lui Ethan, cerând atenţie. Când el a refuzat să le ofere celor două reprezentante ale sexului feminin ceea ce doreau de la el, amândouă au pufnit iritate.

- Ai de gând să-mi răspunzi? l-a întrebat femeia.

Bravo ţie! Ai de gând să îl vinzi sau îţi doreşti o investiţie în curse?

Sora lui cochetase cu ideea de a intra în industria curselor de cai cu diverse exemplare din grajd şi era pornită să găsească antrenorul şi calul potrivit. Până acum, nu găsise nimic pe placul ei.

- Nu sunt sigură. Este un pursânge. L-am salvat de la abator.

- Trebuie să fie unul nărăvaş.

- Este. O adevărată pacoste. Negru ca miezul nopţii, cu copitele uşoare, făcute doar să alerge şi cu ochii ca focul. Dar e tulburat pe dinăuntru. Prea multe fantome de care trebuie să scăpăm înainte să-i evaluăm potenţialul. Ea a făcut o pauză, precaută. Are nevoie de ajutor.

Ethan a ridicat ciocanul şi a început să fixeze stâlpii şi lemnele, ,,/n *nici un caz*" Refuza să se lase ispitit de scenariul surorii sale. Odată, cu mult timp în urma, avusese un dar, însă decisese să se reprofileze pe salvarea oamenilor în locul cailor. Eşuase lamentabil şi nu avea de gând să-şi asume un nou proiect. Nu în starea în care era acum.

Coşmarurile încă îi reveneau. Piciorul încă îi pulsa. Cu o seară în urmă, vorbise la telefon cu Billy – un vechi camarad – şi fusese copleşit de întrebări de genul ce-ar fi *fost dacă* şi de un munte de regrete. A fi responsabil pentru un cal distrus nu era lucrul cel mai potrivit pentru el

acum.

A fi responsabil pentru orice altă fiinţă ar fi fost o mare greşeală.

Se părea că sora lui nu era de acord.

- Ethan, am nevoie de ajutor.

A scăpat ciocanul de frustrare şi şi-a şters fruntea.

- Harper, nu te pot ajuta să vindeci un cal care are probleme. Nu mai sunt copilul care a crezut cândva că putea schimba lucrurile.

- Prostii! Pur şi simplu, ţi-e frică să încerci. Vino să-l vezi măcar! Te rog! Să vezi despre ce este vorba. Să-mi dai o idee cum să procedez ca să-l pot ajuta. Asta e tot ce- ţi cer.

S-au uitat unul la altul ca într-un concurs *care pe care* între doi fraţi supăraţi, un joc la care erau experţi.

- Bine, dar nu promit nimic. Nu mă pune să joc un rol prost şi să-mi imaginez că aş fi un îmblânzitor de cai. Nu sunt vreun Redford.

S-a strâmbat.

- Niciodată nu am spus că eşti. Mia are dreptate. Eşti foarte orgolios.

A clătinat din cap.

- Habar n-aveam că aţi devenit atât de bune prietene.

Harper i-a aruncat un rânjet obraznic.

Am vorbit din când în când. îţi place de ea.

- De ce te comporţi de parcă am fi la grădiniţă?

- Am remarcat felul în care te-ai uitat la ea. Ai fost drăguţ.

El i-a aruncat o privire pătrunzătoare şi a trecut pe lângă ea. Flower a întins botul ca să-l tragă de păr, tropăind în jurul lui pentru a-i atrage atenţia. A mângâiat-o rapid.

- Refuz să discutăm mai departe despre asta. M-am catapultat cu paraşuta pe teritoriul inamic, mi-am rupt mâna când am aterizat într-un copac,

am alergat 13 kilometri şi cu toate acestea am reuşit să-mi extrag ţinta în siguranţă. Nu sunt vreun drăguţ.

- Ba sigur că eşti. Şi de ce ai aterizat greşit într-un copac? Nu te-au antrenat la Forţele Speciale?

Eşti o adevărată scorpie, Harp. îmi este milă de tipul de care te vei îndrăgosti.

Ea a râs, picioarele ei lungi menţinând ritmul paşilor lui în timp ce se îndreptau spre grajd.

- Sunt mai interesată de cei cu patru picioare, care mă vor iubi şi mă vor adora fără să joace jocuri stupide.

- Nu sunt toţi bărbaţii ca nemernicii de la şcoală. Există şi ţipi de treabă în jurul tău.

- Care nu sunt rude cu mine?

Ştia că făcuse o glumă, dar ceea ce-l îngrijora cel mai mult era chiar Harper. Era atât de concentrată la cai şi la activitatea de salvare, încât se izolase, preferând să-şi petreacă timpul doar în compania animalelor. Cel puţin Ophelia era înconjurată de oaspeţii de la pensiune. Nu că el ar fi fost în măsură să stahilească gradul de normalitate sau de fericire. Rămăsese izolat pe o insulă pustie o vreme şi abia începea să-şi scoată capul din nisip.

Mia îl ajutase.

Gândul la ca i-a provocat un val de emoţii. Ea îl făcuse să redevină cel ce fusese fără ca măcar să-şi dea seama. Ea îi aţâţase corpul şi îl făcuse să se simtă din nou viu. Ea îi ascultase povestea, nu se arătase afectată şi nici nu se purtase altfel cu el.

Se întreba dacă avea să-i accepte propunerea de a avea o fierbinte aventură de-o vară.

Intenţiona să o ispitească în orice fel putea.

Au ajuns la grajd, iar el a trecut pe la fiecare cal în parte. Unii dintre ci şi-au scos capetele din boxe pentru a- 1 întâmpina, alţii au mestecat în

continuare fânul sau morcovii rămaşi, dar şi-au ciulit urechile a confirmare. Uitase cum era să câştigi afecţiunea unui cal. Erau atât de diferiţi de câini – îşi testau stăpânii pentru a-şi dovedi dragostea, priceperea şi loialitatea înainte de a le oferi sufletul. Ethan respectase această rasă puternică şi care putea să fie la fel ca vântul, permiţându-le oamenilor să se simtă ca nişte zei în timpul scurt în care călăreau pe spatele lor.

L-am ţinut în boxa cinci, în padoc, dar deocamdată I- am izolat. Nu ştiu cum va interacţiona cu ceilalţi cai.

A bătut în uşă şi a fluierat uşor, aşa cum făcea de fiecare dată când saluta un cal în boxa lui. Le dădea un sentiment de rutină şi respect pentru modul în care erau abordaţi.

- Hei, amice! a strigat ea. M-am întors. Vreau să-l cunoşti pe Ethan. El este fratele meu şi ar vrea să se uite la tine dacă îl laşi.

Calul a dar înapoi şi a pufnit în semn de avertizare, întregul trup îi tremura cu o energic nervoasă înăbuşită şi aura agitată de frică, iar adrenalina era pompată în valuri. Ethan şi-a sprijinit mâinile pe uşă şi şi-a reglat respiraţia, încercând să insufle o senzaţie de calm pentru amândoi.

- Ce frumos eşti, a spus cu o voce adâncă, liniştitoare, înţeleg că eşti supărat, mai ales după ce ai scăpat de la abator. Şi eu aş fi.

Calul a lovit cu copitele în pământ, învârtindu-se în cercuri strânse de parcă ar fi încercat să se orienteze. Padocul era destui de marc, cu suficient spaţiu ca să alerge în ieşirile lui scurte şi extrem de rapide, dar era în siguranţă până când aveau să-şi dea seama ce nevoi avea. Privirea lui Ethan i-a examinat corpul slăbit şi copitele neastâmpărate. O adevărată frumuseţe. Cu siguranţă subnutrit şi speriat de moarte. Dar nu părea a fi un cal distrus – aura lui era prea

strălucitoare. Ethan a continuat să-i vorbească pe acelaşi ton o vreme, apoi deodată calul şi-a smucit capul şi s-a uitat la el.

Ethan şi-a ţinut răsuflarea. Ochii aceia mari, întunecaţi şi inteligenţi străluceau de înverşunare şi ardeau cu un foc lăuntric, care îl făceau să pară un luptător. Un supravieţuitor. Da, fusese abuzat şi îşi pierduse încrederea. Dar nu se dăduse bătut.

S-a cabrat cu o mişcare magnifică, părând a-i spune „Du-te naibii!”, apoi şi-a smucit din nou capul şi s-a îndepărtat.

-Ţi-am spus eu, a zis Harper.

- Ce îi declanşează crizele de furie?

- Zgomotele puternice. Imposibil să-l bagi în remorcă. Mişcările rapide. Nu ştiu prea bine cum a fost tratat şi la ce munci a fost folosit, ceea ce face ca totul să fie şi mai dificil.

- Muşcă? Loveşte?

- Dacă te apropii din lateral. L-am luat cu binişorul abordându-l din faţă şi, în sfârşit, am reuşit să-l aduc în grajd. Trebuie să-i găsim un nume.

S-a întors spre cal, studiindu-i coama mată, corpul prea slab şi ochii precum focul iadului, care văzuseră prea multă durere.

„Phoenix.”

Trebuie să fi spus asta cu voce tare pentru că Harp a încuviinţat din cap.

- Un nume bun. Poţi să mă ajuţi?

Părea un drum lung, dar avea un presentiment legat de acest cal. Nu existau niciodată garanţii de reuşiră, dar merita o şansă. În interiorul lui s-a stârnit ceva, ccrându-i să fie mai atent, aşa că Ethan a apucat în grabă marginea uşii, cuprins de o emoţie foarte puternică. Era ceva la acel cal care îl tulburase.

Calul avea nevoie de ajutor. Durerea l-a izbit dintr- odată, făcându-i genunchiul să se

încovoaie, în timp ce ochii neînsufleţiţi ai lui Aresh au licărit în faţa lui. S-a aplecat să îşi frece locul dureros, străduindu-se să-şi şteargă imaginea din minte.

Ethan s-a îndepărtat de cal, întorcându-se.

- Nu pot, Harp. îmi pare rău.

S-a aşezat în faţa lui. privindu-l disperată cu ochii ei întunecaţi.

- Ştiu ca poţi să pătrunzi în mintea lui. De ce nu încerci?

Durerea îi pulsa în picior şi în inimă, făcându-l să se simtă pustiit.

- Pentru că nu mai am nimic de oferit, a spus el simplu.

A plecat, ignorând expresia dezamăgită a surorii sale, repetându-şi că era spre binele tuturor.

- A sosit alaiul, a spus Chloe.

Vocea îi era plină de sarcasm, dar durerea din ochii albaştri a îngrijorat-o pe Mia. S-a uitat pe fereastră. Jonathan tocmai îşi întindea picioarele lungi, ieşind din elegantul Mercedes negru, îmbrăcat într-un costum care-i punea în evidenţă corpul atletic, într-o nuanţă de gri cărbune, şi cu cravată roşie. Asistentul lui, Bob, îl flanca pe partea dreaptă, ca o namilă fioroasă. Capul lui ras strălucea şi purta ochelari de soare întunecaţi pentru a-şi ascunde ochii. Mia s-a cutremurat. Omul acela era fioros, dar se dovedise a fi bun la ceea ce făcea.

Un bărbat mai tânăr îl flanca pe Jonathan pe partea stângă. Avea aspectul unui tocilar sexy cu părul des şi ondulat şi ochelari groşi cu ramă neagră. Probabil era asistentul lui.

Nu părea a fi o vizită plăcută de familie, din moment ce venea însoţit de pitbullii săi pentru a face impresie. Mia şi-a înăbuşit un oftat de dezamăgire, dar s-a străduit să rămână raţională.

Ea ştia cât de greu îi fusese lui Lake în ultima vreme, dar era într-o cursă strânsă pentru postul de primar, încă îndurerat de pierderea soţiei, şi încerca să se descurce cu o fată care primise o condamnare de muncă în folosul comunităţii.

Probabil făcea tot ce putea.

Chloe, după câte se părea, nu era de acord. Cu o expresie furioasă pe chip, care-i schimonosea trăsăturile, a privit-o pe Mia cu o indignare nedisimulată.

- Bănuiesc că ar trebui să coborâm ca să ne vedem şi să ne salutăm. Sunt sigură că a adus un fotograf pentru a surprinde momentele tandre care apoi vor fi trimise neoficial presei.

- Chloe, el nu este aşa, a spus ea încet, dar fata doar a pufnit, iar Mia a urmat-o afară.

Ethel şi compania lipseau, slavă Domnului, iar asistenţii lui Lake s-au îndepărtat când au văzut-o pe Chloe, lăsându-i singuri. Jonathan s-a luminat când şi-a privit fiica, a parcurs distanţa dintre ei în câteva clipe şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare puternică. Miei i s-a pus un nod în gât. Dumnezeule, cât de multă nevoie avea fata de afecţiune, deşi o respingea din start! Fără mamă, tatăl ci devenise acum cea mai importantă fiinţă din viaţa ei şi ultimul sprijin în cazul în care s-ar fi prăbuşit.

- Mi-a fost atât de dor de tine, a spus el, prelungind cât mai mult acea îmbrăţişare. îmi pare rău că nu am putut veni mai devreme. Cum îţi este aici?

Chloe a ridicat din umeri, dar nu s-a opus îmbrăţişării.

- Nu-i rău. îmi place să lucrez cu caii.

- Vrei să devii o fată de la ţara, aşa-i? a tachinat-o el, trăgând-o de părul violet. IX* când te-ai hotărât să devii adepta stilului gotic? Aproape că am avut un atac de cord când mi-a spus Mia că nu semeni deloc cu ce văzuse în

pozele tale. Şi ţi-am spus să nu îţi faci piercing. Îţi va afecta pielea.

- Nu este gotic. Este doar noul meu stil. Şi toată lumea are piercinguri.

- Am crezut că viaţa la ţară înseamnă să îţi prinzi părul într-o coadă şi să porţi salopete. Arăţi mai rău decât punkiştii pe care încerc să-i alung din oraş.

Chloe şi-a dat ochii peste cap.

- *Tată!* s-a plâns ea cu jumătate de gură. Plictisitor!

- îmi pare rău!

Lake a sărutat-o pe creştet şi i-a dat drumul din îmbrăţişare.

- Mia, mulţumesc că ai grijă de ea. Mi se pare că ai înflorit de când eşti aici. Probabil îţi prieşte aeml de ţară.

Aşa era? Sigur, pielea ei căpătase o nuanţă ciocolatie, chiar dacă aplicase zilnic cremă de protecţie solară, se îngraşase câteva kilograme de vreme ce Ethan o ispitise cu bunătăţi de casă şi insistase să ia câteva înghiţituri şi nu mai era obsedată de telefonul ei 24 de ore din 24 din moment ce nu avea unde să se ducă. Dar aceste schimbări erau bune sau nu? Hm, ceva la care să mediteze mai târziu…

- Mulţumesc, Jonathan. Chloe se descurcă foarte bine. Mai mult ca sigur îl vei cunoaşte pe Ethan, care se ocupă de programul ei de lucru. Ophelia este cea care administrează pensiunea – ne-a invitat deja să luăm cina cu familia ei în scara asta.

- Sună bine. Trebuie să mă odihnesc puţin, să mai lucrez câteva ore şi apoi abia aştept să petrec ceva timp cu amândouă.

Deja avea acea privire preocupată pe care Mia o cunoştea prea bine. A bătut-o pe Chloe pe umăr şi a făcut un semn cu mâna către echipa lui.

- Amândouă îl cunoaşteţi pe Bob, iar acesta

este Owen, noul meu asistent.

- Hm, Jonathan, de ce nu faci o plimbare cu Chloe ca să vezi proprietatea, în timp ce noi ne ocupăm de celelalte aranjamente? a sugerat Mia.

A fluturat o mână elegantă în aer, ceasul lui sclipind în lumina soarelui.

- Aşa vom face, dar mai târziu, bine? Vreau să văd totul, dar am nevoie de părerea ta cu privire la câteva puncte pe care să le adaug pe agenda mea, Mia. Ai văzut articolul din *New York Times?* Face referire la mine şi vreau imediat o analiză pe marginea lui. Am nevoie de un spaţiu liber unde să pot lucra. La treabă!

Uitând complet de fiica lui, a făcut semn echipei sale şi a urcat scările de parcă ar fi fost la Casa Albă. Computerele şi telefoanele au început să zbârnâie, iar Mia îl privea pe cel mai important client al său care dădea ordine scurte şi revenea la ceea ce cunoştea atât de bine.

Muncă.

Chloe l-a urmărit pe tatăl ei cum dispărea pe scări.

- îmi pare bine că am vorbit cu tine, tată.

Mia şi-â Strâns pumnii.

- Trebuie să-l laşi să se liniştească. Ştiu că abia aşteaptă să-şi petreacă timpul cu tine.
- Nu minţi pentru el, Mia, a zis furioasă, întorcându-se pe călcâiele bocancilor de armată. Am plecat de aici.
- Unde te duci?
- La grajduri, să-l ajut pe Ethan. Poţi să-i spui tatălui meu că ne vedem la cină.
- Dar...

Fata s-a îndepărtat cu spatele drept, iar Mia a oftat. „Ah, fir-ar să fie!” Lucrurile nu decurseseră aşa cum sperase ea, iar acum Jonathan trebuia să se străduiască şi mai mult pentru a dărâma barierele pe care le ridicase fata. Trebuia să-l facă să o asculte înainte ca fata să deraieze şi mai

mult.

A aruncat o privire în jur spre veranda goală. În câteva minute, avea să fie prinsă până peste cap cu rapoarte analitice, apeluri telefonice şi statistici de sondaje de o importanţă crucială. Diagramele reţelelor sociale aveau să fie extrase şi analizate. Ar ti norocoasă dacă ar reuşi să ia cina la timp.

A aşteptat ca valul de adrenalină să înceapă să-i pompeze prin corp, dar se simţea ciudat de inertă. Nu îi păsase niciodată ce sacrificii trebuiau făcute pentru a câştiga alegerile. Chloe fusese o figură îndepărtata în mintea ei, altă piesă a puzzle-ului care trebuia mutata, astfel încât să-i poată obţine lui Jonathan voturile de care avea nevoie. Acum şi-ar fi dorit ca tatăl fetei să fi lăsat deoparte munca măcar o dată şi să-i ofere fiicei sale timpul împreună după care tânjea. Şi de ce d într-odată munca ei i se părea a fi doar de suprafaţă, aşa cum Ethan o acuzase mereu?

Iritată de gândurile care i se învârteau în minte, Mia a încercat să-şi recapete concentrarea. Dar a început să se întrebe de când sentimentele lui Chloe deveniseră la fel de importante precum câştigarea unor alegeri.

16

Ethan urmărea modul în care se desfăşura cina şi încerca să-şi înăbuşe furia.

Hotărâse să se alăture surorilor sale în seara aceea pentru a o vedea pe Mia. De când îi făcuse acea propunere, ea fusese precaută şi păstrase

distanţa în ultimele două zile. Aprecia arta răbdării, dar se gândise că seara aceea era o ocazie perfectă să-i amintească faptul că era pregătit dacă avea să se răzgândească. De asemenea, era curios să-l cunoască pe tatăl lui Chloe şi totodată clientul special al Miei.

Lake avea toate calităţile unui politician. Fin, plin de farmec şi iscusit la vorbe. Părea să-i pese de oameni şi să nu fie un nemernic. Ethan l-a urmărit în timp ce o ajuta pe Ophelia să pună masa şi discuta cu Harper despre cai. Avea un râs care chiar părea a fi unul sincer, nu de complezenţă. $i cea mai importantă calitate pe care a remarcat-o la el era că omul părea inteligent, mai ales când se angajase într-o discuţie profundă despre dispariţia clasei de mijloc şi când conturase câteva idei bine fundamentate de schimbare a viitorului unui oraş pe care părea să-l iubească cu pasiune.

Ethan îl plăcea. Putea să înţeleagă de ce Mia îşi concentrase energia pentru ca acesta să câştige alegerile în detrimentul egoiştilor implicaţi în politică în acele vremuri.

Dar ceea ce l-a enervat a fost felul în care a tratat-o pe Chloe.

Nu venise în mod special să-şi vadă fiica? Sigur, toată lumea credea că Mia era mătuşa fetei, dar Ethan ştia adevărul. Ultimele câteva săptămâni îi dezvăluiseră un aspect important, care îi schimbase modul de abordare în cazul fetei.

Chloe era un copil bun.

Nu şi-o putea imagina vandalizând o maşină nenorocită. Chiar şi a trişa la un test era o adevărată provocare pentru ea, dar el şi-a dat scama că o făcuse fie ca să capete mai multă atenţie, fie pentru că intrase în panică din cauza notei. Ethan a înţeles că a candida pentru funcţia de primar era un proiect foarte important, dar Chloe avea nevoie de atenţia politicianului, nu de

o mângâiere afectuoasă şi absentă pe creştet ca şi când ar fi fost un animal de companie pe care îl băga din când în când în seamă. Ethan avea totodată presentimentul că avea să intre din nou în probleme. Spera că tatăl ci avea să fie cel care urma să o ajute să stea departe de ele, dar nu părea că o să se întâmple aşa cum îşi imaginase.

Până spre sfârşitul cinei, Chloe îşi lăsase capul în pământ, privind în farfuria din faţa ei, complet ruptă Je discuţia de la masă. Ethan a ridicat vocea şi a întrerupt discursul lui Lake despre modul în care preconiza să rezolve problema oamenilor fără adăpost din oraş.

- Fiica ta pare să aibă un har în ce priveşte modul de a relaţiona cu caii. Având în vedere că rămâi până duminică, poate ţi-ar plăcea să călăriţi împreună. îţi putem arăta traseele.
- Sună interesant! Se pare că Chloe a început să se obişnuiască să locuiască departe de oraş. $i-a studiat fiica cu o uşoară încruntătură. Totuşi, m-am gândit la asta, draga mea. Nu ai pe nimeni apropiat aici şi nu există atât de multe oportunităţi pentru o diplomă în psihologie. I- am contactat pe cei de la Universitatea din New York pentru a vedea dacă te poţi transfera.

Chloe a scăpat furculiţa. Ochii ei albaştri s-au mărit din cauza şocului.

- Nu! Nu, tată, nu am vrut niciodată să merg la Universitatea din New York. îmi place aici.

Lake a încuviinţat din cap înţelegător.

- înţeleg, dar cred că asta ar fi cea mai bună soluţie. Dacă voi fi ales în noiembrie, volumul meu de muncă se va dubla. Ar fi mult mai uşor să locuieşti în oraş, astfel încât să ne putem coordona programul zilnic.
- Nu-mi pasă de programul tău! a spus ea printre dinţii strânşi. îmi doresc să fiu la o şcoală care mi se potriveşte. Am prieteni aici!
- Nu sunt persoane de încredere, din câte am

auzit, i-a replicat el scurt. Dar nu este un moment potrivit să avem această discuţie. De ce nu vorbim după cină? A aruncat o privire în junii mesei prin care se scuza. Ophelia, friptura este incredibilă. Nu am mâncat niciodată o friptură atât de bună.

- îmi pare foarte bine că ţi-a plăcut.

Chloe a sărit de pe scaun, tot corpul ei fiind străbătut de o emoţie violentă.

- Nu poţi să vii aici şi să te prefaci că ştii ce e mai bine pentru mine, a izbucnit ea. Nu este treaba ta cu cine mă văd sau ce fac într-unul dintre weckcndurile care se potrivesc cu programul tău. Şi nu rămân prizonieră în oraş în timp ce tu îţi urmezi propriile visuri!

- Chloe...

- Nu, nu mai suport să-mi faci asta! M-am cărat de aici. -Chloe!

Cu un hohot de plâns, a ieşit din cameră, trântind uşa de la intrare şi lăsând în urmă o tăcere apăsătoare.

Mda. Ethan simţise apropierea furtunii de la un kilometru depărtare.

Lake şi-a frecat tâmplele şi şi-a pus tacâmurile cu grijă pe farfurie.

- îmi cer scuze, a spus el. Eu şi Chloe avem câteva probleme de rezolvat. Pot să mă ridic de la masă?

Ophelia şi Harpcr au schimbat câteva priviri înţelegătoare.

- Desigur. Este atât de greu să te maturizezi, a spus Ophelia. îmi amintesc şi acum că am ţipat la mama şi i- am spus că o umsc şi nici nu ştiu care era motivul.

- A pierdut-o pe mama ei de curând, a spus Lake încet. Cred că amândoi învăţăm cum să trăim cu această durere.

Şi-a împins scaunul în spate şi a părăsit camera.

Mia a oftat.

- Mai bine mă duc să încerc să o găsesc pe Chloe.

- Nu, lasă-mă pe mine! Probabil a mers la grajduri. Acolo obişnuiam să ne refugiem cu toţii când simţeam nevoia sa fim singuri, a spus Ethan. De ce nu te duci sa vorbeşti cu Lake?

Ea a ezitat.

Eşti sigur? Nu ştiu dacă va dori să vorbească cu tine.

Trăsăturile ei frumoase erau marcate de îngrijorare şi de o preocupare care l-au făcut să se uite mai adânc în ochii ei strălucitori, ca de chihlimbar. Era greu să dai dovadă de empatie într-o lume a PR-ului, unde perfecţiunea se limita doar la imagine. începea să descopere că inima ci era mult mai generoasă decât crezuse iniţial. LX' asemenea, simţea că ea nu se gândea la alegeri sau la imaginea lui Lake şi nu îşi făcea probleme că fata putea avea o răbufnire publică. Era implicată mult mai profund în această situaţie.

Aceasta era o faţă a Miei Thrush care îl fascina.

S-a aplecat şi şi-a trecut un deget peste obrazul ei catifelat.

- Mă îndoiesc că a vorbit cu cineva în ultima vreme. O voi aduce înapoi. Are nevoie de tatăl ei.

Mia a încuviinţat din cap, ridicându-se ca să-l apuce de mână. S-au uitat unul la altul câteva minute înainte să fie întrerupt i de cineva care a tuşit intenţionat.

Mă duc să ajut la strânsul mesei, a anunţat Harper. Să ne anunţi dacă este bine.

- îţi vom aduce nişte cafea ţie şi lui Jonathan pe veranda din faţă, a adăugat Ophelia.

Ethan le-a mulţumit, dându-i cu greu drumul la mână Miei. S-a îndreptat spre uşa din spate pentru a merge pe scurtătură până la grajd. Pădurea îl înconjura, amurgul captând şi ultima rază de soare şi lăsând noaptea să-şi intre în

drepturi. Norii se îngroşaseră, avertizând că urma să plouă în curând. Deşi refuzase să lucreze cu Phoenix, se oprea zilnic să-l verifice, încercând să-l obişnuiască totuşi CU prezenţa lui. Cu o îi în urmă, Phoenix chiar îi permisese o apropiere scurtă, dar acum animalul putea să devină agitat din cauza tunetelor sau a fulgerelor. Ethan trebuia să-l verifice din nou în seara aceea.

Paşii au urmat cărarea bine cunoscută, dar Chloe nu era la boxe. I-a luat ceva timp să verifice grajdurile, apoi a văzut-o în cele din urmă cocoţată pe o stâncă, cu Wheezy la picioare. Ea îi mângâia capul bătrânului labrador, uitându-se la piscurile ascuţite ale munţilor încremeniţi în lumina apusului de soare magnific.

- Cer permisiunea să mă apropii.

Ea s-a uitat la el. Se aşteptase la înţepături şi la atitudini defensive, dar ea l-a surprins mişcându-se în lateral pe stâncă, făcându-i loc. Pentru că nu era genul care să refuze un cadou când i se ivea ocazia, el s-a aşezat lângă ea şi şi-a întins picioarele îmbrăcate în blugi.

Stăteau învăluiţi în tăcere. Privind cerul. Absorbind prezenţa calmă a energiei canine a lui Whcezy. Lăsându-şi gândurile să rătăcească libere, fără a forţa cuvintele. Nu mai ştia cât trecuse înainte ca ea să vorbească în sfârşit, dar ştia că ar ti aşteptat fără probleme încă o oră doar ca să-i audă vocea.

- Uneori, îmi urăsc tatăl. El nu a comentat, iar în cele din urmă, ea a continuat: Nu vreau. Simt că mă enervez brusc şi mă simt vinovată pentni asta, dar încă o fac. Urăsc felul în care îi pasă de meseria lui mai mult decât de orice altceva. Urăsc să mă simt ca o persoană care are doar rolul de a-l ajuta să fie ales. Urăsc că nu mă ascultă şi că nu pare să-i fie dor de mama, aşa cum îmi este mie. Şi uneori vreau doar să închid ochii şi să nu mă mai trezesc dimineaţa.

Câteodată sunt atât de obosită de toate astea şi mă întreb dacă aşa trebuie să fie. Dacă asta este tot ce îmi poate oferi viaţa mai bun. A oftat frustrată. Dar este OK. Nu trebuie să sun la linia telefonică destinată sinucigaşilor sau altceva de genul ăsta. Sunt doar... supărată.

Cuvintele ei l-au atins şi s-au spulberat în mii de bucăţi, făcându-l să Vadă adevărul.

La naiba, îi plăcea de ea!

- Da. Este exact ce îţi oferă viaţa în aceste momente. Ştiu că acum te simţi singură, dar nu eşti. Am trecut cu toţii prin asta.

-Când?

- Când aveam 25 de ani, mi-am pierdut mama tot din cauza cancerului.

Ea şi-a mijit privirea, studiindu-i cu atenţie faţa, încercând să vadă dacă o minţea.

- Vorbeşti serios?

- Da. Mă înrolasem în armată, aşa că nu mai eram aici când s-a îmbolnăvit. Surorile mele au avut grijă de ea, dar am resimţit toată perioada aceea până la ultima clipa. IXipă aceea, am fost cam tulburat o vreme. Mi-a fost dor de ea mai mult decât de oricine altcineva. Mama a fost cea mai bună fiinţă din lume.

Un zâmbet slab i-a limpezit chipul. Piercingurile din nas şi sprâncene au licărit, făcându-i parcă cu ochiul.

- Şi a mea. Avea o răceală care nu trecea. Nimeni nu $i-a putut da seama. Când au diagnosticat-o, era prea târziu şi a murit în trei luni. Credeam că voi avea mai mult timp.

- întotdeauna credem asta.

- Ce s-a întâmplat cu tatăl tău? l-a întrebat ea.

- A avut un atac de cord când eram copil, aşa că l-am pierdut şi pe el.

- îmi parc rău.

- Şi mie.

Ea l-a mângâiat pe Wheezy. Profilul ei era

ascuţit în umbră, dezvăluindu-i oarecum forţa. întrebarea i-a ieşit din gură aproape involuntar.

- De ce ai trişat la test, Chloe?

Ea a înlemnit. I-a luat ceva timp, ezitând până să se hotărască să-i răspundă.

- Mi-a fost teamă că nu o să-l trec. Am intrat în panică şi am făcut o greşeală.

- Are sens. Am făcut mai multe greşeli când eram de vârsta ta. Ai vandalizat maşina pentru a atrage atenţia tatălui tău?

- Nu. Răspunsul ei categoric lăsa să se înţeleagă că acesta era adevărul. Nu vreau sa vorbesc despre asta acum.

- Nu este nici o problemă.

A urmat altă pauză de tăcere. Ea şi-a ros unghia de la degetul mare. S-a foit până ce şi-a găsit o poziţie mai confortabilă pe stâncă.

- Nu vreau nimic decât să mă asculte. Nu mă duc la Universitatea din Ncw York şi m-am săturat să mă trateze ca pe un copil.

- Dar ai dat-o în bară, a subliniat el. Serviciul în folosul comunităţii nu este o joacă. Arc tot dreptul să nu aibă încredere în tine o perioadă.

Asta păruse a o pune pe gânduri, dar a încuviinţat din cap cu încăpăţânare.

- Presupun. Dar nu mai contează nimic din toate astea. Va fi ales şi nu va mai avea nevoie de mine decât pentru a juca rolul fiicei perfecte. Totul este o mizerie.

Şi-a ales cuvintele cu grijă, ştiind că tot ce urma să-i spună era destul de important.

- Chloe, ştii ce fac adulţii când le este dor de cineva pe care îl iubesc? Se aruncă în muncă. Se concentrează asupra lucrurilor pe care le pot controla – lucruri care nu le provoacă suferinţă. Tatăl tău probabil îşi dă seama că îţi începi propria viaţă şi că va rămâne singur. Vrei să afli părerea mea? Dacă tatăl tău câştigă aceste alegeri, va avea nevoie de tine mai mult ca

oricând. Vei fi singurul lui refugiu. Singurul lui adevăr. Tu, Chloe Lake, eşti probabil întreaga lui lume. Şi, deşi se comportă ca un măgar uneori, pot garanta că omul ştie că nici alegerile şi nici munca nu valorează nimic dacă te pierde. încet, el a coborât de pe stâncă, frecându-şi absent genunchiul dureros. Cred că ar trebui să te întorci şi să încerci să vorbeşti cu el. Amândoi meritaţi un moment de respire. Dar, dacă vreodată ai nevoie să vorbeşti cu cineva, sunt aici. La fel şi Mia – ştiu că ţine la tine.

-Ethan?

-Da?

- De ce nu ai vrut să ajuţi calul acela?

A încremenit. A simţit cum golul din stomac atârna ca o piatră, împovărându-1.

- Mi s-au întâmplat unele chestii în trecut. Nu vreau ca toată lumea să depindă de ajutonil meu când eu nu-l pot oferi.

Pentru că te va face să te simţi prost în cazul în care nu reuşeşti?

Un zâmbet uşor i-a apărut fără să vrea pe buze. La naiba, fata era perspicace!

-Da.

- Dar nu a spus mama ta că fiecare suflet merită o şansă – fie că este vorba despre un animal sau de o fiinţă umană?

A închis ochii şi s-a întrebat care fusese punctul în care conversaţia luase o altă turnură. Când începuse să-l ajute să vadă mai clar.

- Da, aşa a spus.

- Bine. Doar întrebam.

A luat-o din nou spre cărare când vocea ei slabă i-a ajuns la urechi şi a răsunat acolo o vreme în briza de seară de vară.

- Mulţumesc, Ethan.

- Cu plăcere.

Mia s-a aşezat în balansoarul alb de răchită, în

timp ce Jonathan se agita ca un animal în cuşcă.

- Ce naiba se întâmplă aici? a mârâit el în timp ce punea întrebări cu mâinile îndesate în buzunare. în primul rând, mi-ai spus că se afişează cu o gaşcă Je huligani; acum îmi răspunde obraznic la cină şi fuge? Credeam că am trecut de această etapă! Când a împlinit 15 ani, am trecut printr-un calvar. Ar trebui să fie bine acum!

- Şi aşa va fi. Dar este o tânără de 19 ani, iar primul an de facultate este dur. încă îi este dor de mama ci.

Jonathan s-a oprit, întorcându-şi privirea.

- Şi mic, a mormăit el cu o urmă de suferinţă în voce. Dar nu putem trăi în trecut. Ea trebuie să se concentreze asupra viitorului şi nu doresc să aud de altă prostie făcută de ea. Aici nu e un mediu propice pentru ea. Trebuie s-o supraveghez mai îndeaproape.

- Ei bine, poţi să-i spui să nu mai umble cu ei, dar, în cazul unui adolescent rebel, asta s-ar putea să aibă exact efectul invers.

- Atunci o voi scoate de aici de îndată ce îşi termină orele de serviciu în folosul comunităţii.

- Şi dacă nu vrea să te asculte?

- Nu are bani! Trebuie să facă exact ce spun eu.

Mia şi-a frecat tâmplele, căutând o modalitate de a-i explica bărbatului de ce anume avea nevoie Chloe.

- Trebuie să ştie că este mai importantă pentru tine decât alegerile.

S-a întors spre ea, cu gura căscată.

- Glumeşti? E fiica mea! Este cel mai important lucru Jin lume pentru mine, iar ea ştie. Se foloseşte de asta pentru a mă manipula, acţionând pentru a mă pedepsi fiindcă eu încă sunt aici, în timp ce mama ei nu mai e.

Ea a tresărit la suferinţa vizibilă de pe chipul

lui.

- Eu nu cred asta. Trebuie doar să vorbeşti cu ea, Jonathan. Petrece puţin timp cu ea în afara politicii, a sondajelor şi a cifrelor de campanie. Spune-i exact ce mi- ai spus mie şi ascult-o! Ştiu că c greu.

- Nu, nu ştii, a spus el. Ti-am cerut să te asiguri că nu intră în necazuri, nu să încerci să te strecori în mintea ci şi să-mi spui care-i sunt nevoile. Eşti responsabilă de campania mea de PR. Poate că e timpul să ne amintim acest lucru.

Ea a simţit că lua foc.

- Nu eu sunt cea care a cerut să-mi las deoparte propria viaţă pentru a sta cu fiica *ta!* a răspuns ea. Eu sunt cea care aleargă doar ca să se asigure că amândoi trecem de vara asta fără să mai apară alt scandal.

- Bun. Canalizează-ţi atenţia exclusiv spre asta şi lasa- mă pe mine să fiu părinte!

- Şi ce ar trebui sa fac când aşa-zişii ei prieteni trec pe aici sau vrea să iasă afară?

- Nimic. Pentru tot restul verii, există o singură regulă: nu mai are voie să părăsească pensiunea decât dacă o însoţeşti. Fără vizitatori. Nu a mai rămas mult timp până când va termina orele în folosul comunităţii. Apoi o voi aduce înapoi acasă.

Frustrarea i-a străbătut corpul. Nu înţelesese nimic din mesajul ci.

- Nu îi poţi interzice să se întâlnească cu prietenii ei! Va crede că asta are legătură cu alegerile, nu înţelegi? Nu trebuie să faci nimic altceva decât să vorbeşti cu ea.

- Am închis subiectul. Asta doar dacă nu vrei să mă transfer la Bennett şi Asociaţii PR. M-au implorat să mă duc la ei şi mi-au promis rezultate mai bune.

Ea s-a crispat, străduindu-se să-şi amintească faptul că el era un tată care căuta soluţii şi că nu intenţionase să se comporte ca un nemernic.

- Asta este o insultă la adresa amândurora în acest moment, a spus ea încet. Şi dacă chiar voiai, nu ar fi trebuit să-mi ceri niciodată să o supraveghez pe Mia din poziţia de prietenă a ta.

Remuşcarea a strălucit în ochii lui albaştri. A mormăit o înjurătură şi şi-a trecut degetele prin păr.

- Fir-ar! îmi pare rău! Nu am vrut să spun asta.

Ea a încuviinţat din cap.

- Bine. Ştiu că eşti tatăl ci şi încerci să ici nişte decizii care nu sunt deloc uşoare. Dar mă chinuiesc să-ţi explic că am lost cu ea în fiecare zi şi că a început să se schimbe, îi place să lucreze cu caii şi se simte bine, pentru că arc o responsabilitate. încearcă să stabilească o legătură cu tine, iar ideea ta de a-i impune să se transfere la Universitatea din New York nu este cea mai bună soluţie. Te rog! Am sentimentul că îţi ascunde ceva în legătură cu actul de vandalism.

- Crezi că a făcut altceva?

- Nu, nu pot să-mi dau seama ce. Este doar un instinct, lipseşte ceva. Te rog să o asculţi ce are de spus înainte de a lua o decizie pripită.

A privit-o într-o tăcere introspectivă, apoi a încuviinţat din cap.

- Foarte bine. Voi încerca.

- Bun. Sunt sigură că Ethan o aduce înapoi, aşa că voi fi în camera mea.

Mia s-a ridicat de pe scaun şi a plecat de pe veranda. De ce era Jonathan atât de încăpăţânat? Ce situaţie alambicată! Nu-i plăcea absolut deloc să se implice în probleme de familie, dar faptul că petrecuse atât timp în compania lui Chloe îi schimbase perspectiva. îi păsa de ce i se întâmplase fetei şi de faptul că nu avea pe nimeni care să se lupte pentru ea. Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi existat un personaj pozitiv şi unul negativ în această poveste, dar ea simţea că era

personajul negativ pentru amândoi şi nu îşi dorise decât să ajute.

S-a rugat ca Jonathan să-i ofere fetei ce avea atâta nevoie. Făcuse tot ce ţinea de ea.

Acum era timpul să spere că puteau găsi o cale de a se regăsi înainte să fie prea târziu.

17

Un fulger a luminat cerul. Pământul a vuit cu furie şi în scurt timp s-a auzit tunetul, dar aerul a rămas uscat şi umed, fără să se simtă nici o adiere. Ethan şi-a pus un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, vârându-şi picioarele în nişte adidaşi vechi şi a închis uşa în urma lui. Altă noapte fără somn, ceva care se repeta metodic. Mai bine ar fi mers până la grajd să verifice caii. Furtuna îi speria chiar şi pe cei mai liniştiţi şi puteau avea nevoie de cineva lângă ei.

A trebuit să se oprească de câteva ori pentru a-şi masa genunchiul. Vremea părea să-i afecteze atât muşchii, cât şi memoria. Durerea s-a infiltrat în oase şi în tendoane, dar el a continuat să meargă, obişnuindu-se cu durerea şi începând să-şi aducă aminte.

„Nu vei muri. Îţi promit!”

Gloanţe… durere… viaţa scurgându-se în timp ce nu putea să facă nimic altceva decât să privească.

Dacă s-ar fi mişcat mai repede. Cu doar zece secunde. Cu cinci. Oare lucrurile ar fi fost altfel?

Ah, la naiba!

A început să transpire abundent. O senzaţie de greaţă i se ridica din stomac. Ethan s-a sprijinit

de un copac şi s-a concentrat asupra respiraţiei, forţând aerul să intre şi să iasă din plămânii săi sufocaţi până când a reuşit să se calmeze. Apoi a continuat să se mişte, simţind că ploaia avea să vină în curând.

A ajuns la grajd şi a verificat caii. Cei mai mulţi dormeau sau se odihneau, mişcându-se doar puţin când i- au simţit prezenţa. A făcut turul şi a deschis uşa de la ultimul padoc, tresărind când alt tunet a spulberat liniştea.

Phoenix se învârtea agitat şi nervos. Ethan a remarcat luciul strălucitor de transpiraţie de pe piele, urechile ciulite şi sunetele disperate. Adulmecându-i mirosul, calul s-a întors şi s-a uitat la Ethan. Reapăruseră fantomele. Ochii de cerneală l-au privit, plini de disperare şi de rebeliune. Cu capetele ridicate, s-au studiat unul pe celălalt. Ceva s-a trezit în interiorul lui Ethan, făcându-l să înainteze. Calul avea nevoie de mângâiere. Era nevoie să-l stabilizeze. Trebuia să ştie că acolo avea parte de confort. De dragoste. De încredere. Toate lucrurile pe care o fiinţă umană i le răpise trebuiau să fie sădite din nou în mintea şi inima calului.

- Hei, Phoenix! O noapte urâtă? Cu zgomote puternice şi ploaie, toate prevestind lucruri rele? Dar cred că amândoi trebuie să ne repetăm mereu în minte că toate acestea sunt doar nişte amintiri. O parte din ce suntem acum, dar care nu ar trebui să ne copleşească şi să ne facă a renunţa la dreptul de a ne trăi viaţa. O viaţă bună. Poate chiar acest moment va fi începutul unei perioade mai bune. Dar trebuie să te laşi în voia destinului şi să ai încredere în mine.

I-au fremătat nările. O licărire de recunoştinţă amestecată cu prudenţă a pâlpâit în ochii calului. O umezeală grea nu permitea aerului proaspăt să circule, aşa că Ethan şi-a scos cămaşa şi a aruncat-o în colţul boxei. Cu mişcări premeditate

şi atente, a deschis uşa şi a păşit în boxă. Buzele calului s-au curbat, parcă avcrtizându-l. Ethan şi-a ridicat mâinile încet, în timp ce un potop de cuvinte liniştitoare se revărsa din gura lui.

- O să-ţi găsesc locul care îţi produce cea mai mare plăcere. Fiecare cal are unul locul care îi dă acea senzaţie de confort şi de siguranţă. Eşti un exemplar foarte frumos. A încercat cineva să te antreneze sa participi la curse şi nu a fost mulţumit de rezultate? Te-a bătut ca să te facă să te supui? Nimeni nu merită asta.

Phoenix a dat înapoi, lovindu-se cu crupa de peretele boxei. Ethan a continuat să se mişte şi sa vorbească, reuşind în sfârşit să întindă mâna şi să-i frece încet botul. Cu mişcări ferme, dar blânde. $i-a coborât vocea, hipnotizându-i pe amândoi şi alungându-i cât mai departe demonii care se năpusteau spre ei din toate părţile.

- Eşti un băiat bun. Nu am de gând să te rănesc. Nimeni nu o va mai face. Am făcut un jurământ, să nu încalc niciodată o promisiune. Mi s-a întâmplat o dată, dar nu o voi face din nou. Jur!

A murmurat fără oprire, mângâindu-i pielea, urmărind fiecare mişcare şi expresie a animalului pentru a simţi ce îi făcea plăcere şi ce nu. în jos pe grumaz, pe coasta stângă, în partea laterală a burţii şi înapoi, Ethan a continuat să-l maseze uşor, până când o mică înmuiere a muşchilor i-a dat de înţeles că lui Phoenix îi plăcea sa fie mângâiat chiar sub bot.

- Chiar acolo, nu? M-am gândit că ai vrea să te scarpin pe crupă, dar sunt mulţumit de acest loc. Băiat bun! Băiat frumos!

Un alt tunet. Cu respiraţia şuierată, Phoenix s-a smucit înapoi.

Ethan i-a frecat locul de sub bot, murmurând cuvinte de alint, iar calul a început să se liniştească şi să se relaxeze din nou. O pace

interioară răzhătea din corpul animalului. Un mic zâmbet a zăbovit pe buzele lui Ethan. Era fascinat de acest moment, de acest cal care merita a doua şansă, şi s-a întrebat dacă nu cumva asta s-ar aplica şi în cazul lui.

Se apropia furtuna.

Mia privea cerul de pe veranda din faţă. Un uşor fior de îngrijorare i-a alunecat pe şira spinării. O altă noapte de insomnie o făcuse să iasă afară, dar o nevoie neostoită de mişcare o împinsese să se plimbe.

A părăsit sanctuarul pridvorului şi a pornit la drum. Copacii fremătau cu aceeaşi nelinişte ca a ci, iar mirosul de pământ ars de soare şi de flori cu mirosuri puternice îi invadase nările. Furtunile te îndemnau să te bagi sub pături groase şi să urmăreşti spectacolul naturii în calitate de simplu observator. Ploaia însemna umbrele de lux şi pantofi de firmă care nu erau concepute pentru mersul prin bălţi. Ea nu mersese niciodată prin ploaie fără să fie îmbrăcată cu haine care s-o protejeze. Nu tânjise niciodată după senzaţia apei pe piele sau după cerul violent, liber deasupra capului.

În seara aceea, o făcuse.

Amintirea acelui dialog sincer dintre Jonathan şi Chloe care avusese loc în urmă cu câteva orc încă o bântuia. Cuvintele spuse pe un ton ridicat răsunând prin pereţi, făcând-o să fie părtaşă la acea confruntare atât de personală.

- Nu o voi lăsa pe fiica mea să ne distrugă viitorul amândurora din cauza câtorva alegeri proaste mascate sub gesturi de frondă adolescentină! şuierase Jonathan, frustrarea şi nervozitatea amestecându-se într-un cocktail Otrăvitor. Ai dovedit că nu pot avea încredere în tine. La Universitatea din New York vei avea şansa unui nou început şi de oameni cărora să le

pese de tine.

Strigătul lui Chloe o înfiorase cu amestecul de durere şi de furie.

- $i cine ar fi aceştia, tată? Numeşte pe cineva din oraş căruia să îi pese cu adevărat de mine. Bernard? Noii tăi asistenţi? Secretara ta? Nu e ca şi cum ai avea timp să mă vezi. Abia ai ajuns aici şi te-ai şi implicat într-unul dintre noile tale planuri de marketing pentru a arăta lumii ce tip grozav eşti. Nici nu te interesează să vezi ce am făcut în ultimele săptămâni!

Mia şi-a imaginat privirea confuză a lui Jonathan. Probabil nici nu îşi dăduse seama cât de egoist păruse în ochii fetei când preferase s-o ignore chiar din prima oră de când sosise.

- Eşti condamnată la muncă în folosul comunităţii – nu este o vacanţă plătită unde te-am trimis eu. Crezi că îmi place să mă îngrop la serviciu zi şi noapte? Nu crezi că aş prefera să petrec mai mult timp cu tine? Nu am de ales, asta dacă nu îmi spui să renunţ la alegeri. Asta vrei?
- De ce m-aş obosi să îţi cer asta? Dacă nu ai făcut-o pentru mama, nu ai face-o pentru mine. Toate acele nopţi petrecute la serviciu. Toate acele călătorii în care nu ai fost cu noi din cauza problemelor tale. Ai idee cât de mult a urât ea toate astea, la fel ca mine?

Tăcerea era mai devastatoare decât un ţipăt. Mia s-a cutremurat, apăsându-şi mâna pe buze. Aproape că ieşise pe uşă pentru a-i împiedica să se rănească unul pe altul, dar următoarele cuvinte o opriseră.

- Mama ta a fost iubirea vieţii mele, Chloe. Dacă mi-ar fi cerut să renunţ la toate, aş fi făcut-o. Dar ea a vrut să mă pun în slujba oamenilor la fel de mult cât mi-am dorit eu. Să încerc să realizez ceva care să facă diferenţa. Ea credea mai degrabă în acţiune decât în intenţii. În bunătate decât în duplicitate. De fiecare dată

când iau o decizie, mă gândesc la mama ta şi la ce şi-ar fi dorit ea să fac.

-Tată...

- Nu, nu mă mai las atras în jocul acesta. Te iubesc, dar nu te voi lăsa să mă manipulezi folosind amintirea mamei tale. Ai trişat şi ai vandalizat. Nu eşti aşa cum credeam şi, dacă trebuie să te forţez să te aduc acasă pentru a te proteja, să nu crezi că nu o voi face.

-Tată!

Uşa se trântise, răsunând în aer, apoi se aşternuse liniştea.

Mia fusese la Chloe ceva mai târziu, dar fata refuzase să răspundă. Liniştea dinăuntru o forţase în cele din urmă să iasă afară pentru a se calma. Paşii au dus-o spre bungalow- ul lui Ethan, tăcut şi întunecat. Ea a ignorat senzaţia Je dezamăgire când a văzut că nu se zărea nici o lumină dinăuntru. Avusese fantezii că o aştepta ca să profite de această dispoziţie ciudată şi să-şi ducă la îndeplinire toate promisiunile de sex murdar, orgasmic şi minunat.

Dumnezeule, nu voia să fie singură în seara aceea!

Mia a ezitat şi s-a gândit să-i bată la uşă, dar nu a avut curaj. Aşa că şi-a continuat drumul şi s-a dus la grajduri. Un arc de lumină în zigzag a explodat pe cerul întunecat. Picături de apă rece i-au lovit pielea înfierbântată, dându- i senzaţia că se mai răcorea aeml cald şi umed. Ea şi-a ridicat capul, bucurându-se de ploaie în timp ce încerca să numere puzderia de stele şi a tresărit doar în momentul în care tunetul a cutremurat pământul de sub ea.

în tăcerea care a urmat bubuiturii, a auzit o voce joasă. S-a încruntat, ciulindu-şi urechile, dar sunetul a fost purtat de vânt. Ploaia s-a înteţit, devenind din ce în ce mai puternică, iar în curând cămaşa ei de bumbac şi pantalonii scurţi asortaţi

s-au udat. Trebuia să se întoarcă înainte să o prindă furtuna. Dar ceva o ţinea pe loc, o presimţire că rata ceva important dacă se întorcea la pensiune. Pentru că nu voia să deranjeze caii, a continuat să meargă, ajungând mai aproape de ţarcul mare izolat din spate, unde Harper îşi păstra caii salvaţi recent. Oare Harper venise să verifice caii?

$tergându-şi picăturile de ploaie care-i curgeau pe frunte, s-a îndreptat Spre ultimul grajd. A auzit Sünéiül familiar al unei voci masculine puternice. Fără să facă vreun zgomot, s-a strecurat prin spaţiul padocului lăsat întredeschis şi s-a oprit brusc.

Ethan era în boxă cu un cal negru şi frumos. Ea a privit în timp ce el murmura la urechea ciulită a animalului, mâna lui mângâindu-l pe sub capul masiv. Omul şi animalul păreau complet absorbiţi de moment, într-o conexiune perfectă. Fascinată de întreaga scenă, privirea ei flămândă a rătăcit peste trupul bărbatului.

Fără cămaşă, muşchii lui flexibili şi supli se întindeau sub pielea aurie şi umedă. Era cu spatele la ea, cu blugii atârnând pe şoldurile slabe, iar coapsele puternice erau depărtate, oferindu-i o vedere perfectă asupra fundului rotund. Două cicatrici urâte brăzdau bicepşii bine conturaţi. Un tatuaj simplu negm era desenat în zona cervicală, dar nu a putut citi cuvintele. Dumnezeule, era o operă de artă! Părul roşu îi mângâia ceafa. Practic saliva la ideea de a se duce şi de a-şi trece limba pe şira spinării, ca să testeze fermitatea acelor muşchi cu dinţii şi unghiile ei.

Deodată, atmosfera a devenit încărcată, iar el s-a oprit, încet, el şi-a întors corpul, iar privirea lui arzătoare aproape că a pus-o la pământ.

Acrul încărcat de electricitate făcea să trosnească tot grajdul, în bubuitul tunetului care

zguduia pereţii din junii lor. Calul a tresărit uşor, dar a rămas pe loc, încă sub vraja omului care îl mângâia.

Acesta era un om care făcuse faţă războiului, care se implicase cu toată fiinţa în lucrurile de care oamenii fugeau. Duritatea şi rezistenţa se revărsau în valuri, împreună cu o sexualitate naturală izvorâtă din răsucirea buzelor voluptuoase, blândeţea degetelor care mângâiau calul, promisiunea strălucind în ochii lui albaştri. El i-a cuprins trupul cu privirea, zăbovind peste urma sfârcurilor ei întărite prin cămaşa udă şi pe coapsele pe care le strânsese ca să-şi stăpânească excitarea.

Şi Mia a început să-şi dorească cu ardoare ceva ce nu mai avusese înainte. Nu numai a fi revendicată de el – s-o facă femeia lui, s-o ia $i s-o seducă în seara aceea.

Nu. Promisiunea din spatele acestor gesturi o stârnise, îndemnând-o să şteargă distanţa dintre ei. Nevoia de a se simţi preţuită. Apreciată. Adorată.

Măcar pentru scurt timp...

- Insomnie?

Vocea a mângâiat-o de parcă ar fi fost pietriş învelit în catifea. El nu s-a mişcat, doar a privit-o pe sub pleoapele grele. Degetele lui dansau peste coastele calului într-un ritm hipnotic. Ea şi-a imaginat cum le-ar fi simţit alunecând în jos pe pielea ei goală, coborând între picioare, peste clitorisul care pulsa...

A încuviinţat din cap.

-Coşmaruri?

-Da.

Ploaia a început sa bată în ferestre, răsunând de parcă ar fi lovit cu pietre. A încercat să-şi dreagă glasul.

Tensiunea se întindea între ei, vibrând în fiecare mişcare şi cuvânt rostit, dar Mia nu ştia dacă era

pregătită să dea frâu liber sentimentelor care clocoteau în interiorul ei. Putea să-l sperie.

Pentru că ea însăşi era îngrozită.

- Este un cal nou?

A aşteptat să vadă dacă îi permitea să-şi recapete prezenta de spirit la adăpostul unei conversaţii. Muşchii ei s-au relaxat uşuraţi când el a decis să răspundă.

- Unui dintre caii salvaţi de Harper. Cu siguranţă a fost abuzat – doar că nu ştiu cât de tare. Numele lui este Phoenix.

A cuprins-o tristeţea în timp ce se uita la creatura magnifică.

- Nu pot înţelege motivul pentru care cineva ar răni cu bună-ştiinţă un animal. Cum îl ajuţi să se vindece?

- La început, nici nu credeam că sunt în stare. M-am răzgândit. Voi petrece următoarele nopţi în grajd, să dorm aici cu el. Are nevoie de atenţie permanentă. De îngrijire. Trebuie să înveţe din nou să aibă încredere, dar atingerea este o modalitate mai rapidă de a ajunge acolo. îl stabilizează. Se poate spune că i-am găsit punctul sensibil.

- Punctul sensibil?

Zâmbetul lui din colţul gurii i-a dat fiori.

- Caii simt plăcere când sunt mângâiaţi în anumite locuri. Gândeşte-te la un câine care dă cu piciorul în spate, marcându-şi teritoriul. Un pisoi care toarce. O căldură perversă i-a invadat privirea. O femeie în plin orgasm.

Un zgomot înfundat i-a scăpat de pe buze. Ea a încercat din nou.

- Bine de ştiut.

- Uneori, furtunile trezesc amintiri neplăcute. M-am gândit că voi dormi aici în scara asta. Să-i ţin companie. El s-a oprit. Lake a plecat?

- Da. A avut o discuţie cu Chloe, care până la urmă s-a transformat într-o ceartă aprigă. A

primit un telefon legat de o apariţie de ultim moment la o strângere de fonduri şi a decis să o accepte. Bănuiesc că a vrut să-i ofere lui Chloe un răgaz.

- A ales calea cea mai uşoară. Şi tu eşti cea care ar trebui să strângi oalele sparte pentru el?

Ea a oftat.

- Se străduieşte. Am încercat să-i spun mai multe despre Chloe, dar s-a supărat şi m-a amenințat că mă concediază. Cred că am atins un punct sensibil.

Maxilarul lui s-a încleştat. A scos o înjurătură grea. – îl omor cu mâna mea pe nenorocit dacă îţi face

probleme în timp ce tu încerci să-i ajuţi fiica!

Furia lui i-a calmat durerea vie din interior. Ea a ridicat o sprânceană.

- Pot avea grijă de mine, să ştii. A avut o ieşire nervoasă. Şi-a cerut scuze şi a dat înapoi imediat.
- Ştiu că te poţi descurca singură, Mia. Dar nu văd nimic greşit în a bate un tip pentru a-l ajuta să-şi limpezească gândurile, doar aşa, să nu care cumva să uite. De fapt, este distractiv.

Ea a râs.

- Nu cred că Jonathan ar fi de acord. A făcut o pauză. Tu ăi vorbit cu Chloe mai devreme?
- Da.
- Am auzit o parte din conversaţia ta. îi spuneai o poveste despre mama ta. Mă bucur că ai reuşit să-i oferi puţină alinare.

A aşteptat ca el să râdă sau să alunge emoţiile grele din acel moment. în schimb, a reflectat la cuvintele ei şi a încuviinţat din cap.

- l-am spus doar adevărul. Am făcut terapie pentru... incident. Am vorbit cu o mulţime de lipi din echipa mea, care veneau din medii diferite şi aveau tot felul de probleme cu care se confruntau. Eu am vrut să-i ofer o perspectivă diferită, pentru că, atunci când eşti tânăr, confuz

şi tulburat, este greu să-ţi găseşti drumul.

- Ai fost vreodată aşa când erai tânăr?

- Mama m-a adus pe calea cea dreaptă. M-a lăsat să plec şi să fac lucrurile pe care mi le-am dorit, chiar dacă nu erau ce visase ea pentru mine. Ştii, ar ti vrut să fiu veterinar. Să mă ocup de operaţiunea de salvare a cailor. Se părea că aveam un har în ce priveşte caii.

- Harper te-a numit îmblânzitor de cai.

- Ea a exagerat într-un mod romantic lucrurile din filmul ăla blestemat. îmi dau seama de ce au nevoie, asta-i tot. Dar nu am vrut să rămân blocat în acest oraş şi să fiu doar veterinarul local. Mama a fost dezamăgită, dar nu a încercat niciodată să mă oprească.

- Nu am ştiut că ţi-ai pierdut şi tatăl când erai tânăr.

Din nou, acestea au fost cărţile pe care soarta mi le-a pus în mână. Unele sunt mult mai rele, dar am amintiri de familie plăcute. Mulţi oameni nu au parte de aşa ceva.

- Cred că ai ajutat-o pe Chloe. Chiar dacă discuţia nu a mers bine cu Jonathan, l-ai pus pe gânduri.

Un zâmbet trist a pâlpâit pe buzele lui.

- Mamele te iubesc necondiţionat. Ştiu durerea prin care trece Chloe. Daca ea se bazează pe tatăl ci, iar el o ajută, vor depăşi împreună acest moment.

Mia s-a uitat la el în timp ce cuvintele îşi croiau drum spre capul şi inima ei, strângându-se într-un singur nod marc. Ea întâlnise sute de bărbaţi. Avusese relaţii cu o duzină. îndrăgostită sau atrasă sexual de două ori. Dar niciodată nu-şi dorise un bărbat atât de mult cât şi-l dorea pe Ethan Bishop. Felul în care Ethan vedea lumea, felul în care privise în sufletul lui Chloe şi văzuse de ce avea nevoie, felul în care se oferise fără să se gândească să ajute un cal suferind – acesta era

genul de bărbat care putea însemna totul pentru ea.

Aerul s-a tensionat. De parcă i-ar fi citit gândurile care- i treceau prin minte în acele momente, şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a îndepărtat de cal. Ea îi urmărea mişcările mlădioase, lente şi premeditate, în timp ce el a închis uşa boxei şi a înaintat, stând la câţiva centimetri distanţă.

- Nu ai venit aici doar pentru că nu ai putut dormi, nu- i aşa, Mia?

Ea nu a răspuns. Nu a putut. El s-a apropiat şi mai mult şi i-a dat de pe faţă părul din care încă picurau stropi de ploaie. A mângâiat-o pe obraz. S-a aplecat în faţa şi i-a şoptit cuvintele la ureche.

- Ai venit Jupă mine.

Sângele a început să-i clocotească în vene. Reuşind cu greu să respire, stătea neputincioasă sub vraja lui, savurând intensitatea sălbatică a dorinţei masculine şi promisiunea din ochii aceia albaştri pătrunzători.

- Eşti udă.

„Oh, Dumnezeule!”

Ea s-a înfiorat. încet, el şi-a lăsat mâna pe chipul ei şi şi-a trecut degetul arătător dinspre maxilar pe partea laterală a gâtului, oprindu-se la sân. A trasat conturul sfârcului excitat, urmărindu-i sânul cum se ridica sub bumbacul alb şi umed, cerşindu-i atenţia. Erotismul gestului a făcut ca un geamăt să-i scape de pe buze.

-Da.

- Cu siguranţă în exterior. Dar cum eşti în interior?

Inima i s-a oprit, apoi a luat-o la goană într-un ritm nebunesc. Lumea s-a redus la acel deget, în momentul în care i-a căzut de pe sfârc şi a coborât în jos pe pântec, oprindu-se la talia pantalonilor scurţi. Dumnezeule, cât de taie îşi dorea Că mâna aCeCa să Se strecoare pe dedesubt şi s-o scape puţin de tensiune! Clitorisul

îi pulsa, iar chiloţii îi erau deja uzi. Nările lui s-au deschis şi satisfacţia i-a curbat buzele.

- Vrei să-mi spui tu? Sau mă laşi să aflu singur?

Dinţii i s-au înfipt în buza de jos. Genunchii ei au început să cedeze, aşa că el a împins-o până ce a sprijinit- o de perete. Un arc Je lumină a fulgerat în fereastra murdară şi a luminat camera. Mirosul de bărbat, de cal şi de fân i-a cuprins simţurile şi s-a agăţat de umerii lui, ameţită de valurile agitate ale dorinţei care se revărsau din interior.

- Mia?

Ea a clipit, uitând cu totul de prudenţă, de jenă sau de îndoieli. Arcuindu-şi şoldurile ca o invitaţie, ea i-a luat mâna şi i-a condus acele degete graţioase către căldura arzătoare dintre picioarele ei.

- Atinge-mă, a şuierat ea. Te rog!

El a înjurat murdar. Şi-a aplecat capul şi şi-a apăsat gura pe a ci. Şi-a strecurat degetele în pantalonii ei scurti, în chiloţii ei, cufundându-se adânc în miezul ei ud. Nu exista seducţie, fineţe sau ezitare – doar împingerea fermă a degetelor lui şi trecerea degetului mare peste punctul acela excitat, care devenise centrul fiinţei ei. Limba lui i-a devastat gura, iar mâna lui a frecat-o cu o precizie nemiloasă, care a făcut-o să tremure, aducând-o aproape de punctul culminant şi făcând-o să aibă un orgasm în câteva momente.

Mia s-a cutremurat şi s-a lăsat dusă de senzaţiile orgasmului minunat, care i-a provocat valuri de plăcere în fiecare muşchi al corpului.

„La naiba!"

Era atât de sexy!

Ethan a privit-o cum s-a înfiorat sub degetele lui doar după câteva mişcări şi s-a îmbătat cu fiecare expresie superbă de pe chipul ei. Ochii

aceia de culoarea whisky- ului erau ameţiţi de extaz, iar pielea i se înroşise într-un roz pal. Buzele umflate Lau rostit numele într-o frumoasa simfonie de sunete. Miezul ci i-a strâns degetele fără milă, alunecoasă şi fierbinte. Mădularul lui s-a umezit, sugrumat în blugi, şi a fost nevoie de toată pregătirea militară pentru a nu-şi da drumul pe loc, ca un adolescent fără experienţă.

În momentul în care o surprinsese în grajdurile lui, îl fermecase cu părul de culoarea mierii, încâlcit şi dezordonat, cu pantalonii scurti albi şi cămaşa lipite de piele, subliniind curbele voluptuoase ale sânilor şi triunghiul întunecat dintre coapse. Ethan a jurat că nu avea s-o lase să-i scape în seara aceea. Practic era ca o piersică pârguită şi suculentă, gata a fi culeasă, savurată, linsă, mâncată. Planul lui includea puţin flirt, nişte sărutări seducătoare şi un drum înapoi sper bungalow, unde se putea bucura de ea în patul lui ore în şir.

în schimb, o făcuse să atingă extazul lipită de peretele grajdului şi fusese cel mai tare lucru pe care îl experimentase vreodată.

Un impuls puţin cam sălbatic îi trecea prin vene, dorinţa carnală de a o avea chiar acolo, chiar atunci pulsându-i prin trup. El niciodată nu avusese de-a face cu o femeie cu o pasiune atât de sinceră şi de reală. Fără jocuri sau intenţii false – doar o capitulare frumoasă în faţa plăcerii pe care i-o putea oferi.

Şi avea nevoie de mai mult. De mult mai mult.

- Oh, iubito, trebuie să faci asta din nou! a murmurat el, buzele lui mângâindu-le pe ale ei pentru a tachina şi a se juca.

- îmi pare rău. Mi-am dat drumul atât de repede!

Tonul ei confuz l-a umplut de o satisfacţie nebună. El a muşcat-o uşor, sugându-i buza de jos în timp ce mâna lui a rămas îngropată între

picioarele ei.

- A fost al naibii de frumos! Mult mai frumos decât în fanteziile mele – şi am fost destul de creativ când mi-am imaginat cum să te aduc pe culmile plăcerii.

Ea a gemut şi a deschis gura, iar sărutul s-a întors repede, înfierbântându-i pe amândoi şi făcându-i din nou să simtă acea dorinţă sălbatică. Ea s-a arcuit pe perete, mâinile ei trecând lacome peste pieptul $i spatele lui, zgâriindu-i pielea cu unghiile, fâcându-I să tremure.

- Ce se întâmplă cu mine? a şoptit ea, strecurându-şi ambele palme pe sub betelia blugilor lui pentru a-i prinde fundul şi a-l trage mai aproape. Simt că am luat-o razna... nebună... în flăcări...

- Şi eu. Am vrut s-o iau uşor. Să fiu mai civilizat. Să te seduc.

El i-a tras cămaşa peste umăr, dezvăluindu-i sânul, l-a supt sfârcul, frecându-i vârful tare, înccrcându-l cu dinţii. Ea s-a cutremurat în braţele lui, iar el i-a tras în grabă pantalonii scurţi şi chiloţii din dantelă de pe şolduri, îndepărtându-i cu piciorul pe podeaua noroioasă.

Ea i-a deschis blugii şi şi-a înfipt mâinile în şliţ.

- Nu vreau să fim civilizaţi. Vreau asta.

Mâinile fierbinţi şi moi i-au cuprins mădularul erect, strângându-l uşor, smulgându-i un blestem de pe buze.

- Iubito, suntem în grajd. Lasă-mă să te duc acasă!

- Nu avem timp.

Un surâs i-a apărut pe buze. S-a străduit din răsputeri să nu-şi piardă minţile sub mâinile ei fine şi pricepute, făcând o ultimă încercare de a controla situaţia.

- Nu vreau să te murdăresc.

Ochii ei s-au întunecat, căpătând o nuanţă mai închisă de chihlimbar, pe jumătate înnebuniţi de

dorinţă. Cu sânii expuşi în faţa ochilor lui, cu buzele umflate şi roşii, goală de la brâu în jos, întruchipa simbolul Evei, goală în grădina ispitei. Ea i-a mângâiat vârful penisului, iar el a tremurat în mâinile ei.

- Vreau să fie murdar. Obscen. Vreau totul. Ea i-a lins sfârcul, cufundându-şi dinţii în bicepşii lui în timp ce îşi verbaliza dorinţa. Vreau ce mi-ai promis.

Şi-a pierdut controlul.

Vederea i s-a înceţoşat. în câteva secunde, s-a descotorosit de blugi, luând un prezervativ din buzunarul din spate, i-a ridicat şoldurile şi a luat-o în braţe.

- Pune-ţi picioarele în jurul mijlocului meu şi nu-mi da drumull a poruncit el.

Eă S-ă Conformat, iar el a Îndepărtat-O de pcrftC, făcând câţiva paşi spre o grămadă de fân proaspăt din colţ. încet, s-a lăsat în genunchi şi a culcat-o pe spate. Un alt tunet a zguduit grajdul, iar el pur şi simplu a urlat victorios împreună cu mama-natură, în timp ce îi privea trupul gol, înfiorat şi deschis şi tremurând pentru el. Sexul ci era umflat şi pregătit, iar el i-a desfăcut picioarele şi mai tare, cu umerii lipiţi de coapsele ci în timp ce şi-a aplecat capul între ele. Ea a gemut, zvârcolindu-se în strânsoarea lui.

- Ethan, te rog, nu pot, voi...
- Vreau să-ţi dai drumul! Din nou.

Limba lui a trecut peste faldurile ei şi a început să se desfete. Mirosul de mosc l-a îmbătat în câteva secunde, încă o dată, a renunţat la delicateţe pentru a-şi satisface dorinţa intensă de a o poseda total pe această femeie, în toate modurile posibile. Buzele lui s-au închis peste mugurul care pulsa, sugându-l în timp ce degetele lui o ţineau deschisă, astfel încât limba să poată pătrunde adânc, bucurându-se de micile tremurături ale corpului ci în timp ce ea se

zvârcolea de plăcere şi apoi...

A simţit-o cum s-a tensionat sub limba lui. l-a prelungit orgasmul atingând-o uşor cu limba, masându-i punctul vulnerabil, apoi s-a ridicat şi şi-a pus prezervativul.

$i-a strecurat mâinile sub genunchii ei şi a împins înainte. Coapsele îi tremurau în strânsoarea lui, corpul ei fiind cuprins încă de mici tremurături, în timp ce el apăsa încet. Fiind atât de strâmtă, ea l-a văzut cum şi-a dat capul pe spate la senzaţia minunată de a fi îngropat adânc în ea.

- Mia? Uită-te la mine!

Ochii ei s-au deschis. Ea i-a strâns umerii, cu corpul ud şi primitor.

- încă nu am terminat.

A început să se mişte. Mâinile lui i-au cuprins obrajii, forţând-o să se uite la el în timp ce îşi legăna şoldurile, alunecând până la capăt, apoi împingând adânc. Excitaţia a pâlpâit în acei ochi de culoarea whisky-ului când trupul ei s-a excitat din nou. Sfârcurile tari s-au apăsat pe pieptul lui, iar ea S-a ridicat mai mult pentru a întâmpina fiecare pătrundere. Când s-a retras, el şi-a trecut vârful penisului peste clitorisul ei, pătrunzând iar în miezul ei strâmt, iar în câteva secunde, ea a ajuns iar 1a orgasm, suspine minuscule ieşindu-i din gât, sexul pulsând în jurul lui ca o menghină de căldură şi de dorinţă.

- Ethan? Dumnezeule, mă simt atât de bine, nu mai pot! Oh, Ethan, te rog!

Da, asta c, eşti atât de strâmtă! Dă-ţi drumul pentru mine, Mia! Din nou. Acum!

El a pătruns-o cu câteva mişcări scurte şi puternice, iar ea a ţipat, înfiorându-se în braţele lui. A savurat şi ultima pulsaţie a orgasmului ei, apoi s-a retras şi s-a eliberat, mişcându-şi şoldurile în extaz în timp ce îşi revărsa sămânţa şi îi striga numele.

Ploaia bătea în ferestre, iar fulgerul a luminat încăperea. Phoenix a scos un nechezat uşor, iar copitele lui s-au auzit ca un ecou. Ethan s-a prăbuşit cu Mia în braţe şi s-a întrebat de ce nimic nu-l făcuse să se simtă atât de bine aşa cum se simţea în acel moment.

18

În sfârşit, se întâmplase.

Avusese parte de cea mai bună partidă de sex din viaţa ci.

Mia fredona în timp ce cobora scările şi încerca cu disperare să-şi ascundă zâmbetul tâmp. Din nefericire, nu dispărea, curbându-i gura, încântată de amintirile plăcute. Rămăseseră toată noaptea în grajd, rostogol indu-se literalmente în fân. Când reuşiseră să se desprindă unul de celălalt, când zorii ameninţau să apară, el o condusese înapoi la pensiune, îi dăduse alt sărut pătimaş şi plecase fără un cuvânt. O dureau muşchii, dar într-un mod plăcut, iar coapsele o frigeau. întregul ei corp simţea că se trezise după un somn lung şi profund.

La naiba! Bărbatul ei era plin de energie.

Cuvintele i se rostogoleau plăcut în minte în timp ce se oprea la căruciorul de mic-dejun pentru a-şi turna o ceaşcă de cafea. Din ceainicul în stil retro cu desene florale s-a scurs un şuvoi de băutură fierbinte perfectă de care devenise dependentă. O făcuse să-şi schimbe părerea de la început că nu putea găsi o ceaşcă decentă de cafea în afara celor oferite de cafenelele din oraş. Putea să declare public că Ophelia o răsfăţase.

Tartele cu lămâie erau aşezate pe platoul care însoţea ceainicul. Glazurate, păreau fragede şi însiropate.

Amintirea privirii admirative a lui Ethan care cutreiera peste corpul ei gol a lovit-o pe neaşteptate. Se îngrăşase aproape două kilograme de când venise la pensiune, simţindu-se liberă să se răsfeţe cu tot felul de trataţii delicioase. Ciudat! Se aşteptase să intre în panică arunci când urcase pe cântar, dar, când se uitase în oglindă, îi plăcuse ce văzuse. Pielea ei strălucea, iar şoldurile aveau o curbă frumoasă care nu arăta rău. Sigur, trebuia să uite de Gucci, pentm că, în acel moment, îşi dorea tarta aceea mai mult decât îşi dorea rochia.

Odată decizia luată, şi-a pus prăjitura în farfurie şi şi-a târât comorile pe veranda din faţă. Ethel şi Priscilla au zărit-o primele.

Mia, ne aşteptam să dăm cu ochii de tatăl lui Chloe. A plecat deja?

Ea s-a lăsat să cadă în balansoar şi a încuviinţat din cap. îmi pare rău, dar da, l-aţi ratat. Unde aţi ieşit aşa Jc târziu aseară?

Doamnele au rânjit.

- Ne-am îmbătat la P&G’s după orele de paraşutism, a spus Ethel sorbindu-şi ceaiul. A fost o nebunie. Am jucat ping-pong cu pahare de bere.

-Nu cred.

Priscilla a fluturat o mână în aer.

- Ba da, sigur că am făcut-o. A trebuit să sărbătoresc faptul că am supravieţuit săriturii şi că am apucat să mai trăiesc o zi. în plus, era acolo un tânăr care arăta de parcă era Căpitanul America. Speram că va fi suficient de beat încât să-şi scoată cămaşa.

Mia a râs.

- Eşti atât de nebunatică, Priscilla! Bine că soţul tău te suportă aşa cum eşti.

Sunt şi alte motive, a spus femeia mândră. L-am

lăsat să mai doarmă puţin în această dimineaţă. Uneori, nu poate ţine pasul cu noi.

- Nici eu nu cred că aş putea. Care este programul de astăzi?

Ethel a oftat.

- Plecăm, draga mea. Aceasta este ultima noastră zi. Eliberăm camerele la prânz.

Mia s-a uitat la ele şocată.

-Nu! Am crezut că mai staţi câteva zile.

Nu putem. Avem deja programată următoarea oprire în New Jersey, iar EJ ne-a înscris la turneul de poker din Atlantic City. Dar pot să spun că aici ne-am distrat cel mai mult. Eu şi Priscilla speram că vei veni să ne vizitezi în Florida la iarnă. Nenorocitele alea de aziluri de bătrâni sunt plictisitoare ca naiba şi ne-ar face plăcere să avem putină companie. Ne transformăm în păsări migratoare pentru că trebuie să ne menţinem activi, altfel bătrâneţea ne pune la pământ.

Mia a clipit când a simţit că i se pune un nod în gât de emoţie. „Ridicol!" Trecuse de la dorinţa de a evita cu disperare gaşca nebună la a-i căuta compania. Chiar începuse să se ataşeze de ei şi spera că avea să simtă măcar pe jumătate bucuria lor de a trăi.

- Categoric. O să-mi fie dor de voi. Nimic nu va mai fi la fel pe aici.

- Dar îl ai pe Ethan, a zis Priscilla. Voi doi practic v-aţi ţinut de mână la Mama Mia. Şi ar fi trebuit să vezi cum re privea când dansai la bara de striptease.

- A mai făcut vreo mişcare? a întrebat-o Ethel.

- Hnl, ei bine, aseară am avut O întâlnire dm noU şi...

- S-a culcat cu el! a ciripit Priscilla. Mi s-a părut mie că ai alt aer în dimineaţa asta, dar am crezut că era din cauza tartei!

Oh, Dumnezeule, s-a înroşit! Cum reuşiseră s-o facă a fi copleşită de ruşine?

- Ei bine, am avut o discuţie plăcută şi apoi…
- Ţi-a smuls hainele de pe tine şi aţi făcut sex! i-a luat Ethel vorba din gură.
- Câte orgasme ai avut? a întrebat-o Priscilla.

Mia a băgat tarta în gură pentru a găsi o scuză să nu răspundă şi apoi aproape că a avut alt orgasm. Doamne Sfinte, dulciurile Opheliei erau letale! Tarta de lămâie, glazura de vanilie şi siropul lăsat de smântână dulce dansau pe limba ei.

- Multe, a mormăit ea în cele din urmă, capitulând.

Nu se simţea în stare să se lupte cu acest duo dinamic. Era mai bine să se predea acum.

Femeile au ţipat.

- Atunci chiar putem spune că ne-am făcut treaba aici, a anunţat Ethel. Nu o luaţi prea în serios şi nu care cumva să nu vă distraţi pe cinste! Pari genul care gândeşte prea mult.
- Aşa este. Dar am convenit să ne bucurăm de cât ne-a mai rămas din această vară şi să vedem ce se întâmplă. Nimic serios. O aventură de-o vară.

Priscilla s-a încruntat. Şi-a bătut cu degetul buzele de culoare portocalie.

- Amândoi aţi fost de acord cu aceste condiţii? a întrebat-o.

Mia şi-a înclinat capul. Nu o văzuse niciodată pe femeie arătând atât de serioasă.

- Da. Este valabil pentru amândoi.
- Dacă te îndrăgosteşti?

Ethel a râs şi şi-a fluturat o mână în aer.

- Pris, despre ce vorbeşti? Tocmai a zis că au fost de acord să fie o simplă aventură. Asta ne-am dorit pentru ca.
- Da, a continuat Mia. Nu se va pune problema de dragoste, de obligaţii sau de un viitor împreună. În sfârşit, am de gând să am o relaţie fără prea multe implicaţii.

Priscilla s-a uitat la ea prin ochelarii cu rame groase. în ochii ei verzi apoşi se oglindea un vârtej de emoţii.

- Mia, e prea târziu, a spus ea serioasă. Mâna ei încreţită tremura uşor când a întins-o să-i strângă braţul. Sexul este prea bun. Omul este excepţional. Conexiunea este de asemenea puternică. O să vă îndrăgostiţi unul de celălalt.
- Ce? a strigat Ethel.
- Ce? a ţipat Mia. Nu, asta nu se va întâmpla. Ai spus că o sa mă descurc!

Priscilla a oftat lung.

- Ştiu. Am fost şi eu prinsă odată într-o poveste de dragoste ca a ta. Nu m-am gândit prea bine. Acelaşi lucru s-a întâmplat cu Pete. La început, a fost doar o aventură de-o noapte, iar eu am rămas cu el pentru sex. Apoi, desigur, relaţia s-a transformat în dragoste.

Mia şi-a îngropat faţa în mâini, încercând să-şi şteargă acea imagine din minte. Toate himerele ei de a avea parte de sex grozav, fără responsabilităţi, fără să se culpabilizeze s-au îndepărtat pe aripi de vânt. N-o avertizase instinctul că Ethan Bishop întruchipa tot ce şi-ar fi dorit de la un bărbat? Şi dacă îi frângea inima?

Ethel a bătut-o pe genunchi.

- Este în regulă, Mia. Trebuie să respectaţi o singură regulă: să te rezumi la partea fizică. Dacă te farmecă cu discuţiile sau face chestii care să te amuze, ignoră-1! Păstraţi-vă toată atenţia asupra sexului. Fără prietenie. Fără respect. Fără iubire. Ai înţeles?

Pris a clătinat din cap cu tristeţe.

- Sexul grozav duce întotdeauna la iubire. N-are nici o şansă.

A fost salvată de apariţia soţilor lor. Purtau pantaloni scurţi în carouri şi cămăşi de golf asortate, şosete până la genunchi şi mocasini eleganţi din piele. Au bâjbâit cu bastoanele, dinţii

falşi şi ochelarii, plângându-se UfSU2Î de zgomotul cocoşilor care îi treziseră şi pe ei devreme, iar Mia nu s-a putut abţine. A copleşit-o un val de afecţiune. S-a ridicat de pe balansoar, şi-a întins braţele şi i-a îmbrăţişat pe amândoi.

- O să-mi fie dor de voi, a spus ea.

Bărbaţii au pufnit, dar au luat-o la rândul lor în braţe. Ethel şi Priscilla au sărit în sus şi s-au alăturat îmbrăţişării de gmp, iar Dolly i-a văzut din interior şi a venit alergând, strecurându-se între ei.

A simţit un gol în stomac. S-a întrebat ce se întâmpla cu ea.

Şi, ce era şi mai rău, începea să nu-i mai pese.

Câteva ore mai târziu, s-a ridicat din faţa laptopului şi a decis să o scoată pe Chloe la cină. Fata îşi petrecuse toacă ziua la grajduri, încercând să jongleze cu treburile zilnice şi să mai strecoare o lecţie de călărie în program şi merita puţin timp liber. Jonathan sunase mai devreme pentru că Chloe a refuzat să răspundă la telefonul mobil pentru a vorbi cu el. Mia l-a sfătuit să continue să încerce. Poate că o conversaţie purtată în seara aceea ajuta la calmarea mâniei fetei faţă de tatăl ei.

Ea a ajuns la grajduri şi a privit activitatea care, deşi haotică, părea eficientă. Grupuri de călăreţi se pregăteau să iasă pe trasee, iar Harper înşeua un murg frumos, care stătea răbdător în timp ce ea îi strângea cureaua sub burtă. Alţi cai erau spălaţi de diverşi angajaţi, iar un tractor roşu căra baloturi de fân până în faţa unei uşi care fusese lăsată deschisă. Wheezy a venit în goană să o întâmpine, urmat de un cârd de găini şi, oh, nu...

Hei Hei a zărit-o şi a început imediat să-şi agite capul în sus şi în jos într-o frenezie nebună. Penele albe tremurau de entuziasmul care-l

cuprinsese. Guşa roşie îi tresălta. A scos un ţipăt scurt şi a alergat spre ea de parcă ar fi fost mama pe care o pierduse de mult timp şi pe care în sfârşit o regăsise.

I-a scăpat un râset de pe buze în timp ce pasărea nebună i-a ciugulit piciorul cu afecţiune şi şi-a frecat penele de pielea ei.

- Bine, să nu fim atât de sentimentali, a spus ea. Ani luat prânzul împreună ieri, îţi aminteşti? Şi am refuzat să iau sendvişul cu pui sau curcan, deoarece nu mă simţeam în largul meu ştiindu-te atât de aproape.

El a cloncănit, a zgâriat pământul şi i-a călcat degetul de la picior cu ghearele.

Frate, astea sunt sandale Gucci! Ai puţin respect.

Ea a oftat, dar nu o mai deranja atât de mult. De fapt, începuse să-l caute pe Hei Hei când el nu era prin preajmă. Ii oferea un fel ciudat de mângâiere sufletească.

- Te rog să nu-mi spui că ar trebui să fiu gelos pe un pui!

S-a întors, punându-şi mâna la ochi din cauza soarelui şi a dat de ochii albaştri sclipitori ai lui Ethan. A simţit imediat că se schimbase ceva între ei. înainte, erau tachinări, probabilităţi şi precauţii. Acum încă îi simţea prezenţa undeva adânc în interiorul ei, iar această cunoaştere profundă, la un nivel cu totul nou era ceva peste care nu putea trece cu vederea. 1 s-au strâns degetele, dornice să-l atingă. Să-i mângâie părul de pe frunte. Să-şi treacă degetele peste buzele şi maxilarul lui. Să-i sărute buzele acelea ferme şi voluptuoase până când el i-ar fi şoptit numele cu acea tonalitate intimă şi ar fi tras-o mai aproape. I s-a strâns stomacul de emoţie, dar se aflau în văzul tuturor şi nu ştia cum să se comporte cu el. Oare voia să ţină secretă aventura lor? $i dacă ar fi făcut- o, cât de mult ar fi deranjat-o? Ea s-a concentrat asupra conversaţiei lor.

- Simţi dorinţa de a-mi ciuguli picioarele?

Privirea lui a coborât, zăbovind peste fiecare curbă pe care gura, limba şi dinţii lui o experimentaseră.

- Mi-e teamă ca nu cumva să fi neglijat vreo părticică din tine.

Ea s-a înroşit. Se înroşise de-a dreptul.

- Nu ai făcut-o.

Un zâmbet plin de satisfacţie i-a curbat buzele.

- Bine de ştiut.

Ea şi-a schimbat greutatea pe celălalt picior şi a făcut un pas în spate, dând să plece. Dumnezeule, avea impresia că venise la grajd să-l vadă? Pentru a-i arunca măcar o privire, ca o adolescentă îndrăgostită?

- Hm, am venit s-o întreb pe Chloe dacă vrea să meargă la cină când termină.

- Hm, doar ca să o vezi pe Chloe?

Ei bine, da. Adică nu sunt aici să te deranjez, să te urmăresc sau altceva de genul ăsta.

Zâmbetul i s-a lărgit.

- Eşti timidă, a spus el.

A rămas cu gura deschisă. S-a înroşit şi mai tare.

- Nu! Bineînţeles că nu sunt timidă. Sunt în regulă. Sunt stăpână pe mine. Sunt... Nu contează.

El şi-a dat capul pe spate şi a râs în hohote, uimind-o. Ea a încercat să facă un pas înapoi, dar Hei Hei i-a blocat drumul.

- Dumnezeule, eşti adorabilă! Fierbinte. Sexy. Şi mi-a fost dor de tine.

„Oare chiar i-a fost?” Purtarea lui sinceră a încălzit-o, aşa că s-a relaxat, zâmbindu-i înapoi.

-Şi mie.

- Atunci vino aici şi salută-mă cum trebuie!

A prins-o de talie, a tras-o spre el şi a sărutat-o. Dulceaţa buzelor lui care se mişcau peste ale ei i-a tăiat răsuflarea şi i-a anulat orice intenţie de a

se împotrivi. Ea i-a răspuns la sărut, cu umerii scăldaţi în lumina soarelui; gustul delicios de cafea, de rnentă şi de mascul; zgârietura aspră a maxilarului frecându-se de bărbia ei. încet, el i-a dat drumul, dar privirea lui a rămas fixată în a ci.

Mai bine, a murmurat el.

Câteva fluierături puternice au răsunat din depărtare. Ea a aruncat o privire peste umărul lui şi a văzut cum câţiva dintre muncitori le făceau semne cu degetul mare ridicat. Mia a gemut la distracţia juvenilă a bărbaţilor.

- Bănuiesc că nu am încălcat regulile. Oamenii care ne văd...

O încruntare i-a încreţit fruntea.

- Nu există reguli, Mia. Doar facem lucrurile cu care ne simţim amândoi confortabil, dar nu am nimic de ascuns. Nu este nevoie să ne furişăm ca nişte adolescenţi. Vreau să fiu cu tine. Să petrec cât mai mult timp cu tine în această vară. Tu, nu?

Zâmbetul tâmp i-a reapărut pe faţă.

- Ba da. Nu vrei să vii cu noi la cină?
- Mi-ar plăcea.
- Hei, Mia, ce s-a întâmplat?

Chloe venea spre ei. Maioul negru şi blugii erau plini de praf, iar cizmele aveau o crustă de noroi. Părul ei violet era prins la spate într-o coadă de cal. Pielea îi devenise aurie sub razele soarelui, chiar dacă Mia îi tot amintea să aplice cremă de protecţie solară la fiecare trei ore. Faţa ei era lipsită de orice urmă de machiaj. Părea obosită, dar ochii albaştri erau strălucitori şi limpezi. Mia s-a temut că avea să o găsească pe fată deprimată sau furioasă, dar se părea că munca îi pria. S-a întrebat dacă Ethan vorbise din nou cu ea.

- Vrei să mergi la restaurant? a întrebat-o Mia.

O umbră i s-a aşternut pe chip.

- Nu. Nu mă dau în vânt după restaurant. Putem merge la Market? Fran a spus că acum

promovează oferte speciale pentru cină.

- Sună bine. Este în regulă dacă vine şi Ethan?

Chloe a aruncat o privire de la unul la celălalt. Un zâmbet înţelegător îi curba buzele.

Desigur. Mă întrebam când vă veţi combina. Ethel şi Priscilla au făcut un pariu, ştii?

Mia a pufnit.

Nu mă surprinde. Din păcate, au fost nevoiţi să plece în această dimineaţă, dar Ophelia a spus că va sosi o fată de vârsta ta, care va sta timp de o săptămână cu părinţii la pensiune. Poate că este o ţipă fainã.

- Poate. Mă duc să mă spăl, asta dacă nu mai ai nevoie de mine, Ethan.

- Nu, ai terminat. Mulţumesc, Chloe. Nu cred că m-aş fi descurcat fără rine astăzi.

Faţa i s-a îmbujorat de plăcere.

- Mersi. Sunt din ce în ce mai bună la călărie, aşa că te-aş putea ajuta mai mult cu oaspeţii. Dacă vrei şi tu.

-O idee bună. Hai să vorbim mai multe la cină!

Ea a dispărut cu un pas uşor, cu părul violet luminând cărarea ca un far. Parcurseseră un drum lung de la prima lor întâlnire. Mia şi-ar fi dorit ca Jonathan să fi rămas să o privească în timp ce lua lecţii de călărie. în acele momente, părea că toate grijile ei se risipeau şi că era fericită fiind ca însăşi. Mia avea sentimentul că tatăl fetei regretase acea decizie.

- O să fie bine, Mia.

Şi-a ridicat privirea spre el şi a zâmbit.

- Ştiu. Sper să nu mai pomenească de prietenii ei. Are ordin să nu se mai întâlnească cu ei.

- Dacă vor veni, voi vorbi cu ei.

- Crezi că cu nu pot să fac faţă problemelor?

- Mia, cred că tu cauţi problemele. Voi încerca să te ţin departe de asta.

Ea a râs, iar el a prins-o de mână pentru a o trage pentru alt sărut rapid.

- Lasă-mă să fac un duş şi vin să te iau!

Ea l-a privit în timp ce se îndepărta, admirând modul în care blugii îi conturau fundul superb. Acum ştia cum era să-şi înfigă unghiile în muşchii tari în timp ce el intra adânc în ea. Avea tendinţa de a dezlănţui în ea ceva întunecat, senzual şi liber. Simţise prima dată că sexul fusese mai degrabă o experienţă de plăcere rafinată decât o cursă către atingerea orgasmului, având o uşoară undă de regret că nu se ridicase la nivelul aşteptărilor.

A alungat acel gând cu fermitate. Fusese doar o partidă de sex grozavă. Nici mai mult, nici mai puţin. Trebuia să respecte regulile şi nimeni nu avea de suferit.

„Nu-i aşa?”

Hei Hei a călcat-o cu ghearele pe ambele picioare pentru a-i atrage atenţia şi a piuit. Wheezy a auzit şi a început să sară în jurul ei, lingând piciorul Miei şi penele puiului. Cine ar fi crezut că un câine şi un pui puteau fi atât de apropiăţi?

- Sunt chiar aici, băieţi, calmaţi-vă! Să ne întoarcem în timp ce Chloe şi Ethan fac duş. Am găsit acest furaj organic pentru pui la magazinul de animale de companie care ar trebui să fie ultimul strigăt în materie de mâncare pentru păsări. M-am gândit că ai vrea să încerci. Dacă îţi place, Tara a spus că va face o promoţie specială.

Hei Hei a dat din cap în semn că era de acord.

- Şi am găsit nişte oase care sunt foarte bune pentru câinii mai bătrâni, mai ales pentru dinţii lor.

Wheezy a lătrat.

- Bine. Să mergem!

Puiul şi câinele au urmat-o în timp ce ea continua să vorbească.

Două ore mai târziu, Mia, Ethan şi Chloe erau aşezaţi la o masă din Market, mâncând un

ceviche de creveţi care era atât de proaspăt şi de delicios, încât Mia a insistat ca Fran să-l introducă în oferta specială de weekend şi să creeze un meniu întreg în jurul lui. Numărul clienţilor s-a dublat şi s-a format o coadă la ghişeele de delicatese şi de peşte. O nouă zonă de relaxare se mândrea acum cu scaune capitonate confortabile şi mese elegante, înconjurate de vaze cu flori proaspete viu colorate.

- Cum ai reuşit să readuci asta la viaţă? a întrebat Ethan, înfigându-şi furculiţa în cartofii cu rozmarin.

Garnitura arăta atât de bine, dar Mia încă se lupta cu relaţia ei de dragoste şi ură cu carbohidraţii.

- Odată ce am identificat clientela-ţintă, am reproiectat campania de publicitate pentru ea. IX* multe ori, adevărata problemă sunt recunoaşterea mărcii şi ideea care stă la baza afacerii. De exemplu, Fran a creat Market pentru a concura cu Whole Foods şi alte supermarketuri care comercializează produse gourmet. Oraşul nu era interesat de asta la fel de mult, de capacitatea ei unică de a oferi alimente proaspăt preparate şi antreuri. în loc să vindem doar peşte, am încorporat oferte speciale, astfel încât oamenii să poată da o fugă să ia prânzul aici sau doar să treacă să şi-l cumpere la pachet. Nimeni nu vrea fast- food tot timpul, iar localurile italieneşti au nişa cu piîza $i produsele lor renumite. Restaurantul are burgeri, cartofi prăjiţi şi milkshake. Fran oferă acum antreuri de peşte, frittate de legume, sendvişuri la grătar şi variante ecologice sănătoase. Trebuia doar să înţelegem ce înseamnă cu adevărat Market.

Ethan şi Chloe s-au uitat la ea. Ea a clipit.

- Ce s-a întâmplat? Vă plictisesc?

Ethan a clătinat din cap.

- în nici un caz. Sunt doar uimit de felul în care

creierul tău funcţionează când vine vorba despre astfel de lucruri. Este altă parte a activităţii companiei tale?

- Da. Dar este pentru întreprinderile mici care doresc să iasă pe piaţă şi să aibă succes. Clienţii mei actuali sunt mult mai mari, aşa că în mare parte fac rapoarte şi gestionez articolele de presă, programez apariţii şi mă asigur că nu apar surprize.

- Faci asta pentru tatăl meu? a întrebat Chloe. Credeam că l-ai ajutat doar cu paginile de socializare.

- Da, dar lucrez îndeaproape cu şeful lui de campanie, aşa că tatăl tău este protejat de oamenii care încearcă să-i compromită reputaţia.

Fata a devenit serioasă, jucându-se cu paiul.

- Vrei să spui că oamenii pot spune lucruri rele despre tatăl meu doar pentru ca nu vor ca el să câştige alegerile?

- Exact. Eu îl ajut să fie sigur că nu se va întâmpla aşa ceva.

Vocea ci era atât de scăzută, încât Mia trebuia să facă eforturi s-o audă.

- Aşa că te-ai asigurat ca presa să nu audă despre munca mea în folosul comunităţii?

- Da. Alegerile fiind atât de aproape, dacă lumea ar afla că ai avut probleme, asta ar afecta poziţia tatălui tău în sondaje. Din păcate, acum nu mai eşti un copil obişnuit. Tatăl tău candidează pentm funcţia de primar, iar asta este o marc bătaie de cap.

Chloe a continuat să-şi ţină privirea în jos, fără să răspundă. Mia s-a uitat la Ethan, dar el doar a încuviinţat din cap, aşa că ea a lăsat-o pe fată să se gândească la cuvintele ei în tăcere. În toate conversaţiile pe care le avuseseră, Chloe nu adusese niciodată în discuţie ce făcuse, preferând să trateze munca la ferma de cai mai degrabă ca pe o slujbă de vară decât ca pe o perioadă de

probaţiune.

Mia nu o forţase niciodată. Negarea era un refugiu minunat, dar ea ştia din experienţă că totul avea să se spulbere într-un final. Poate că asta începea deja să i se întâmple lui Chloe.

- Am dat-o în bară. Cuvintele sincere păreau că fuseseră smulse din ea. Puteam să-i distrug visul tatălui meu. $i chiar dacă sunt supărată pe el şi cred că greşeşte când încearcă să-mi spună ce să fac tot timpul, vreau să câştige. Vreau să obţină ceea ce îşi doreşte şi ceea ce mama şi-a dorit întotdeauna pentru el.

Mia a simţit că se sufoca din cauza emoţiilor. îşi dorea să se întindă şi să o ţină de mână pe fată, să-i spună că a înţeles-o şi că a fost iertată, dar nu a fost în stare să facă nimic din toate astea. S-a aşternut o tăcere scurtă şi jenantă.

- Da, aşa este, a spus Ethan. Toţi copiii fac asta, mai ales dacă le place să fie nişte fiinţe asumate. Dar ai plătit pentru asta. Ai venit la grajd în fiecare zi şi ai muncit. Nu te plângi. Lucrezi din greu. Am văzut mai mult curaj în tine decât am văzut la mulţi copii de 19 ani, Chloe. Ţi-ai ispăşit pedeapsa. Acesta este alt lucru despre care am vrut să vă vorbesc.

Mia şi Chloe au aşteptat să continue.

Aproape că ţi-ai încheiat orele de muncă în folosul comunităţii. La naiba, ai muncit atât de multe orc în plus încât, atunci când am trecut orele lucrate în registrul judecătorului, mi-am dat seama că mai ai doar o săptămână ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa!

- Vrei să spui că am terminat? Chloe a răsuflat surprinsă. Am crezut că trebuie să lucrez până în august.

- Nu mai este cazul. Ţi-ai dublat orele la grajd şi crede- mă că nu le-am numărat fără să mă asigur că le-ai şi lucrat. Deci poţi să iei o decizie, iar eu o să ţi-o respect, oricare ar fi aceasta. Aş

vrea să continui să lucrezi pentru mine. Contra cost. îţi voi oferi 10 dolari pe oră şi lecţii gratuite de călărie. Vei continua să stai la pensiune până când începe semestrul de facultate, aşa cum am planificat iniţial. îi voi anunţa pe judecătorul Bennett că ai terminat perioada de probaţiune.

- Care este cealaltă opţiune? l-a întrebat Chloe.
- Te întorci acasă cu tatăl tău. Desigur, poţi rămâne aici dacă Mia este de acord, dar nu ai nici un motiv să rămâi dacă nu lucrezi în continuare la fermă. Personal, sper să rămâi să mă ajuţi, pentru că ai demonstrat că ai un adevărat talent cu caii. Dar respect decizia ta, indiferent care ar fi aceasta.

Mia a surprins amestecul de emoţii pâlpâind pe chipul lui Chloe, dar ca era cu ochii pe Ethan.

Chloe putea merge acasă.

Ceea ce însemna că şi ea se putea întoarce.

Respiraţia i-a rămas blocată în plămâni. Gândurile i se învârteau nebuneşte în cap.

Trebuia să fie fericită că avea oportunitatea de a se întoarce la viaţa ei reală. Noiembrie era prea aproape ca să mai aibă timp de relaxare, iar în următoarele luni se putea concentra asupra campaniei lui Jonathan. Asfalt sub picioare, cafeaua Starbucks în mână, haine de firmă pe trup. Haosul nebun şi emoţia de a fi din nou în joc. Apartamentul ei modern de la mansardă, cu un spaţiu generos şi cocktailuri fabuloase în fiecare seară.

De ce nu era entuziasmată? De ce gândul de a se întoarce acasă i-a frânt inima cu un sentiment de regret?

Nu era pregătită. Nu voia să-l părăsească pe Ethan înainte de a putea profita de fiecare moment al companiei lui. îşi dorea să aibă la dispoziţie mai mult timp pentru a săpa mai adânc şi a afla mai multe. Voia să-şi termine vara pe veranda din faţă a pensiunii Opheliei şi să-i

cunoască pe noii oaspeţi care soseau a doua zi. Trebuia să termine planul de marketing pentru magazinul de benzi desenate al lui Bnan şi Sa o pună pe Bea la curent CU dezvoltarea reţelelor de socializare. Ea nu putea merge acasă. Nu încă.

- Vreau să rămân, a spus Chloe.

Mia aproape că s-a scurs uşurată în scaun. Era decizia lui Chloe, nu a ei. Ar fi trebuit să fie al lui Jonathan, dar, dacă fata voia să lucreze şi să-şi îndeplinească angajamentele în următoarele câteva săptămâni, ştia că aceasta era varianta corectă. Ele rezervaseră deja camerele de la pensiune, iar toată lumea se aştepta să fie acolo până în august.

Şi apoi cuvintele i-au ieşit din gură înainte ca ea să le mai poată opri.

- Şi eu vreau.

Ethan a ţintuit-o cu privirea. În ochii albaştri străluceau căldura, promisiunea şi o dorinţă care i-a înfierbântat vintrele. Satisfacţia i-a învăluit vocea.

- Bine. Pentru că nu am vrut să plece nici una din voi.

Chloe a zâmbit.

- încă un lucru.
- Şi care ar h acela? a întrebat-o Ethan.
- Ce zici de 12 dolari pe oră?

El a zâmbit, Mia a râs, iar Chloe a lăsat să-i scape ceva care era suspect de aproape de un chicot.

19

Dormitorul era întunecat. Luna plină atârna

suspendată peste crestele munţilor, strălucind atât de puternic, încât ea punea pariu că vârcolacii alergau liberi de colo-colo. Era o lună neobişnuită, mare, rotundă şi înflăcărată, ispitind lumea să renunţe la inhibiţii şi să dea frâu liber instinctelor primare.

Din moment ce făcuseră deja dragoste de două ori, Mia nu a avut nici o problemă să urmeze îndemnul mamei- natură.

- Spune-mi despre Hollywood!

El a privit-o degajat.

- Vrei să auzi despre staruri?

Ea a râs.

- Nu, vreau să aud despre slujba ta. Ai fost bodyguard. Pe cine ai apărat?
- Câţiva oameni obişnuiţi – nu mari celebrităţi la început. Apoi i-am fost repartizat lui Delilah Devlin.
- Actriţa din serialul acela popular de pe UBO?
- Chiar ea.

Şi-a ridicat capul, care avea o încruntătură pe frunte.

- Stai, cred că îmi amintesc că am citit ceva despre ea. Da, era cu un tip din Forţele Speciale, s-a logodit şi... S-a oprit, uluită. Ethan, ai fost logodit cu ea?

-Da.

A cuprins-o un val de gelozie. Simpla idee ca el să se culce cu o actriţă celebră şi s-o ceară şi în căsătorie a zdruncinat-o din temelii. A încercat să se dea puţin înapoi, pentru că a simţit brusc nevoia să se distanţeze, dar el a părut a-i simţi disconfortul şi a tras-o, lipind-o iar de pieptul lui ferm, l-a ridicat bărbia forţând-o să se uite la el.

- Mia, nu este ce crezi. Am fost logodiţi timp de trei săptămâni înainte să plec într-o misiune. Faţa i s-a crispat, dar i-a întâlnit privirea care-l fixa şi a continuat: Când m-am întors, eram terminat –

atât creierul, cât şi piciorul. A venit să mă vadă la spital şi ne-am dat seama imediat că totul se schimbase. Ea a vrut ca lucrurile să revină la situaţia de dinainte de accident. Petreceri la Hollywood, covor roşu şi distracţie. A vrut să fiu din nou garda ei de corp şi să uit de armată, de toate amintirile mele. Nu putea înţelege că suferinţa mea era mult mai mare. Mă schimbasem. Nu aş mai fi putut fi niciodată bărbatul care fusesem. Nu mai puteam să reînnod relaţia dintre noi.

Ceva a atins-o în adâncul sufletului, tulburând-o regretul slab din VOCea lui în timp ce vorbea. A aşteptat, simţind că durerea îi era mai profundă.

- Ai încercat să îndrepţi lucrurile? l-a întrebat ea încet.

- Nu a fost nimic de îndreptat. Era îngrijorată de felul în care o despărţire i-ar afecta imaginea, nu de faptul că m-ar pierde. I-am spus că este în regulă să dau altă turnură poveştii, astfel încât să pară că fusese vina mea şi să apar ca un nenorocit cu inima rece. Nu ne-a păsat suficient unul de celălalt pentru a găsi puterea de a lupta pentru relaţie.

Ea i-a mângâiat obrazul aspru.

- Ţi-e dor de ea? Ai fi vrut să se fi terminat altfel?

El i-a luat mâna în a lui.

- Nu. Singurul regret pe care l-am avut este că am crezut că ştiu ce era dragostea. Am crezut că dragostea era distractivă şi spumoasă, ca un cocktail pe care îl bei undeva pe o plajă îndepărtată. Am crezut că era simplă, fără probleme şi că o puteai planifica. Când a plecat, abia dacă mi-a fost dor de ea. Mi-e ruşine că m-am lăsat ademenit de această lume iluzorie când luptam atât Je mult pentru lucruri adevărate în cealaltă lume.

Cuvintele lui au atins-o până în străfundul

inimii. L-a sărutat, simţind nevoia de a-l atinge, iar el a sărutat-o înapoi. Ceva se schimbase între ci, dar încă nu-şi dădea seama ce.

- Mulţumesc că mi-ai spus.

El a zâmbit, iar ea a prelungit următorul moment de tăcere, mângâindu-i trupul. Degetele ei au trecut peste pielea goală a spatelui lui, punctând cu degetul conturul urmei de cerneală care proclama mottoul după care el trăise şi respirase: „Pentru ca alţii să trăiască”. Muşchii lui au tresărit sub atingere, iar satisfacţia a rezonat adânc în interiorul fiinţei ei. Era plăcut să ştie că deţinea aceeaşi putere asupra corpului lui precum o avea el asupra trupului ei.

- Când ţi-ai făcut tatuajul? l-a întrebat.
- După ce m-am alăturat Forţelor Speciale. Am fost cu o echipă destul de unită, aşa că am ieşit cu toţii într-o scară şi ne-am făcut tatuaje în oglindă.
- Ce frumos! Camaraderia masculină în toată splendoarea ei.
- Hei, a fast ceva dur! Tocmai scăpaserăm teferi dintr-o misiune în Moşul şi au venit să-mi ţină companie câteva zile în Los Angeles. Ne-am îmbătat, ne-am împleticit paşii într-o speluncă şi am cerut să ne facem tatuaje care se potriveau. Eu am fost norocosul.
- Ce vrei să spui?
- Să spunem că tatuajul lui Wingbat spunea „Pentru ca alţii să poată minţi”.

Ea a râs.

- Imposibil.
- Ba da. Ce tâmpit!
- Numele lui chiar este Wingbat?
- Nu, este Kevin. Dar, când sare dintr-un avion, arată ca un liliac nebun, deci aşa i-a rămas numele.
- Ted a spus că îmi oferă un tatuaj gratuit dacă îl ajut cu campania de marketing.

A înclinat o sprânceană în nuanţa ghimbirului.

- O să-i accepţi oferta?

- Poate. Ea i-a surprins zâmbetul şi a strâns din buze. Nu crezi că aş face-o?

- Cred că nu te-ai gândit să faci aşa ceva înainte. Poate că este timpul să te răsfeţi cu un mic gest de fata rebelă pe care nu ţi l-ai permis în tinereţe. Ce ai vrea să-ţi tatuezi?

Ea a înclinat capul, gânditoare.

- Un trandafir?

El a pufnit.

- Plictisitor! Toată lumea îşi tatuează o floare sau un simbol de pace. Trebuie să te gândeşti la ceva care va însemna ceva pentru tine, chiar şi când vei fi bătrână. Trebuie să fie ceva atemporal.

- La naiba, iei chestiile astea în serios. Oh, stai, ştiu!

-Ce?

- O pereche de pantofi Christian Louboutin. Nu mă pot sătura niciodată de ei şi sunt atemporali.

- Eşti o obrăznicătură mică!

Mia a chicotit şi s-a întors pe terenul ei de joacă. Corpul lui era magnific, iar multe porţiuni din el încă nu fuseseră studiate pe îndelete. Şi-a trecut unghiile de-a lungul şirei spinării, oprindu-se şi sărutându-l chiar în centru.

- Deci avem Wingbat. Care este porecla ta?

- Ethan.

Ce-i cu astea? Mâinile ei s-au îndreptat spre bicepsul lui stâng, unde trei crestături adânci formau un oval zimţat. Cum s-a întâmplat?

- Cineva a încercat să-mi dea o poreclă.

Ea a râs, ciupindu-l de fund pentru a-l pedepsi, dar şi ca să-i facă plăcere.

- Opreşte-te, vorbesc serios! Ce s-a întâmplat?

- Nişte gloanţe rătăcite. A trebuit să le scot într-o zonă unde era război şi a fost nasol. Sunt cam urâte, nu?

- Sunt frumoase. A deschis gura pentru a săruta delicat cicatricile. Dar celălalt braţ? Cicatricea asta care se întinde pe toată lungimea lui?
- Gloanţele m-au lovit în picior şi chiar în locul acela în ultima mea misiune. Altă intervenţie chirurgicală complicată.
- Cred că sunt bărbăteşti şi sexy.

Pufnetul lui s-a transformat într-un geamăt când i-a examinat cu atenţie corpul gol, pentru o cercetare mai atentă. Cearşafurile i s-au răsucit în jurul gleznelor, iar ea i-a savurat parfumul masculin, de mosc. L-a împins pe spate şi s-a aşezat călare pe coapsele lui, astfel încât să aibă controlul neîngrădit asupra trupului. Chiar şi după două partide de sex, era din nou dur, erecţia lui impresionantă pulsând şi cerşind atenţie. Ea a ignorat-o, alegând să-şi îndrepte atenţia asupra pieptului lui lat, presărat din plin cu păr, degetele ei masându-i sfârcurile strânse şi plate. El a tras aer în piept, întinzând mâna să o apuce de umeri, dar ea a ridicat capul şi a dat din deger.

- Fără atingeri!
- Ah, ne jucăm acum? Pentru că îmi place un joc bun.

Un fior i-a Străbătut şira Spinării când i-a auzit tonul grav, aproape ameninţător. Acea voce dominantă pe care o folosise ca o lovitură de bici a facut-o să se ude instantaneu, dar apoi a venit rândul ei. Niciodată nu se implicase în escapade amoroase, pentru că nu se simţise suficient de confortabil în propria piele. Sigur, îmbrăcase lenjerie intimă, aprinsese lumânări şi încercase să joace rolul de seducătoare, dar de fiecare dată simţise că parcă îi lipsea ceva. Privind în urmă, şi-a dat seama că era vorba despre propria nesiguranţă în sexualitatea ei. Dar Ethan i- a dat acel sentiment de siguranţă şi a facut-o să scape

de inhibiţiile sexuale, aprobarea necondiţionată şi dorinţa din ochii lui risipindu-i neliniştile, ispitind-o să ia ce îşi dorea, aşa cum îşi dorea. Mici îi plăcea această noua faţă a ei. Un zâmbet lent i-a curbat buzele.

- Poate. Dacă eşti atât de bun cum zici, o sa îţi dau ce vrei, călăreţule!

- Prinţesă, habar nu ai ce promisiune ai făcut! Şi-a pus braţele sub cap, lăsând-o să-şi dea frâu liber imaginaţiei. Joacă-te!

Şi-a coborât privirea, învăluindu-i penisul ţeapăn. Ea şi-a lins buzele, savurând dorinţa pe care o simţea revărsându-se peste ele şi a început să-şi coboare capul cu mişcări lente şi premeditate.

- Ar trebui să fie distractiv.

Zâmbetul lui arogant a dispărut. Când ea şi-a trecut limba peste dâra de păr de pe pieptul lui, s-a tensionat.

Când dinţii ei i-au muşcat uşor şoldul, a mormăit un blestem.

Mia se desfata cu fiecare tremur şi mârâit în timp ce se lăsa purtată de dorinţa de a-i oferi plăcere. Corpul lui acoperit de cicatrici era solid, emanând o forţă bine temperată, iar muşchii puternici erau dovada profesionalismului şi a dăruirii lui. Ea a alunecat mai jos pentru a-i mângâia genunchiul rănit, unde pielea era necicatrizată şi încreţită, o amintire a gloanţelor mortale care îi zdrobiseră carnea, muşchii şi osul. Nu a lăsat nici un centimetru neatins de buzele, limba şi degetele ei, arătându-i CU fiecare atingere cât de mult îl Venera.

În momentul în care şi-a continuat explorarea, broboane de sudoare au strălucit pe pielea lui. Pumnii i s- au strâns la ceafă, iar privirea lui de un albastru pal a întâlnit-o pe a ei cu o disperare şi o nevoie pe care nu le putea nega.

- Mia...

Ea i-a prins penisul dur de la bază şi l-a luat în gură într-o mişcare lungă şi lentă.

El s-a cutremurat de plăcere. Şi-a îngropat mâinile în părul ei, a ţinut-o pe după ceafă şi şi-a arcuit şoldurile pentru a savura şi mai mult momentul. înnebunită de răspunsul lui, ea l-a luat mai adânc, mişcându-se înainte şi înapoi pentru a linge vârful, apoi l-a lăsat să alunece spre gâtlej. I s-au strâns testiculele, iar el i-a strigat numele, dar ea a menţinut ritmul, fără să încetinească, folosindu-şi mâinile pentru a strânge şi a mângâia până la ultimul centimetru, sugând mai tare, apoi, cu un strigăt puternic, el şi-a dat drumul.

înainte ca ca să aibă timp să-l elibereze uşor din srrânsoare şi să-i dea drumul din mâini, el o apucase de şolduri şi o răsturnase pe pat. Strecurându-şi palmele sub fundul ei, a ridicat-o până în dreptul gurii şi a devorat-o.

A supt, a lins şi a provocat, iar în câteva clipe, a adus-o aproape de momentul culminant. Proptindu-şi călcâiele în saltea, ea s-a ridicat pentru a obţine cât mai multă plăcere de la limba perversă care dansa peste clitorisul ci.

- Ethan, te vreau!
- Mă joc. Nu mă deranja!

Ea a gemut într-o agonie chinuitoare, în timp ce limba lui înconjura mugurul tare, iar degetele lui s-au înfipt adânc în sexul ei, curbându-se pentru a-i atinge punctul sensibil. Din nou. Şi din nou. Ea l-a implorat şi i-a strigat numele până când, în cele din urmă, el s-a tras înapoi şi şi-a pus prezervativul. Aproape plângând de uşurare, a încercat să-l tragă spre ea, dar, cu o mişcare rapidă, el a întors-o şi a aşezat-o în genunchi.

- Capul jos, iubito! împinge şoldurile spre mine. Aceasta este recompensa mea.

El şi-a făcut loc în interiorul ei încet, centimetru cu centimetru. Degetele lui i s-au înfipt în şolduri, ţinând-o nemişcată până când s-a poziţionat mai

bine. Intimitatea sălbatică a momentului, combinată cu vulnerabilitatea ei i-au spulberat şi ultima fărâmă de control. S-a cutremurat şi a gemut în pernă, târându-se ca să se apropie, forţându-l să se mişte.

Mă faci să mă simt atât de bine, a gemut el. A întins mâna şi a prins-o de păr, întorcându-i faţa spre el. Uită-re la mine!

S-a mişcat. Cu fiecare atingere a trupurilor lor, tensiunea devenea din ce în ce mai apăsătoare, în timp ce penisul lui se îngropa adânc, umplând fiecare spaţiu gol din ea, aducând-o mai aproape de momentul eliberării. Şi, cu fiecare împingere, privirea lui a ţintuit-o pe a ei, până când Mia nu a mai avut puterea să-l refuze. S-a dezlănţuit cu un strigăt, iar gura lui a pus stăpânire pe a ei într-un sărut aspru, intim, iar ea şi-a dat drumul.

Mai târziu, şi-a dat seama că deja se minţea singură.

- Hei, Ethan, avem o problemă!

Soarele abia ieşise la orizont, dar se obişnuise să fie treaz la ivirea zorilor şi să se afle deja la fermă. S-a îndreptat spre grajdul aflat la marginea cea mai îndepărtată a proprietăţii. Era cea mai mică clădire din tot ansamblul, fiind locul unde ţineau în mare parte echipamente şi câţiva cai mai bătrâni, care lucraseră la fermă la un moment dat. Harper şi John stăteau într-o parte, examinând ceva cu aceeaşi expresie îngrijorată pe chip. El s-a oprit lângă ei şi a studiat peretele grajdului.

Cu un spray cu vopsea sângerie, era mâzgălit cuvântul CURVĂ.

Dedesubt, cu un spray de culoare neagră, cuvântul NENOROCIT era scris cu litere mari.

Două dintre ferestrele grajdului erau sparte. Bucăţi de sticlă erau împrăştiate pe pervaz şi pe pământul din jur.

- Caii sunt bine? a întrebat el, punându-şi rapid mintea la contribuţie în încercarea de a pune cap la cap actul ciudat de vandalism.
- Da, a spus Harper. Nu s-au atins de nimic din grajd. A auzit cineva ceva suspect aseară?

John a clătinat din cap.

Mi-am făcut inspecţia de seară şi nu au fost probleme.

Ethan s-a uitat la cuvintele grosolane de pe zidul grajdului.
- Hei, Harp, vreun iubit supărat de care nu ne-ai spus?

Ea a pufnit.
- În nici un caz. Dar tu? Ai supărat-o pe Mia aseară?
- Ha-ha! Criminalul nostru se pare că nu are o identitate de gen. Ai anunţat incidentul?

Harper a ridicat din umeri.
- Nu încă. O s-o fac ca să se înregistreze într-un raport la poliţie. Uneori, puştii de la facultate mai pleacă beţi de la petreceri şi devin agresivi. M-am gândit să instalez camere pentru un plus de securitate, dar nu am avut probleme de mult timp.
- Să le instalăm săptămâna aceasta, a spus el. În eventualitatea în care nu a fost doar o întâmplare. Dar tu, John? Datorii la jocuri de noroc? îţi înşeli nevasta?

John a izbucnit în râs.
- Mi-aş dori ca viaţa mea să fie atât de interesantă. Voi întreba în jur să văd dacă vreunul dintre angajaţi a văzut ceva.
- Bine. O s-o întreb şi pe Chloe când ajunge aici. $i pe Ophelia. Probabil nu trebuie să ne îngrijorăm, dar voi cere să avem camerele instalate deja în după-amiaza asta.
- Mersi.

Harper şi John au început să cureţe locul, iar Ethan şi-a luat telefonul pentru a-l căuta pe Gary

de la firma Beltran, cea care se ocupa de montarea alarmelor. Ferestrele sparte erau nişte incidente mai frecvente decât hlasfemiile. Erau doar câţiva cai şi o mână de muncitori la fermă. Cine ar fi dorit să transmită un mesaj de ură atât de tranşant?

Câteva ore mai târziu, îl anunţase deja pe Gary că trebuia Să Vină şi Vorbise CU Ceilalţi muncitori. Nimeni nu auzise şi nu văzuse nimic şi nimeni nu părea să creadă că era vorba despre o răzbunare. Trebuie să fi fost mâna unor puşti.

Tocmai se ducea să lucreze cu Phoenix când Chloe a intrat în grajd.

- Bună, Ethan. Am împrospătat fânul din grajdul numărul doi. Pot să-l ajut pe John să o spele pe Missy?

- Sigur. Hei, vreau să-ţi arăt ceva. A avut loc un incident azi-noapte şi am vrut să verific dacă ai auzit ceva.

Ea s-a încruntat.

- Ce incident?

A condus-o la locul faptei. S-a albit şi a gâfâit de groază.

- Oh, Doamne!

- Nu este cel mai prietenos mesaj.

l-a studiat chipul, observându-i expresia şocata şi s-a relaxat. Nu credea că avea legătură cu asta, dar ţinând cont de actul de vandalism din trecut, trebuia să-şi îa măsuri de precauţie.

- Ai idee dacă vizează cineva ferma? Cineva care este supărat pe tine? Sau pe mine şi pe Harper?

A devenit şi mai palidă. Mâinile îi tremurau uşor, dar fata a clătinat din cap cu putere.

- Nu. Nu ştiu pe nimeni.

Vocea ei era stinsă. Ethan a privit-o, simţindu-i ezitarea din voce, care avea tonul cuiva care ascundea adevărul.

- Ai văzut cine a făcut-o?

- Nu, dar instalăm camere ca să nu se mai întâmple. A făcut o pauză şi a sfredelit-o cu privirea. Tu ai făcut asta, Chloe?

Expresia ei a devenit înverşunată. Ochii ei albaştri străluceau.

- Nu am făcut-o, Ethan. Nu aş face niciodată ceva care să pună în pericol ferma sau caii. Te rog să mă crezi!

El a studiat-o o clipă, apoi a încuviinţat din cap.

- Ştiu, scumpo. Te cred.

Şi o credea. Munca pe care o depusese Chloe în ultimele săptămâni îl legase de ea într-un mod la care nu se aşteptase. Era protector faţă de fată şi mândru de felul în care evoluase sub ochiul lui vigilent. Părea că intenţia lui de a nu se ataşa de nici o persoană sau de nici un animal care avea nevoie de el dispărea încetul cu încetul. Mia era în patul lui în fiecare noapte. Phoenix îi captase atenţia. Şi Chloe îi permisese să vadă cum era să fie mentor pentru cineva atât de diferit de armată.

Ce se întâmpla cu el? În ce moment retragerea lui temporară din activitate devenise permanentă?

S-a întors spre Chloe.

- Nu vreau să-ţi faci griji pentru asta; avem situaţia sub control. Trebuie să lucrez cu Phoenix, aşa că John ar putea profita de ajutorul tău la spălatul cailor.

- Bine.

Ea a plecat cu umerii puţin căzuţi. Poate că trebuia să vorbească cu Mia despre reacţia ei. Nu voia ca fata să se sperie de intruşi când era în grija lui şi atât timp cât lucra aici.

L-a zărit pe Gary coborând din camionetă şi s-a îndreptat spre el. S-ar fi simţit mai bine cu camerele montate. Poate că era bine să dea o raită prin oraş la sfârşitul săptămânii să vadă dacă mai apăruseră astfel de probleme.

20

Ethan se uita la calul care păştea pe câmp. Trecuse încă o săptămână, iar acum Phoenix îi permitea să se apropie. Vizitele regulate îl ajutaseră să se obişnuiască cu prezenţa lui. Calul îl lăsa acum să-l atingă şi să-l mângâie. Şi mânca din bunătăţile pe care i Ic aducea – îi plăceau foarte tare dulciurile şi avea o slăbiciune pentru prăjiturile de ovăz glazurate – cu o încredere care creştea de la o zi la alta. îi luase şi mai mult timp până când reuşise să-i pună în sfârşit un căpăstru decent şi să-l ducă afară, dar ajunsese şi la acea etapă. Chiar şi sensibilitatea calului la zgomot se atenuase puţin. De câteva ori pe zi, Ethan lovea uşa cu o cutie veche. Când calul se speria, Ethan venea repede lângă el pentru a-l calma, până când Phoenix a început să-şi dea seama că zgomotele nu erau asociate cu durerea. Toate bune, dar abia acum începea adevărata provocare.

Să accepte să fie călărit.

- S-a ataşat de tine, a comentat Harper, privindu-l pe Phoenix cum păştea pe câmp. Cred că este rezultatul orelor petrecute cu el în grajd şi al prăjiturilor Opheliei. Şi mănâncă precum un porc. Probabil l-au înfometat.

- Probabil.
- Crezi că a participat la curse?

Ethan a continuat să se uite la Phoenix, trecându-şi frânghia prin mâini în timp ce se gândea cum să-l abordeze.

- Da. Voi afla mai multe odată ce îl voi călări, dar poate dura ceva timp. Trebuie să-i găsesc punctele nevralgice şi să-l vindec. Ştii, nu există garanţii.
- Are nevoie doar de o şansă. Merită asta. Este ceva la el. Ceva...

- Special.

Cuvântul a apărut înainte ca mintea lui să proceseze. Se mai ataşase de cai, mai ales când era tânăr. Ethan s-a gândit că acesta îi intrase pe sub piele, pentru că trecuse atât de mult timp de când nu mai încercase să vindece un cal, dar era mai mult decât atât. Instinctul îl avertiza că undeva în adâncul calului era un foc care ardea puternic. Fusese înăbuşit, iar Phoenix uitase că era acolo. Ethan intenţiona să-i arate că încă exista, gata să se aprindă din nou.

- Vii la cină diseară, nu? l-a întrebat Ilarper.

-Da.

Un zâmbet complice i-a curbat buzele. Şi-a înăbuşit un oftat, dându-şi scama că era la ora de tachinare.

- Ce este?
- Tu şi Mia. Vă faceţi fericiţi unul pe altul. îmi place să vă văd împreună.

El a ridicat o sprânceană.

- Ştii că eşti o proiecţie a mamei în aceste clipe?
- Nu, asta face Ophelia, nu cu. Doar îmi place să te chinuiesc. Deci e o aventură de-o vară sau e mai mult decât atât?
- Nu este treaba ta.

Ea a râs din nou.

- Desigur că este. Trebuie să am grijă de fratele meu mai mare. Să mă asigur că ea nu este o obrăznicătură care caută doar să te manipuleze şi să-ţi fure toţi banii.
- Probabil are mai mulţi decât mine, a mormăit el. Şi, întâmplător, îmi plac obrăznicăturile.
- Hai, spune-mi şi mie ceva ca să te las în pace!
- Doar ne distrăm vara asta. Trebuie să plece în august, când Chloe se va întoarce la şcoală.
- Nu vă faceţi planuri pentru viitor? l-a întrebat.
- În momentul în care le facem, hi sigură că te

anunţ.

S-a îndepărtat de gard şi s-a îndreptat spre Phoenix. Neliniştea îi picurase în vene la auzul cuvintelor surorii lui. „Ridicol.” Lucrurile mergeau de minune cu Mia şi nu era nevoie de analize detaliate. Căzuseră într-o uşoară rutină – lucrând separat în timpul zilei, apoi luând cina cu Ophelia, Harper şi Chloe. După ce stăteau pe verandă şi discutau cu diverşi oaspeţi, se retrăgeau în bungalow-ul lui şi petreceau noaptea împreună. Hei Hei era încântat de noul lui companion pe timpul nopţii şi se umfla în pene că îi trezea pe amândoi înainte de zori cu cotcodăcitul entuziast. Doar apariţia Miei îl făcea să se oprească, începea să fie o poveste de dragoste.

În fiecare noapte, alt înveliş părea să cadă atât fizic, cât şi emoţional. Tânjea după tmpul ei ca un dependent de droguri, dar mintea ei era Cea care îl ţinea mult timp alert după ce rezistenţa lui ceda. Era o combinaţie de timiditate dulce cu o obrăznicie picantă care îl fascina. Era mai inteligentă decât el în prea multe privinţe şi avea un simţ al umorului delicios.

Ea era pachetul complet.

Şi avea să plece în trei săptămâni.

Scoţându-şi din minte gândul agasant, s-a concentrat asupra calului care s-a oprit şi a aşteptat să se apropie. Ethan a legănat frânghia în mână, observând un uşor tremur de nervozitate care îi înfiora corpul. Da, trebuia să fi fost rău. Calul se îngrăşase, iar pielea lui era acum de un negru sănătos, lucios, care strălucea în lumina soarelui. Dar Ethan ştia că nu exteriorul conta. Cicatricile din interior trebuiau vindecate.

- Hei, Phoenix, ce mai faci, băiete?

A continuat să vorbească pe un ton scăzut, întinzându- se să-l mângâie şi să-l răsfeţe,

bucurându-se de felul în care Phoenix savura gestul, ca şi cum îi era foame Je bunătate.

- Vezi frânghia asta din mâna mea? Vom încerca să lucrăm cu ea, bine? Nu te-aş răni niciodată, dar tu nu ştii asta acum. Dar, ca să scăpăm de situaţia asta mizerabilă, trebuie să o luăm într-o direcţie, ceea ce uneori nu este plăcut.

A frecat punctul de sub botul calului cu o mână, ridicând frânghia deasupra capului pentru a i-o arunca peste spate.

Calul s-a ridicat pe picioarele din spate, pufnind nebuneşte.

Ethan a rămas nemişcat, frânghia încă legănându-i-se în mână.

- Amintiri urâte, nu? Da, asta poate fi dureros. Dar în cele din urmă, vei simţi cum este să duci pe cineva în spate. Să devii una cu un călăreţ. Pentru a fi liber, aşa cum trebuie să fii.

Phoenix a fornăit şi a lovit cu copitele în pământ într-o Crt2ă de furie pură.

Ethan a zâmbit.

- Da, exact aşa cum mi-am închipuit. Nu am spus niciodată că nu va dura ceva timp. Să re liniştim şi să o facem din nou.

Şi a făcut-o.

în următoarele ore, a legănat frânghia. Phoenix se ferea şi se înfuria. Ethan îl calma. Rutina a continuat iar şi iar sub soarele fierbinte, până ce amândoi au transpirat şi au obosit. Până când, într-un final, i-a aruncat frânghia peste spate, iar calul nu s-a mişcat. Doar gâfâia alert, cu privirea aţintită asupra lui Ethan, de parcă i-ar fi transmis că avea să încerce asta o singură dată şi, dacă era păcălit, totul era terminat.

La naiba, acest cal era magnific! A legat frânghia în junii calului doar ca să se obişnuiască cu ea, apoi a scos prăjitura cu fulgi de ovăz din buzunar. Era zdrobită, dar Phoenix şi-a ciulit

urechile de încântare şi a înghiţit-o, salivând peste palma lui Ethan. Vorbea, netezea şi mângâia toate locurile sensibile ale calului, apoi i-a tras frânghia de pe spate.

în timp ce se îndrepta înapoi spre grajd, Harper şi Chloe au început să aplaude.

- A fost uimitor! a spus Chloe.
- Mulţumesc, dar este doar primul pas dintr-un proces lung. Răbdarea este atributul numărul unu de care ai nevoie când lucrezi cu caii. Consecvenţa este al doilea.
- Ei bine, eşti pe drumul cel bun, a spus Harper. Trei persoane mi-au spus că acest cal era o cauză pierdută.
- Nu există aşa ceva. O să fac un duş şi o să mă duc în oraş să iau câte ceva. Ne întâlnim la cină la 18.00?
- Sună bine.

S-a schimbat tacticos într-o pereche de blugi curaţi şi o cămaşă albastră cu nasturi, apoi a condus camioneta până în oraş, oprindu-se la restaurantul Beci. Avea un plan pentru a o seduce pe Mia în scara aceea, iar totul începea cu un singur lucru. Produse de patiserie. La naiba, cât de mult îi plăcea să o hrănească! îi plăcea să vadă cum i se roteau ochii de extaz în timp ce zahărul i se topea pe limbă. îi plăceau sunetele slabe pe care le scotea – exact aceleaşi sunete care anunţau orgasmul. Devenise în mod clar obsedat de ideea de a o surprinde cu diverse dulciuri dintre cele mai rafinate.

Mia nu era ieftină. Nu mâncase carbohidraţi sau zahăr decât dacă erau extraordinare. Şi asta era o provocare de care era încântat.

Clopoţelul vesel a sunat când a intrat el. Câţiva dintre orăşeni i-au făcut semn cu mâna şi curând a fost invitat să bea o cafea cu ei, împărtăşind bârfele şi noutăţile obişnuite. Mia părea a fi cel mai fierbinte subiect de conversaţie – şi s-a

dovedit a fi chiar populară. Se părea că toate magazinele locale îi ceruseră sfatul şi voiau să o pună pe statul lor de plată. A evitat întrebările personale şi, în cele din urmă, s-a întors la vitrina cu produse de patiserie.

- Hei, Bea! Eşti pregătită să mă serveşti şi pe mine?

- Desigur, dulciuri. Am ceva special pe care tocmai l- am făcut astăzi pentru Mia.

S-a încruntat.

- De unde ai ştiut că e pentru ea?

Bea a râs ca un clopoţei.

- Dulciuri, asta se citeşte pe faţa ta. Eşti îndrăgostit. Fran mi-a spus totul despre festivalul brioşelor, că aţi fost acolo, aţi luat cina şi ai insistat să încerce o brioşă cu cidru de mere. A spus că amândoi practic aţi luat foc când v-aţi uitat unul la altul.

„Ah, fir-ar să fie!" Se înroşea? Foştii luptători din Forţele Speciale nu se înroşeau.

Doar o relaţie de-o vară, a mormăit el.

- Sigur. Lacey Black s-a înfuriat pentru că ai spus că nu vrei să te întâlneşti cu prietena ei. Adevărat?

De ce era surprins? Nu existase niciodată intimitate în acest oraş.

- Da.

- Ei bine, iată! E serios. îşi face un tatuaj la Tony? Este gratis.

El a clătinat din cap.

- Cum naiba se răspândesc zvonurile atât de repede aici?

- Nu avem altceva de făcut decât să bârfim şi să stăm cu ochii pe ce fac ai noştri mai ales vara. în curând, începe facultatea, iar adolescenţii aceia adorabili îmi vor umple restaurantul. îţi spun că, deşi s-ar putea să spună poveşti despre mâncatul organic şi vegetarian, vânzările la burgerii mei cu cartofi prăjiţi se triplează când se

întorc. Cei mai mulţi dintre ei îmi aduc doar profit.

O umbră i-a întunecat chipul, iar el s-a încruntat.

- Şi ceilalţi îţi fac probleme?

Ea a scos un oftat de frustrare.

- Doar un grup de patru care au fugit când le-a venit nota de plată, asta cu ceva vreme în urmă. Apoi s-au întors şi s-au dat în spectacol, l-am spus lui Ronnie prin staţie, iar el a înregistrat-o ca pe un incident, dar nu s-au mai întors de atunci. Mi-a amintit de actul de vandalism de la tine. Nu mai sunt bineveniţi aici.

- Ronnic a deschis un dosar la poliţie?

- Da. în plus, am oameni care supraveghează localul.

- Cum arătau?

- Două fete, doi băieţi. Băieţii îmi dau fiori, şi nu într- un sens bun. Păr scurt şaten, ochi întunecaţi, piercinguri şi o atitudine urâtă. înjurau mult. Una dintre fete avea părul roz aprins. Era scundă şi plinuţă. Cealaltă avea păml mov, cu piercinguri la nas şi sprâncene. înaltă, mlădioasă. Ochi albaştri minunaţi. Ea părea cea mai afectată de incident.

El a înlemnit. A simţit câteva furnicături de avertisment pe şira spinării, care apoi s-au lăsat în stomac.

- Cea cu părul mov. Îţi mai aminteşti ceva despre ea?

- Nu prea multe. Singurele lucruri care au ieşit în evidenţă au fost bocancii ei milităreşti şi pantalonii foarte scurţi. Cine poartă cizme pe o căldură de 33 de grade?

„Ah, la naiba, Chloe!" $i-a amintit felul în care faţa ei s-a albit când i-au spus că voiau să mănânce la restaurant. Teama ei ciudată când văzuse actul de vandalism. Se înhăitase iar cu gaşca nepotrivită? Acest grup avusese vreo

legătură cu serviciul ei în folosul comunităţii sau cu cuvintele de pe grajdul lui?

„Nenorocit."

„Curvă."

Putea fi un mesaj pentru el şi Harper. Dar afurisit să fie dacă nu-i era imposibil să creadă că fata ar fi fost implicată în aşa ceva! Ceva nu se lega.

- Oricum, să nu uiţi să fii cu ochii în patru, îmi promiţi? Acum să trecem la lucrurile bune. Batoane magice de vis abia ieşite din cuptor. Nucă-de-cocos, ciocolată, crustă de biscuiţi graham – tot ce ai nevoie pentru a seduce o femeie aşa cum scrie la carte: dulciuri.
- O să le iau.
- Nici nu mă îndoiam.

Au râs amândoi, iar el a plecat de la Bea cu două planuri foarte diferite în minte. Unul pentru seducerea
Miei.

Celălalt pentru a descoperi adevărul despre Chloe.

21

Mia a căscat somnoroasă şi şi-a pus capul pe umărul lui. După cină, şi-au petrecut timpul plimbându-se cu Chloe şi apoi au ajuns la casa lui, pe veranda din faţă. A surprins-o când i-a arătat noul şezlong unde încăpeau amândoi destul de confortabil. Combinaţia dintre roşul aprins al pernelor şi răchita maro-închis era una plăcută ochiului. în ultimele săptămâni, observase câteva articole noi care apăruseră în bungalow-ul

lui: o carafă marc, exotică, pe care o umpluse cu apă şi castraveţi proaspeţi şi mentă, pentru că ştia că era preferata ei. Clopoţeii de vânt din lemn sculptat dansau în briza uşoară, sunetul lor plăcut plutind spre dormitorul lui deschis în timpul nopţii. O pernă foarte mare din bambus care a apărut în mod misterios când ea mărturisise că era articolul ci preferat care o ajuta să doarmă.

$i-a amintit cum era când a intrat în bungalow prima dată şi a găsit totul decorat în stil spartan. Da, erau câteva piese de mobilier, electrocasnice de bază şi un pat mare, dar nici o decoraţiune care să împodobească pereţii, iar totul avea un caracter impersonal. IX* parcă Ethan ar fi fost doar un vizitator.

Acum o încântau fotografiile de familie înrămate care erau expuse pe măsuţa de cafea, pictura pe pânză înfăţişând nişte cai alergând, atârnată pe perete, şi coroniţa de fiori pe care i-o cumpărase Ophelia pentru uşa din faţă. Se simţea deja aerul unui cămin, unui de permanenţă care nu existase înainte.

Şi, încetul cu încetul, ea devenea parte a acelei realităţi. Aparţinându-i lui şi casei sale din ce în ce mai mult în fiecare zi.

Mia a încercat să nu se gândească prea mult la asta, dar era tot mai greu. Pentru că, pe măsură ce îşi petrecea zilele cu el, sentimentele ei deveneau tot mai profunde.

Măcar dacă ar fi ştiut că şi pentru el era la fel.

- Am vrut să vorbesc cu tine despre ceva ce s-a întâmplat astăzi la restaurant, a spus el, degetele lui mângâindu'i alene părul.

Şi-a luat paharul de vin şi s-a răsucit uşor ca să-l poată privi în ochi.

- Bea are întrebări legate de noul nostru plan de marketing?
- Nu, e fascinată de tine, la fel ca restul

oraşului. Este vorba despre Chloe. Bea a menţionat într-o doară de un grup de patru adolescenţi care au fugit când au primit nota de plată şi care i-au făcut probleme la restaurant. Fia a descris-o pe una dintre fete ca având părul violet şi ochi albaştri.

A simţit cum stomacul i se strângea de spaimă.

- Stai... ai SpUS Că erau patru? Gaşca ei de prieteni pe care am văzut-o era formată din doi băieţi şi o fată. Fata avea părul roz incandescent. Băieţii aveau părul tuns, ochii negri şi semănau. Cu siguranţă erau mai mari. Mi s-a părut că amândoi o făceau pe deştepţii.
- Ah, fir-ar să fie! Da, exact ca în descrierea pe care mi- a facut-o Bea. Trebuie să fi fost Chloe şi prietenii ei. Din păcate, se pare că tot ei ar fi vandalizat grajdul.

Mia a oftat, închizând ochii de supărare.

- Nu, nu se poate! Ea nu ar face niciodată ceva care să pună în pericol ferma; îi place aici. Ce se întâmplă? Cred că aceşti puşti o forţează să facă lucruri cu care ea nu este de acord.
- Şi eu cred la fel. Am petrecut aproape toată vara alături de ea. Nu mă împac cu ideea că ar fi în stare să se comporte aşa.
- Acum încep să înţeleg mai multe lucruri. îmi amintesc că, atunci când i-am sugerat să mergem să luăm masa la restaurant, ca s-a speriat. Şi la festivalul brioşelor, când am menţionat numele Beei. Mă întreb de câtă vreme se întâmplă asta. Dar graffiti şi geamuri sparte? Ethan, pur şi simplu, nu înţeleg!
- O să-l suni pe Lake?

Şi-a muşcat buza. Dumnezeu îi era martor că nu avea dreptul să nu-i spună tatălui lui Chloe ce aflase. Avea tot dreptul să ştie adevărul. Dar voia să vorbească mai întâi cu Chloe. Doar ca să afle răspunsul la aceste întrebări direct de la ea.

- O să-l sun. Dar mai întâi vreau să vorbesc cu

ea şi să-i spun ce am aflat.

- O idee bună. Anunţă-mă dacă ai nevoie de ajutor. Pot să vorbesc şi eu cu ea.

- Mulţumesc. S-a aplecat în îmbrăţişarea lui caldă, inspirând parfumul reconfortant de bumbac şi Je masculinitate. Eşti altfel decât m-am aşteptat, călăreţulc!

- Da? Cum aşa?

- în afară de părerea mea iniţială că erai un nemernic?

El a râs, gâdilând-o uşor sub coaste.

- Da, în afară de asta. Te-ai îndoit de experienţa mea în pat?

- Invoc al cincilea amendament.

- Te voi face să vorbeşti despre abilităţile mele mai târziu. Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet slab. Tare!

Un fior de emoţie i-a trecut pe şira spinării. Ea a încercat să-şi recapete stăpânirea de sine.

- Credeam că eşti impasibil. Nu m-am aşteptat niciodată să-ţi pese de Chloe, să ajuţi caii cu probleme sau să ai o inimă atât de mare.

Trăsăturile i s-au înmuiat, iar acei ochi albaştri s-au încălzit în timp ce privirea i s-a adâncit. Legătura dintre ei se intensifica, începând să vibreze, să se armonizeze.

- Vei fi recompensată pentru acest comentariu.

Ea a zâmbit, ghemuindu-se mai aproape de el.

-Oh, ce bine!

- Nu eşti singura care a fost surprinsă. în clipa în care ai ajuns la bungalow-ul meu, m-am gândit că eşti o fată de oraş bogată, snoabă, care se uita Je sus la oricine se încumeta să trăiască într-un oraş mic.

-Oh!

Ea şi-a plecat capul, ca el să nu-i poată observa emoţiile. De ce au durut-o cuvintele lui? Desigur, ea ştia că el îşi făcuse propriile păreri nefondate încă de la prima lor întâlnire. Totuşi, Mia nu

dorise niciodată să creeze o astfel de impresie. A început să simtă din nou un sentiment de nesiguranţă. Mai credea oare asta despre ca? Se bucura doar de plăcerea fizică alături de o femeie care îi încălzea patul pe timpul verii fără să-i acorde nici un respect ?

- Mia. Vocea lui întunecată şi autoritară a învăluit-o. Degetul lui mare i-a ridicat bărbia, obligând-o să-l privească în ochi. Lasă-mă să termin! După o singură conversaţie cu rine, deja am pus sub semnul întrebării presupunerile mele prosteşti. Pe lângă faptul că arătai extraordinar, erai amuzantă, deşteaptă şi nu te-ai lăsat intimidată de mine. Nu m-am mai simţit provocat până în acel moment.

Adevărul răzbătea din toată fiinţa lui, din cuvintele şi privirea lui, din atingerea lui.

- Nu m-am mai simţit niciodată atât de fericit cu o femeie. Ai înţeles?

O satisfacţie feminină i-a inundat corpul.

- Mulţumesc, a şoptit ea. Uneori, rămân ancorată în trecut şi îmi este greu să am încredere în instinctul meu. Am învăţat să mă îndoiesc şi să-mi pun întrebări. Când cineva spune că te iubeşte, apoi te înşală, te priveşte în ochi şi minte, începi să fii puţin temător.

El a mormăit o înjurătură.

- Dacă aş putea să-i snopesc în bătaie pe bărbaţii aceia, aş face-o. Faptul că au înşelat este destul de grav. Să te facă să te îndoieşti de cine eşti şi de ceea ce eşti cu adevărat este o infracţiune.

Un fior i-a strâns stomacul ca reacţie la instinctul lui de a proteja. Era genul de om care nu s-ar fi ascuns niciodată în spatele minciunilor sau al unor jumătăţi de adevăr. Într-un fel, el începea să-i vindece acea parte suferindă care părea că nu se vindecase niciodată cu adevărat.

- Este timpul să-ţi primeşti recompensa.

S-a ridicat din şezlong, alunecând într-o parte, şi a dispărut în casă. Wheezy şi-a ridicat capul, curios, dar adormit, apoi s-a lăsat înapoi cu un oftat canin prelung. Hei Hei se retrăsese la coteţul de găini peste noapte, dar Mia ştia că avea să cotcodăcească la 5.00 dimineaţa, aşteptând-o. Cine ar fi crezut că avea să fie protagonista unui film Disney în viaţa reală? Trebuia să vadă o producţie de acest gen în curând. Chloe o tot rugase să închirieze un DVD cu Moana.

Ethan s-a întors şi s-a aşezat la loc, trecându-i picioarele peste coapsele lui puternice.

- închide ochii!

Ea a privit dulcele împachetat în hârtie, simţind cum în interiorul ei vinovăţia şi entuziasmul se zbăteau pentru întâietate.

- Iubitule, am luat deja trei kilograme în greutate! Nu ştiu dacă e bine să mănânc zahăr în seara asta.
- Ai băut un shake de fructe la micul-dejun, ai mâncat o salată la prânz şi o bucată mică de somon şi broccoli la cină.

Ea a rămas cu gura căscată.

- De unde ştii?

El a ridicat din umeri.

- Te spionez.

I-a înflorit un surâs pe buze. Ea ştia că el i-ar fi respectat dorinţa dacă ea ar fi refuzat. Bărbatul părea să simtă la fel de multă plăcere ca ca în momentele în care o hrănea, iar kilogramele în plus din zona şoldurilor chiar arătau bine. Cine ar fi crezut că răsfăţul era un lucru bun?

- Bine, dar numai câteva muşcături. Nu tot.
- S-a făcut. închide ochii!

Ea a ascultat. Foşnetul unui ambalaj i-a ajuns la urechi. Mirosul pregnant de ciocolata şi de delicatesă untoasă îi plutea în nări. Momentele de aşteptare au făcut-o să tremure uşor.

- Deschide gura!

A făcut-o, iar dulcele i-a fost pus pe limbă. Aroma intensă de ciocolată neagră, fulgi dulci de nucă-de-cocos şi de crusta untoasă de graham a explodat în gura ei. „Dumnezeule, sunt şi nuci!" A gemut, înfigându-şi degetele în antebraţele lui, lingându-şi buzele cu o satisfacţie nebună, pe care nu şi-o putea ascunde.

- Batoane magice, a şoptit ea în extaz.
- Mai vrei?
- Da, te rog!

A hrănit-o încet, cu mişcări deliberate. Şi-a ţinut ochii închişi ca să se poată concentra doar asupra experienţei totale a aromelor. Muşchii i s-au detensionat, apoi s-a prăbuşit peste el, prinsă în mreaja plăcerilor divine.

- Ethan, a fost aşa de...

Gura lui a acoperit-o pe a ei, sărutând-o profund. Limba lui a mângâiat-o, savurând şi ultima aromă de dulceaţă rămasă, iar ca s-a deschis pentru a-l lăsa să pună stăpânire pe ea. S-a afundat în sărut, savurând gustul lui intens masculin şi senzaţia subtilă de tandreţe care o înfiora până în măduva oaselor. Când s-a îndepărtat, degetul mare îi apăsa buzele umflate şi umede.

- Mia?
- Da?
- Tu ai tot ce-ţi trebuie. Niciodată să nu te îndoieşti că eşti mai mult decât suficientă pentru un bărbat. Pentru că, dacă mi-ai aparţine, m-aş pune în genunchi în semn de recunoştinţă în fiecare seară şi aş face tot posibilul să ştiu că nu te-ai îndoi niciodată de asta.

Emoţia i-a înţepat ochii şi inima. Şi-a trecut degetele peste maxilarul lui neted, bine conturat şi s-a uitat la ochii aceia frumoşi şi îngrijoraţi.

- Deja e prea târziu, a şoptit ea, cu un zâmbet care i-a curbat buzele.

- De ce e prea târziu?
- îţi aparţin deja.

A spus aceste cuvinte fără să facă vrei) pauză ori să adauge ceva. Nu a adăugat „peste vara”. Nu a râs şi nici nu a încercat să facă o glumă uşoară.

Zilele trecute îi confirmaseră deja ceea ce ştia din momentul în care făcuse dragoste cu ca în grajduri.

Se îndrăgostise de el.

Fiecare clipă în prezenţa lui însemna aprofundarea acestui sentiment. Da, îi era frică. Da, era precaută. Da, îi era teamă că avea să-i frângă inima şi să o facă să sufere, ca toţi ceilalţi bărbaţi. Dar nu mai conta. Mia nu avea unde să se ascundă şi se săturase, obosise să fie precaută.

Acei ochi albaştri profunzi au sfredelit-o adânc şi au rămas fixaţi în ochii ei. Lui i-a scăpat de pe buze o înjurătură depravată. Nu a răspuns, doar a tras-o spre el şi i-a acoperit gura cu a lui. Dar sărutul era dulce – contrazicând aparenţele – şi îi spunea mai mult decât toate cuvintele pe care le-ar fi putut rosti vreodată.

Apoi au rămas tăcuţi mult timp.

♦

- Chloe, trebuie să vorbim!

O găsise la grajduri, curăţând boxele cailor. Un cal cafeniu, cu chef de joacă, tot îşi iţea capul printre lăzi şi încerca să o lovească uşor în spate. Faţa ei luminoasă şi zâmbitoare îi spunea Miei că procesul de vindecare era din ce în ce mai eficient cu fiecare zi care trecea. Dar oricât i-ar fi plăcut Miei să evite subiectul şi să spere că nu avea să se mai întâmple nimic, nu ar fi fost corect pentru nimeni să o lase nepedepsită pentru o infracţiune comisă.

- Sigur. Aproape am terminat. Tatăl meu a sunat din nou?
- Nu, dar va dori să vorbească cu tine în seara

asta. Vrei să ne plimbăm puţin?

- Sună bine.

Mia a aşteptat până când fata a terminat de curăţat hoxa şi a luat un prosop şi o sticlă de apă. Şi-a şters transpiraţia de pe frunte şi l-a strigat pe John, anunţându- 1 că avea să ia o pauză.

- Ethan mi-a arătat un traseu foarte fain pe lângă cele de călărie. E o privelişte frumoasă asupra munţilor.

- Du-ne pe acolo!

Au pornit într-o plimbare tăcută, intrând curând în umbra pădurii care le ferea de soarele arzător. Crenguţe şi frunze pocneau sub bocancii milităreşti ai lui Chloe. Zgomotul apei curgătoare răsuna în aer când începusem să coboare pe un deal uriaş.

- Nu sunt urşi pe aici, nu? a întrebat Mia.

Chloe a râs.

- Nu, aceasta a fost prima întrebare pe care i-am pus-o lui Ethan.

- Minţile mari gândesc Ia fel.

- De acord. Despre ce ai vrut să vorbim? Este totul în regulă între tine şi Ethan?

Mia a privit-o surprinsă.

- Da, suntem bine. Relaţia noastră nu te face să te simţi stânjenită, nu, Chloe? Pentru că nu am vrut niciodată să se întâmple asta.

- Oh, nu! Mă bucur Să vă văd pe amândoi fericiţi. Mi- aş dori să pot întâlni pe cineva care să mă facă să mă simt aşa. Băieţii de la facultate sunt cam neciopliţi. Chiar imaturi. Nu mi-am făcut mulţi prieteni în primul meu semestru.

- Băieţilor le ia o veşnicie să se maturizeze. Se pare că te înţelegi foarte bine cu Kristen.

- Este chiar drăguţă. Mă bucur că mai rămâne o săptămână.

Kristen venise Ia pensiune cu părinţii pentru o evadare de două săptămâni din Michigan. Fetele aveau aceeaşi vârstă şi s-au înţeles bine imediat

ce s-au văzut. Miei i-au plăcut foarte mult părinţii fetei şi a fost recunoscătoare că au lăsat-o pe Kristen să petreacă timp cu Chloe.

- Ei bine, chiar am vrut să vorbesc cu tine despre prieteni. Mai exact, despre cei pe care i-am cunoscut acum ceva timp. Nu i-am mai văzut de mult.

Chloe s-a împiedicat, apoi s-a redresat. Avea trupul înţepenit.

- Ăăă, da, au fost ocupaţi.

- Parcă mi-ai spus că nu urmează cursurile facultăţii tale, nu? Cu ce se ocupă?

- Lucrează. Nu e marc lucru. De ce îmi pui toate aceste întrebări? Prietenii mei nu sunt treaba ta. Nu ştiu de ce a trebuit să-l sperii pe tatăl meu povestindu-i despre ei.

Revenirea la atitudinea ei ostilă i-a spus Miei tot ce voia să ştie.

Pentru că tatăl tău avea dreptul să ştie cu ce persoane te întâlneşti.

- Pentru campania lui stupidă! Asta este prioritatea lui. El vrea ca eu să fiu prietenă doar cu oamenii care se potrivesc aşteptărilor lui şi urăsc asta.

Mia s-a oprit din mers.

- Chloe, este mai mult decât atât. Ştiu despre restaurant. Ştiu că aţi rămas fără bani şi aţi provocat un scandal când a trebuit să plătiţi şi aţi speriat-o pe Bea.

Mia a aşteptat să vadă dacă fata avea de gând s-o mintă sau să nege, dar expresia vinovată de pe faţa ei şocată a fost cea care i-a spus adevărul. Buza de jos a fetei a început să tremure, iar ea s-a învârtit pe călcâie pentru a privi în altă parte, probabil ruşinată că era pe punctul de a izbucni în plâns. Mia a aşteptat, lăsând-o să-şi revină.

- Cine ţi-a spus?

- Eu şi Ethan ne-am dat seama după descrierea făcută de Bea.

O, Dumnezeule, Ethan ştie? Nu va mai dori să lucrez pentru el!

- I-ai spus lui Ethan că nu ai de-a face cu vandalizarea grajdului. Dar ştii cum arată asta acum? Chloe, asculta- mă, te rog! Ştiu că nu sunt mama ta sau mătuşa ta adevărată, dar simt că am devenit prietene în această vară. Te rog să vorbeşti cu mine! Ai încredere în mine! Te pot ajuta. Ce s-a întâmplat?

Mia a văzut că fetei îi tremurau umerii, luptând cu dorinţa de a se apropia de ca şi de a o mângâia. Trebuia să se elibereze, iar Mia trebuia sâ-i dea frâu liber. în cele din urmă, fata s-a întors şi s-a îndreptat spre ea. Ochii ci albaştri erau plini de durere.

- M-am săturat de minciuni şi să tor încerc să mă conving că totul a fost în regulă. Nu a fost în regulă. Nu a fost niciodată în regulă.

Mia a încuviinţat din cap.

- Spune-mi tot ce s-a întâmplat!

- Semestrul acesta a fost greu. Am pus presiune pe mine să obţin numai note maxime pe linie, ca să-i pot dovedi tatălui meu că am ales facultatea potrivită, apoi profesorul a fost dur cu mine. Pur şi simplu, nu înţelegeam ce ni se preda la cursurile de biologia moleculară. El nu mi-a explicat nimic în plus, iar eu m-am speriat. Ştiam că, dacă nu aş fi luat examenul final, totul s-ar fi transformat într-un eşec. Apoi, într-un weekend, am fost la o petrecere în afara campusului şi i-am cunoscut pe Theresa, Anthony şi Ben. Spuneau cât de uşor a fost să trişeze la un examen. Le-am povestit de examenul de ia biologie, iar ei mi-au arătat cum să procedez ca să fiu sigură că primesc nota maximă. Suferinţa i-a gravat trăsăturile. A tras aer în piept şi a continuat: Am fost prinsă. Profesorul m-a pus sub supraveghere şi mi-am dat seama cât de idioată am fost. I-am văzut din nou, iar când m-au întrebat ce am făcut,

le-am povestit. Au luat-o razna şi au zis că mă vor ajuta să mă răzbun pentru că profesorul era un prost. A fost un sentiment atât de plăcut să ştiu că aveam pe cineva care să-mi ţină partea! Am avut senzaţia că au înţeles cât de grele erau lucrurile pentru mine. Dar le-am spus că nu voiam să fac aşa ceva, pentru că îmi era frică.

- Le-ai spus că nu voiai să o faci pentru că ştiai că e greşit, a rostit Mia încet.
- Poate. Nu mai ştiu nimic.
- Şi apoi ce s-a întâmplat?
- Am fost chemată chiar în timpul orelor şi interogată de decan, care mi-a spus că maşina profesorului a fost vandalizată. l-am spus decanului că nu am făcut-o eu, dar nu m-a crezut. A cerut martori, dar eu am fost singură în cameră în acea noapte, nu ieşisem nicăieri, aşa că n-am avut pe nimeni care să garanteze pentru mine. Şi nu am vrut să Ic fac probleme lui Ben, lui Anthony şi Theresei, aşa că n-am spus nimic. Speram ca totul să fie dat uitării.
- Şi nu a fost?

Chloe a clătinat din cap.

- Profesorul a decis să depună plângere şi am ştiut că voi ajunge în faţa instanţei. M-am gândit că mă voi lupta, iar tata mă va ajuta, dar apoi Theresa a venit să mă vadă şi m-a rugat să recunosc că eu sunt autoarea actului de vandalism. A spus că Anthony era în perioada de probaţiune şi că ea tocmai primise o slujbă decentă pentru că încerca să scape de tatăl ei abuziv şi că, dacă s-ar afla adevărul, i-ar distruge pe toţi. Plângea, îmi spunea prostii, că Anthony şi Ben au ajutat-o, că erau ca o familie şi că, dacă aş lua vina asupra mea, ar fi recunoscători şi m-ar ajuta cu tot ce aş avea nevoie. Mi-au spus că, ţinând cont de faptul că dosarul meu era curat, voi primi doar un avertisment şi nu se va întâmpla nimic. Mi-a părut rău pentru ea, Mia. Şi

părea să aibă cu adevărat nevoie de o prietenă.

În sfârşit, lucrurile căpătau sens.

- Deci i-ai spus că vei mărturisi.

- Da. M-am întors la decan şi i-am spus că eu am facut- o şi deodată totul a scăpat de sub control. Am ajuns imediat la tribunal, tata a spus că se va ocupa de asta, dar judecătorului nu i-a păsat de tata şi m-a condamnat la muncă în folosul comunităţii. Şi acum toată lumea crede că sunt nu doar o trişoare, ci şi o infractoare, şi o mincinoasă.

Mia a oftat.

- Oh, draga mea, ce dezastru! Nu i-ai spus niciodată tatălui tău că nu ai vandalizat maşina?

- Nu, mi-a fost teamă că, dacă i-aş spune adevărul, m- ar forţa să-i zic decanului cine a făcut-o cu adevărat.

- Ce s-a întâmplat cu aceşti puşti despre care credeai că erau prietenii tăi?

Chloe şi-a şters ochii cu un gest rapid.

Au fost atât de recunoscători pentru ce am făcut! Am început să ieşim împreună în oraş şi mi-au plăcut foarte mult la început. Erau haioşi, întotdeauna mă tratau foarte frumos, dar apoi au început să facă lucruri care mă deranjau. Chestii stupide, cum ar fi să sară la bătaie la oamenii despre care credeau că îi judecau. Sau să fure din magazinele unde considerau ei că lucrurile erau prea scumpe. Băieţii fumau multă iarbă, dar pe mine nu m-a atras niciodată aşa ceva. Am început să-mi dau seama că s-ar fi putut să fi făcut o mare greşeală, aşa că am început să le spun că eram ocupată.

Oh, Mia cunoştea bine acest sentiment! De câte ori îşi ignorase propriul instinct, pentru că îşi dorea atât de tare ca un lucru să meargă conform aşteptărilor ei? Chloe se legase de nişte oameni pe care-i considerase prieteni apropiaţi pentru că o făceau să se simtă în siguranţă.

- Ce s-a întâmplat când te-au luat de la pensiune?
- La început, a fost distractiv. Am ieşit în oraş şi am făcut drumeţii, dar mai târziu au spus că vor să meargă la restaurant. Au început să se poarte ca nebunii pe acolo, dându-Se în SpeCtaCol, iar Bea a Venit să le atragă atenţia, aşa că s-au enervat şi au plecat fără să plătească. S-a întâmplat atât de repede, încât nu ştiam ce să fac. Le-am spus că nu vreau să fac asta, dar au râs de mine. Mi-au zis că sunt o laşă. A clătinat din cap cu putere. Atunci am spus că am terminat-o cu ei. Le-am zis că nu mai vreau să ies cu ei, dar au continuat să mă sune, iar când le-am cerut în sfârşit să mă lase în pace, m-au ameninţat. Au spus că, dacă zic cuiva adevărul despre actul de vandalism, se vor asigura că o să regret. Totul a culminat când s-au întors la restaurantul Beei cu intenţia de a provoca şi mai multe probleme, apoi mi-au trimis o poză cu un text scârbos. Şi, câteva zile mai târziu, Ethan a găsit hambarul vandalizat. M-am speriat şi mi-a fost teamă să vă spun adevărul ţie sau lui Ethan. Ştiu că au încercat să mă sperie, li tremura buza de jos. Nu i-am mai văzut, dar
continuă să mă sune. Am dat-o în bară atât de rău, Mia! Mă urăsc. Ce pot să mai fac?

Mia nu s-a mai putut abţine. A întins mâinile şi a luat- o în braţe pe Chloe pentru o îmbrăţişare lungă. Drumul spre maturizare era plin de atâtea capcane! Da, fata făcuse greşeli grave, dar instinctul îi spunea Miei că nimeni nu o putea pedepsi mai tare decât o făcea ea însăşi. Chloe i-a răspuns îmbrăţişării şi a trecut mult timp până când în cele din urmă s-a retras.
- Sunt nişte profitori, Chloe. Nu se simt bine în pielea lor şi, cu cât atrag mai mulţi aşa-zişi prieteni, cu atât nu se mai gândesc la problemele lor reale. Am dreptate?

Chloe a încuviinţat din cap.

Ethan arc dreptate în privinţa unui lucru: ţi-ai ispăşit pedeapsa cu munca în folosul comunităţii şi nici măcar nu ai fost tu cea care a comis vandalismul. Asta înseamnă că eşti curată. Cât despre Bea, cred că lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar ti să intri în acel restaurant cu capul sus şi să-i ceri scuze.

- Crezi că va depune plângere? a întrebat-o. Pălise de frică. Aş avea şi mai multe probleme.
- Nu ştiu, a spus ea sincer. Dar, dacă eşti sinceră cu ca, s-ar putea să îţi mai dea o şansă.
- Bine. Pot să fac asta.

Mia a strâns-o de braţ.

- Bun. Problema cu grajdul nu a fost vina ta, dar trebuie să-i spunem lui Ethan ca să-şi poată proteja proprietatea. Cred că ar trebui să-i spui şi lui adevărul. Tot adevărul. $i, după cum îl cunosc, cred că aşa îţi vei rezolva toate problemele cu el.
- Ce crezi că va spune tata? Mă va forţa să plec, ştiu că o va face.
- Vrei să stai aici? în ciuda tuturor problemelor apărute? a întrebat-o Mia.
- Da. îmi plac oraşul, ferma de cai şi facultatea. Nu vreau să mă oblige să plec. Tata îmi spunea că, dacă dai bir cu fugiţii, le dai băieţilor răi oportunitatea să câştige.

Mia a zâmbit.

- Bine zis. Trebuie să-i spunem tatălui tău. Dar o să încerc să-l conving că meriţi a doua şansă şi că ai putea să îndrepţi lucrurile.
- Mia, poţi să mai aştepţi până ce îi spui? Te rog! Câteva zile. Mi-au rămas doar trei săptămâni de stat aici şi am senzaţia că s-ar putea să mă ia cu torţa acasă. Vreau să termin ce am început. Jur că îi voi spune totul!

Hotărârea şi adevărul din ochii ei albaştri au ajutat-o pe Mia să ia o decizie.

- îţi las timp până vineri. Nu pot să mai aştept,

Chloe, pur şi simplu, nu ar ti corect faţă de el.

- Bine, pot să mă descurc cu răgazul pe care mi l-ai acordat.

- Să încheiem drumeţia ca să poţi vorbi cu Ethan. Apoi te duc cu maşina să luăm cina în oraş.

- Simt că îmi vine să vărs.

Mia a râs.

- Ştiu, scumpo. Viaţa chiar e dificilă uneori, mai ales când încerci să faci ce trebuie.

Fata s-a întors spre ea, cu ochii plini de emoţie.

- Mulţumesc, Mia. Chiar şi când ţi-am făcut probleme m-ai sprijinit. înseamnă mult pentru mine.

Mia i-a zâmbit fetei şi i-a strâns mâna. Păsările ciripeau, pârâul clipocea şi copacii se aplecau în briza uşoară. Mia a savurat momentul alături de această tânără care îşi găsea drumul în viaţă şi îi dădea o încredere care însemna totul pentru ea. Nu ştia cum aveau să se termine toate astea, dar un lucru era sigur: Mia avea de gând să lupte pentru fată.

22

- Uşurel, băiete! Am senzaţia că a sosit ziua.

Phoenix s-a uitat la el, cu privirea aţintită la şaua pe care o ţinea în faţa lui. Dar capul calului era ridicat, iar corpul lui nu dădea nici un semn de nervozitate.

Ca de obicei, Ethan l-a întâmpinat mângâindu-l în locul în care-i plăcea, iar calul a dat cu botul peste buzunar, căutând prăjitura cu fulgi de ovăz la care se aştepta când aveau aceste sesiuni

obişnuite. De data aceasta, Ethan nu i-a oferit-o imediat. Continuând să-i vorbească, i-a arătat şaua, mângâindu-l pe partea stângă, şi a început să se mişte încet spre corpul lui. Calul s-a ridicat şi l-a lăsat să regleze şaua, aşteptând răbdător ca Ethan să strângă curelele şi să ajusteze etrierele. Bun. Făcuseră progrese, dar abia acum urma adevăratul test. Era timpul ca Ethan să-l călărească.

Prinzând frâiele, a băgat un picior în etrier şi a început să se ridice în şa.

Calul a dat înapoi, cu un gest de refuz încăpăţânat.

Ethan l-a privit. L-a fixat şi Phoenix cu privirea, bătălia voinţelor părând în sfârşit să se apropie de final. După ore întregi în care îl lăsase să se acomodeze cu prezenţa lui în şa, era timpul să-i testeze încrederea. Sesiunile de antrenament indicaseră că Phoenix fusese biciuit, probabil obligat să concureze la curse, iar ceea ce iubise cândva spiritul lui de cal pursânge fusese distrus. Dar Ethan a simţit că, dacă îl putea face să alerge din nou din plăcere, ar fi ajuns în sfârşit la momentul de cotitură în procesul de vindecare a animalului.

Ethan a zâmbit, mângâindu-şi buzunarul.

- Te voi pune la treabă pentru acest răsfăţ astăzi, băiete! Mă laşi să te călăresc şi îţi primeşti prăjitura. Cred că este un târg corect. Mai ales că Ophelia a făcut toate prăjiturile astea special pentru tine.

Phoenix a pufnit şi s-a apropiat cu câţiva centimetri. Ethan l-a mângâiat pe cap.

- îţi cer încă o dată să ai încredere în mine. Nu te voi dezamăgi dacă îmi dai o şansă.

Ethan s-a uitat fix în acei ochi căprui frumoşi care văzuseră mult prea multe, dar încă păstrau o mică licărire de speranţă. îndreptându-se spre animal, şi-a lăsat emoţia să-i curgă prin buricele

degetelor în timp ce-l mângâia, privindu-l în ochi. Apoi şi-a ridicat piciorul să încalece. Şi s-a aşezat în şa. Phoenix a rămas nemişcat. Mândria a început să pompeze în venele lui Ethan, împreună cu o explozie feroce de adrenalină şi de sentimentul de putere conferit de faptul că era cocoţat pe spinarea unui cal de curse. Era un har care îi dădea satisfacţie în egală măsură. A luat frâiele într-o strânsoare fermă, dar uşoară şi a fluierat.

Hai să mergem, băiete! Uşurel!

Călcâiele au lovit uşor coastele calului, iar Phoenix a pornit. A luat-o la pas într-o plimbare lejeră, de parcă şi- ar ti redescoperit plăcerea de a purta din nou pe spatele lui un călăreţ. Ethan l-a lăsat să stabilească ritmul, trecând în cele din urmă la un trap frumos şi constant, încurajându-l în permanenţă. Au lăsat în urmă zona împrejmuită şi au pornit-o spre câmpia deschisă. Caii păşteau în voie, mânjii erau strânşi în jurul lor, iar cei doi câini de vânătoare schelălăiau de plăcere în timp ce urmăreau veveriţe. Munţii s-au înfăţişat în toata splendoarea în faţa lor cu o măreţie maiestuoasă, amintindu-le cât de neînsemnaţi erau, cât de trecător era timpul, cât de preţioase erau momentele lor. Phoenix a început să se mişte mai repede, părând să se alimenteze cu energie din atmosfera din jur şi s-a năpustit într-un galop. Ethan l-a ghidat spre spaţiul deschis, acolo unde pământul se întâlnea cu cerul, iar pajiştea se prelungea în nesfârşite întinderi veni.

- Când eşti gata, Phoenix. Când eşti gata, dă-i drumul!

Calul i-a auzit cuvintele purtate de briză. Cu urechile ciulite, corpul lui graţios şi puternic a făcut câteva mişcări bruşte, apoi au început să alerge pe câmp.

Timpul s-a oprit. Calul alerga cu o libertate

care l-a aruncat pe Ethan într-un vârtej de emoţii. Lumea şi-a pierdut contururile pe măsură ce forţa animalului se dezlănţuia şi alerga mai tare, copitele bătând pământul, coama fluturându-i în vânt, cu o viteză pe care Ethan nu o experimentase niciodată. L-a lăsat pe Phoenix să alerge liber, pentru ca toţi demonii şi amintirile să fie lăsaţi în praful uitării, eliberându-i pe amândoi. În acele momente preţioase, Ethan a reuşit să se descătuşeze şi să-şi dea seama că trecutul nu trebuia să-i dicteze viitorul. Şi, când Phoenix a încetinit în sfârşit, Ethan l-a condus înapoi spre grajduri, uşor surprins de experienţa avută. S-a dat jos de pe calul pursânge, alunecându-şi mâna peste luciul de sudoare care strălucea pe piele şi a scos prăjitura. Phoenix şi-a mâncat dulcele cu acelaşi extaz arătat de Mia când îşi permisese să se răsfeţe, un rânjet curbându-i buzele.

- Băiat hun! Eşti magnific, aşa cum am ştiut tot timpul. Îţi mulţumesc.

Şi-a auzit numele. S-a întors şi a văzut-o pe Harper venind spre el, cu chipul luminat de bucurie.

- L-ai călărit, a spus ea dintr-o suflare. Te-am văzut alergând pe pajişte. Dumnezeule mare, Ethan, a fost uimitor! Este rapid ca fulgerul. Cum ai reuşit?

Ethan s-a uitat la sora lui. I s-a pus un nod în gât. l-a trebuit să înghită de câteva ori ca să-l alunge înainte să poată vorbi.

- Este special, Harp. Un cal de curse ca la carte. Se pierduse. A făcut o pauză, pe chipul lui citindu-se o înţelegere mai profundă pe care nu o putea ignora. Amândoi ne-am pierdut.

Harper s-a întins şi l-a luat de mână, strângându-l cu putere.

- Tuturor ni se întâmplă asta, frate, exact ca în cazul lui. Dar ţi-ai regăsit calea şi la fel s-a

întâmplat cu el. Şi acesta va fi începutul unor lucruri uimitoare. Cred că, în sfârşit, mi-am găsit învingătorul.

- Şi eu cred la fel.

Amândoi l-au privit pe Phoenix luând altă prăjitură, ronţăind bucuros, fără să-şi dea seama că tocmai se întâmplase ceva extraordinar. Ceva îngropat adânc în sufletul lui Ethan s-a zguduit şi a eliberat o serie de adevăruri pe care încercase să le ascundă de el însuşi.

Şi chiar în acele momente şi-a dat seama că se îndrăgostise de Mia Thrush.

Cum naiba avea să se descurce cu asta?

Mia a privit de la distanţă cum Ethan a descălecat de pe Phoenix şi a început să discute cu Harper. Corpul i-a fost străbătut de un fior puternic, pornind de la picioare, ridicându-se în pântec şi ajungând până la inimă. Legătura strânsă dintre cal şi om la care fusese martoră era aproape una divină. Era ca şi cum amândoi şi-ar fi lăsat o parte din suflet în această experienţă. Devotamentul şi mândria de pe chipul lui Ethan – pe care le întrezărise şi în penumbra grajdului – au copleşit-o.

Cum avea de gând să procedeze?

îi rămăseseră câteva zile preţioase. Jonathan îi trimisese deja un e-mail cu un program încărcat pentru când avea să se întoarcă. Asistenta ei se declarase oficial depăşită şi îi spusese că număra zilele până la întoarcerea ei. Mia tocmai reuşise să semneze un contract cu un client nou care candida pentru noua imagine a revistei Cover Girl, dar se lupta cu un trecut tulbure care, din păcate, avea legătură cu o filmare cu o scenă de sex. „Săd ia naiba pe foştii iubiţi!” Mia o avertizase deja pe Chloe să nu se dezbrace pentru nimeni în faţa camerei de pe iPhone-ul ei, iar fata râsesc şi jurase că nu avea să o facă.

Măcar Mia avea un plan ferm de atac şi un plan de apărare deja schiţat, dar trebuia să se întoarcă în oraş. Să fie departe de Ethan.

L-a privit mergând spre ea cu Phoenix în spatele lui, când a observat şchiopătatul un pic mai evident ca de obicei. Ea bănuise că îl durea încă de noaptea trecută, dar, când începuse să se agite, el îi distrăsese atenţia dezbrăcându-se. Corpul lui era ca zahărul pentru ea – o dependenţă dulce în preajma căreia nu avea control. Şi la naiba dacă nu savurase fiecare aromă!

Hei Hei a trecut peste piciorul ei şi şi-a frecat penele de pe creastă de pielea ei. A privit în jos râzând.

- Nu este vorba despre tine în aceste momente. Este vorba despre Phoenix şi cursa lui incredibilă.

Puiul a piuit.

Chloe a alergat spre ea, strigând plina de entuziasm.

- Mia, ai văzut? L-a călărit pe Phoenix! A fost atât de rapid! Este ceva normal, Ethan? Caii sunt atât de rapizi de obicei?

Ethan a zâmbit, transpiraţia curgându-i pe tninte, dar, ca de obicei, era mult mai preocupat de cal.

- N-am văzut unul atât de rapid decât pe pistă. Să-l spălăm şi sa-i dăm nişte apă proaspătă. Chloe, vrei să-l ajuţi pe John să facă asta? Am observat că l-ai vizitat foarte des pe Phoenix în ultima perioadă şi se simte în siguranţă cu tine.

Fata radia.

Da, mi-am permis sa petrec mai mult timp cu el. Mi- ar plăcea să ajut. Mersi.

Mia le-a urmărit interacţiunile fireşti, uşurată că relaţia lor devenise mai puternică după ce Chloe îi spusese adevăml despre actul de vandalism şi despre incidentul de la restaurant. De fapt, chiar îi însoţise când merseseră să

discute cu Bea, iar faptul că făcuseră front comun, pe lângă onestitatea şi scuzele sincere ale lui Chloe, UşUniSeni o reconciliere rapidă. Chloe îi dăduse Beci banii câştigaţi din prima ei săptămână de lucru, iar ea acceptase. Odată acel schimb făcut, ajunseseră la o înţelegere.

- Cu plăcere.

El a dat şaua jos şi l-a lăsat pe John să preia frâiele imediat ce calul a revenit în grajd. Apoi s-a întors şi a fixat-o cu acea privire albastră strălucitoare.

- Iar mă spionezi?

Ea nu a şovăit. Pur şi simplu, s-a aruncat în braţele lui, s-a ridicat în vârful picioarelor şi l-a sărutat. El a scos un mârâit profund şi i-a răspuns cu alt sănit, prinzând-o de şolduri şi lipind-o de el. S-a retras încet, muşcându-i uşor buza de jos şi privind-o cu suspiciune.

- Ce a fost asta?
- A fost extraordinar.

El a râs.

- Ai văzut totul, nu?
- A fost uimitor, Ethan! A fost atât de... inimos!

I s-a înmuiat privirea şi a mângâiat-o pe obraz.

- încă avem un drum lung de parcurs. Are un potenţial uimitor, dar nu ştim cât de departe poate merge.
- l-ai redat ceva preţios, pe care îl pierduse.

Un amestec de emoţie pură a lovit-o direct în plex. El a ezitat, de parcă s-ar fi străduit să-i spună ceva, apoi a lăsat mâna jos şi s-a dat înapoi.

- Şi toate acestea într-o singură zi de muncă, a spus el uşor.

A simţit cum o cuprindea un sentiment de dezamăgire. A remarcat că el şi-a schimbat din nou greutatea de pe un picior pe altul.

- Te supără genunchiul.

El a lăsat privirea în jos.

- Săptămâna asta am sărit peste orele de fizioterapie. Medicii au spus că uneori cicatricile pot provoca dureri- fantomă. Lasă-mă să-mi termin treburile pe aici! Ne vedem mai târziu?

Ea s-a forţat să-i zâmbească. De ce devenise brusc atât de distant?

-Sigur.

Ea s-a întors, a făcut câţiva paşi, iar braţul lui a prins-o şi a oprit-o.

- Mia.
- Da?
- Cina la pensiune, da?

Privirea lui o fixa cu căldură şi cu o dorinţă pe care i Ic transmitea fără ocolişuri. De data aceasta, zâmbetul i-a izvorât din adâncul sufletului.

- Categoric.

S-a răsucit pe călcâie, cu Hei Hei după ea.

Mai târziu în acea seară, privea de jur împrejurul mesei şi se întreba cum reuşise această familie într-un timp atât de scurt s-o facă să se simtă ca acasă. Ophelia o lăsase în sfârşit să o ajute la vase. Când devenise atât de importantă pentru ei încât să fie tratată ca şi când ar fi fost mai degrabă un membru al familiei decât un simplu oaspete?

Vocea lui Chloe i-a risipit toate aceste gânduri.

-Ophelia, Mia nu a văzut niciodată un film Disney.

Sora lui Ethan a îngheţat. Disperarea i-a marcat trăsăturile graţioase.

- Te rog, spune-mi că nu este adevărat!

Mia a oftat şt i-a aruncat o privire lui Chloe.

- E adevărat. Provin dintr-o familie care viziona mai degrabă canalul History decât Disney. De fapt, tatăl meu m-a avertizat că îmi va crea nişte aşteptări false despre lumea reală.
- Prostii, a strigat Ophelia. Avea o strălucire

aprigă în ochii albaştri. Vizionarea filmelor Disney este singurul lucru care te poate pregăti pentru lumea reală, a spus ea cu pasiune. îi ajută pe copii să facă faţă lucrurilor dificile – pierderea părinţilor la o vârstă fragedă, a direcţiei în viaţă, maturizarea, hărţuirea.

Mia a aruncat o privire spre Ethan ca să-i ceară ajutorul, dar el a clătinat din cap.

- Nu mă implica în discuţia asta, a rostit el, luând alt porumb proaspăt. De Ce Crezi că fiecare animal pe care l- am avut vreodată poartă numele unui personaj Disney?
- Cred că este uimitor, a oftat Chloe. E ca şi cum fiecare dintre ei are o identitate şi o forţă care provin din interior.

Mia a rămas cu gura căscată.

- Ai început să ai viziuni poetice despre desenele animate?

Nu ştii câtă putere pot avea asupra ta până ce nu trăieşti această experienţă, a avertizat-o Harper. Mama a fost o mare admiratoare a lor. LX* fiecare dată când era lansat un nou DVD, la noi era o adevărată sărbătoare.

- Floricele de porumb şi perne şi să stai treaz după ora de culcare, a adăugat Ophelia.
- Şi toţi avem un film preferat care se potriveşte cu personalitatea noastră.
- Fascinant, a murmurat Mia. Şi al tău care este?
- *Peter Pan.* a răspuns Ophelia. Ethan îmi spune Tink de când eram mică. Spune că arăt ca o zână.

Ethan a întins mâna şi a tras-o uşor de una din buclele roşcate.

- Chiar semeni. În plus, când lucrurile nu merg cum vrei tu, te enervezi şi te superi. Ai un simt ciudat al controlului.
- Nu mă supăr! Şi îmi place ca toate lucrurile să fie la locul lor. Ce este rău în asta?

Mia a sărit în apărarea ei.

-Nu este rău, i-a răspuns Opheliei, aruncând o privire mustrătoare în direcţia lui Ethan. Nu ai putea conduce această pensiune atât de bine dacă nu ai fi organizată.

Ophelia a zâmbit.

- Mersi.

Ethan a pufnit.

- De ce sunt mereu înconjurat de femei care nu îmi ţin niciodată partea?

Harper a scos limba la el.

- Pentru că eşti întotdeauna de partea greşită.
- Şi filmul tău preferat care este, Harper? a întrebat-o Mia, intrând în joc.
- *Dumbo,* a răspuns Harper, dându-şi ochii peste cap. Un studiu fascinant despre cum este să fii hărţuit, forţat de cei din jurul rău să joci în spectacole după cum îţi comandă ei şi cum să-ţi descoperi forţa interioară odată ce îţi găseşti talentul care te face să fii unic.
- Impresionant, Harp, a spus Ethan cu un rânjet. Cel puţin ţi-ai atins în sfârşit scopul de a scăpa lumea de toate companiile de circ care folosesc elefanţi în spectacolele lor.

Satisfacţia i se simţea în voce.

- A durat al naibii de mult, dar mi-am îndeplinit visul.

S-a auzit şi Chloe.

- Vreţi să ghiciţi care este al meu?

Toţi cei de la masă o studiau în tăcere, încercând să găsească răspunsul corect. Mia auzise de câteva filme, desigur, dar nu le urmărise personal niciodată, aşa că aştepta verdictul majorităţii.

- Nu sunt foarte sigură dacă îţi plac prinţesele sau nu, a murmurat Ophelia, lovindu-se cu degetul peste buză. S-ar putea. Este *Neînfricată?*
- Nu. Dar eşti pe aproape.
- Frumoasa *adormită?* a încercat Harper.

- Nu. Vă daţi bătuţi?
- Elsa din *Frozen.* Toată lumea s-a întors spre el, privindu-i miraţi. Ethan s-a foit pe scaun, lăsând impresia că ar h regretat deja că vorbise. Elsa nu este genul obişnuit de prinţesă. Este un pic cam dură, încercând să-şi găsească drumul şi să-şi croiască propria cale.

Da, a şoptit Chloe. Faţa i s-a îmbujorat de plăcere. Ai ghicit.
- Asta înseamnă că a rămas doar Ethan, a spus Mia. Acum mor de curiozitate.

Ophelia şi Harper au avut un schimb de priviri ascuţite. Părea că le face plăcere să-l chinuiască pe fratele lor mai mare.
- Este momentul să recunoşti, l-a îndemnat Ophelia. Nu trebuie să-ti fie ruşine.
- Care este? a întrebat Mia. Spune-mi!
- Este *Cenuşăreasa!*

El a rămas cu gura căscată.
- Nu este adevărat! a strigat el, aruncând în jur scântei de iritare masculină. Minţi!

Fetele au izbucnit în chicoteli când au auzit gluma. Ethan încă părea supărat, aruncându-le o privire ucigătoare, dar Chloe râdea prea tare şi, în cele din urma, el a clătinat din cap.
- Nu-mi vine să cred, a mormăit el. Am picat de prost.
- Este *Regele l-eu.* a reuşit să spună Harper între chicoteli.
- Ce fel de film este acesta? a întrebat Mia curioasă.

Ophelia s-a şters la ochi.
- Toată povestea porneşte de la arta de a deveni lider. Vezi tu, Simba îşi pierde tatăl la începutul filmului şi crede că este vina lui. îşi petrece restul vieţii încercând să scape de sentimentul de vinovăţie până când află adevărul care-i va schimba viaţa – nu a avut nimic de-a face cu moartea tatălui său. El trebuie să se

întoarcă acasă şi să salveze de la dispariţie locul unde s-a născut şi a copilărit, devenind rege.

Un val de furnicături i-a coborât pe şira spinării. Ea şi-a propus să închirieze filmul cât mai curând posibil. Se potrivea perfect cu bărbatul mândru şi puternic de lângă ca, care luase greutatea lumii pe umerii Iui şi nu îşi îngăduise nici un moment de odihnă.

- Hei, nu vreţi să-i punem Miei primul ei film Disney săptămâna aceasta? a întrebat Chloe. Din moment ce Hei Hei o adoră, cred că i-ar plăcea Moana.

Ophelia a bătut din palme.

- O alegere foarte bună! Da, ce zici de mâine-seară?

Harper a încuviinţat din cap zâmbind.

- Sunt de acord. Tot timpul am fost. Mia?
- Şi eu.
- Ethan? l-a întrebat Ophelia.

A scos un oftat de prelungă suferinţă masculină.

- Fie. Dar trebuie Să faci floricelele alea speciale CU brânză cheddar care îmi plac, altfel nu contaţi pe mine.
- Ne-am înţeles.

Au ajutat la strânsul mesei, iar Chloe s-a dus devreme în camera ei să citească şi să asculte muzică. Mia a urcat la etaj să-şi ia gentuţa în care îşi pusese lucrurile necesare pentru noapte, încercând să nu se înroşească atunci când le-au spus noapte bună surorilor lui Ethan şi au luat-o spre hungalow.

- Mă simt ca o adolescentă care se furişează cu iubitul, a mărturisit ea, legănându-şi mâna împletită cu a lui.
- Şi eu. Doar mă uit puţin la tine şi sunt gata să te arunc pe bancheta din spate a maşinii.

Ea a pufnit.

- De parcă te-aş lăsa să-mi ciufuleşti părul.

El i-a aruncat o privire răutăcioasă.

- Te-am tăvălit deja prin fân, prinţesă!

-Taci, călăreţule!

A râs şi a intrat în casă. În momentul în care şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, ea a surprins uşoara sclipire de disconfort care i-a umbrit trăsăturile. Şi-a lăsat geanta pe canapea şi s-a întors cu fata spre el.

- Bine, am văzut suficient. Pantalonii jos!
- La naiba, eşti cam nesătulă, femeie!

Ea şi-a înclinat capul şi l-a privit.

- Ai dureri. Vreau să-ţi masez piciorul şi să te eliberez de o parte din tensiune.
- Nu e nevoie.

Vocea îi era fermă şi neînduplecată. Ea şi-a înăbuşit un oftat, simţind mândria acestui bărbat imposibil şi felul în care el nu suporta să recunoască faptul că suferea. Cât Jc mult ura să-şi arate slăbiciunile!

- Vreau să fac asta, Ethan. Te rog să mă laşi!

El i-a studiat faţa, apoi şi-a dat jos cizmele. Ţinându-şi privirea aţintită asupra ei, a tras încet cureaua şi şi-a desfăcut-o. Cu o mişcare scurtă din încheietură, a deschis catarama. A trecut de la o gaură la alta, dezvăluind urina de piele goală i-a dat de înţeles că nu purta chiloţi pe dedesubt. Apoi şi-a dat jos blugii, şi-a smuls tricoul şi s-a îndreptat spre ea.

„Dumnezeule, ce bucăţică sexy!”

întregul corp i se topea de căldură. Sfârcurile îi înţepau bluza, în timp ce practic saliva de dorinţa pe care i-o stârnise sexualitatea superbă a bărbatului din faţa ei. Pielea bronzată cu nuanţe aurii acoperită de un strat fin de păr roşu-închis. Musculatura fără pic de grăsime, solidă, plină de valuri care îi arătau forţa. Picioarele depărtate, penisul dur şi excitat, aroganţa care radia din aura lui în timp ce stătea în faţa ei, dezinhibat în toată nuditatea lui. Abia reuşind să înghită, Mia s-

a luptat să risipească ceaţa bruscă stârnită de dorinţa care o copleşise. Apoi buzele lui s-au ridicat într-un zâmbet îngâmfat, iar ea a înţeles că el ştia că nu era capabilă să-i reziste.

- Unde vrei să stau?

A încercat să vorbească, dar nu i-a ieşit decât un sunet nearticulat, care semăna mai degrabă cu un chiţăit. Apoi a încercat din nou.

- Pe pat.

A ridicat din sprâncene, dar a urmat instrucţiunile ei. S-a întins pe cuvertura bleumarin, sprijinindu-şi capul pe câteva perne. Cu braţele sub cap, el o privea printre pleoapele grele.

De ce se simţea deodată că era prada lui?

S-a descălţat şi s-a apropiat de pat. S-a aşezat într-o parte, i-a luat piciorul şi i l-a aşezat peste coapsă, astfel încât genunchiul lui să se reazeme în poala ei, ca să aibă acces la el. Inspirând uşor pentru a-şi limpezi mintea, şi-a pus degetele pe pielea lui fierbinte. Muşchii lui au tresărit sub atingerea ei. încet, ea a început să-şi coboare, descoperind locul în care muşchii erau tensionaţi şi încordaţi şi unde pielea îi fusese smulsă de pe picior atât de violent, încât nu mai existau terminaţii nervoase.

- Cât de des ai astfel de episoade dureroase? l-a întrebat.

- Depinde de vreme şi de ce fac în timpul zilei. M-am forţat puţin, de ăCeeâ am răscolit puţin locul dureros.

Mia a studiat pielea cicatrizată şi găurile adânci unde fuseseră introduse tijele şi şuruburile care legau bucăţile de os, astfel încât să poată merge. A coborât, masând uşor şi prelung zona din jurul genunchiului şi de sub el. El s-a întins pe spate pe pat, cu ochii pe jumătate închişi, iar ea a avut grijă să-i urmărească faţa ca să observe şi cea mai mică reacţie la diferitele ei mişcări.

- Trebuie să-l sun pe Jonathan mâine şi să-i spun despre Chloe.
- Aşa mi se pare corect. Nu ai mai văzut gaşca aia de puşti neobrăzaţi prin preajmă, nu?
- Nu, poate că au decis să o lase în pace până la urmă. Chloe a spus că nu le-a mai răspuns la mesaje.
- Bine. Crezi că Lake o va forţa să se întoarcă acasă?

S-a încruntat, mâinile ei căpătând putere pe măsură ce masajul devenea mai intens.

- Nu ştiu. Voi face tot posibilul să o ajut pe Chloe să îşi susţină cauza, dar decizia este a lui.

Mia a surprins o vagă tresărire în ochii lui. Acolo. Găsise locul problematic. Degetele ei dansau în jurul muşchiului dureros, fără să se grăbească.

- Câte operaţii ai avut? l-a întrebat ea curioasă.
- Ai schimbat subiectul ?

-Da.

S-a foit. Cel puţin părea să-i facă plăcere masajul.

-Trei.

- Ai spus că ai fost norocos că încă poţi merge.
- Aproape că mi-am pierdut piciorul. Schijele au deteriorat vasele de sânge şi nervii, aşa că a fost nevoie de o intervenţie chirurgicală. Practic, au pus o grămadă de plăci şi şuruburi. Apoi au mai intervenit de două ori.
- Câte luni ai fost în spital?
- Aproximativ o lună, dar apoi m-au mutat la secţia de recuperare, aşa că au mai fost câteva săptămâni. La naiba, chiar îmi faci bine!

Un val de satisfacţie i-a cuprins corpul – atât datorită laudelor lui, cât şi priveliştii uimitoare a corpului gol, întins pe pat doar pentru răsfăţul ci.

- Eşti fericit că ai venit acasă?
- La început, nu am fost. M-am simţit ca şi cum

m-am întors acasă învins.

Cuvintele lui au şocat-o foarte tare. Ea a făcut o pauză, uitându-se la el.

- Cum ţi-a trecut măcar prin cap că ai putea fi un învins?

El a ridicat din umeri.

- Este ceva ce vine din sentimentul de vinovăţie. Totul este doar la nivel mental. Un om important a murit când era în responsabilitatea mea după ce l-am privit în ochi şi i-am promis că îl voi salva. M-am simţit ca un mincinos. Apoi piciorul mi-a fost atât de distrus, încât nu voi putea niciodată să mai lucrez în Forţele Speciale. A făcut parte din identitatea mea – mă definea ca individ. Trebuia să o iau de la început, aşa că a fost greu să mă întorc acasă în acele circumstanţe.
- Şi acum?
- Acum sunt fericit. Am uitat cum este să fiu din nou în preajma surorilor melc şi în casa în care am copilărit. Am uitat cum este să trăieşti cu oameni cărora le pasă Je lucrurile care sunt cu adevărat importante, nu de rochii de firmă, de premiere de film şi de ce bârfe au mai apărut în pagina cu ştiri despre celebrităţi a ziarelor din New York.
- Nu este nimic în neregulă cu rochiile de firmă, a subliniat ea.

El a zâmbit.

- Sunt de acord cu tine.
- Atunci să înţeleg că ai de gând să rămâi aici?
- Da. Este locul în care mă simt acasă. Mă pot concentra din nou asupra lucrurilor simple din viaţă. Pot să găsesc puţină linişte.

Felul în care vorbea nu indica nici o urmă Je compasiune pentru el însuşi, doar un adevăr de bază pe care îl acceptase. Inima ei s-a frânt încet în mii de bucăţi pentru Ca el nU părea să ştie cât de extraordinar era.

- Ai văzut vreodată filmul *Pretiy Woman?* l-a întrebat ea deodată.

El a pufnit.

- Orice bărbat este forţat la un moment dat să-l vizioneze. Ştii după câte întâlniri pe le-am avut ea se aştepta să-i trimit o rochie roşie de seară şi diamante şi să o duc la operă?

Ea a râs.

- Bine, am înţeles. îţi aminteşti partea în care ea spunea că este mai uşor să-ţi aminteşti toate lucrurile rele decât pe cele bune?

-Da.

- Ethan, câţi oameni ai salvat cât timp ai activat în Forţele Speciale?

El a înlemnit. A deschis ochii şi s-a uitat la ea. Ea a rămas neclintită, refuzând să cedeze. Acest lucru era important, l-a simţit durerea lăuntrică. A simţit-o în momentul în care ochii lui au privit-o distant şi chipul lui s-a întristat. Deşi era un sentiment omenesc, s-a învinuit pentru acea pierdere. Era acea faţă a lui pe care ea era conştientă că nu o putea vindeca doar cu ajutorul cuvintelor, dar Dumnezeule, cât de mult voia să-i aline din durere!

- De ce?

- Pentru că asta contează. Fiecare persoană care a supravieţuit datorită ţie contează. Nu îi trece cu vederea şi nu uita de ei doar pentru că ai pierdut unul singur.

- Cred că aş fi putut alerga mai repede.

Cuvintele parcă fuseseră rupte din el, iar ea a simţit o strângere de inimă. A resimţit o durere intensă în interior, dar a rămas calmă. Cu blândeţe, i-a mutat piciorul din poală şi s-a târât pe pat până când a îngenuncheat chiar lângă el. I-a mângâiat obrazul neted, i-a trasat cu degetul conturul buzelor şi şi-a sprijinit fruntea de a lui.

- Ştiu, iubitule. Dar poate că, pur şi simplu, nu ai putut. Te rog să nu-ţi subestimezi reuşitele din

dorinţa ca totul să iasă pirfeCt, pentru Ca este imposibil!

În privirea lui se citea şocul. El a sărit înapoi, uitându- se fix la ea cu o disperare care a făcut-o să se aplece şi să-l sărute. Simţind că era foarte tulburat, l-a sărutat şi mai adânc, limba ei devastându-i gura dintr-o poziţie dominatoare, cu unghiile înfipte brusc în umerii lui. Cu un mârâit înfundat, el i-a răspuns şi a trântit-o înapoi în saltea, răsucind-o şi proptind-o în pat în timp ce-i desfăcea larg coapsele, l-a smuls hainele de pe ea şi şi-a pus un prezervativ. Ea şi-a înfipt dinţii în buza lui de jos cu o lăcomie sălbatică şi s-a împins în sus, în timp ce-şi înfăşură gleznele în jurul şoldurilor lui şi îşi punea palmele pe fundul lui pentru a-l forţa să coboare.

A penetrat-o cu o mişcare violentă.

Ea a gemut. Penisul lui a umplut-o, fierbinte şi tare şi pulsând de dorinţă, punând stăpânire pe toate locurile goale din interior.

- Trage-mi-o! a mârâit ea în urechea lui.

Cu un strigăt înfundat, el a apucat-o de şolduri, s-a retras şi apoi a pătruns-o mai adânc, smulgându-i un geamăt gutural. Nu avea unde să se ascundă şi a simţit un fior de teamă – că avea să o devoreze cu totul –, dar când a încercat să dea înapoi, era deja prea târziu.

Corpul lui gol se profila peste ea ca un zeu antic al sexului, dominator. Degetele i-au frecat clitorisul care pulsa, în timp ce privirea i s-a fixat în a ei, savurându-i fiecare geamăt şi icnet, de parcă i-ar fi aparţinut. Şi continua să se împingă cu forţă în ea, din nou şi din nou, fără sa încetinească ritmul în timp ce se juca, lovea şi mângâia mugurul tare. Ajunsă aproape de punctul culminant, el a menţinut-o acolo fără milă, fiecare lovitură a şoldurilor şi mădularul lui împingând-o cât mai sus pe culmile plăcerii. S-a zbătut sălbatic să atingă orgasmul, să cedeze, să

revină în siguranţă, dar el nu i-a permis.

- Vreau totul, a ordonat el, degetul mare apăsând în jos în timp ce îşi înclina şoldurile pentru a împinge mai adânc, lovind acel punct strălucitor şi magic care a făcutei sa-şi piardă minţile. Tu ne-ai dus aici. Acum o să ţi-o trag până când îmi strigi numele şi mi te dăruieşti toată.

- Ethan, te rog!

- Mai mult. Da, aşa, eşti atât de udă şi de fierbinte, iarnă cu totul! Acum, Mia!

Ea a renunţat, a cedat şi i s-a oferit cu toată fiinţa ei. Cu o ultimă împingere, a făcut-o să-şi forţeze limitele, iar ea şi-a dat drumul. Strigătul lui de plăcere i-a răsunat vag în urechi. Corpul a început să i se detensioneze în timp ce val după val de plăcere o făceau să tremure. Ea a plâns şi i-a strigat numele, agătându-se de el, în timp ce vederea i se înceţoşa şi nu mai era capabilă să facă altceva decât să scape de extazul violent al orgasmului nesfârşit.

S-au prăbuşit pe pat, gâfâind, cu pielea umedă de transpiraţie. încă era înăuntrul ei în timp ce s-a rostogolit într-o parte, ţinând-o lipită de el. Cuprinzându-l de umeri, Mia l-a privit în faţă.

-Te iubesc.

El i-a mângâiat părul ciufulit.

- Şi eu te iubesc.

Ea i-a cercetat faţa, a văzut că era doar adevărul şi s-a ghemuit mai adânc în îmbrăţişarea lui. Apoi a dormit.

Mia şi-a închis telefonul şi a oftat când a văzut teancul de notiţe din faţa ei.

Mai rămăsese doar o săptămână.

Cum reuşise să se îndrăgostească în doar câteva săptămâni ?

Desigur, Ethan Bishop nu era un om obişnuit. Ea şi-a amintit cuvintele Priscillei şi s-a luptat cu impulsul de a-i trimite un mesaj cu simbolul SOS. Din noaptea în care îşi mărturisiseră sentimentele, nu mai vorbiseră despre asta. Parcă amândurora le era frică să se confrunte cu realitatea şi cu piedicile din relaţia lor.

Ea locuia în oraş. El aparţinea acestor locuri.

Da, putea parcurge aceste distanţe lungi, dar ăsta nu ar fi fost un motiv de despărţire în cele din urmă? Cu programul ei solicitant, putea să facă relaţia să funcţioneze? Şi, mai important, era posibil ca Ethan să nu se gândească la un viitor împreună. A spune că iubeşti pe cineva nu garanta nimic.

învăţase acea lecţie grea cu ceva vreme în urmă.

în seara aceea, avea de gând să insiste să aibă o discuţie mai lungă referitor la aşteptările lor şi să decidă dacă mai urma ceva pentru ei doi după ce se termina vara. Şi, desigur, Jonathan avea să sosească a doua zi. După ce auzise de problemele lui Chloe cu aşa-zişii ei prieteni, de actul de vandalism şi de faptul că plecaseră fără să plătească, îşi ieşise din fire. îşi informase fiica că o înscrisese la Universitatea din New York şi că venea s-o ia acasă.

Ea refuzase.

Mia era prinsă la mijloc. Ea nu facea parte din familie, dar instinctul a determinat-o să o susţină pe Chloe şi să o ajute să primească a doua şansă. Odată ce tatăl ei avea să fie ales, lumea ei urma să se schimbe din nou. Nu credea că ar fi fost corect pentru fată s-o ia de la capăt când abia

începuse să se deschidă.

Ei bine, nu-i făcea bine nici să stea să se frământe singură până la sosirea lui Jonathan. A decis să lase în urmă confortul aerului condiţionat şi să se îndrepte spre grajduri. Timpul se scurgea şi dorea să se bucure de fiecare moment petrecut atât în compania lui Chloe, cât şi a lui Ethan. Tocmai ajunsese pe veranda din faţă când o maşină sport neagră cunoscută a intrat în parcare, aruncând pietriş în urmă.

„Ah, fir-ar să fie!”

Ea i-a privit apropiindu-se. Vibrând practic de ostilitate, s-au oprit la câţiva metri de ea.

- Chloe este aici? â întrebat fâtâ CU părul ro2.

-Nu. Munceşte.

Puştii au schimbat câteva priviri. Unul dintre băieţi a rânjit.

Ai ţinut-o închisă şi ai pus-o să muncească precum o sclavă? a provocat-o el, umflându-şi pieptul sfrijit.

Maioul de pe el avea un mesaj limpede: DU-TE DRACULUI!

„Foarte drăguţ!"

- De fapt, Chloe nu mai vrea să iasă cu voi. Probabil ştiaţi asta, deoarece nu v-a mai răspuns la mesaje.
- Minţi! Suntem prietenii ei. O protejăm de prostii, cum ar fi adulţii care habar n-au de nimic.
- Prieteni, nu? Trebuie să fie drăguţ să ai pe cineva din gaşca ta care să-şi asume vina când ai dat-o în bară. Ştiu despre vandalizarea maşinii profesorului. Ştiu despre restaurant. Şi ştiu că aţi avut tupeul să mâzgăliţi cu injurii această proprietate. Sfatul meu pentru voi este să plecaţi, să nu vă mai uitaţi înapoi şi să o lăsaţi pe Chloe în pace!

Tipul mai înalt – bănuia că era Anthony – a zâmbit şi a clătinat din cap. Privirea lui s-a prelins pe corpul ei, stârnindu-i nişte reacţii de

repulsie greu de stăpânit.

- Nu poţi să ne spui ce să facem, căţea! Vezi-ţi Je treburile tale şi las-o pe Chloe să decidă singură!

Doamne sfinte, nu aveau mai mult de 21-22 de ani! Dacă nu intervenea nimeni acum, cine ştie ce le mai trecea prin cap? Fata cu părul roz privea agitată de jur împrejur, o undă de nervozitate emanând din silueta ci. Mia a încercat să i se adreseze tinerei, care încă avea o şansă de a scăpa de nenorociţi. Care era numele ei? Ah, da. Theresa.

- De ce umbli cu ei, Theresa? a întrebat-o ea încet, văzând că în ochii întunecaţi ai fetei licărea un amestec de emoţii. Te folosesc şi nu o să se gândească de două ori să te folosească drept momeală când o să se împută treaba.

- Nu, n-ar face asta, a spus ea tremurând. Nu-i cunoşti.

- Ba da. Pentru că, la un moment dat, toţi am fost vulnerabili, căutând acceptare sau pe cineva care să te facă să te simţi cât de cât bine cu tine însuţi. Dar tipii ăştia sunt ca un miraj. Eşti mai puternică decât ei.

- Căţea, vezi că ai gura cam mare! a mârâit celălalt, înaintând spre ea. Cred că trebuie să-ţi dau o lecţie. Suficientă cât să te facă să taci.

Ea a continuat să vorbească:

- Ai comis o infracţiune. Cu toate acestea, nu am depus plângere, dar ăsta va fi pasul următor dacă te mai arăţi pe aici sau o deranjezi din nou pe Chloe. Ai înţeles?

- Singurul lucru pe care îl vei înţelege este cât de tare vei striga atunci când îmi vei cerşi mila.

- Nu la fel de tare ca tine, idiotule!

Ethan a păşit lângă ea cu telefonul într-o mână. Chloe era în spatele lui, palidă şi cu chipul marcat de suferinţă.

- Chloe! Era şi timpul, fato, spune-le că eşti cu

noi! a strigat Anthony.

Chloe a clătinat din cap şi a rămas lângă Ethan.

- Nu mai sunt, a reuşit ea să spună pe un ton ferm. Nu vreau să fiu cu voi. V-am spus şi prin mesaje, şi la telefon, nu mai vreau să mă căutaţi!
- După tot ce am făcut pentru tine? a întrebat fata cu părul roz. Renunţi la noi?
- Theresa, ai vandalizat maşina profesorului meu şi mi- ai pus totul în cârcă! M-ai ameninţat la restaurantul Beci şi aţi murdărit peretele grajdului unde lucrez. Am terminat. Nu mi-aţi fost niciodată prieteni şi vreau să plecaţi de aici!

Ethan a redus distanţa până când s-a apropiat Je grup. Au încercat să rămână pe poziţie, dar, după spaima care se citea pe feţele lor, era evident că ştiau că merseseră prea departe.

- Hai să vă spun cum stă treaba, a rostit Ethan într-o şoaptă blândă şi ameninţătoare. Nu vă bat azi, iar voi, în schimb, îmi faceţi câteva favoruri: în primul rând, să nu mai încercaţi niciodată să vorbiţi sau să vă întâlniţi cu Chloe. În al doilea rând, staţi departe de oraşul meu şi de afacerile celor din zonă, pentru că nu cred că vreţi să aflu despre asta. Tocmai te-am înregistrat video cum ne ameninţai şi te avem pe camere distrugând proprietatea. O să ţin aceste două comori la îndemână, în caz că aud că faceţi alte probleme. Acum daţi din cap dacă aţi înţeles!

Cu ochii mari, cu atitudinea de bravadă uitată în momentul în care s-au confruntat cu furia stăpânită cu greu de bărbatul din faţa lor, toţi trei au încuviinţat din cap.

- Şi să nu credeţi că, după câteva beri şi orgolii rănite, puteţi să vă întoarceţi la mine încercând să vă răzbunaţi. Pentru că vă voi înfunda şi veţi petrece următorii câţiva ani făcându-vă prieteni foarte intimi din rândul colegilor de puşcărie. Acum plecaţi dracului de pe pământul meu!

Fără un cuvânt, au urcat rapid în maşină şi au

dispărut. Ethan s-a întors spre Chloe şi a luat-o în braţe. Fata tremura toată.

- Draga mea, eşti bine?

Chloe a încuviinţat din cap.

- Da. Mulţumesc. Nu am văzut pe nimeni care să mă apere aşa.

Mia s-a îndreptat spre fată şi a îmbrăţişat-o.

- Aşa fac prietenii adevăraţi, a zis ea. Cred că au făcut pe ei în momentul în care i-a ameninţat Ethan.

Chloe a râs.

- Da, a fost destul de dur. $i te-am auzit, Mia. Mulţumesc că ai crezut în mine. Mulţumesc pentru tot ceai făcut pentru mine în vara asta!

Cuvintele au fost ca o mângâiere pentru urechile ei. l-a zâmbit lui Ethan peste capul fetei.

- Cu plăcere.
- De ce nu te duci înăuntru să te odihneşti, Chloe?
- Bine.

Cu o ultimă strângere de mână, ea a dispărut în casă.

- Crezi că se vor întoarce? l-a întrebat Mia.
- Mă îndoiesc. Sunt nişte agresori. Odată ce dau de cineva care-i înfruntă, pleacă în căutarea altei victime. Nu cred că o vor mai deranja pe Chloe.
- Bine. Trebuie să spun, dintr-o perspectivă pur personală, că agresivitatea ta masculină a fost destul de sexy.

Ochii lui albaştri s-au întunecat de dorinţă. În câteva secunde, gura lui era la câţiva centimetri de a ei, acel zâmbet delicios odihnindu-se pe buzele lui pline.

Destul de sexy pentru a sta goală lângă mine în seara asta?

- Probabil.

Ea şi-a lins buzele nerăbdătoare.

- Cum să fac să îmi cresc şansele la sută la

sută?

Ea i-a şoptit peste gura lui:

- Adu o prăjitură şi hrăneşte-mă! Gol.

El a mârâit, s-a aplecat şi a sănitat-o.

Şi totul a fost dintr-odată perfect.

Mia s-a chircit, acoperindu-şi gura cu pătura într-o tentativă fără speranţă de a-şi înăbuşi strigătul de durere. Privirea îi era îndreptată spre ecranul televizorului. Degetele ei le strângeau pe cele ale lui Ethan, în timp ce ea se ruga în tăcere să nu se întâmple aşa ceva. Nu avea cum. Ar fi fost prea dureros să fie martoră la aşa ceva. La urma urmei, acesta era un film pentru copii. Era momentul în care Mufasa – tatăl leu – se prăbuşea de pe stânci şi murea violent.

- Nu! a strigat ea, sărind de pe canapea.

Ophelia a căutat telecomanda şi a apăsat pe pauză. Mia s-a uitat la ea furioasă că încrederea îi fusese trădată, chiar dacă observase lacrimile femeii.

- Acest lucru este greşit din mai multe puncte de vedere. Spune-mi că nu a murit! Spune-mi că se ascunde şi că va apărea mai târziu, altfel nu mă mai uit nici măcar o secundă!

Chloe a chicotit. Cum putea să aibă o atitudine atât de relaxată după o asemenea tragedie?

- Este mort, Mia. Dar trebuie să urmăreşti şi restul filmului. Simba se răzbună şi se face dreptate. Totul ţine de ciclul vieţii.

- Nu-mi place ciclul vieţii şi urăsc acest film. Moarul a fost mult mai frumos! Nimeni nu a murit în afară de bunica, iar acest lucru este perfect normal din cauza vârstei înaintate!

Buzele lui Ethan au tremurat, dar el i-a strâns mâna în semn de înţelegere.

- Ştiu, scumpo. Te-am avertizat, dar ai insistat că vrei să vezi *Regele Leu.* Vrei să-ţi aduc mai multe floricele de porumb, poate te ajută? Încă un

pahar de vin?

- Nu mai suport. Nu voi închide un ochi toată noaptea după scena aceea. Cum puteţi numi asta o seară distractivă în familie?

Harper a râs, întinzându-se pe podea cât era de lungă.

- Ah, poezia magică a durerii şi a plăcerii, a vieţii şi a morţii, a binelui şi a răului. Este epic, nu crezi?

- Nu râde de ea, a replicat Ophelia. Ai uitat cum ai bocit atât de tare pentru *Bambi,* încât mama a trebuit să sune doctorul să vadă dacă poate să-ţi dea o jumătate de sedaţi v?

Harper a scos limba şi a dispărut în bucătărie.

- Pot să-l opresc, s-a oferit Ethan. Spune un singur cuvânt şi ne vom uita la *Domnişoara Sloane* sau *Brandul nostru este erija.*

I s-a topit inima. Două filme despre femei puternice din PR şi din mediul politic care luptă pentru clienţii lor. Chiar reuşise să-i atingă coarda sensibilă.

- Nu, pot s-o fac.

Mia a clipit, încercând să-şi recapete controlul. Dacă putea viziona filme Disney fără să se piardă cu firea, putea face faţă provocării. în plus, chiar simţea nevoia să-l vadă pe Scar dând socoteală pentru faptele sale.

- Vreau ca nenorocitul ăla de leu să plătească pentru ce a făcut.

- Asta este fata mea!

Ethan a lipit-o cu spatele în umărul lui, cu braţul încolăcit în jurul ei într-un gest aproape protector.

- O să-ţi placă modul în care se răzbună Simba, a spus Chloe. Sărind de la locul ei de lângă Harper, ea s-a reinstalat lângă Mia, pe partea cealaltă. Mirosul de pepene de la jeleurile Sour Patch a plutit în junii ei, creând o atmosferă reconfortantă. Fata s-a întins, şi-a încrucişat

gleznele şi s-a lipit de umărul ei. Dar cred că mai târziu o să te mai supere o scenă. Pot să-ţi mai aduc şerveţele dacă ai nevoie.

I s-a pus un nod în gât. Un val de emoţii foarte puternice a făcut-o să se înfioreze toată datorită grijii instinctive pe care i-o arăta fata. Prinsă la mijloc între Ethan şi Chloe, şi-a dat seama cât de importanţi deveniseră amândoi pentru ea – cât de preţuită se simţea în prezenţa lor.

Dumnezeule, cât îi iubea!

Ea le-a strâns mâinile amândurora.

- Sunt gata acum. Apasă pe *play,* Ophelia!

Filmul a început să ruleze din nou, dar de data aceasta ea ştia că totul avea să fie bine.

24

Mia, am nevoie să te întorci cu mine în oraş cât mai curând posibil!

Jonathan a privit-o cu o seriozitate intensă şi o nervozitate pe care nu le mai observase la el înainte. Sosise cu doar câteva ore în urmă şi, deşi îi dăduse o îmbrăţişare caldă fiicei lui, conversaţia lor nu abordase încă nici unul dintre subiectele incomode. De daca aceasta venise escortat doar de Bob şi le salutase pe Ophelia şi pe Harper cu o căldură sinceră, mulţuinindu-le pentru ceea ce făcuseră pentru Chloe în acea vară.

Ethan nu-şi făcuse încă apariţia.

- S-a întâmplat ceva? l-a întrebat ea îngrijorată.

Ea monitoriza strict reţelele de socializare, iar asistenta ei era în contact permanent cu el. Bob îi dădea periodic rapoarte detaliate. Lucrurile mergeau ca unse, iar sondajele îl indicau pe Jonathan ca fiind de departe favorit să câştige cu o marjă confortabilă.

- Nu, dar suntem pe ultima sută de metri şi, de obicei, acesta este momentul în care te poate lovi

un ghinion. O vreau pe Chloe lângă mine ca să o pot supraveghea şi ani nevoie de tine înapoi în biroul tău, unde să am acces permanent. Aş vrea să fii acolo pentru a merge la balul caritabil organizat de guvernator săptămâna aceasta. Este susţinătorul meu, iar evenimentul e o mare oportunitate şi poate fi speculat de presă. Vreau să plec dimineaţă.

Se aşteptase la asta şi, deşi Jonathan nu putea să-i dicteze ce să facă fiind doar un client, era totuşi cel mai important şi avea nevoie de toată atenţia ei. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă şi-ar fi prelungit această şedere pentru a mai putea petrece ceva timp cu Ethan, afectând astfel rezultatul alegerilor.

„Ethan."

Numele lui îi dădea fiori. Cu o seară în urmă, făcuseră dragoste ore întregi şi vorbiseră despre viitor. Hotărâseră că aveau să fie împreună, dar de fiecare dată se loveau de problema distanţei geografice. Viaţa ei era în oraş, iar a lui era aici. Tânjea după o viaţă mai liniştită, dar mereu fusese aruncată în lumina reflectoarelor laolaltă cu clienţii ei din cauza vieţii profesionale destul de haotice. Nu ajunseseră la nici o soluţie de compromis, în afară de faptul că îşi mărturisiseră încă o dată ce simţeau unul pentru celălalt.

Mia a încuviinţat din cap, ignorând senzaţia de gol în stomac provocată de despărţirea de Ethan.

- Sunt de acord. Voi face aranjamentele să plec mâine şi să particip la bal. Dar, Jonathan, trebuie să vorbeşti cu Chloe! Ea a luat deja unele decizii şi cred că ar trebui să le asculţi.

El a ridicat din sprâncene.

După alegeri vom avea timp să rezolvăm lucrurile. Universitatea din New York e o alegere bună pentru ea.

- Am văzut-o cum se maturizează şi se schimbă în această vară. Ar trebui să i se acorde şansa de

a fi independentă. Şi are nevoie disperată de sprijinul tău. E atât de fericită aici! Dacă o smulgi de aici şi o bagi într-o şcoală pe care ea nu o doreşte, din motive personale, mă tem că se va rupe ceva între voi. Trebuie să simtă că *ea* este preocuparea tâ principală, nU alegerile.

El s-a încruntat.

- Ea e fiica mea, Mia. întotdeauna e prioritatea mea, dar uneori decizia corectă nu este şi cea mai plăcută. Şi-a trecut degetele prin păr şi a privit-o frustrat. Crezi că mie îmi este uşor? Urăsc să fiu tipul rău. Ştiu că ai spus că s-a schimbat în această vară, dar tot ce văd este o fată tânără care a nimerit într-un anturaj nepotrivit şi nu are nici o persoană de încredere prin preajmă. Dacă este lângă mine, o pot ajuta.
- Te-ai gândit vreodată că trebuie să o laşi să stea singură pentru a-şi da seama care este mersul lucrurilor? Să se regăsească pe ea însăşi şi să decidă ce fel de persoană vrea să fie?

Ochii i-au licărit cu o undă de părere de rău.

- Şi-a pierdut mama şi a făcut alegeri proaste în încercarea de a nu mai simţi durerea. Mă îngrijorează.

Vreau să mă implic mai mult în viaţa fiicei mele, dar trebuie doar să trec peste aceste alegeri nenorocite. Apoi ne putem rezolva problemele împreună. înţelegi?

Inima i s-a înmuiat când a simţit dragostea atât de puternică pentru fiica lui, care era în conflict deschis cu aspiraţiile politice.

- Am înţeles. Doar promite-mi că o vei lăsa să-şi spună versiunea şi că o s-o iei în calcul la modul cel mai serios. Munca la fermă a schimbat-o. Ea a făcut o pauză, fixându- 1 cu privirea. Ne-a schimbat pe toţi.

El a încuviinţat din cap.

- Aşa voi face. Nu-ţi pot mulţumi suficient pentru că ai avut grijă de ea, Mia. Ştiu că nu ţi-

am spus, dar nu există nici o persoană de încredere în lumea asta pe mâinile căreia mi-aş fi lăsat fiica. Ochii lui aveau o umbră de regret. Ştiu că uneori mă comport ca un nemernic. Ştiu că s-ar putea să crezi că îmi pasă doar să câştig, iar uneori mă întreb dacă nu cumva ai dreptate. Mă întreb dacă fac o greşeală uriaşă riscând tot ce am pentru a ajuta un oraş sau, în cele din urmă, o lume căreia poate nici măcar nu-i pasă. Vreau doar să ştii că îmi pun aceste întrebări de mai multe ori decât îţi închipui tu. Mă întreb dacă toată chestia asta chiar merită.

Expresia pierdută de pe chipul lui a fost cea care i-a activat memoria. O amintire pe care ştia că era timpul să i-o împărtăşească.

- Te-ai întrebat vreodată de ce te-am acceptat drept client?

Râsul lui avea un strop de aroganţă.

- Pentru că ţi-aş putea propulsa cariera?

Ea a zâmbit.

- Nu. Eram hotărâtă să nu iau niciodată un client din politică în care nu puteam să cred. Sinceră să fiu, ani studiat şi alţi potenţiali clienţi înainte, dar mereu am fost dezamăgită. Am dat doar de minciună şi de lăcomie. Am dar peste nişte lucruri la care nu puteam fi părtaşă, nu după ceea ce s-a întâmplat cu tatăl meu.

El a aşteptat ca ea să termine, cu o răbdare pe care i-o admirase întotdeauna. Nu fusese niciodată genul care să îi repeadă pe ceilalţi din nevoia de a vorbi mai tare sau de a- şi impune propria părere.

- Te-am urmărit câteva zile, dacă pot să spun aşa. Am vrut să-mi fac o idee despre ce fel de persoană erai în afara biroului, când nu te privea nimeni. Trebuia să fiu sigură că vreau să te reprezint. într-o seară, veneai acasă de la tribunal. Te îndreptai spre Times Square, îmbrăcat în costum, cravată şi cu o haină

frumoasă de caşmir. îmi amintesc că era frig şi ploua – una dintre acele seri de iarnă tipice din New York în care frigul îţi pătrunde până în măduva oaselor şi te face să-ţi doreşti să-ţi faci o rezervare pe o insulă din Caraibe. A văzut cum el s-a încruntat, de parcă ar fi căutat acea amintire pe care ea o derula atât de clar în mintea ei. Ai trecut pe lângă o persoană fără adăpost, care avea şi un câine alături. Nimic neobişnuit, trecem pe lângă ei în fiecare zi. Sunt atât de mulţi; uneori simţi că ai ajutat suficient, alteori te simţi prost că ai trecut pe lângă unul şi că ai fi putut face ceva oricât de insignifiant. Nu aveam nici un scenariu în mintea mea, dar te-ai oprit brusc, te-ai dat înapoi şi ai îngenuncheat în faţa bărbatului respectiv.

Ea a revăzut toată scena în minte. Micul semn de carton pe care scria cu un marker negru FARÂ ADĂPOST. VĂ ROG SĂ MĂ AJUTAT! $1 SĂ-MI HRĂNIŢI CÂINELE. Felul în care omul şi câinele stăteau ghemuiţi unul în altul, încercând să se protejeze de frig. Modul în care Jonathan pusese mâna pe câine, apoi pe umărul bărbatului şi părea a vorbi cu el.

- Te-ai ridicat şi te-ai dus la vânzătorul de hotdog şi ai cumpărat cinci bucăţi, l-ai dat trei bărbatului şi doi câinelui. Şi apoi ţi-ai scos haina şi i-ai învelit pe amândoi.

Jonathan a încuviinţat încet din cap.

- îmi amintesc acum. Sunt atât de mulţi oameni care au nevoie de ajutor! Nu vor să meargă la adăpost pentru că se simt mai în siguranţă pe străzi.
- O altă propunere din platforma ta politică susţine faptul că vrei să schimbi lucrurile. Dar ai făcut ceva chiar atunci şi acolo, Jonathan. l-ai dat ce ai avut, şi nu erau camere sau oameni care să te privească. Fără flux live pe Facebook sau ştiri virale pentru scara respectivă. Erai doar tu, aşa

cum eşti cu adevărat. Şi după aceea te-am sunat la birou şi ţi-am spus că te voi accepta drept client. Pentru că eram absolut convinsă că vei face diferenţa.

S-au privit unul pe celălalt o vreme, emoţia umplând atmosfera. Apoi el a zâmbit, încuviinţând din cap.

- Voi vorbi cu Chloe. Nu promit nimic, dar voi încerca să ascult.
- Mulţumesc, Jonathan.
- Nu, Mia. Eu îţi mulţumesc. Pentru tot.

El a dispărut, iar Mia a tras adânc aer în piept. Putea doar să spere că el avea să-i asculte sfatul. Dar acum trebuia să aibă propria discuţie sinceră cu bărbatul pe care îl iubea.

Şi să-i explice de ce trebuia să plece.

Ethan a ştiut imediat că Mia avea să plece. Faţa ei frumoasă părea bântuită; ochii aceia de culoarea whisky- ului erau plini de o nelinişte pe care avea de gând să i-o aline. Ea îşi petrecuse noaptea în braţele lui şi era un singur adevăr care conta: se iubeau. Dar, în aceste momente, trebuia să se concentreze asupra carierei ei şi să se întoarcă în oraş, dăruindu-se total muncii sale. Numai Dumnezeu ştia cât de mult înţelegea el acest tip de pasiune – şi nu avea dreptul să-i ceară să stea cu el la o fermă de cai izolată dintr-un oraş mic şt să se ocupe de administrarea paginilor locale de Facebook. Ea era sortită să facă mai mult de atât.

De câte ori se întrebase dacă putea locui în Manhattan pentru a fi cu ea? Dar, de când începuse să lucreze cu Phoenix, îşi dăduse seama că o parte din sufletul lui aparţinea acestui loc. Voia să înfiinţeze un grup de echitaţic cu veterinarii din zonă şi tocmai începuse să se intereseze prin jur. Era încântat de Phoenix şi îşi propusese să lucreze cu el pe termen lung. Cu

sindromul lui posttraumatic, ideea de a ti înconjurat de clădiri înalte, de haos, de zgomote puternice şi de bocăniturile cizmelor pe trotuar, în locul pământului reavăn, îl dărâma psihic.

Nu era pregătit să facă acest pas. Şi nici ea nu era.

Aşa că trebuia să o lase să plece.

A ieşit din hungalow să o întâmpine. S-au uitat unul la celălalt câteva clipe, fiind amândoi conştienţi de ce urma să se întâmple, apoi el şi-a deschis braţele, iar ea l-a îmbrăţişat. El a respirat parfumul proaspăt de nucă-de- cocos din părul ci, bucurându-se că trupul ei înalt şi elegant, încălzit de soare, se mula perfect pe al lui. Mâinile lui au mângâiat fiecare curbă pe care o memorase cu buzele, cu limba şi cu degetele. Şi şi-a dat seama că această femeie îl vindecase cu pasiunea ci înflăcărată, cu inima ei bună şi cu încăpăţânarea ci.

Vocea ei a plutit până la urechile lui ca un fuior de fum.

-Trebuie să plec.

- Ştiu.
- Nu vreau.

I-a lipit un sărut pe tâmplă.

- Ştiu.

Şi-a lăsat capul pe spate, un zâmbet curbându-i buzele.

- Cine eşti, Han Solo?

El a râs. Şi, deşi inima i s-a frânt la ideea că ea pleca din patul şi din viaţa lui, s-a simţit nevoit să recunoască ce cadou îi făcuse ea în această vară.

- Nu. Pentru că nu am nici o reţinere să spun *te iubesc,* Mia. Dar acum ai de câştigat nişte alegeri.

Ea a clipit furioasă, cu o strălucire umedă destul de vizibilă în ochi.

- Să te ia naiba! LV ce trebuie să fii atât de rezonabil?

- Nu voi fi în seara asta.

Ea a surprins dorinţa, iar energia sexuală intensă a început să scapere între ei. El a ridicat-o şi a sărutat-o, delectându-se tacticos cu gustul de vin cu un buchet bogat şi de miere dulce, scufundându-se adânc şi cerându- i să se dăruiască cu toată fiinţa ei. Şi i s-a dăruit.

- Vreau să vorbesc cu Lake, a murmurat el lângă gura ei. Apoi te vreau în patul meu.

Ea tremura, dar zâmbetul îi era plin de îndrăzneala obişnuită.

- E mai bine să te pregăteşti să mă ţii acolo mult timp, călăreţule!

- Prinţesă, e mai bine să te pregăteşti să ceri îndurare.

Ea i-a muşcat uşor buza de jos, s-a întors pe călcâie şi i-a făcut cu ochiul.

- Atunci pune osul la treabă! Mai puţine vorbe, mai multă acţiune, după cum ţi-am spus mereu.

El a râs şi a urmat-o până la pensiune.

O oră mai târziu, Ethan l-a găsit pe Lake pe verandă, ţinând în mână un pahar de cristal plin cu whisky. Bărbatul privea în întuneric, cu trăsăturile umbrite Je melancolie. De obicei, Ethan nu întrerupea pe cineva în astfel de momente, dar era important să-i spună ce avea de spus. Când ajunseseră la pensiune, se auzeau deja glasuri ridicate răsunând de la fereastră, iar Mia decisese să se mai plimbe puţin împreună, pentru a-i oferi lui Lake intimitatea de care avea nevoie.

Ethan a bănuit că discuţia nu decursese atât de bine.

- Te superi dacă stau cu tine să bem ceva rapid?

Lake a ridicat privirea, evident distras de la gândurile lui. Faţa i s-a destins, afişând o expresie de politician, fără a lăsa să i se citească

nimic pe chip.

- Desigur. Ophelia a fost atât de generoasă încât a împărţit cu mine o sticlă din cea mai rafinată băutură pe care o avea. îmi place un whisky vechi de bună calitate.

- Şi mie.

Şi-a turnat într-un pahar şi s-a aşezat pe scaunul de răchită de lângă Lake.

- Tu şi Chloe plecaţi mâine?

A răspuns cu greu.

- Da. Aşa este cel mai bine. Ştiu că i-a făcut plăcere să lucreze aici pe timpul verii, dar a fost un serviciu forţat în folosul comunităţii, l-am dat şansa să încerce lucruri
singură, dar acum trebuie să se întoarcă acolo unde pot să o supraveghez.

- Ştii că nu a vandalizat ca maşina, nu?

Lake a încuviinţat din cap, examinându-şi băutura.

- Da, în sfârşit mi-a spus şi mie. Mi-a explicat motivele. Ar h trebuit să ştiu că totul era lipsit de orice logică şi ar fi trebuit s-o presez să-mi spună adevărul. Aceasta nu este fiica pe care o cunosc.

- Nu ai de unde să ştii dacă nu vorbeşte cu tine. Totuşi, cred că a învăţat să fie mai deschisă. Ştiu cu certitudine că şi-a răscumpărat greşelile. Chiar a muncit din greu aici.

Lake a ridicat privirea, curios.

- Chiar i-a plăcut foarte mult să lucreze cu caii, nu? Amuzant, mama ei era o mare iubitoare de animale. Nu este şi cazul meu. Întotdeauna am preferat oraşul, dar mama ei a fost o fată de la ţară. S-a mutat din Kentucky când era tânără. îi plăceau şi caii, dar nu am dus-o niciodată pe Chloe să ia lecţii de călărie.

- Are un dar, i-a spus direct Ethan. Am văzut-o cum lucrează cu câţiva cai mai agitaţi pe care a reuşit să-i facă s-o asculte. Nu este o treabă la îndemâna oricui, iar cei mai mulţi nu au

capacitatea de a comunica la acel nivel cu un ca). De fapt, am vrut să te anunţ că, oricând vrea, aici are un loc de muncă asigurat. O muncă plătită aşa cum trebuie, nu una voluntară. A dovedit că îşi merită locul. IX* asemenea, surorilor mele le-a făcut plăcere să o aibă în preajmă. A fost o companie plăcută.

- Da, mi-au spus. Chloe mi-a zis cât de mult îşi doreşte să rămână aici încă un semestru. Să-şi termine anul pentru a-mi arăta cum poate schimba lucrurile. Dar cred că Universitatea din New York este cea mai bună soluţie pentru amândoi. Nu vreau s-o ştiu în preajma acelor puşti, mai ales dacă ei au de gând să-i facă probleme. Voi putea să o verific în mod regulat şi să angajez o echipă care să o urmărească în oraş. Va fi în siguranţă.
- La fel vor fi şi alegerile.

Lake i-a aruncat o privire.

- îmi judeci abilităţile de părinte, Bishop?

Ethan s-a lăsat pe spate pe scaun şi a luat o înghiţitură din băutură.

- Nu. Nu sunt tată. Nu m-am confruntat niciodată cu decizii care să afecteze şi ţara, şi pe fiica mea. Nu am fost niciodată pus în situaţia de a-mi vedea soţia cum părăseşte această lume şi de a fi conştient că din acel moment trebuie să ţin locul ambilor părinţi.

în ochii pătrunzători şi albaştri ai bărbatului se citea suferinţa. A încuviinţat încet din cap.

- Da. Nu ştii niciodată ce surprize îţi oferă viaţa.

Au băut şi au stat în tăcere o vreme, amândoi cufundaţi în propriile gânduri.

- Mia şi Chloe chiar s-au ataşat una de alta, nu? l-a întrebat Lake.
- Da. Ţin una la cealaltă.
- Şi tu la fel.

Lake nu a formulat-o ca pe o întrebare, aşa că

Ethan nu a răspuns.

- Mia arc o treabă de făcut şi amândoi înţelegem asta. Am venit doar să te rog să te mai gândeşti şi sa-i dai lui Chloe şansa de a rămâne aici.

Lake a clătinat din cap, dar un mic zâmbet i-a înflorit pe buze.

- Şi tu? Aşa am făcut. Eram pregătit să ţip, să mă supăr şi să fug. La început mi-a fost puţin cam greu, dar apoi am văzut-o pe fiica mea comportându-se ca un adult şi acceptând decizia mea. O licărire slabă de regret i-a strălucit în ochi. Pot să-ţi mai spun că am simţit că în momentul acela s-a îndepărtat de mine. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să sper că fac ce trebuie, dar nu există garanţii pentru nimic. Trebuie să procedez cum cred că este cel mai bine. Dar voi ţine cont de oferta ta, Bishop. Apreciez că ai avut grijă de amândouă vara aceasta.

Ethan şi-a băut restul de whisky şi s-a ridicat.

- A fost invers.

-Ce-ai zis?

- Ele au fost cele care au avut grijă de mine. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Lake. Chiar sper să câştigi alegerile.

- Şi eu.

Au încuviinţat din cap, iar Ethan l-a lăsat singur, sorbindu-şi whisky-ul în întuneric.

25

Mia a băgat capul în bucătărie.

- Ophelia, sunt gata! E timpul să încheiem

conturile.

Femeia şi-a şters mâinile pe un prosop de bucătărie galben-auriu şi s-a apropiat.

- Pot să spun că eşti primul meu oaspete de care nu vreau să mă despart?

Mia a râs.

Nu te cred. Te-am auzit spunându-i fiecărui oaspete că s-a numărat printre favoriţii tăi.

- Toate erau minciuni şi reclamă. Dar tu? Fratele meu nu este singurul de aici care simte că a pierdut pe cineva special.

Emoţia i-a întunecat ochii.

- Nu începe! Vă voi vizita regulat. O să intm la detoxificare din cauza biscuiţilor tăi.

- Nu, nu o să intri! Am un cadou pentru tine.

Ophelia s-a strecurat spre congelator şi a scos un pachet mare de biscuiţi perfect împachetaţi.

- Sunt deja tăiaţi. Pune-i la cuptor timp de cincisprezece minute ca să-i încălzeşti, şi sunt gata. Sunt cu lămâie şi afine.

- Eşti fantastică.

- Nu, face parte din meseria mea.

Mia a clătinat din cap.

- Nu, nu face. Sper că ştii cât eşti de specială. Cât de mult valorezi cu adevărat.

Ophelia a tresărit surprinsă, căpătând culoare în obraji. Era gazda perfectă şi conducea pensiunea cu o mână de fier, dar în acelaşi timp cu foarte mult suflet. Oaspeţii mereu se simţeau speciali şi răsfăţaţi, iar ea robotea fără nici o clipă de odihnă undeva în spate, pentru a le crea această impresie. Cu graţia ei elegantă, zâmbetul diafan şi frumuseţea irlandeză, părea o femeie care avea totul. Dar Mia a simţit ceva mai adânc care clocotea sub această aparenţă. Uneori, când o surprindea pe Ophelia departe de prezenta oaspeţilor, din silueta ei radia o tristeţe. Poate că era bărbatul despre care îi vorbise o dată. Ophelia Bishop era pur şi simplu un mister pe

care şi-ar h dorit să aibă mai mult timp să-l descopere.

- Şi tu Ia fel, Mia Thrush. Femeile s-au îmbrăţişat pentru ultima oară. Drum bun! Ai văzut-o pe Harper?
- Da, ne-am luat rămas-bun la grajd. Chloe şi Jonathan încă n-au coborât ?
- îşi duc lucrurile la maşină.
- Mulţumesc.

Mia a ieşit afară şi a dat de Chloe şi de Ethan, care o aşteptau. Jonathan vorbea la telefonul mobil, lângă maşină. Mia i-a zâmbit fetei cu o strângere de inimă. Deşi Chloe şi Jonathan avuseseră o discuţie aprinsă legată de decizia tatălui ci de a se întoarce la New York, Chloe fusese cea care cedase în cele din urmă, cu o graţie şi o demnitate care demonstraseră maturitate, şocându-l pe tatăl ei. Ea promisese că avea să meargă la Universitatea din New York un semestru şi să aştepte rezultatele alegerilor. Fuseseră amândoi de acord să renegocieze condiţiile după ce toate acestea se vor fi terminat, în funcţie de ce le rezerva viitorul. Deşi fata era evident dezamăgită, o nouă forţă, ca de oţel, se revărsa din ochii ci albaştri. Felul în care îşi înclina mândră bărbia arăta atitudinea unei femei şi nu a unei fete, a unei femei care avea încredere în forţele proprii.

Mia şi-a dres glasul când s-a apropiat Chloe şi a îmbrăţişat-o din tot sufletul.

- O să-mi fie dor de tine, a şoptit fata.
- Şi mie. Juri pe ce ai mai sfânt că o să treci să mă vizitezi la birou? Sau că o să-mi trimiţi mesaje? Sau o să- mi scrii pe Snapchat? Sau pe Instagram, sau pe Twitter, sau pe Facehook?

Chloe a râs şi s-a desprins din braţele ei.

- Da, jur!
- Bine.

Strângând-o încă o dată de mână, Chloe i-a dat

drumul. Apoi s-a întors spre Ethan. Mia i-a privit cum se uitau unul la altul, de parcă vorbele ar fi pălit în faţa sentimentelor. La fel ca Phoenix, Ethan părea să comunice cu ea la un cu totul alt nivel. Şi, în momentul în care şi-a deschis braţele, Chloe s-a aruncat şi l-a îmbrăţişat cu o afecţiune sinceră, care La făcut să-i dea lacrimile.

- Vezi ce faci la Universitatea din New York, i-a şoptit el aspru. Poate că nu mă descurc pe Snapchat, dar pot să trimit mesaje.

Fata a râs la pieptul lui.

- îmi trimiţi poze cu noii cai? Şi cu Phoenix?

- Da. Poate că în vacanţă reuşeşti să vii şi să stai mai mult pe aici.

Fata s-a dat înapoi şi a încuviinţat din cap entuziasmată.

- Mi-ar plăcea.

Jonathan i-a făcut semn lui Chloe şi i-a şoptit:

- Trebuie să plecăm.

Ethan s-a uitat la ea cu ochii lui albaştri şi serioşi.

- Casa noastră va fi mereu şi casa ta, Chloe. Să nu uiţi asta! Cu un zâmbet uşor, a împins-o cu blândeţe spre tatăl ei. La revedere, draga mea!

- La revedere, Mia. Ethan, mulţumesc. Am avut cea mai frumoasă vară din viaţa mea.

Mia s-a sprijinit de Ethan şi i-a privit plecând.

- De ce despărţirile trebuie să fie atât de dureroase? l-a întrebat.

- Pentru că asta înseamnă că îţi pasă.

El a mângâiat-o pe obraz, cu ochii albaştri plini de pasiune. Fuseseră atât de înfometaţi unul după celălalt noaptea trecută, făcând dragoste iar şi iar, încercând sa amâne cu disperare venirea zorilor. Atingerea şi parfumul lui se impregnaseră în fiecare bucăţică din trupul ei.

- Ti-am dus bagajele la maşină. Ţi-am mai pus câteva sticle de apă ca să ai pe drum.

- Şi Ophelia mi-a dat biscuiţi.

- Bun. Dacă aflu că nu mănânci măcar un produs copt pe săptămână, mă voi supăra foarte tare pe tine.

Brutăria Magnolia este în apropierea casei mele. O să încetez să-mi mai pun ochelari de cal când voi trece pe lângă ea.

-Ce fată cuminte!

Şi-au zâmbit. Un piuit puternic a umplut aerul, iar Mia a aruncat o privire şi l-a văzut pe Hei Hei îndreptându-se spre ei, cu creasta clătinându-se de emoţie. Wheezy a ţâşnit după el, cu limba scoasă, iar Mia a întâmpinat animalele la jumătatea drumului, lăsându-se pe genunchi. Puiul nebun a zburat în îmbrăţişarea ei, frecându-şi penele de ea şi ciugulindu-i picioarele. Wheezy a lins-o, împingând-o cu capul lui blănos. Ea a râs, orbită de strălucirea lacrimilor. La naiba cu puiul ăsta cu tot pentru că o făcuse să-l iubească! La naiba cu câinele ăsta pentru că o făcuse să tânjească după o companie atât de loială! Cine ar fi crezut că aveau să devină atât de apropiaţi?

Hei Hei, Wheezy, s-ar putea ca de voi doi să-mi fie ce! mai dor, a murmurat ea, mângâind cu o mână penele frumoase şi cu cealaltă spatele câinelui. Ethan a promis că vă va da mâncarea organică specială pe care ani comandat-o şi acele mici trataţii ca să vă răsfeţe. Trebuie să încetezi să mai mănânci pietre, aşa cum face tizul tău din Mouna. Nu este bine pentru tine.

Hei Hei a scos un piuit ascuţit.

- Bine, te iubesc. Promit că mă întorc în vizită! îţi promit!

Puiul şi-a înclinat capul, ca şi cum cuvintele ei i-ar fi dar un motiv de gândire. Wheezy a părut să înţeleagă şi încet, cu oasele pocnind, s-a lipit de pământ. Ea s-a ridicat în picioare şi s-a dus spre maşină, unde o aştepta Ethan.

- Te sun când ajung acasă. îmi voi verifica agenda şi te voi anunţa când mă voi putea

întoarce.

- Sună bine.
- Cam asta este. Şi-a muşcat buza inferioară ca să nu mai tremure. Te iubesc.
- Şi eu te iubesc. Trebuie să-mi promiţi un singur lucru înainte de a pleca.
- Orice.

A sărutat-o intens, cu o patimă atât de profundă încât a zguduit-o până în măduva oaselor.

Apoi şi-a ridicat capul cu acel zâmbet sexy curbându-i buzele.

-Să câştigi.

Ea a încuviinţat din cap, făcând un pas înapoi, cu privirea lipită de a lui.

- Vom câştiga.
- Ne vedem mai încolo, iubito!

S-a urcat în maşină, privind cu nesaţ imaginea lui: coapsele depărtate. Mâinile în şolduri. Capul ridicat, într- o aroganţă mândră, pur masculină. Părul de culoarea ghimbirului fluturându-i în vânt. Forţa interioară revărsându-se în valuri în jurul lui. Şi acei ochi frumoşi de un albastru-deschis fixaţi asupra ei prin geamul maşinii.

Hei Hei era chiar lângă el. De parcă puiul ar fi ştiut că se întâmpla ceva teribil, toate penele acelea nebune i se lăsaseră, căzând într-o parte în loc să stea semeţe în sus. A rămas nemişcat şi tăcut, învăluit în tristeţe. Din gâtul ei a ieşit un suspin înăbuşit. Dumnezeule marc, durea atât de tare! Parcă pierdea o bucată din ea pe care abia şi-o descoperise.

Cu un ultim zâmbet şi cu inima frântă, Mia a pornit şi a plecat.

De data aceasta, nu a putut privi înapoi.

Ştia că, dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi plecat niciodată.

26

- Eşti îndrăgostită până peste cap, fetiţo!

Mia s-a scuturat, ieşind din transa în care căzuse, şi s-a uitat la asistenta ei. Gabby stătea în cadrul uşii biroului ei, cu un teanc uriaş de dosare în mâini. Nerăbdarea îi ieşea prin toţi porii.

- Poftim? Ce vrei de la mine?

Gabby a oftat, intrând în birou şi lăsându-se pe scaunul din faţa biroului ei.

- Te-am strigat de trei ori. Am nevoie de aprobare pentru noua campanie media pentru blogul pentru mămici. în plus, Tanya programează un comunicat de presă despre înregistrările cu scene de sex şi trebuie să fii alături de ea cu cei de la Cover *Girl.* Ţi-ai închiriat o rochie de la Rent the Runway pentru gala de sâmbăta asta?

- Poftim? La naiba, plănuise să încerce să se furişeze în nordul statului în noaptea aceea! Despre ce gală vorbeşti?

- Jonathan va primi onorurile pentru activitatea sa legată de Spitalul Saint Jude, mai ţii minte?

Nu, dar putea să mintă că îşi amintea.

- Ai dreptate. Sunt pe fază.

- Nu, nu eşti. Sunt îngrijorată. E ca şi cum ai fi prezentă doar pe jumătate, eşti cu capul în nori, undeva la ferma aia de cai pe care se presupunea că ar fi trebuit să o urăşti. Mai spune-mi o dată cât este de sexy.

Ea a râs, acopcrindu-şi faţa cu mâinile, într-un gest de capitulare.

- Chiar foarte sexy!

- De câte ori ai facut-o într-o noapte?

- De cinci ori. Dar am avut şi mai multe orgasme.

- îmi fac rezervare la o fermă de cai pentru

următoarea mea vacanţă, a spus Gabby cu un oftat.

Mia a clătinat din cap, încercând cu disperare să nu se mai gândească la perioada petrecută cu Ethan. Trecuse deja o lună, iar ea fusese atât de ocupată, încât abia avusese timp să respire, dar în fiecare secundă liberă chipul lui îi apărea în faţa ochilor. Cu alegerile bătând la uşă peste o lună, folosise fiecare moment liber la maximum monitorizând campaniile lui Jonathan pe reţelele sociale, apariţiile lui, făcând recenzii după articolele apărute în presa de specialitate, menţinându-l în lumina reflectoarelor, astfel încât alegătorii să-şi amintească mereu că trebuiau să-l voteze. Reuşise să-l viziteze pe Ethan într-un weekend şi se bucuraseră de un prânz luat în grabă, întâlnindu-se undeva la jumătatea drumului pentru a economisi timp.

îşi petrecuseră cele două ore ţinându-se de mână, vorbind neîncetat şi pretinzând că lucrurile erau în regulă. Pe drumul de întoarcere, rămăsese blocată în traficul oribil al oraşului şi întârziase la următoarea întâlnire. Riscase şi fusese cât pe ce să nu ajungă la timp ca sa semneze un contract cu un client nou, dar în cele din urmă reuşise, iar acum în mâinile ei era cariera unui jucător de baschet experimentat care fusese arestat pentru beţie. Pentru că era un idol pentru cei mici, incidentul respectiv însemnase linşajul lui mediatic. Mia trebuia să-i refacă imaginea făcută ţăndări. în mod normal, ar fi fost o provocare pentru care ar fi dat orice, amintindu-i încă o dată de importanta jobului ei, respectiv de a le putea oferi oamenilor a doua şansă, una mult mai bună. Dar nu se mai simţea chiar atât de entuziasmată.

îi lipseau cinele cu Ophelia, Harper şi Chloe. îi era dor de mirosul grajdului, de lătratul lui Wheezy şi de afecţiunea nebună a lui Hei Hei. îi

era dor de frumuseţea sălbatică a munţilor, de liniştea pădurilor şi de mirosurile de mosc, de pământ şi de soare. îi era dor de felul în care aenil îi pătrundea adânc în plămâni cu fiecare respiraţie şi de faptul că, în sfârşit, ajunsese sa doarmă toată noaptea. Insomnia ei nenorocită revenise cu o intensitate şi mai mare, de parcă s-ar fi răzbunat că Ethan nu era în patul ei. Şi îi era atât de dor de el, încât o resimţea ca pe o durere fizică pulsând în vintre.

De obicei, slujba îi dădea un fior care nu se compara cu nici o altă senzaţie. Se hrănea din valul de adrenalină şi din alergătura permanentă după clienţi noi. Adora evenimentele sociale şi să fie în lumina reflectoarelor. Dar, în ultima vreme, simţea un gol pe care munca asiduă nu-l putea umple, indiferent cât de mult ar fi încercat.

- îmi pare rău, Gabby, a spus ea încet. încerc. Pur şi simplu, îmi este greu să mă acomodez din nou.

Prietena ei a privit-o cu compasiune.

- înţeleg. Sunt de partea ta şi te voi ajuta cât îmi stă în putere. Poate că, odată alegerile terminate, veţi avea mai mult timp să vă vedeţi. De ce nu poate veni aici mai des?

- Nu rezolv nimic daca alerg de la un eveniment la altul şi nu am timp suficient pentru a sta cu el. Nici el nu se simte în largul lui în oraş.

- Şi ce aveţi de gând?

Mia a ridicat din umeri.

- Nu avem nici un plan. Vom vedea. Ne întâlnim când putem.

- Aţi făcut sex la telefon?

Mia a alungat-o cu un gest din birou.

- Nu discut despre asta, Gabby. Ţi-am spus deja prea multe.

Gabby a râs, lăsând un dosar destul de gros pe birou.

- Bine. Dacă nu vrei să-mi împărtăşeşti lucrurile pe care vrei să le ţii ascunse de ochii curioşilor, îl poţi contacta pe Reese Donovan, care a încercat de mai multe ori să te angajeze pentni a-i reface reputaţia.
- Of, nici nu-mi trece prin cap aşa ceva, accept doar ciienţii care merită să li se mai acorde o şansă. El face parte din pleava societăţii.
- Exact. Nu mai vreau să am de-a face cu el.

Mia şi-a studiat asistenta, apoi a oftat într-un gest de capitulare.
- Bine. Da, am făcut sex la telefon.

Gabby a ridicat o sprânceană.
- V-aţi filmat cu o cameră web?
- O singură dată.
- Orgasme?
- Trei. într-o jumătate de oră.

Gabby s-a înfiorat.

Este pur şi simplu prea apetisant. Bine, mă voi ocupa de Rccse, drojdia societăţii.

A luat dosarul înapoi şi a ieşit din biroul ei.

Mia a râs şi s-a întors la muncă.

Ethan a tras adânc aer în piept şi a bătut la uşă. Era în Manhattan de câteva orc şi deja era agitat. De la străzile aglomerate ale oraşului şi maşinile care claxonau până la smochingul şi la pantofii înguşti şi strălucitori, totul îl făcea să vadă cât de mult se îndepărtase de această lume. Cu un an în urmă, era regele petrecerilor de cocktail şi al protipendadei de la Hollywood. Acum număra orele până când avea să revină la blugi şi să lucreze din nou cu Phocnix.

A auzit câteva mormăieli înfundate înainte de a-i zări ochiul în spatele vizorului. Ţipetele de încântare şi eforturile depuse pentru a descuia uşa i-au confirmat faptul că făcuse cea mai bună alegere când se hotărâse s-o ia prin surprindere şi s-o însoţească la gală.

-Oh, Dumnezeule, Ethan!

S-a aruncat în braţele lui fără şovăire, iar el a strâns-o cât a putut de tare. Muşchii i s-au relaxat, iar căldura corpului ei i-a amintit că seara ar fi meritat să fie pe gustul ei.

- Ce faci aici?
- Orice prinţesă are nevoie de un partener care s-o însoţească la bal, a tachinat-o el.

Ea a clipit des, o emoţie pură umplându-i minunăţii ochi în nuanţa whisky-ului.

- Mulţumesc, a şoptit ea. Dar nu trebuia să faci asta.

I-a ridicat bărbia şi i-a zâmbit.

- Ba da, trebuia.

A sărutat-o lung, încet şi adânc, până când capul a început să i se învârtă ca într-unul din acele desene animate de pe vremuri, când unul dintre personaje cădea la pământ cu un stol de păsări care i se învârteau în faţa ochilor. El i-a ridicat capul şi a îndepărtat-o uşor.

- Lasă-mă să te privesc mai bine!

Era superbă, îmbrăcată într-o rochie aurie strânsă pe trup, care lăsa să se întrevadă atât cât trebuia linia decolteului şi-i învăluia fiecare curbă. Penisul i s-a întărit într-o clipă. Părul ei des, blond ca mierea, era ridicat la spate, scoţând în evidenţă curba graţioasă a gâtului. Era încălţată cu o pereche de pantofi stiletto foarte sexy, incrustaţi cu pietre aurii. El şi-a imaginat-o goală, încălţată doar cu pantofii aceia şi şi-a înăbuşit un geamăt.

- Iubito, mă omori! Cum crezi că o să reuşesc să mă abţin să nu stau numai cu mâinile pe tine?
- Nu e nevoie să te abţii. Privirea ei i-a măsurat din cap până-n picioare trupul îmbrăcat într-un smoching negru şi din ochii ei s-au revărsat valuri de dorinţă. Pentru că eu nu am de gând să-mi iau mâinile de pe tine, călăreţule!

în acel moment, a simţit cum hainele de pe el

au început să-l strângă. Plăcerea pură din ochii ci în timp ce îl mânca din priviri l-a făcut să-şi dorească să urle şi să se bată în piept precum o maimuţă.

- Dacă te mai uiţi mult aşa la mine, o să întârziem nepermis, a avertizat-o el.

Zâmbetul ci maliţios i-a înmuiat genunchii.

- Nu putem întârzia, dar putem pleca mai devreme, i-a spus ea uşor, ţintuindu-l cu privirea.

- Aşa facem. Limuzina e afară. Hai să terminăm odată ce avem de făcut!

Râsul ei i-a transmis un val de căldura prin tot corpul, în timp ce ca şi-a apucat poşeta aurie strălucitoare şi şi-a pus-o pe umăr. El a condus-o în limuzina elegantă Je culoarea vaniliei, unde o aştepta un buchet de trandafiri roşii şi crem, alături de o sticlă de şampanie. Ea a ridicat o sprânceană şi a sorbit din băutura cu bule.

- Oh, eşti un adevărat cuceritor! A fost vreodată vreo femeie care a reuşit să-ci reziste?

Şi-a băut şampania şi a încercat să nu se uite la piciorul ci lung şi gol care se zărea din despicătura rochiei.

- Da. Tu.

- Şi, cu toate acestea, iată-mă aici!

El i-a prins mâna şi şi-a împletit degetele cu ale ei.

- Şi în fiecare zi o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca nu cumva să regreţi că ai cedat în faţa mea.

Trăsăturile ei s-au înmuiat.

- Ethan.

-Da?

- Vom pleca foarte-foartc devreme.

El a zâmbit.

- Ştiu. Acum bea-ţi şampania!

Călătoria până la Biblioteca Publică din Ncw York â fost mult prea scurtă. Ethan ar fi fost fericit să-şi petreacă seara plimbându-se amândoi

cu limuzina, bând şampanie, întinzând-o pe scaunele răcoroase din piele şi aducând-o în pragul orgasmului cu gura. în schimb, s-au oprit în dreptul covorului roşu, iar şoferul a deschis portiera.

Flash-urile i-au explodat în faţă. Vuietul mulţimii l-a înconjurat, iar microfoanele le-au tăiat calea, un murmur de voci bombardându-i cu întrebări nesfârşite. Ethan şi-a canalizat toată atenţia asupra Miei, fixându-i braţul sub cotul lui şi conducând-o pe trepte. Ea a zâmbit şi a încuviinţat din cap, a râs şi a răspuns la întrebări plină de spirit, ceea ce îi spunea că se simţea confortabil în faţa camerelor de luat vederi şi că îi plăcea să fie în atenţia publicului.

Ethan a reuşit să-şi păstreze un zâmbet dur pe faţă şi să se concentreze doar la a păşi atent. Transpiraţia i-a ieşit prin toţi porii. Stofa smochingului scump a început să-l strângă ca o menghină. Zgomotele au începui să-l lovească precum o avalanşă terifiantă de unde sonore, la început slab, apoi crescând şi amplificându-se, spărgându-i urechile şi zdruncinându-l din toate încheieturile.

„Of, fir-ar să fie!”

Se întâmpla.

S-au oprit la jumătatea drumului spre intrare, aşezându- se la rând. El a recunoscut vag câteva celebrităţi şi politicieni, îmbrăcaţi impecabil şi vorbind întruna, în încercarea de a ghici cine era cea mai importantă persoană de la eveniment şi cu cine trebuiau să-şi facă poze. S-a auzit o sirenă care a trecut pe lângă ei; un alt flash s-a stins şi, deodată, Ethan a îngheţat, fiind prizonierul unui atac de panică masiv şi chinuitor care aproape că l-a făcut să cadă în genunchi.

Chipul Miei îi apărea şi îi dispărea din faţa ochilor, dar sprijinul a venit de la vocea ei de care s-a agăţat în timp ce ea i-a repetat numele şi s-a

aplecat pentru a-l susţine, ghidându-l cu mişcări ferme departe de mulţime. S-a rezemat de coloana masivă şi s-a luptat cu frica paralizantă care nu-l lăsa să gândească limpede.

Şi-a ridicat privirea, disperat, şi a privit-o drept în ochii de chihlimbar.

- Respiră, iubitule! Sunt aici, lângă tine.

Şi-a desfăcut cravata şi a gâfâit, vrând o gură de aer. A inspirat adânc. încă o dată. Şi încă o dată. Mâinile ei le- au strâns pe ale lui, cu privirea calmă şi sigură în timp ce respira împreună cu el, încurajându-l să inspire încet şi din ce în ce mai intens. A durat ceva timp până când plămânii lui s-au umplut de aer şi până când inima i s-a oprit din bubuit, iar sudoarea i s-a uscat pe piele. Când şi- a recăpătat treptat controlul, s-a ridicat şi a revenit la realitate, iar ea i-a zâmbit. Un zâmbet frumos, plin Je dragoste, dulce, care l-a lovit direct în piept şi i-a strâns inima.

- Mai bine?

A reuşit să încuviinţeze din cap. L-a năpădit un sentiment de ruşine. Eîi merita mai mult de atât. Pe cineva mai bun decât el. Merita să aibă parte de mai mult decât toate problemele lui mizerabile.

- Să nu te prind, a şoptit ea cu înverşunare, împungându-i pieptul cu degetul. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte aşa ceva, Ethan Bishop, altfel voi... voi... îţi voi scoate toate prostiile din cap!

Asta i-a adus un zâmbet pe faţă. IXimnezeule, era magnifică! Cum se descurcase până atunci fără ea?

- Atunci nu o să fac aşa ceva.

- Bine. Am o idee. Ce-ai zice să dăm naibii această petrecere plictisitoare şi să ne întoarcem acasă, unde poţi să-mi arăţi toate lucrurile murdare şi perverse pe care vrei să mi le faci?

Şi chiar atunci, pe loc, Ethan s-a îndrăgostit din nou de ea. Lăsând frica laoparte, a clătinat din cap.

- Nici o şansă. Vreau să te văd în acţiune. În plus, pateurile cu crab de la evenimentele de acest gen sunt foarte bune.

Fruntea i s-a încreţit când s-a înemntat la el.

- Sunt groaznice şi ştii prea bine asta. Aş prefera să înă dezbrac.

El a întins mâna şi i-a cuprins obrajii. Fiind atent să nu- i întindă rujul, i-a aşezat un sărut uşor peste buze.

- Mulţumesc, dar vreau să intru. Mă simt bine acum.

Ea a părut a-i înţelege nevoia de a-i demonstra că îşi putea învinge frica şi a încuviinţat încet din cap.

- Stăm doar o oră. Cel mult.
- Mi se pare un plan bun.

Ea i-a strâns mâna, apoi au intrat din nou în rând, care acum ajunsese în dreptul uşilor sofisticate. Strângerea de fonduri şi gala de caritate erau organizate în beneficiul Spitalului Saint Jude şi reuşise să atragă cele mai distinse personalităţi din New York. Interiorul bibliotecii fusese transformat într-un salon de bal de vis. Lumânări şi spoturi cu lumină caldă puneau în evidenţă podelele strălucitoare superbe, iar buchete masive de flori erau aşezate în vase romane. Pe mesele acoperite cu feţe de masă erau multe teluri de mâncare, iar personalul îmbrăcat în frac căra de colo-colo platouri cu aperitive. Rochii sclipitoare în culori care îţi luau ochii umpleau spaţiul, în timp ce câţiva invitaţi discutau în grupuri restrânse pe fundalul muzicii antrenante interpretate Je un cvartet de coarde, care umplea toată încăperea, ridicându-se până spre tavanele înalte.

Şi-au luat câte un cocktail şi l-au găsit imediat

pe Jonathan. Ethan a observat că bărbatul s-a luminat când a privit-o pe Mia şi a părut cu adevărat fericit să-l revadă şi pe el. l-a strâns mâna cu entuziasm.

- Mia, arăţi uimitor! Ethan, ce drăguţ din partea ta să ni te alături! îi lipseşti lui Chloe.
- Mi-e dor de ea. Cum se simte la Universitatea din New York?

Bărbatul şi-a ridicat mâinile.

- Se străduieşte să-i acorde o şansă acestei universităţi, dar îmi dau scama că este nefericită. Am observat o schimbare de atitudine la ca de când s-a întors. Un alt grad de maturizare. Cred că totul se datorează verii pe care â petreCUt-O CU tine.

Ethan a zâmbit.

- Bine de ştiut. După cum ţi-am spus, este oricând binevenită.

Lake i-a aruncat o privire ştrengărească în timp ce se uita la Mia.

- Ah, de ce presimt că vei părăsi ferma cât de curând? Un firicel de nelinişte s-a scurs prin el.
- Ce vrei să spui?
- Ei bine, în ultima vreme sunt întrebat din ce în ce mai des de reprezentantul meu de PR, aşa că am senzaţia că portofoliul de clienţi al Miei va exploda în curând. Voi doi o să vă descurcaţi destul de bine aici, în Manhattan. Anunţă-mă dacă aveţi nevoie de ajutor în cazul în care va trebui să vă găsiţi un apartament; am câteva contacte extrem de valoroase. Mia, pot să te răpesc câteva clipe?

Ea s-a uitat la el, iar Ethan a zâmbit.

- Puteţi pleca. Mă voi amesteca în mulţime.

A privit-o pe Mia plutind prin mulţimea strălucitoare şi s-a îndreptat spre bar pentru a găsi un colt liniştit. în timp ce sorbea din cel de-al doilea pahar de whisky, a examinat încăperea, urmărind scena care i se derula prin faţa ochilor.

Nervii îl furnicau deja, ca un semnal de avertizare. Căldura devenise apăsătoare, dar a strâns din dinţi şi s-a străduit din toate puterile să reziste. Putea face asta pentru femeia pe care o iubea. Era vorba doar de o oră – poate maximum două. Aceasta era lumea ei şi merita să se bucure de toată atenţia când îşi făcea apariţia în lumina reflectoarelor. Când Lake avea să fie ales, totul urma să se schimbe pentru ea. Ea putea să aibă cea mai tare companie de PR din oraş, iar Lake avea dreptate. Nu putea să conducă o afacere de succes de la o fermă de cai din nordul statului. în cele din urmă, ceva s-ar fi rupt între ei.

Când a revenit lângă el, au început să circule de la un grup la altul de jur împrejurul camerei. Ura fiecare secundă de conversaţie de suprafaţă, imaginile strălucitoare şi ciclul nesfârşit pe care-l presupuneau aceste întâlniri, saluturi şi opriri la alt grup, revenind în acelaşi punct. Dispreţuia râsetele false, privirile alunecoase ale anumitor bărbaţi când o priveau pe Mia şi pe cele carc-l studiau pe el, încercând să-şi dea seama dacă merita să discute cu el sau nu. Când în cele din urmă au plecat şi s-au întors în apartamentul ei, degetele îi tremurau uşor şi a trebuit să le bage în buzunare pentru ca ea să nu observe. Şi când a făcut dragoste cu ea, iar şi iar, a simţit cum disperarea se prelingea din el cu fiecare atingere şi sărut depus pe pielea ei. în cele din urmă, trebuia să ia o decizie – o decizie pe care nu ştia dacă putea s-o gestioneze aşa cum voia.

Lumea Miei era una în care el nu îşi mai găsea locul. Dar dilema rămăsese în mintea lui. Putea să trăiască aşa? Putea să se forţeze să se mute în oraş şi să înveţe a funcţiona într-o lume în care nu se mai simţea în largul

lui? Şi, dacă nu putea, ar fi reuşit oare să se împace cu gândul că putea s-o piardă?

Ea s-a foit în braţele lui, întrerupându-i gândurile.

-Te frământă ceva.

I-a apăsat un sărut pe frunte.

- Tocmai am ejaculat de trei ori. Sunt mult prea fericit ca să mă frământe ceva.

- Minţi! Degetele ei au trecut peste urma lăsată de încruntarea de pe fruntea lui. Ştiu că a fost foarte greu să avem o relaţie la distanţă. Dar, odată Jonathan ales, mi-aş
putea face programul în aşa fel încât să am mai mult timp liber. Aş putea sta mai mult la fermă. înţelege în privinţa
Ne-am putea

îngrijorarea carc-i chircise stomacul s-a transformat într-o durere surdă, care s-a răspândit în tot corpul. Părea logic, dar trebuia să înfrunte adevărul a ceea ce ştia că urma să se întâmple.

- Draga mea, odată ce Lake va fi ales, lista ta de clienţi se va dubla. Pentru asta ai muncit din greu în toţi anii aceştia. S-ar putea să devii şi mai ocupată decât eşti acum.

- Aşa că voi angaja mai mulţi oameni. Ea s-a proptit în cot şi şi-a ridicat bărbia în acel mod familiar, încăpăţânat pe care el îl iubea atât de mult. Voi lucra de la fermă şi îmi voi alege cu mare atenţie clienţii. Ar putea funcţiona în acest mod.

El a zâmbit, cu o umbră de tristeţe pe chip.

- Viaţa ta este aici, iubito! Şi sunt atât de mândru de tine şi de tot ce ai construit. Nu ar trebui să renunţi la toate astea pentru nimeni, mai ales pentru mine. Dar nu pot să nu mă întreb dacă mă mai regăsesc în această lume. S-a străduit să rostească următoarele cuvinte. S-a rupt ceva în mine, iar faptul că sunt în oraş îmi răscoleşte toace acele amintiri. Mă tem că s-ar

putea sa nu-ţi pot oferi ce ai tu nevoie.

- Tot ce am nevoie eşti tu, a spus ea cu înverşunare. Încerci să-mi spui ceva, Ethan? Vrei să ne despărţim?

S-a rostogolit pe o parte, presând-o adânc în saltea, ridicându-i braţele peste cap şi ţinând-o de încheieturi.

- Te iubesc şi nu renunţ la noi. Dar trebuie sa înfrunt adevărul şi să nu uit de limitele mele. Nu voi fi omul care să te ţină din drum şi să te facă să ajungi să regreţi că nu ţi-ai îndeplinit visul.
- Singurul lucru pe care l-aş regreta ar fi să nu te ani lângă mine.

El a înjurat încet.

- Eşti atât de încăpăţânată!
- Atunci taci şi sărută-mă!

Şi a făcut-o. I-a adus pe amândoi până pe culmile plăcerii şi chiar dincolo de ele, strigătele ei dulci răsunând în aer în timp ce a cedat înfiorată sub atingerea lui. După aceea, a dormit în braţele lui. Ethan şi-a petrecut noaptea privind în întuneric până când soarele şi-a făcut apariţia, gândindu-se ce să facă.

Până la urmă, trebuia să facă o alegere.

Şi nu ştia dacă dragostea le-ar fi fost de ajuns.

27

Mia stătea cu privirea aţintită pe televizorul imens instalat pe perete. Mulţimea vibra de tensiune şi de emoţia care atinsese cote maxime.

Prezentatorul de la ştiri a intervenit, iar procentele au apărut pe ecran.

Jonathan Lake câştigase alegerile. Odată cu

acea confirmare finală, un vuiet s-a ridicat din mulţime şi s-a dezlănţuit iadul. Mia încremenise, simţind un amestec de uşurare, bucurie şi mândrie nestăvilită. Reuşiseră. Jonathan avea să fie de acum noul primar şi se număra printre cei mai buni pe care i-ar fi putut avea oraşul. Un om care crezuse mai mult în oameni decât în bani, un om care luptase doar pentru dreptate şi, în cele din urmă, reuşise să contracareze sistemul care era constniit doar pe lăcomie şi avariţie. Era începutul unei perioade de bun augur. Ceva în care crezuse şi pentru care se luptase.

în cele din urmă, Mia îl răzbunase pe tatăl ei, făcând dreptate.

I-a sunat mobilul. A apăsat pe buton, ţinându-l lipit de ureche, iar în acel moment toată lumea din jur şi-a pierdut contururile. Vocea lui guturală şi răguşită se revărsa din receptor.

- Ai câştigat.
- Am câştigat.
- Sunt atât de mândru de tine, iubito! Nu că m-aş fi îndoit vreo clipă că nu vei câştiga.

Un val de plăcere i-a înfiorat tot corpul. Chiar şi cu un simplu apel telefonic, fiecare replică pe care o împărtăşeau era încărcată de o intimitate şi de o atenţie care deveneau din ce în ce mai intense.

Din păcate, la fel resimţea frustrarea din sufletul ei, care tânjea după mai mult de atât.

- Mi-aş fi dorit să fi fost lângă mine. Lui Chloe i-ar fi făcut plăcere să te vadă.
- $i mie. Mi-a trimis deja un mesaj cu o captură făcută de pe ecranul televizorului, cu imaginea care îl desemna pe tatăl ei drept câştigător.

Ea a râs.

- Cred că glumeşti. Tu ai fost prima persoană căreia i-a trimis un mesaj ?
- Una dintre ele. Sper că va reuşi să-şi facă

timp într- un weekend să vină să ne vadă atât pe mine, cât şi caii în timpul vacanţei de iarnă.

- Deja lucrez la asta. Telefonul a bâzâit, dar era mai mult decât tăcere. Era o conexiune, o pauză frumoasă, plină de emoţie şi de dorinţă, care nu avea nevoie de cuvinte. Mia a inspirat, savurând fiecare secundă preţioasă. Te iubesc.

- $i eu te iubesc. Acum, du-te să te bucuri de încununarea muncii tale atât de intense!

Ea a închis şi a zâmbit. Da. Era timpul să sărbătorească victoria şi să transforme această seară întruna de neuitat. S-a întors, iar Chloe s-a desprins din mulţime, înaintând spre ea, oprindu-se chiar în faţa ei.

Fata era frumoasă în rochia ei neagră simplă, încălţată cu o pereche de pantofi cu toc. Părul ei încă era violet, dar nu-i mai acoperea faţa, fiind prins delicat într-o parte. Gâtul ei lung şi corpul mlădios emanau o eleganţă care începuse s-o definească. Diamantul îi licărea în nas, dar renunţase la celelalte picrcinguri.

- A câştigat, a spus Chloe, clătinând din cap. Tatăl meu este primarul New Yorkului.

- Felicitări, draga mea! a spus Mia, îmbrăţişând-o. L-ai susţinut în toată campania asta. Ştiu că ţi-a fost greu la Universitatea din New York, dar te-ai ţinut ferm pe poziţie, iar acum el a câştigat alegerile.

Chloe a zâmbit cu un strop de tristeţe.

- Sunt mândră de el. Şi ştiu că acum mama îi organizează sus în cer cea mai mare petrecere dată în cinstea unui politician care a câştigat alegerile.

Mia a simţit ca i se punea un nod în gât de emoţie.

- De acord. Tocmai am vorbit cu Ethan. I-a plăcut mesajul tău. A spus că nu s-a îndoit niciodată de victorie.

- Phoenix devine din ce în ce mai puternic, iar

recordurile lui la alergare sunt din ce în ce mai dese. Ah, şi Harper şi-a luat un cal nou-nouţ. Ştii cum i-a spus?

- Cum?

- *Mândria lui Chloe. A* spus că este o mânză albă care va fi perfectă pentru mine când o voi vizita.

- Oh, abia aştept să o cunosc! Ai auzit că lui Hei Hei i s-a făcut în mod oficial un culcuş în interior? Habar n-am avut că puii polonezi trebuie ţinuţi la căldură din cauza grămezii aceleia de pene. Ethan spune că este supărat tot timpul şi ciuguleşte orice îi apare în calc.

- Pentru că îi este dor de tine, a rostit Chloe.

Privirile lor s-au întâlnit, iar amintirile de la ferma pe care amândouă o îndrăgeau s-au strecurat între ele.

- Taman Femeile pe care le căutam! Jonathan a apărut în spatele lor, strângându-le pe amândouă într-o îmbrăţişare de grup. Cea mai bună echipă din întreaga lume. Datorită vouă toate acestea au devenit realitate.

Chloe l-a îmbrăţişat la rândul ei.

- Tu ai dus tot greul. Felicitări, tată! Tocmai spuneam că mama probabil îţi face o petrecere grandioasă în rai.

Chipul lui Jonathan s-a aprins de un dor trist.

- Ar fi fost petrecerea vieţii ei, draga mea. El i-a mângâiat chipul lui Chloe. Mulţumesc. Ştiu că ţi-a fost greu în lunile care au trecut şi trebuie să ştii că nu va urma o perioadă mai uşoară, dar te iubesc. Fără tine, toace acestea nu înseamnă nimic.

- Mulţumesc, tată.

- Mia, eşti vedetă. Pregăteşte-te să fii mai ocupată decât ţi-ai fi putut imagina vreodată!

Ea a înclinat capul.

- Aşa crezi?

- Tocmai m-ai ajutat să devin primar. Am

primit deja trei solicitări din partea unor persoane care vor să devină clienţii companiei tale. Numele tău este acum pe buzele tuturor, Cei din OtâŞ Cătalogându-te ca fiind una dintre cele mai bune agente de PR din domeniu. I-a făcut cu ochiul, luându-şi fiica de braţ. Mai bine ai angaja câţiva oameni. O să ai nevoie.

A plecat cu Chloe. Mia s-a uitat după ei, aşteptând să fie cuprinsă de un val de adrenalină şi de entuziasm. Visul ei de a conduce o companie căutată de celebrităţi şi de clienţi din sfera politicului se împlinise în sfârşit. Realizase tot ce îşi dorise într-o noapte perfectă.

Dar, dacă era adevărat, de ce simţea golul acela din suflet?

„Ethan.”

Se distanţa. Oh, vorbeau în fiecare seară şi reuşiseră să se viziteze în grabă de câteva ori, dar, din acea seară în care fuseseră la gală, ceva se schimbase. Ultima dată când îşi petrecuse weekendul în apartamentul ei, fusese nervos şi şchiopăta şi mai tare când mergea. Umbrele dansau în ochii care fuseseră atât de clari şi de strălucitori la fermă. Ea făcuse tot posibilul pentru a-i oferi un weekend perfect, dar, cu traficul bară la bară, cu aglomeraţia din Rockefeller Center şi cu toate cozile interminabile la restaurantele de lux, părea sa se îndepărteze de ea cu fiecare oră care trecea. Panica i s-a strâns în vintre. Nu putea să-l piardă. Trebuia doar să se străduiască mai mult să ajungă mai des în nordul statului şi să-l convingă că relaţia lor putea funcţiona.

Şi-a auzit numele strigat dintr-un colţ îndepărtat al camerei. Şi-a alungat gândurile apăsătoare şi s-a concentrat asupra petrecerii, hotărâtă să facă tot posibilul pentru a fi amândoi fericiţi.

♦

Ethan a rămas cu privirea pironită în telefon. Vocea ci încă îi răsuna în urechi, cu vibraţia aceea feminină care îi transmisese un val de căldură prin tot corpul şi îi întărise mădularul în câteva secunde. încă simţea parfumul care plutea în aer de la ultima ei vizită. Era atât de mândru de ea! îşi urmase visul şi îl îndeplinise. „Un punct marcat pe tabelă în dreptul echipei băieţilor buni." S-a gândit la ea la petrecerea victoriei, înconjurată de mulţime $i de râuri de şampanie şi de entuziasm, la începutul unei cariere de succes care nu se putea derula decât într-un oraş mare, cu clienţi importanţi şi ore lungi de muncă. Dar, Dumnezeule, oare chiar merita efortul? Problema nu era ea. Problema era el. Pentru că nu era sigur că îi putea oferi ce avea nevoie.

Ethan a studiat lung telefonul din mână, îngrijorat de răspunsul pe care ar fi trebuit să i-l dea. Ultimul weekend petrecut în oraş îi distrusese. Când condusese înapoi spre casă, nervii îi erau întinşi la maximum, iar capul îi pulsa dureros. Starea lui părea să se înrăutăţească de fiecare dată când punea piciorul într-unul dintre cele mai mari oraşe din lume – un oraş pe care îl iubise şi în care prosperase cu mult timp înainte de a se muta la Hollywood. Acum, toate acestea aparţineau doar trecutului. Viitorul lui era chiar aici, locul din care fugise cu mulţi ani în urmă. A naibii ironie!

S-a auzit o bătaie în uşă. Whcezy s-a ridicat de la locul lui de lângă foc, iar Hei Hei a scos un piuit iritant.

- Intră! a strigat el.

Harper a intrat pe uşă. Tricourile ei albastre fuseseră înlocuite cu unele cu mâneci lungi, dar în rest rămăsese neschimbată. Şi-a scuturat zăpada din păr şi şi-a şters cizmele pe covoraş.

- A câştigat.

Ethan a zâmbit mândru.

- La naiba, da, a câştigat! Nu m-am îndoit nici o clipă.

Harp s-a dus în bucătărie, a luat o bere din frigider şi s-a aşezat confortabil în fotoliul de piele uzat.

- Cum de nu sărbătoriţi împreună?

Ca de obicei, stilul ei direct şi-a atins ţinta.

- M-am gândit că ar fi mai bine să rămân acasă. Aceasta este noaptea lui Lake şi a ei.

- Prostii! A ridicat sticla şi a luat o duşcă de bere. Ţi-e greu să mergi în oraş. Ai atacuri de panică şi nu ştii dacă mai poţi să te mai întâlneşti cu Mia.

- Bănuiesc că ştii toate răspunsurile. Deci de ce nu găseşti o soluţie pentru problema mea? a întrebat-o el, în pragul unei crize de nervi. Mi-am dat seama că nu putem continua aşa. Urăsc nenorocitul ăla de oraş. Urăsc acest tip de viaţă. Dar acela este stilul de viaţă al Miei, o iubesc şi nu ştiu dacă pot trăi fără ea, Harp. Deci nu vrei să rezolvi asta pentru mine?

Ochii veni ai surorii lui străluceau de empatie şi Je înţelegere izvorâte din faptul că crescuseră unul lângă altul.

- Aş vrea să pot, a spus ea încet. Ar putea să se mute ea aici?

- Ar putea. Dar atunci toată atenţia va fi doar asupra carierei şi a vieţii mele. Ea nu va avea parte de aceleaşi satisfacţii. Cum mi-aş ierta vreodată dacă ea ar ajunge la un moment dat să regrete că a renunţat la cariera ei fulminantă? Nu pot să fiu un astfel de bărbat.

- Da. Eşti terminat.

S-a uitat la ea.

- Serios? Asta e tot ce poţi să-mi spui?

Ea a ridicat din umeri.

- Mă străduiesc, bine? Ophelia este mult mai bună la chestiile astea. Uite, ea te face fericit, Ethan. Dar cred că trebuie să sapi mai adânc şi să

îţi dai scama dacă eşti capabil să faci un astfel de compromis. Poţi găsi o modalitate nu numai de a funcţiona, ci şi de a *trai* în oraş? Asta te va distruge sau doar faptul că eşti lângă ea îţi va compensa toată această suferinţă?

El a clătinat din cap şi a oftat.

- Nu ştiu. Tot ce ştiu este că, atunci când sunt cu ea, în sfârşit pot să dorm. Să râd. Să simt că sunt perceput aşa cum sunt cu adevărat pentru prima dată, cu toate acele nimicuri pe care obişnuieşti să le ascunzi de ceilalţi, dar de care ei nu-i pasă. într-un fel, mă simt din nou întreg. Ea face ca totul... să fie mai bine.

Sora lui a zâmbit şi a ridicat sticla în aer.

- Iată! Deci alegi să stai cu ea.

El a clipit.

- Nu este chiar atât de Uşor. Ai nevoie de mine aici.
- îmi face plăcere să te am lângă mine, dar pot angaja pe cineva.
- Nu pot locui în oraş. Tocmai ai spus-o – am atacuri de panică când ies în lume şi nu mă simt în largul meu. Acolo nu mă simt acasă.

-Te simţi acasă cu Mia?

A căzut pe gânduri la întrebarea ei.

-Da.

Ea a zâmbit din nou.

- Iată, prostuţule! Ai găsit răspunsul: Mia este casa ta. Oh, sunt convinsă că s-ar putea să-ţi fie extrem de greu o vreme şi să resimţi totul ca pe o provocare uriaşă. Poate că vei simţi nevoia să-ţi reiei orele de terapie pentru a re ajuta să gestionezi atacurile de panică. Poate că ajungeţi la un compromis legat de locul unde urmează să locuiţi, să găsiţi unul mai spaţios şi să limitaţi cât mai mult evenimentele unde vin foarte mulţi oameni. Faceţi-vă un obicei din a veni aici în fiecare weekend. Profita de toate ocaziile ivite pentru a ajuta animalele – trecutul tău şi educaţia

primita când activai în Forţele Speciale sunt garanţia că poţi să faci tot ce-ţi propui. Ai posibilităţi nelimitate. Poţi să faci lucrurile să funcţioneze, Ethan!

A simţit cum i se punea un nod în gât din cauza emoţiei.

- De unde ştii?
- Pentru că, deşi nu crezi asta, eşti un tip extraordinar. Uneori eşti o adevărată pacoste, dar orice îţi pui în cap, reuşeşti. Mama ne-a învăţat asta. Sunt în sângele nostru dragostea pentru casă şi toate prostiile de genul acesta. Mia înseamnă acasă pentru tine. Ai înţeles?

Da. înţelesese. Sora lui poate că nu era la fel de poetică precum Ophelia, dar ţinta ei directă nu dădea greş niciodată, fiind exact lucrul de care avea nevoie.

- Da. înţeleg.
- Bine.

Şi-au băut berea şi au privit focul. Ethan şi-a luat un răgaz să-şi accepte decizia şi planul de viitor. Şi, într-un final, şi-a dat scama că respira uşurat şi că apăsarea aceea îngrozitoare din piept dispăruse pentru că decizia lui era corectă.

Se ducea după Mia.

28

Mia privea pe fereastră. Zăpada se aşezase ca o mantie subţire pe trotuar şi acoperise maşinile. Oamenii luaseră cu asalt strada murdară, înfofoliţi în haine, ursuzi din cauza vremii. Cu Crăciunul la doar câteva săptămâni distanţă, oraşul căpătase o atmosferă de nervozitate

colectivă şi foarte intensă care era cu greu ţinută în frâu. Aglomeraţia permanentă, traficul infernal, ieşirile nervoase şi acţiunile sociale care se derulau nonstop anihilaseră însăşi ideea de sărbătoare şi anulaseră spiritul Crăciunului.

Şi-a pus palma pe geamul rece şi s-a întrebat ce făcea Ethan.

Ziua Recunoştinţei se apropia cu paşi repezi, iar ea muncea din greu ca să-şi poată permite câteva zile libere pe care să le petreacă la fermă. Nu mai reuşise să se întâlnească cu Ethan din scara alegerilor, cu mai bine de două săptămâni în urmă. Semnase contracte cu trei clienţi celebri şi îşi petrecuse weekendul trecut într-o criză permanentă de timp, încercând să facă faţă unor apariţii sociale importante în calitate de reprezentant al unei trupe de băieţi abia lansate. Fusese la cel mai tare club de noapte underground şi petrecuse cu unele dintre cele mai în vogă trupe de băieţi din industrie, apoi se întâlnise cu un potenţial senator, aflat în plină ascensiune, care era la fel de pasionat ca Jonathan în a găsi modalităţile de a veni în sprijinul celor din clasa de mijloc. Gabby lucra nonstop şi intervievau pe bandă rulantă candidaţii pentru posturile noi. Compania se dezvolta atât de repede, încât telefonul ei suna încontinuu, la capătul celălalt fiind diverşi clienţi care îi solicitau serviciile de reprezentare. Dăduse lovitura. Visul ei devenise în sfârşit realitate.

Dar Mia şi-a dat seama că nu era fericită.

Se adaptase schimbărilor intervenite la birou, dar inima ei nu mai era acolo. Entuziasmul pe care îl simţise cândva dispăruse. În schimb, se simţea mult mai bine când avea discuţii telefonice lungi cu Fran, Brian şi cu Tattoo Ted despre noile lor strategii de marketing şi de social media. O recomandaseră şi altor companii din zonă şi, deşi

nu avea timp, le acceptase, pentru că erau oamenii ei. Cine ar fi crezut că avea să depună mai mult efort pentru a atrage cât mai mulţi participanţi la o convenţie locală de Benzi desenare decât pentru noul client care voia să joace rolul lui Spider-Man în noul serial de televiziune?

Da. Era complet dată peste cap.

Pur şi simplu, nu ştia ce să facă în privinţa asta.

întreaga ei viaţă se învârtise în jurul visului de a pune pe picioare propria companie şi de a-şi răzbuna tatăl pentru nedreptatea care i se făcuse. Acum ajunsese pe culmile succesului şi dintr-odată se îndoia de tot parcursul ei. Când se schimbaseră lucrurile atât de drastic? Şi oare putea renunţa la toată munca ei titanică?

Ceea ce o îngrijora cel mai mult era Ethan. Era îngrozită că începea să se îndepărteze de ea. în dimineaţa de după gală, îl surprinsese uitându-se la ea cu o tristeţe în privire pe care nu i-o observase niciodată până atunci. Sigur, negase şi mascase totul cu un zâmbet, dar modul în care îşi luase la revedere zguduise ceva în ea. Dacă nu mai era mulţumit cu o relaţie la distanţă? Dacă începea să se întrebe dacă efortul şi frustrarea meritau toate aceste sacrificii? Şi dacă de fiecare dată când o vizita pierdea o bucată din el când revenea în oraş, la vechiul lui stil de viaţă? Ea nu şi-ar fi iertat niciodată dacă şi-ar fi sacrificat fericirea pentru a ci. Dar, mai important, viaţă ¿Ceasta pe care credea că şi-o dorea atât de mult nu era aşa cum se aşteptase. Nu îi dăduse acelaşi sentiment de împlinire, aşa cum se simţise când fusese la fermă cu Ethan. Tot ce făcuse în ultima vreme fusese să stea întinsă în pat, fără să închidă un ochi, încercând să găsească răspunsul corect.

I-a bâzâit interfonul.

Mia, Jonathan Lake este aici şi vrea să te

vadă.

A răspuns imediat, surprinsă.

- Condu-I înăuntru!

L-a întâmpinat cu un zâmbet când a intrat. Avea o ţinută elegantă, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi cu o cravată clasică. Dar faţa lui indica semne de oboseală, cu riduri care îi încadrau ochii şi gura. S-a aşezat în faţa biroului ei.

- Nu mă aşteptam să te văd săptămâna asta, a spus ea, aşezându-se pe scaun. Este totul în regulă? Ai probleme?

Trebuie să rezolv ceva?

Activitatea decurge în parametrii normali. Ocupat, dar sunt OK. îmi pregătesc succesorul şi încerc să aflu un milion de alte detalii, dar mă descurc, Mia. Mulţumesc.

- Cred că ştii că sunt mereu aici pentru tine.

- Ştiu. Ai dovedit întotdeauna asta, motiv pentru care simţeam nevoia să îţi fac o vizită. A făcut o pauză, ca şi cum şi-ar li adunat gândurile. Este vorba despre Chloe.

Ea s-a aplecat în faţă, îngrijorată.

- Ce s-a întâmplat? La şcoală? Ceva legat de prieteni? Nu a intrat în alte încurcături, nu-i aşa?

El a ridicat o mână în aer.

- Nu, nimic de genul acesta. De fapt, a fost perfectă. A luat calificative maxime pe toată linia semestrul acesta. Este acasă seara şi nu a mai fost văzută la nici o petrecere nebună sau la evenimente sociale care i-ar putea crea probleme. Ne-am făcut un obicei din a lua prânzul împreună şi îmi răspunde la toate apelurile.

- Atunci care este problema?

S-a uitat la ea, cu ochii lui albaştri sclipind de regret.

- Ea nu e... fericită.

Mia a răsuflat adânc.

-Cum ţi-ai dat seama?

El a zâmbit amar.

- Sunt tatăl ei. Poate că nu observ' totul, dar fiica mea şi-a pierdut pofta de viaţă care o însufleţea odată. La fel ca soţia mea. Dumnezeule, şi-a pierdut chiar ostilitatea, iar uneori chiar de atitudinea aceea arogantă mi-e dor! Cred că am făcut o mare greşeală, Mia. Forţând-o să se întoarcă şi să meargă la Universitatea din New York. A făcut tot ce i-am cerut pentru ca eu să fiu ales şi şi-a pus propria viaţă pe planul al doilea.

Mia a clipit, simţind că începea să lăcrimeze.

-Te iubeşte.

- Şi eu o iubesc. încep să-mi dau seama cât am fost de egoist. Eram atât de preocupat de dorinţa de a-i ajuta pe locuitorii New Yorkului, încât am uitat de propria fiică. Ştii care sunt subiectele ei preferate de discuţie pe care mi le repetă de fiecare dată? Ferma. Ethan. Tu. Phoenix. S-a întâmplat ceva cu ea în această vară, ceva ce n-am remarcat până acum. Parcă şi-a găsit a doua familie, dar nu am observat asta nici măcar o secundă. Am refuzat să văd toate astea. Am fost orbit de dorinţa de a câştiga aceste alegeri.

- Este de înţeles, Jonathan. A fost foarte important pentru tine, iar Chloe înţelege asta. Dar cred că ai dreptate. Cred că ar prefera să se întoarcă la SUNY New Paltz. Să lucreze pentru Ethan. Să-şi găsească fericirea, aşa cum îşi doreşte ea.

El a încuviinţat din cap.

- Şi eu cred la fel. Va fi greu să vă pierd pe amândouă deodată. Am ajuns să mă bazez pe tine, Mia. Dar este timpul să-mi croiesc singur calea şi să merg mai departe.

- înţeleg, dar... stai, despre ce vorbeşti? Nu plec nicăieri.

A clipit confuz.

- Oh! Am crezut că te vei muta în nordul

statului, cu Ethan.

- Credeam că ai presupus că se va muta aici, cu mine. Tu eşti cel care mi-a adus toţi aceşti clienţi noi.

Şi-a înclinat capul şi a privit-o.

- Ei bine, aşa am crezut iniţial, dar eşti nefericită. Ai fost nefericită de când ai plecat de la fermă, la fel ca fiica mea.

- De unde ştii asta?

- Este evident de fiecare dată când mă uit la tine. Oh, sigur, totul merge brici şi îţi faci treaba perfect, dar îţi lipseşte pofta de viaţă, ca şi în cazul lui Chloe. Erai atât de entuziasmată, focalizată şi plină de energic. Trăiai doar pentru a face faţă provocărilor. De aceea am crezut că vei fi încântată când afacerea ta va exploda, dar acum îmi dau seama că a avut exact efectul contrar. Nu cred că mai vrei să faci asta. Cel puţin, nu la fel cum ai facut-o până acum. S-a ridicat de pe scaun, şi-a aranjat sacoul şi s-a îndreptat spre uşă. Voi vorbi cu Chloe şi o să-i dau veştile. Va fi plăcut să ştie că vă are pe tine şi pe Ethan aproape şi că o să aveţi grijă de ea.

A închis uşa în urma lui.

Cuvintele lui Jonathan i s-au întipărit adânc în minte şi au scos la iveală adevărul cu care ea se luptase din momentul în care se întorsese în oraş.

Nu mai dorea să facă asta.

Jonathan văzuse ceea ce ea încercase să nege. Trăia ca într-o ceaţă, fără a se mai implica total în viaţa ei, pentru că inima îi era lângă Ethan. Ea nu mai voia să trăiască în oraş, să lucreze până la epuizare, să meargă la petreceri mondene, sclipitoare şi să rezolve problemele celebrităţilor. Nu voia ca Ethan să vină mereu în oraş şi să-şi piardă de fiecare dată câte o bucăţică din suflet doar pentru ca ea să mai adauge un client în portofoliu.

îi voia pe Ethan, pe Hei Hei, pensiunea şi

ferma.

Ea voia casa *aceea.*

Tremurând uşor, mintea ei a început să jongleze cu lista interminabilă de sarcini care trebuiau îndeplinite pentru a-şi atinge scopul final.

Pentru a o aduce înapoi la Ethan.

A apăsat pe interfon.

- Gabby, vino la mine în birou! Şi adu o sticlă de vin. O să ai nevoie de ea.
- Ah, fir-ar să fie! a gemut Gabby în difuzor.

Mia a zâmbit nerăbdătoare.

29

Ethan l-a frecat sub bărbie pe Phoenix. De fiecare dată când încerca să se oprească, calul îl lovea cu capul în piept, apoi îl privea cu o aroganţă demnă de un vlăstar regal. Cu fiecare zi, acele suferinţe ascunse ale spiritului lui începuseră să se vindece treptat şi îşi recâştigase nu numai încrederea şi demnitatea, ci şi plăcerea de a concura la curse. Avea această chemare în toată fiinţa lui şi în inima lui mare şi curată. Văzând cum se regăsea pe sine, Ethan şi-a amintit cât de mult îşi iubea meseria.

IX* data aceasta, s-a ferit când calul a încercat să-l lovească.

- Nu, am şi alţi cai de care trebuie să am grijă, amice. Dar cred că asta te va face fericit.

A scos prăjitura din fulgi de ovăz glazurată şi i-a dat-o sa mănânce.

- Vom avea parte de o furtună de zăpadă, aşa că te voi înveli cu asta ca să-ţi tină de cald.

A aşezat cu grijă pătura peste corpul lui Phoenix şi a închis poarta, îndreptându-se spre celelalte boxe înşirate în linie. După ce fiecare cal a fost mângâiat, hrănit şi înfăşurat bine în pături pentru a-l proteja de frig, s-a rezemat de uşa grajdului şi a privit spre munţi.

Dumnezeule, cât de frumos era aici!

Crestele erau învăluite într-un abur alb de ger, iar zăpada acoperea întinderi mari de pământ ca o mantie argintie Ce sclipea în lumina Zilei şi care părea fără sfârşit. Cerul era de un cenuşiu apăsător, iar plafonul de nori era jos, revărsând o ceaţă deasă. Aveau să-i lipsească toate acestea, dar deja depărtarea de Mia îi provoca o durere constantă pe care nu mai voia să o simtă. El plănuise să-i spună ce decizie luase în acest weekend, dar totul se anulase din cauza furtunii. Ethan avusese de gând ca, după ce avea să îşi termine treburile, să se urce în camionetă şi să-i facă o surpriză chiar în cursul serii. Deja stabilise cu Harper să mai angajeze pe cineva şi se gândise că avea să vină la fiecare două weekenduri la fermă pentru a-i supraveghea pe Phoenix şi pe restul cailor.

- Ethan!

Numele lui a plutit în aer. întorcându-se într-o doară, crezând că imaginaţia îi juca feste, a privit şocat cum Mia alerga cu cizmele de firmă îmblănite bătătorind pământul,
fulgii de zăpadă strălucind în părul ei auriu, cu faţa aprinsă de o grabă care i-a dat o senzaţie subită de panică.

- Te simţi bine? a întrebat-o cl, alergând în întâmpinarea ei.
- Da. Ea şi-a lăsat capul pe spate şi a râs, cu mâinile acoperite de o pereche de mănuşi roşii fluturând în încercarea de a prinde fulgii. Da, mă simt mai mult decât bine. Te iubesc.
- $i eu te iubesc, dar, fir-ar să fie, Mia, ţi-am

spus să nu conduci! Nu mă asculţi niciodată?

- Nu. Poate uneori. Ethan, trebuie să-ţi spun ceva!

- Nu. Nu mai e nevoie să faci asta. Mă mut cu tine, Mia. Nu mai suport această despărţire. Ai tot dreptul să-ţi conduci în continuare afacerea şi să-ţi laşi amprenta în această lume. Ai fost făcută pentru a realiza lucruri măreţe, iubito! O să vin în câteva weekenduri şi putem sa facem asta să funcţioneze. Spune da!

Ea a clipit. Fulgii de zăpadă i s-au lipit de gene. Ochii ci frumoşi de culoarea whisky-ului l-au privit cu un amestec învolburat de emoţie nedisimulată.

- Te-ai muta în oraş pentru mine? a şoptit ea.

- Da. Te iubesc, bineînţeles că m-aş muta în oraş.

Zâmbetul i-a luminat faţa, izvorât dintr-o bucurie pură-

- Mulţumesc pentru că te-ai gândit să faci asta. Dar deja am luat propria decizie. Mă mut aici, în nord, cu tine.

El a clătinat din cap.

- Nu, nu e nevoie, iubito! Nu te voi lăsa să renunţi la afacerea ta.

- Prea târziu, a ciripit ea. Deja am făcut-o. Sau pe aproape.

El a încremenit, uitându-se la ea.

- Ce vrei să spui?

- Ethan, ascultă-mă! Am fost nefericită mult timp, iar când Jonathan a venit să mă viziteze, m-a făcut să îmi dau seama cât de mult m-am schimbat. Da, îmi iubesc afacerea, dar nu pot face faţă acestui ritm ameţitor, simţindu-mă obligată să locuiesc în Manhattan şi să lucrez zi şi noapte. Nu mai vreau asta. Vreau ce este aici. Te vreau. Vreau totul.

Inima i s-a oprit, apoi a început să galopeze într-un ritm nebun şi sacadat.

- Şi cum ai de gând să procedezi?
- O numesc pe Gahby partener cu drepturi depline. Mai angajez oameni. Repartizez anumiţi clienţi unor reprezentanţi de-ai mei, voi lucra de aici şi voi supraveghea întreaga activitate. Am clienţi care se înghesuie la uşa noastră, aşa că acum pot să-i aleg cu atenţie, astfel încât să nu devină o povară pentru nici unul dintre noi.
- Nu te vei plictisi să trăieşti în acest oraş mic? Nu îţi va lipsi viaţa de oraş atât de fascinantă cu care te-ai obişnuit?

Şi-a pus mâinile reci băgate în mănuşi pe obrajii lui şi i- a zâmbit.

- Nu, prostuţule. Pot să merg în oraş oricând vreau. Dar ceea ce vreau cu adevărat este să îmi aleg clienţii chiar Je aici, din acest oraş. Am planuri mari pentru afacerile locale şi cred că pot fi de mare ajutor. în plus, Ted îmi datorează acel tatuaj.

Mâinile au început să-i tremure şi nu şi-a mai găsit cuvintele, aşa că a făcut singurul lucru care îi rămânea de făcut.

A sărutat-o.

Limba lui s-a cufundat adânc în gura ei, revendicând-o. Buzele ei reci erau alunecoase şi delicioase. Au rămas lipiţi într-o îmbrăţişare care a durat câteva momente nesfârşite, perfecte.

- Oh, şi Chloe se întoarce la New Paltz în semestrul următor. Jonathan a fost de acord că e mai bine să fie acolo unde a fost fericită.
- Mă bucur. Acum, hai să intri înainte să îngheţi! Cunosc pe cineva care moare de nerăbdare să te vadă.
- Ophelia? Harper?
- Hei Hei. S-a comportat ca o bestie în ultima vreme, simţindu-se ca într-o cuşcă şi strigând după tine neîncetat, l-ai furat inima nu numai lui, ci tuturor celor de aici.
- Nu-mi fac probleme atât timp cât o am pe a

ta.

S-a oprit să privească în jos la ea. Baierile inimii i s-au dezlegat şi pentru prima dată toate piesele s-au potrivit ca într-un puzzle perfect. Pentru prima dată, totul avea sens. Pentru că învăţase de mic că trebuia să accepţi şi ce era bun, şi ce era rău şi să încerci să te împaci cu situaţia respectivă. Porniseră cu ceva bun, dar ajunseseră la cel mai bun lucru dintre toate.

Dragostea.

- Să mergem acasă, a spus el cu vocea răguşită de emoţie.

Da. Hai acasă!

EPILOG

- Ophelia, pot să declar în mod oficial că te-ai întrecut pe tine însăţi.

Femeia stătea în capul mesei, un sentiment de mândrie strălucind în ochii ei albaştri precum cerul. Curcanul era gras şi gătit perfect, cu o crustă aurie. Fiecare garnitură era o demonstraţie de culoare vibrantă şi de mirosuri delicioase de usturoi, rozmarin şi ceapă. Sub candelabru străluceau pahare de cristal sclipitoare şi veselă asortată. O sticlă de şampanie era aşezată la rece în găleata cu gheaţă. Masa era decorată în culorile rustice de toamnă, de la nuanţe de vişiniu şi ruginiu până la verdele pădurii. Mia a oftat de plăcere în timp ce admira imaginea frumoasă care i se derula în faţa ochilor.

- Ziua Recunoştinţei este sărbătoarea mea preferată, a spus Ophelia, fără să acorde prea

mare importanţă complimentului, cu modestia ei obişnuită. îmi dă o senzaţie de mulţumire sufletească.

Ethan a clătinat din cap.

- Tink, te-am urmărit cum te-ai spetit toată săptămâna ca să te asiguri că avem cu toţii mâncărurile preferate pe masă. Exact cum făcea...

- ... mama, l-a întrerupt Harper.

Toţi şi-au ridicat privirea, ca şi cum ar ti simţit o altă prezenţă la masă. Mia i-a strâns mâna lui Ethan, iar când el i-a răspuns, o năpădit-o un val de căldură şi a cuprins-o un sentiment de recunoştinţă. Chiar acolo, la acea masă, găsise tot ce îşi dorise întotdeauna. Doar că totul sub altă formă decât cea la care se aşteptase ea.

Hai să mâncăm, a anunţat Ophelia, împreunându-şi mâinile. Ethan, vrei să tai friptura?

Au savurat mâncarea şi au vorbit, au râs şi s-au tachinat. Lunile următoare aveau să fie pline de schimbări, dar Mia nu se simţise niciodată mai împăcată cu ea însăşi. Au plănuit să renoveze bungalow-ul, preconizând chiar să-l extindă, transformându-l într-o casă mai încăpătoare, astfel încât să poată locui în Continuare pe proprietatea familiei. Şi deja schiţaseră un spaţiu de birou. Gabby a fost încântată să se arunce cu capul înainte în afacere ca partener cu drepturi depline şi angajase un asociat priceput pentru a o ajuta în perioadele în care era copleşită de sarcini. Au început să refuze mai mulţi clienţi şi şi-au redus portofoliul până când au rămas cu un grup-ţintă pe care erau mândre să-l reprezinte.

- Chloe încă nu a sunat? a întrebat Harper.

- Vorbim pe FaceTime după cină. îşi va petrece vacanţa de iarnă aici, aşa că abia aştept să o văd.

- Mândria lui Chloe se descurcă bine, a comentat Ethan. O s-o surprind. O să-i dau ei

iapa, să aibă grijă de ea şi să fie exclusiv responsabilitatea ci.

- O vei lua complet prin surprindere, a spus Mia.

Ophelia a râs.

- Mă bucur că se va întoarce la New Paltz. Am (acut o marc greşeală să nu o angajez la pensiune. Avem o mulţime de clienţi drăguţi care se vor caza la noi în timpul vacanţei.

- Oh, am uitat să-ţi spun, a intervenit Ethan. Am vorbit cu Kyle şi va sta aici o vreme, l-am spus că nu este o problemă, dar ar trebui să-i rezervi o cameră pentru câteva luni. Lucrează la un scenariu nou şi are nevoie Je puţină linişte.

- Este vorba despre cel mai bun prieten al tău, nu? a întrebat-o Mia. Cel cu care ai crescut şi cu care ai avut tot felul de peripeţii?

- Da, nu l-am văzut de ani întregi, dar... Tink? Te simţi bine?

Femeia s-a uitat la el şocată şi aproape înfricoşată. Degetele i s-au crispat pe marginea mesei, strângând-o ca într-o menghină, iar gâtul ei părea să se forţeze din răsputeri pentm a scoate cuvintele pe care nu putea să le rostească. Atitudinea ei autoritară, calmă şi distantă pe care o aborda în mcxl obişnuit acum era înlocuită de o panică nervoasă pe care Mia nu o mai văzuse niciodată.

- Nu înţeleg. Vocea ei a sunat răguşită. El... nu poare sta aici.

Ethan s-a uitat la ea.

- Despre ce vorbeşti? Am fost cei trei muşchetari. Ştiu că a trecut ceva timp de când nu a fost aici, dar este ca un membru al familiei.

Şi-a ridicat privirea spre el. Ochii ei albaştri ardeau.

- Nu avem camere libere. Sunt sigură că va ti mai fericit în altă parte, undeva unde se simte în largul lui.

Ethan a clătinat din cap, de parcă ar fi încercat să-l limpezească.

- S-a întâmplat ceva ce nu ştiu cu, Tink? Ştiu că v-aţi certat în California şi tu ai încetat să mai vorbeşti cu el, dar de atunci au trecut nişte ani, iar drumurile noastre s- au despărţit. Nu m-am gândit niciodată că au existat neînţelegeri între voi doi.

O umbră s-a lăsat peste chipul ei. Ophelia s-a concentrat să-şi umple farfuria. Când în sfârşit a vorbit, vocea ei a revenit la tonalitatea normală, calmă.

- îmi pare râu, nu am vrut să reacţionez aşa. Aş prefera ca, de fapt, Kyle să stea în altă parte. Tatăl lui are o casă destul de marc şi s-ar simţi mai confortabil acolo.

-Tatăl lui Kyle este un nemernic, a spus Ethan.

- Atunci poate că este timpul să-şi rezolve problemele dintre ei, a răspuns ea.

Mia şi-a dres glasul, nevrând ca masa de sărbători să fie una tensionată. Simţea că Ophelia trebuia să digere pe îndelete vestea că prietenul ei din copilărie se putea întoarce în oraş. Reacţia ei fusese însă una destul de grăitoare. Se petreceau mai multe în spatele programului încărcat al Opheliei. Era destul de evident că ea nu avea chef să-l revadă pe Kyle.

între ei se întâmplase ceva despre care Ethan nu ştia? Mia a alungat acest gând într-un ungher îndepărtat al minţii şi şi-a propus să calmeze spiritele.

- Hei, v-am dat vestea cea mare? îmi fac un tatuaj!

Ethan s-a încruntat.

- Prinţesă, doar pentru că este gratuit nu înseamnă că trebuie să-l şi faci.
- Dar chiar vreau să mi-l fac.
- Şi Ce reprezintă? a întrebat-o Harper.
- Un nume. Un nume foarte important, al cuiva

pe care nu l-am putut suporta la început, dar care în cele din urmă mi-a cucerit inima.

Ophelia a clătinat din cap.

- Oh, nu, Mia, nu face aşa ceva! Oricât de mult îl adorăm pe fratele nostru, s-ar putea să nu fie o idee bună să ai numele lui permanent tatuat pe corp.

Ethan s-a îndreptat în scaun. Satisfacţia din ochi îi contrazicea complet replica.

- Este un gest drăguţ, dar nu este necesar. Nu ani nevoie de un tatuaj ca să ştiu că eşti a mea pentru totdeauna.

- Oh, eşti atât de dulce! Ea s-a aplecat şi l-a sărutat. Dar nu este numele tău.

- Poftim?

Ea zâmbi încântată.

- O să-mi tatuez numele *Hei Hei!*

Pentru câteva secunde, toţi s-au uitat la ea şocaţi. Apoi au izbucnit în râs.

Dumnezeule, era bine să fie acasă!

Mulţumiri

Mulţumiri speciale echipei Montlake, editorilor mei fabuloşi şi mai ales Măriei Gomcz pentru că m-a ajutat să aduc această carte în atenţia cititorilor mei. îmi place să fac parte din familie! Mulţumiri speciale lui Kristi Yanta, care s-a ocupat de pregătirea acestei cărţi pentru a ieşi cât mai repede de sub tipar. Mulţumesc agentei mele, Kevan Lyon, pentru sprijinul ei; echipei mele speciale de cititori Probst Posse (sunt mereu în căutare de noi membri!); şi asistentei melc, Lisa Hamel-Soldano, pentru tot sprijinul acordat.

Dar, mai presus de toate, îi mulţumesc Alanei Payne de la Payne Farms 11. Este o persoană extraordinară, care mi- a povestit despre caii salvaţi şi care mi-a permis să ies din peştera mea, unde mă retrăgeam când scriam, timp de o oră pe săptămână ca să călăresc un cal şi să mă bucur de natură în toată splendoarea ei. Orice greşeală pe care am făcut-o mi-o asum. Am folosit ferma ei ca inspiraţie pentru această poveste şi mi-a plăcut să-i văd pe Ethan şi pe Mia cum îşi construiesc o viaţă împreună săptămână de săptămână, plimbare după plimbare, poveste cu poveste.

Drumul Stupid sau Mărginaş

Emisiune de divertisment pentru vârstnici (n.rcd.)

Termenul *food* pom se referă la imagini cu alimente din diverse reclame de televiziune, în reviste de gătit, pe bloguri, aplicaţii mobile, site-uri şi platforme de social media, prezentate într-un mod provocator. asemănător cu fotografia pornografică, (n.tr.)